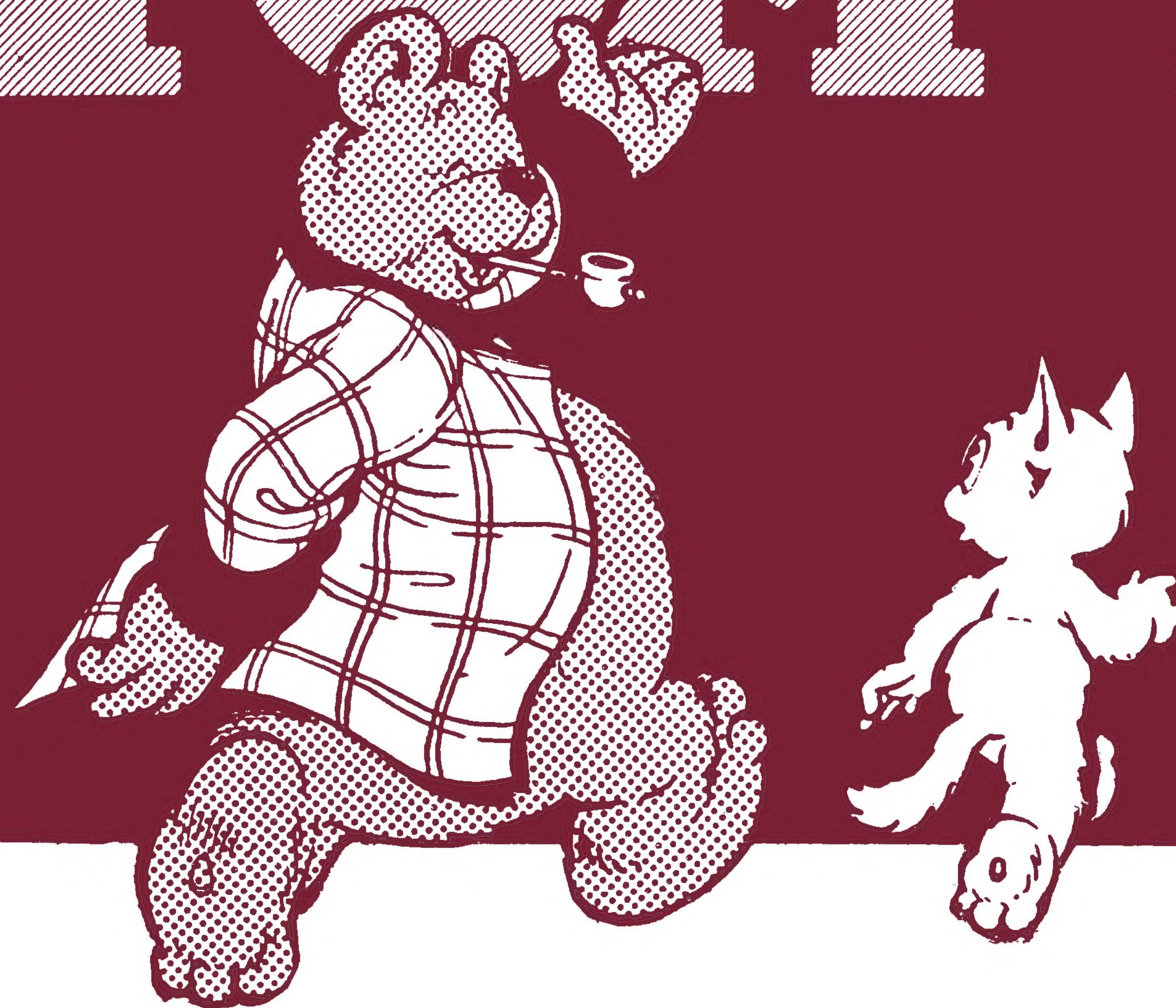
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **37** 772-863 De betoverde prinses

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

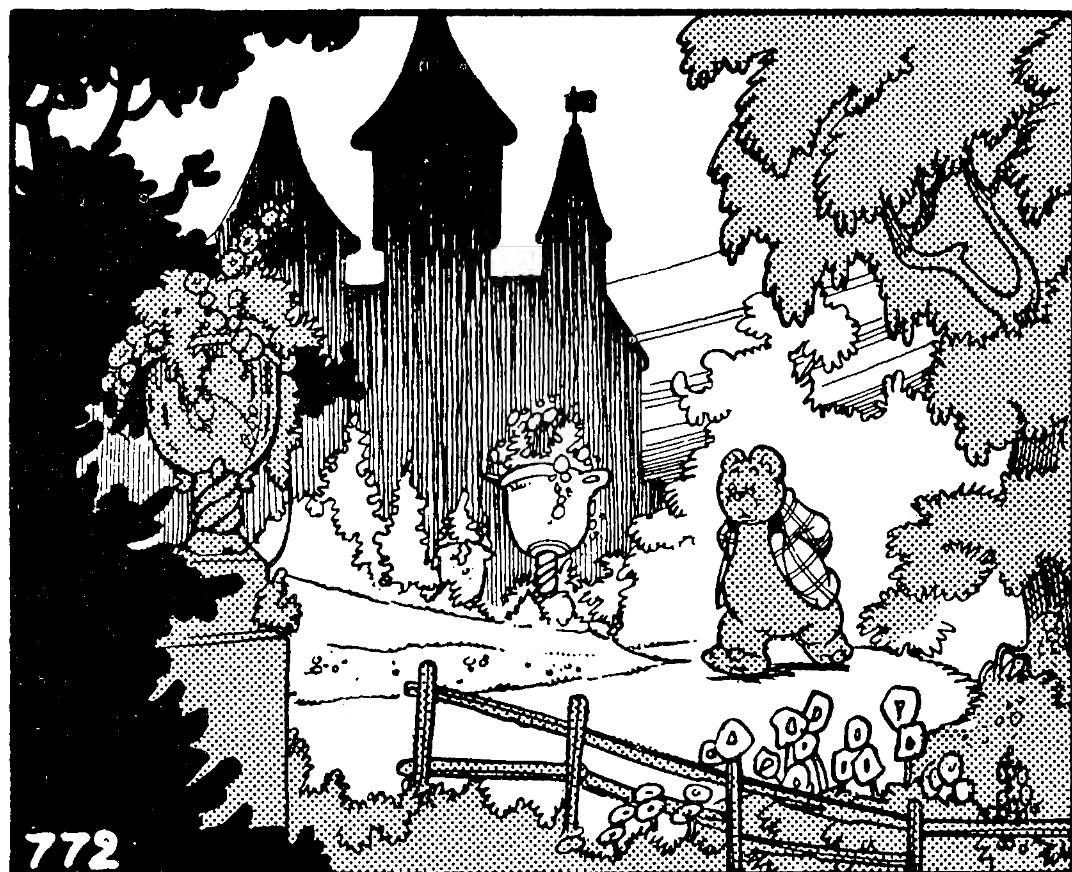
MARTEN TOONDER

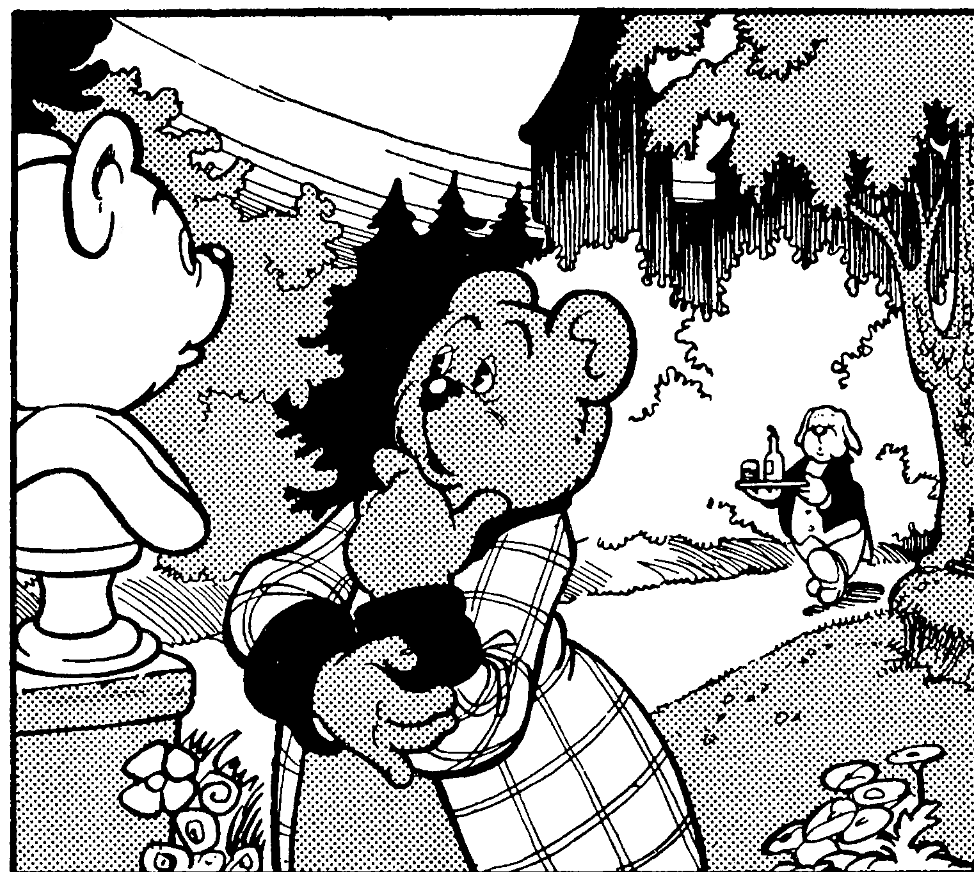
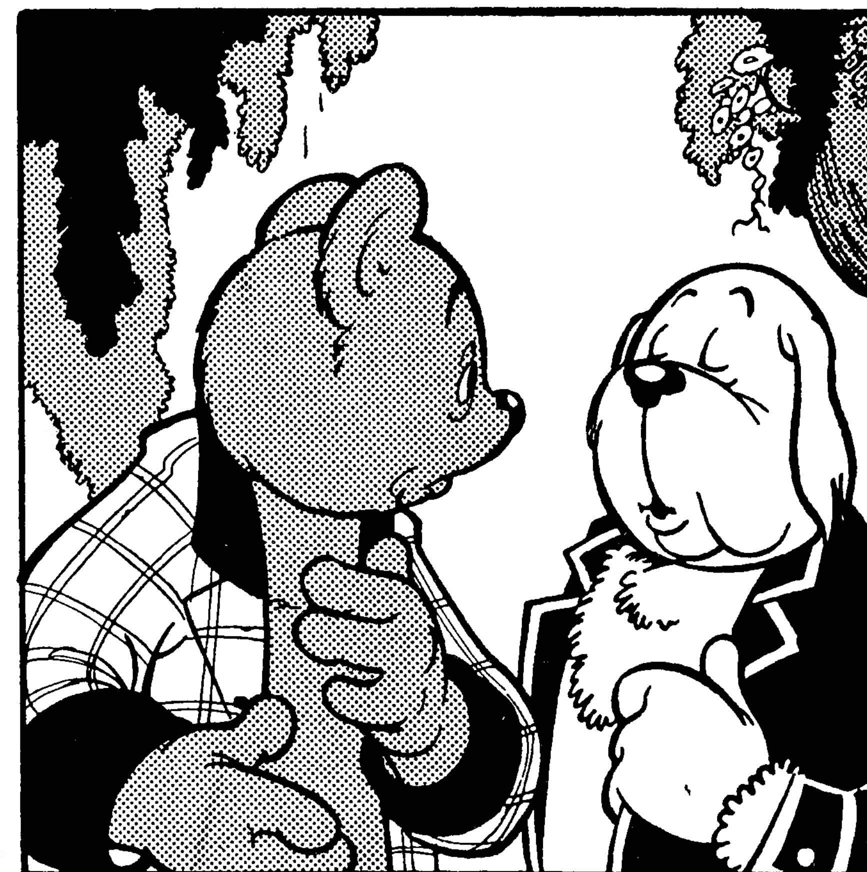
MV **37**	772-863	De betoverde prinses

1978 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

MV 37 De betoverde prinses
1949 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5247 X
Delen 37 & 50 ISBN 90 234 5252 6

Op een zonnige herfstmorgen liep heer Olivier B. Bommel in de fraaie tuin, die zijn kasteel omgaf. Hij wandelde zo maar een beetje rond en bekeek de stand van het gras en de herfstasters en de rode muurfiluster. Nu, dat was allemaal erg goed en bevredigend en je zou dus zo mogen denken, dat de eigenaar van dat mooie park en dat fraaie kasteel een gelukkig heer zou zijn. Maar dat was niet zo. Heer Bommel liep rond met een zorgelijke trek op het gelaat. Er zat iets droefgeestigs in zijn oogopslag en zijn rug was een beetje gebogen. Zijn voeten sleepten en lieten kleine stofwolkjes na waar hij liep. Zo sloffende naderde hij een van de borstbeelden van zichzelf, die hij als versiering in zijn tuin had laten aanbrengen. Peinzend bleef hij staan en staarde naar de trekken, die hem zo vertrouwd waren.

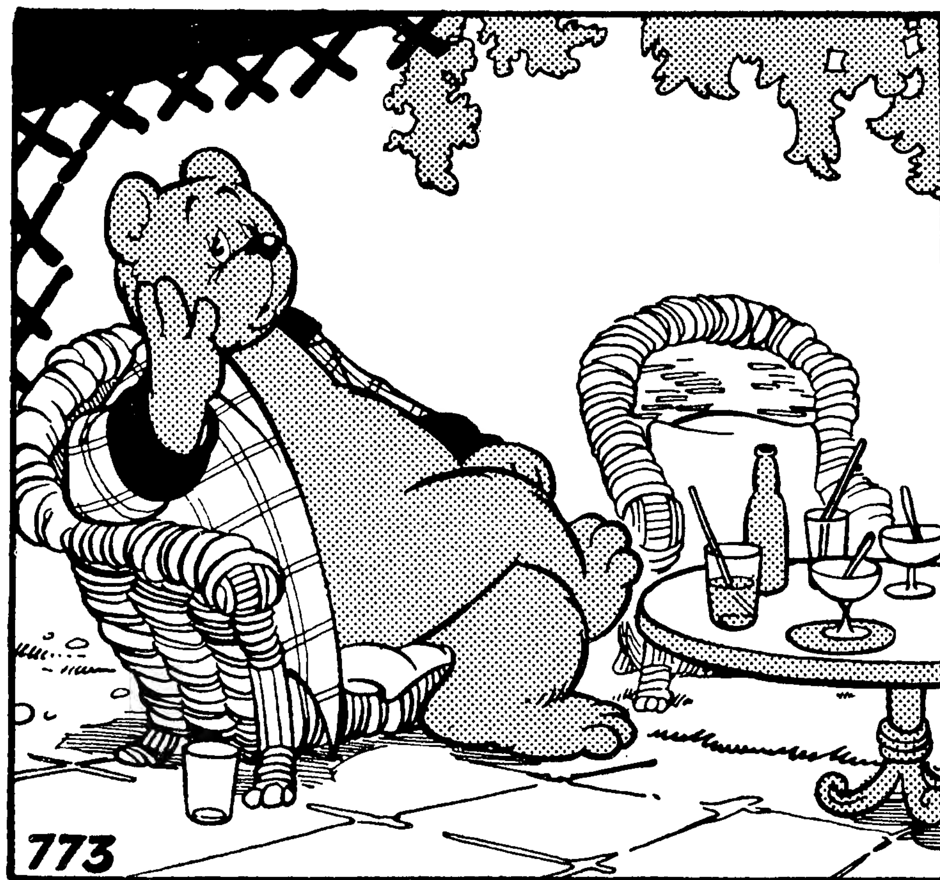
'Ik weet niet, wat er aan de hand is, Ollie, mijn jongen!' mompelde hij, 'maar ik voel me een beetje eh... een weinig... eh... tja... ik weet eigenlijk niet precies wat ik voel, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar de bladeren vallen en gisteravond huilde de wind zo droevig in de schoorsteen en nu... eh... nu voel ik me wat gedrukt. Zo maar eens een beetje droevig en ik weet niet waarom...'

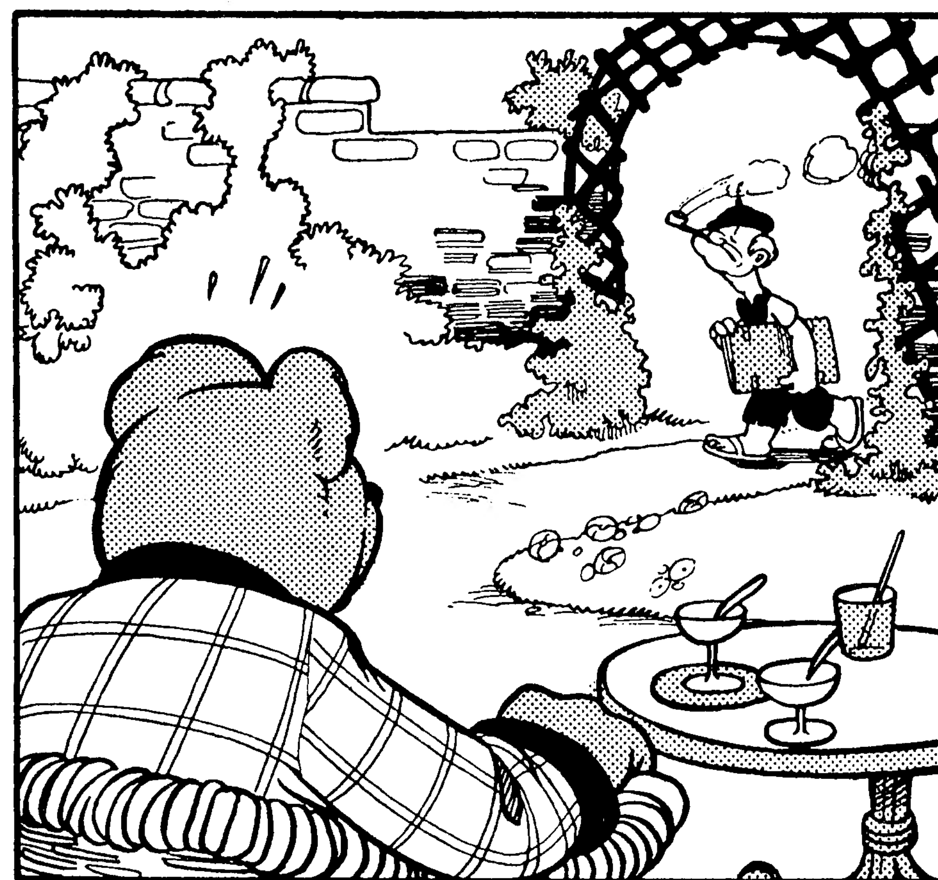
Op dat moment naderde de trouwe bediende Joost met verfrissingen en hij kuchte even om te laten horen, dat hij er aan kwam.

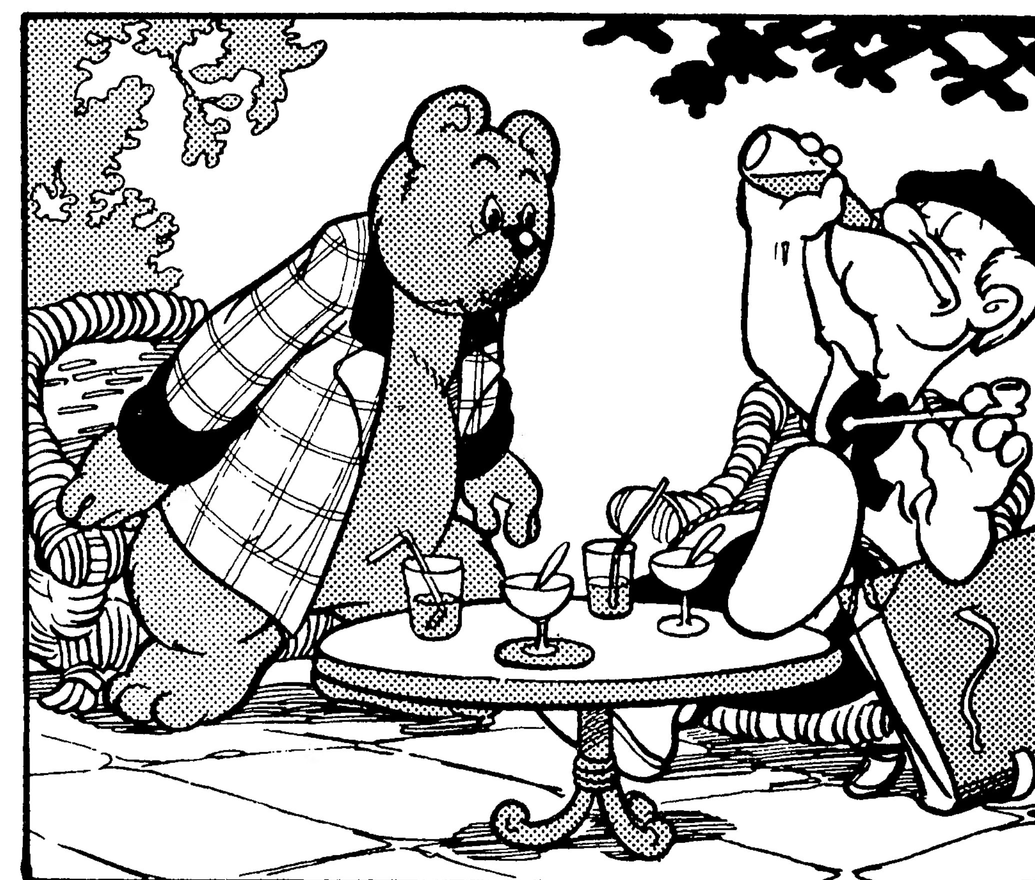
'Excuseer heer Olivier!' sprak hij, 'ik heb uw prikkeltjeslimonade in het prieel gezet. Is er nog iets van uw orders?'

'Nee, dank je!' zei heer Bommel droefgeestig. 'Heb je er wel eens over gedacht, hoe eenzaam een heer eigenlijk is, Joost?'

'Met uw welnemen, neen!' zei Joost. 'Dat valt buiten mijn bevoegdheid, heer Olivier! Maar waarom gaat u niet trouwen, als u zich eenzaam voelt, als ik zo vrij mag zijn u op die mogelijkheid attent te maken?'

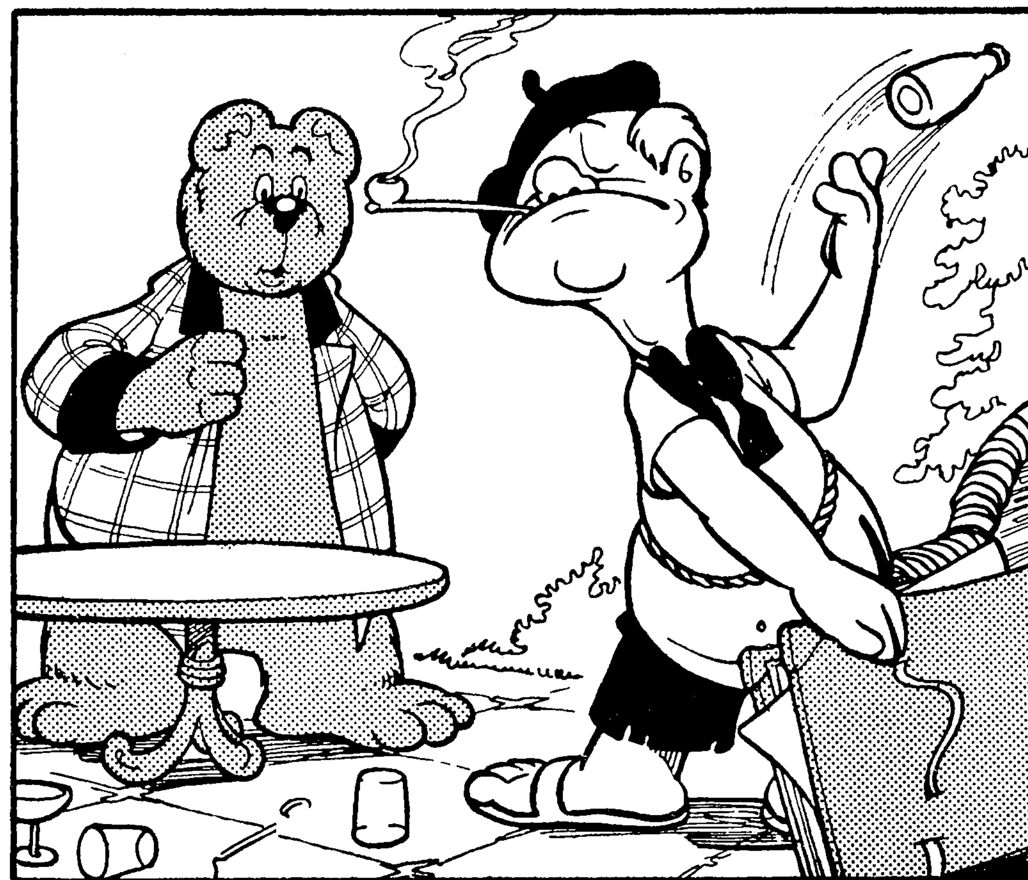

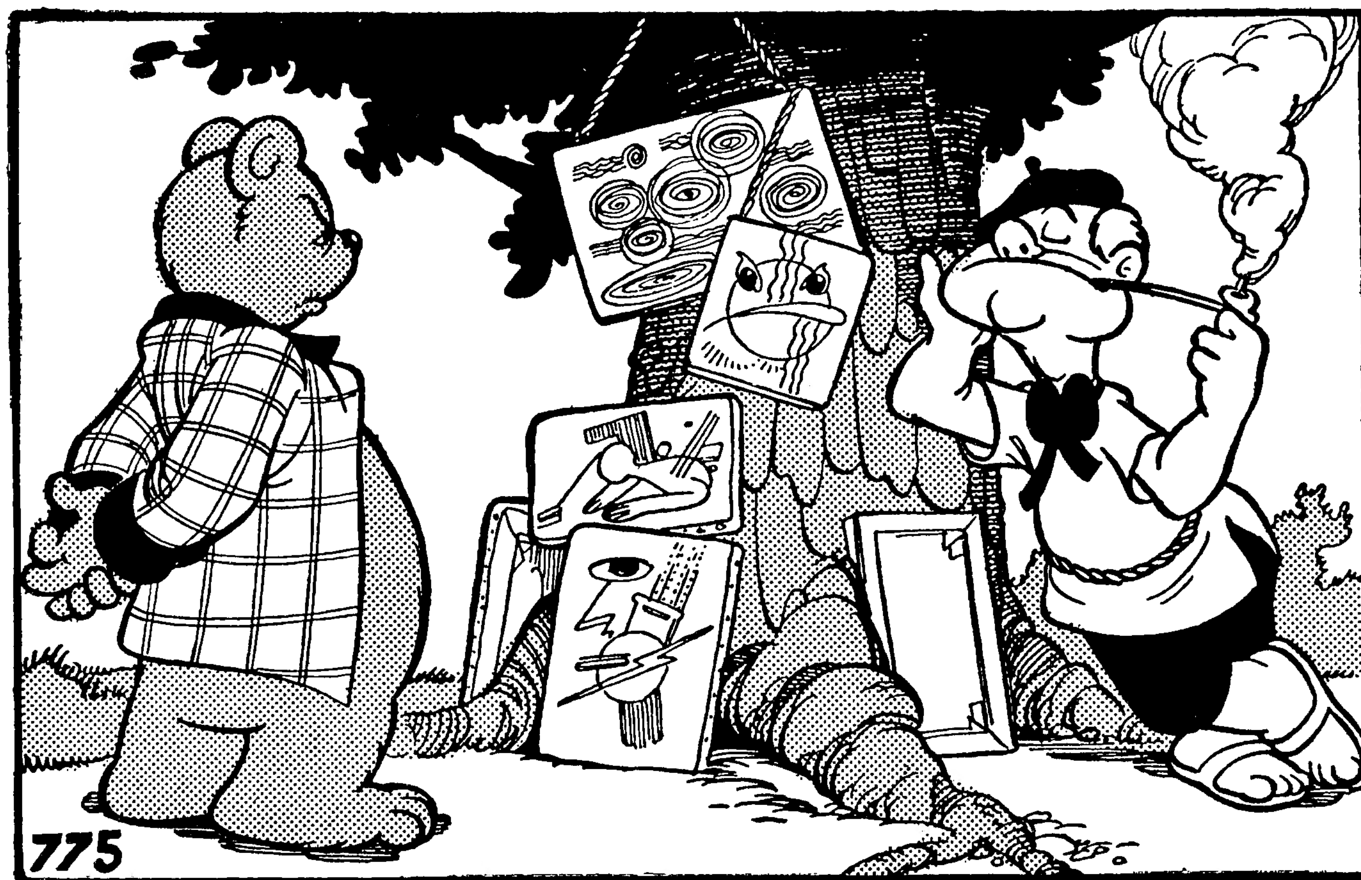

Heer Bommel liet zich zuchtend in een tuinstoel zakken en staarde naar de glazen die Joost voor hem had neergezet.
'Trouwen!' mompelde hij. 'Alsof dat zo maar gaat! Alsof ik zo maar een dame zou kunnen vinden, die waardig is om de naam Bommel te dragen! Alsof... hm... misschien... hm... ofschoon... hoewel... eh... er zit toch misschien iets in dat plan! Héél moeilijk... maar misschien...'
Op dat moment naderde er door een van de poortjes die toegang tot de tuin gaven een schilderachtige gedaante. Het was de schilder Terpen Tijn, die in de buurt enig kunstwerk had vervaardigd en nu rust en verfrissing zocht.
'Hallo... eh... Dinges!' groette hij, terwijl hij zich met een zucht in een tuinstoel naast heer Ollie liet zakken. 'Wat heb je daar? IJsbrouwsel en limonadegedoe? Niet gek! Hoewel je een beetje minder om je vleeslichaam zou moeten denken, bolle! Je zwelt steeds meer op en dat is slecht voor de trillingen van eh... dinges, snap je, makker?'
'Zeg eens!' zei heer Bommel verontwaardigd.
'Ik zeg toch wat!' zei de kunstenaar, die op een luidruchtige wijze heer Ollie's versnaperingen tot zich nam. 'Blubberblubblub... mmmm...' vervolgde hij, 'niet slecht! Dat smaakt! De geest kan niet alléén vibreren, het oude lijf heeft zijn behoeften! En hoe gaat het overigens, eh... Dinges?'
'Het gaat wel, dank u!' zei heer Bommel vaag. 'Ik voel me niet zo erg wèl! Ik ben droefgeestig! Ik...'
'Juist!' zei Terpen Tijn. 'De geest trilt niet! Hij ligt als een zware klomp in de bolle kop! Juist! Je moest wat meer aan Kunst doen! Je moest je verheffen boven de suffe stof van de eh... dinges, vat je?'
'Joost zegt, dat ik moest trouwen!' zei heer Bommel.
'Zegt hij dat?' vroeg de kunstenaar. 'Wat een grapdinges!'

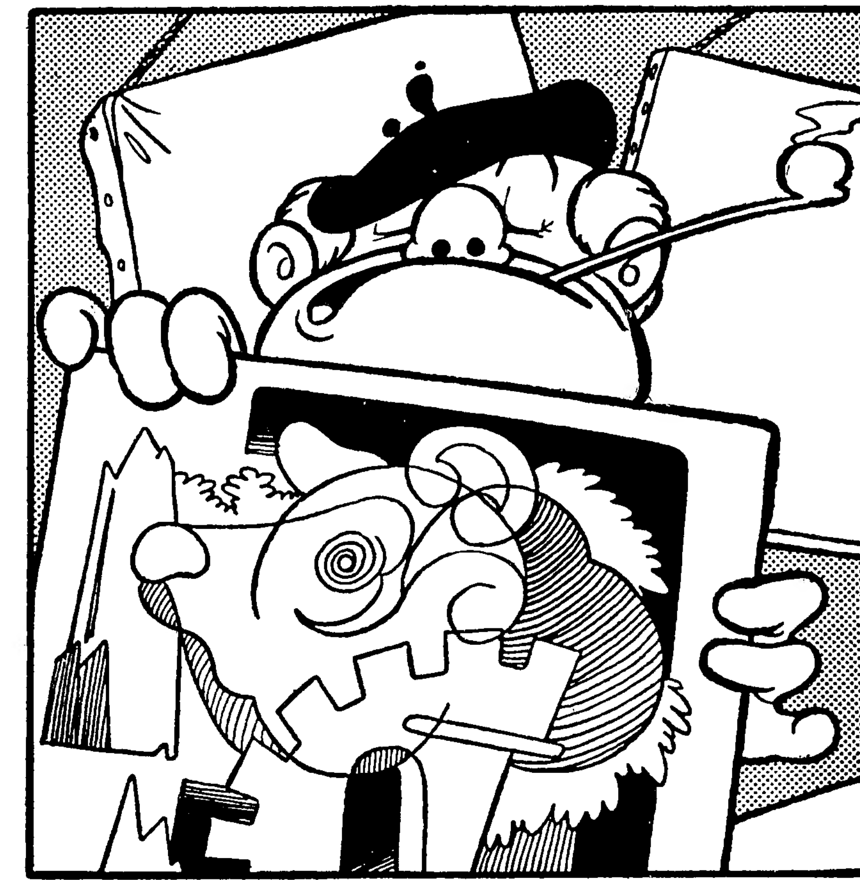

Heer Bommel was nu wel in een droefgeestige stemming, maar hij was nu eenmaal een heer. Daarom hinderde het geslobber en gesmak van de schilder Terpen Tijn hem hevig.
'U bent brutaal!' zei hij verontwaardigd. 'U kent geen manieren! En ik heb u niet eens uitgenodigd om hier te komen zitten. En bovendien is die fles, die u daar leeg drinkt van mij! Ik ben een eenzaam heer, die dorst heeft... maar zelfs een eenvoudige dronk is mij niet gegund...'
'Bah!' sprak de kunstenaar, zijn fles wegwerpende, 'je gemekker verveelt me, makker! Je praat en je sakkert veel te veel, je denkt zeker, dat je lollig bent! Denk liever eens aan de trillingen van je fijnere... eh... dinges, dat zou beter voor je bolle vleeslichaam zijn!'
Terpen Tijn stond op en greep een van de mappen, die hij bij zich had. 'Kijk!' zei hij, terwijl hij er een schets uit te voorschijn trok, 'kijk, hier heb je iets! Iets van een hogere eh... dinges! Let op, hoe ik die grolle bruinen op dat ultramarijn heb getemperd! Zie je, hoe dat gloeiende vermiljoen door dat dorre sepia heen slaat? Zie je die eh... dinges?'
'Nee... eh... ja... dat is te zeggen, nee!' zei heer Bommel. 'Wat is dat voor een gekke tekening? Zeker kinderwerk, niet?'
'Kinderwerk!!?' riep de kunstenaar toornig. 'Het is een experimenteel vibreersel van jouw rare, protserige optrek!'
'Optrek!?' riep heer Bommel uit. 'Wat bedoel je? Protserige optrek? Wat is dat?'
'Dit doek,' legde Terpen Tijn geduldig uit, 'is een schetsje van je huis eh... Bommeldinges!'
'Bommelstein??!' mompelde heer Bommel. Hij liet zich vermoeid in zijn stoel vallen en voelde zich eenzamer dan ooit...

De schilder Terpen Tijn schudde zijn mappen leeg en stalde zijn doekjes en tekeningen tegen een oude boom voor heer Ollie's prieeltje uit. Al werkende mompelde hij zo nu en dan een opmerking of een uitleg, om heer Bommel het begrijpen gemakkelijker te maken.

'Kijk,' zei hij, 'dit is een varken op een zonnewijzer. En dat okertje daar is een impressie van eh... dinges! Hier heb je iets heel anders: portret van een grijsaard op een tronk. Let op de felle beweging van de gelen door de groenen. En als je meer van iets gewoners houdt heb ik hier een stilleven met bliksemschicht. Of als je dit mooier vindt...'

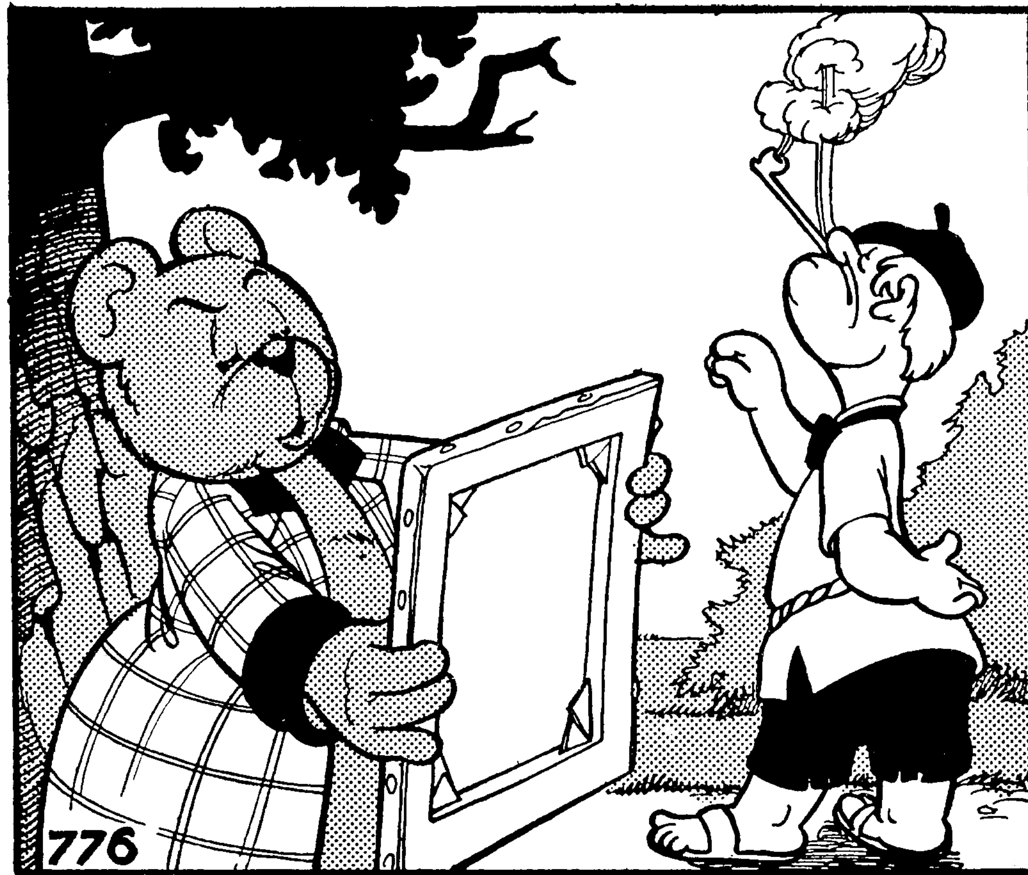
'Maar ik vind het niet mooier!' riep heer Ollie ongeduldig. 'Ik vind alles even lelijk! Ik bedoel, dat ik niet begrijp, wat je met die dingen bedoelt, als je begrijpt, wat ik bedoel! Ik bedoel... ach... laat me met rust! Wat wil je toch van me? Kan een heer dan nooit eens rustig alleen zijn, om zich over te geven aan zijn eenzaamheid? Laat me met rust!!!'

'Komaan,' zei Terpen Tijn, 'ik geloof, dat Kunst aan jou verspild is. Maar dit meesterstukje moet ik je toch nog laten zien, het heet: Berta, sterk bewegend Bruin op Drietonige Groenen. Je kunt dit kopen, als je wilt, dan heb je ook eens iets anders dan die rrrare bolle koppen aan je muur hangen, makker!'

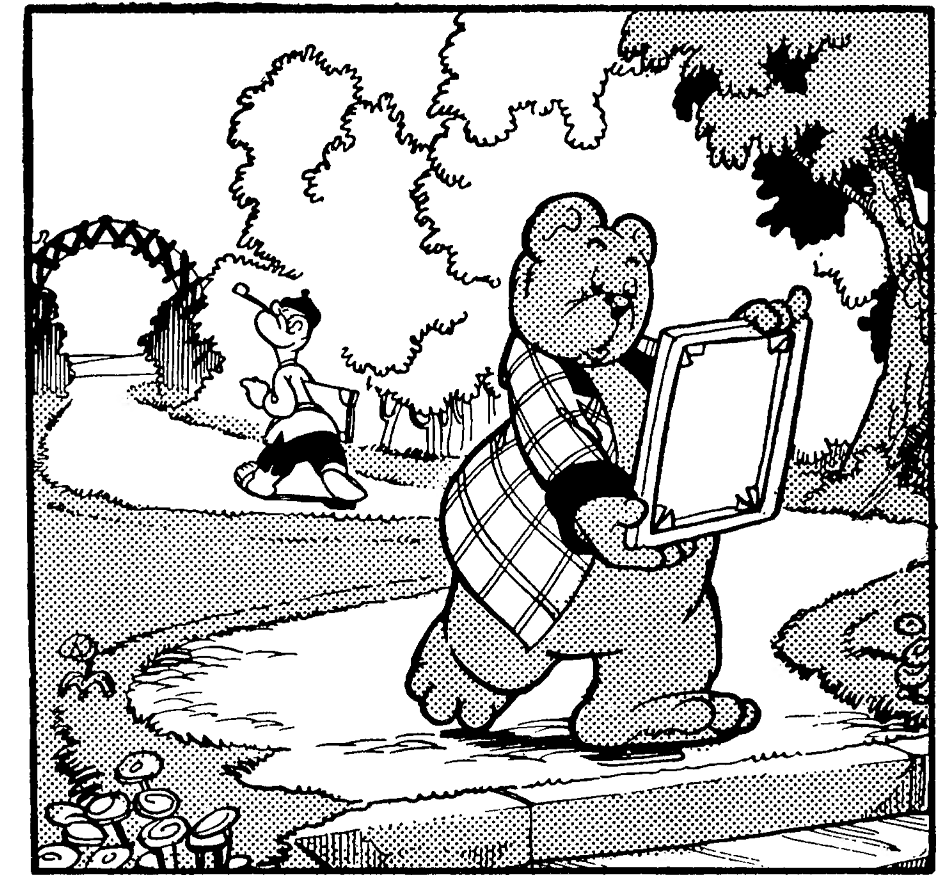
'Is dit... eh... is dit een portret?' vroeg heer Ollie wat onzeker.

'Dit is het sterkste portret, dat ooit gedingesd is!' zei de kunstenaar bescheiden. 'Het portret van een vrouwspersoon in de kracht van haar jaren, zoals je ziet!'

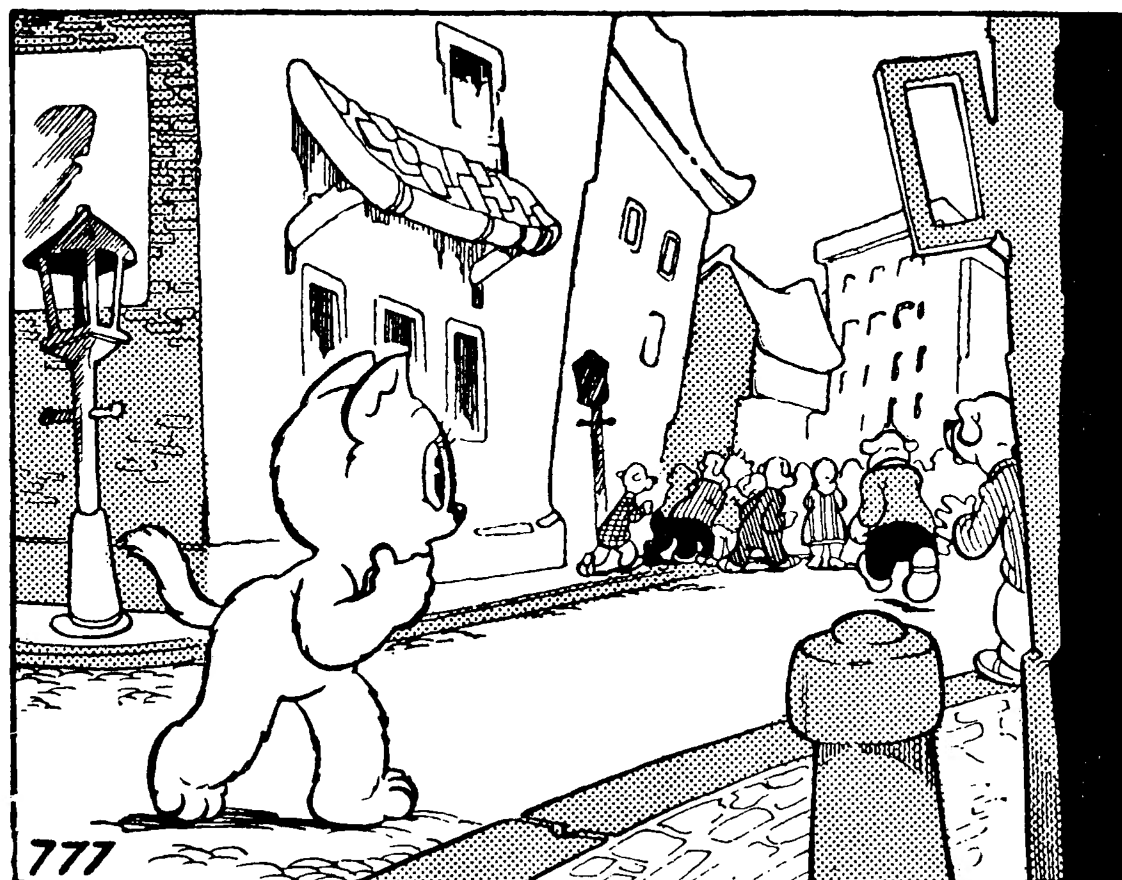
'Nee,' zei heer Ollie, 'dat zie ik niet. Maar ik zie daar wel een oog! Een echt mooi oog! Er zit iets vriendelijks in... Hm... Ik weet het niet, het is een raar portret, maar dat oog is mooi!'

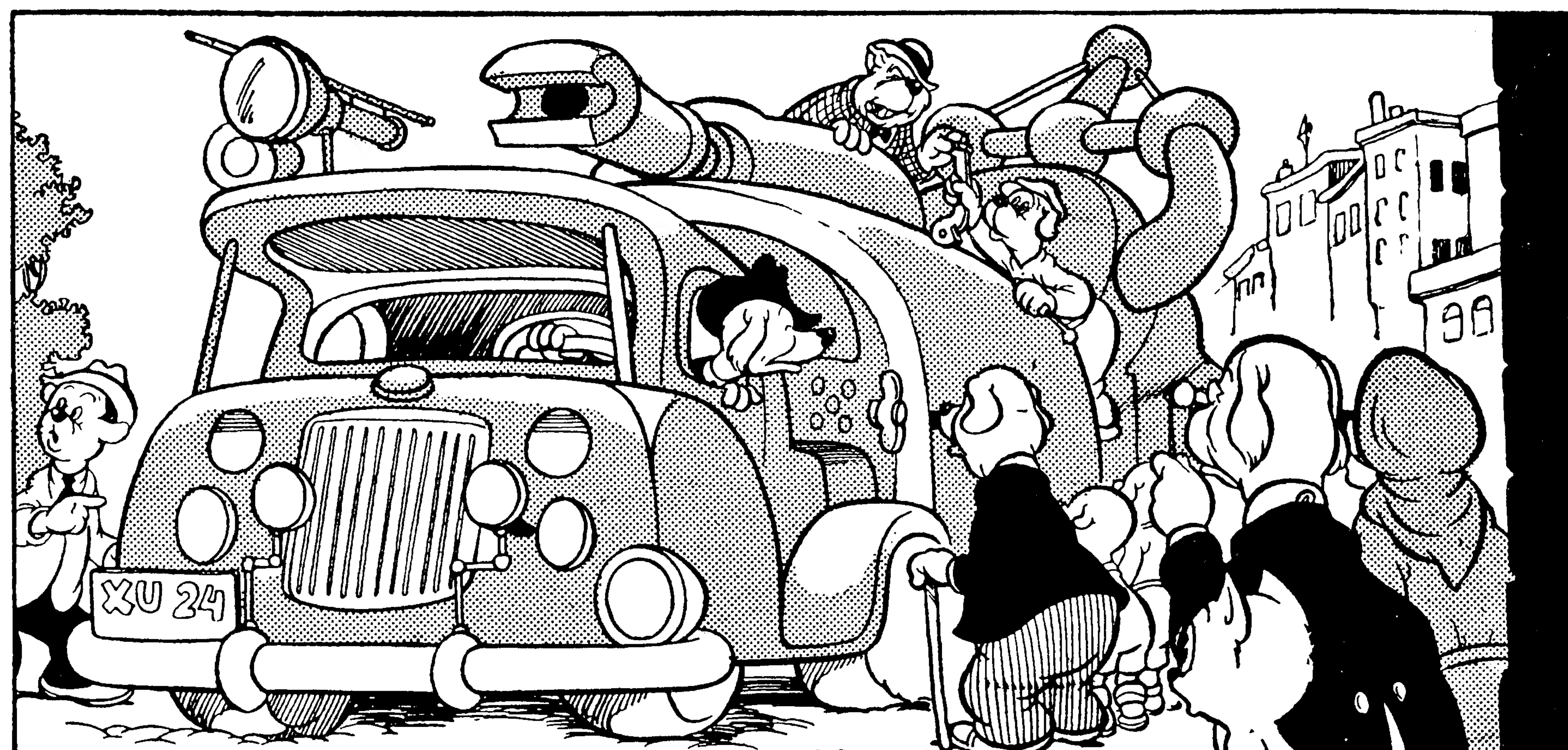

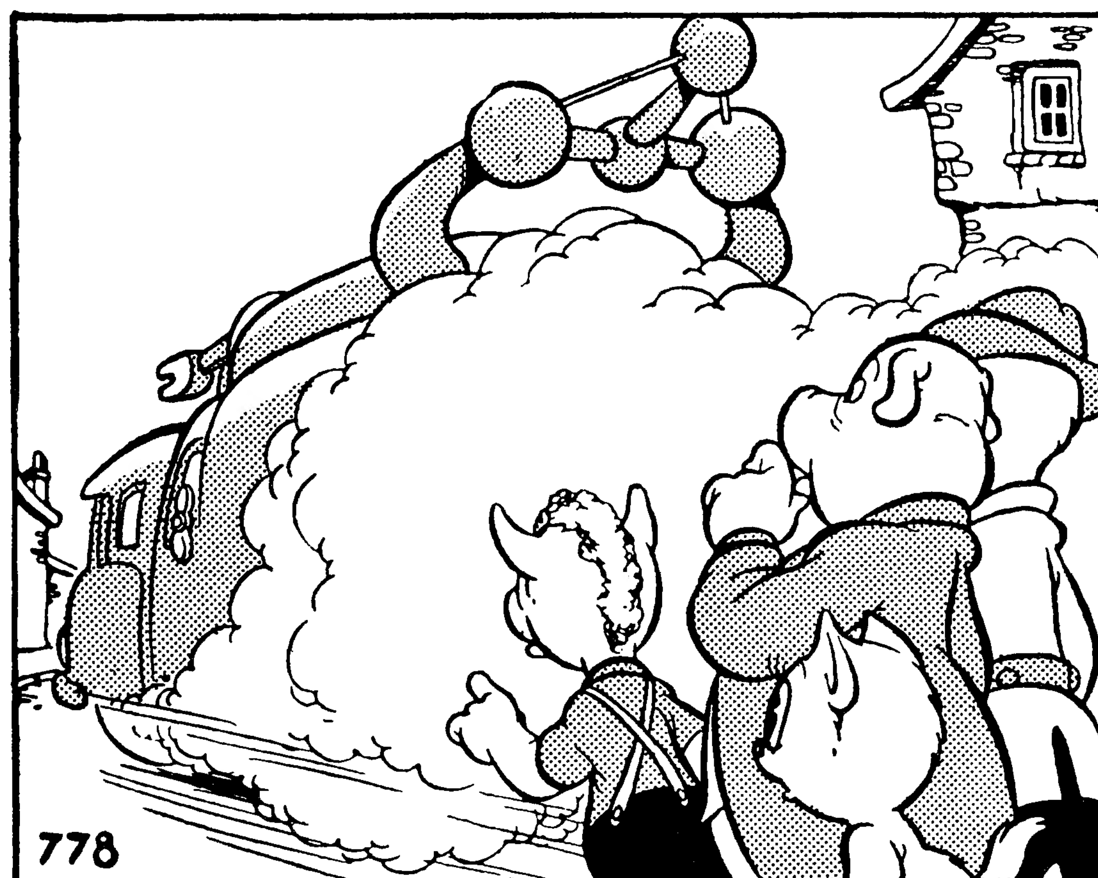
Heer Bommel nam het vreemde portret in zijn handen en keek er dromerig naar. 'Berta!' mompelde hij. 'Een mooie naam... een lieve naam... En wat heeft zij een mooi oog! Hm, ik begin echt aan dit schilderij te wennen. Het is wel erg vreemd geschilderd, natuurlijk, maar een heer moet tenslotte met zijn tijd meegaan... hm... ik geloof, dat ik het werkelijk ga kopen! Hoe zei je, dat het heette, heer Tijn?'
'Berta, Sterk bewegend Bruin op Drietonige Groenen!' mompelde de schilder. 'En zever nu niet verder, koop je het of niet? Ik moet voort, makker en mijn fijne geest vertraagt hier in jouw dulle eh... dinges! Het doekje kost je vijfhonderd florijnen en dat is te geef. Schiet op, eh... Dinges!'
Heer Bommel trok zijn portefeuille en telde vijf bankbiljetten van honderd in de hand van de schilder. Deze propte ze onverschillig in zijn rafelig kledingstuk en beende zonder groeten weg in de richting van de uitgang.
Heer Bommel bleef nadenkend naar zijn schilderij staren, terwijl hij dromerig in de richting van zijn huis liep.
'Berta...' mompelde hij. 'Wat een lieve naam! Hoe was het ook weer? Berta, sterk bewegend op drie bruine tonen... of nee groene... hm... het doet er niet toe... ik vind dit een prachtig portret! Wat een mooi oog! Echt het oog van een dame, die de eenzaamheid van een heer zou begrijpen! Hm... ik weet niet... ik zou zeggen... ja, dat is het misschien wat ik bedoel...'
Zo mompelend verdween heer Ollie in de schaduwen van zijn slot en ik geloof, dat ik hier mag zeggen, dat hij verliefd begon te raken op de dame van het portret...

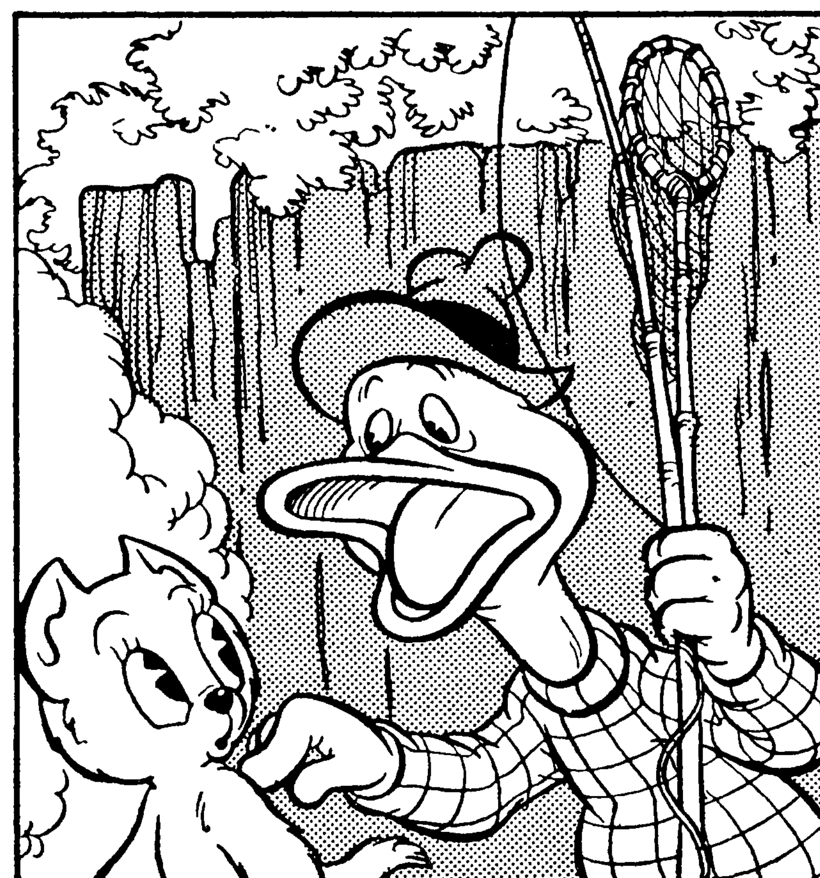
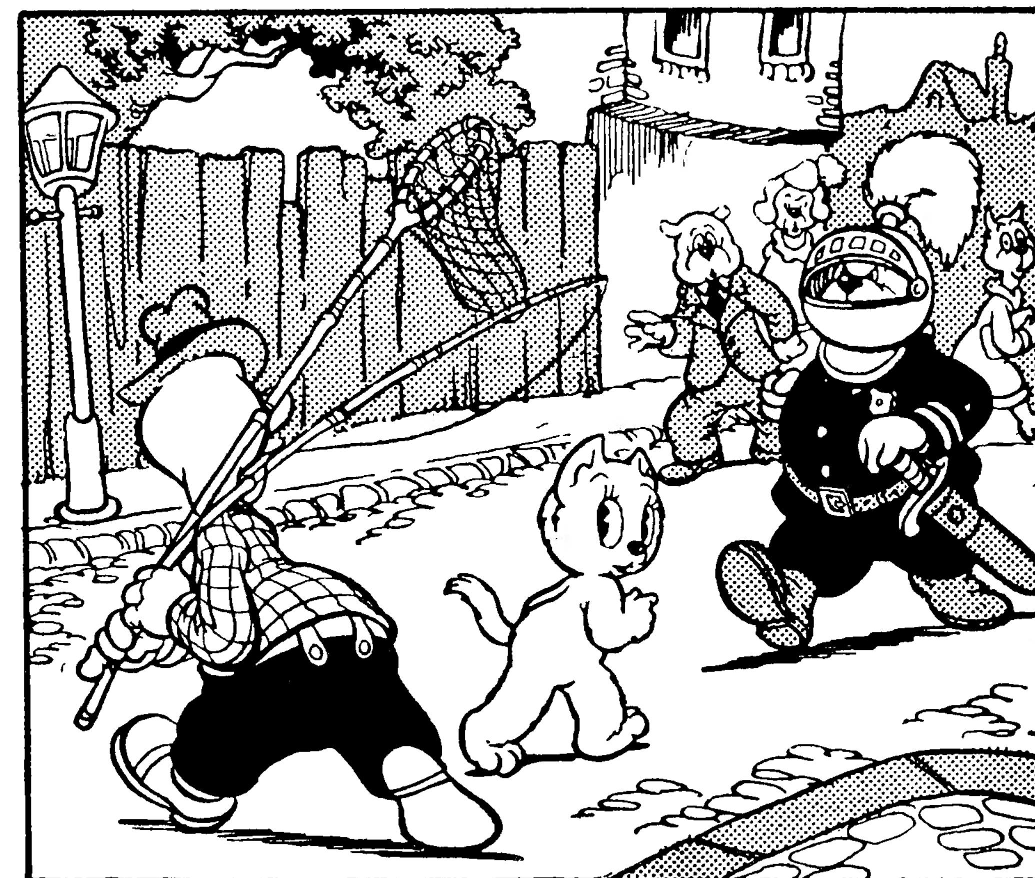

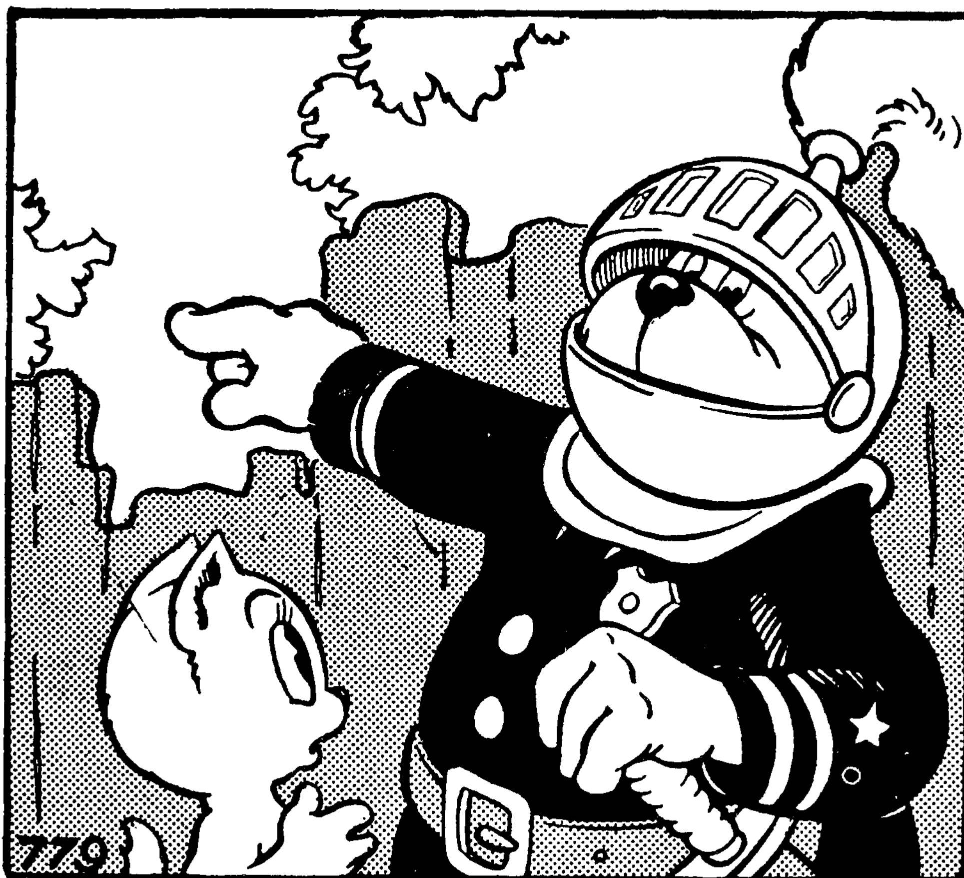
Terwijl heer Bommel voor zijn haardvuur naar zijn nieuwe schilderij zat te staren en zo nu en dan iets onverstaanbaars mompelde, liep Tom Poes door Rommeldam om zijn wekelijkse inkopen te doen. Het leek hem echter, dat het anders zo rustige stadje in een opgewonden stemming verkeerde. Overal zag hij oploopjes en groepjes druk pratende burgers. En, ofschoon hij een bescheiden ventje is, is hij tamelijk nieuwsgierig. Toen hij dan ook aan het einde van een straat een vreemd voertuig met een onrustige menigte er omheen zag staan drong hij zich voorzichtig naar voren om er het fijne van te weten te komen.
Het enige, wat hij echter zag, was een grote auto, die met allerlei apparaten was toegerust. De ongunstige gezichten van Bul Super en Hiep Hieper staken boven de toeschouwers uit en gaven orders aan enige werklieden.

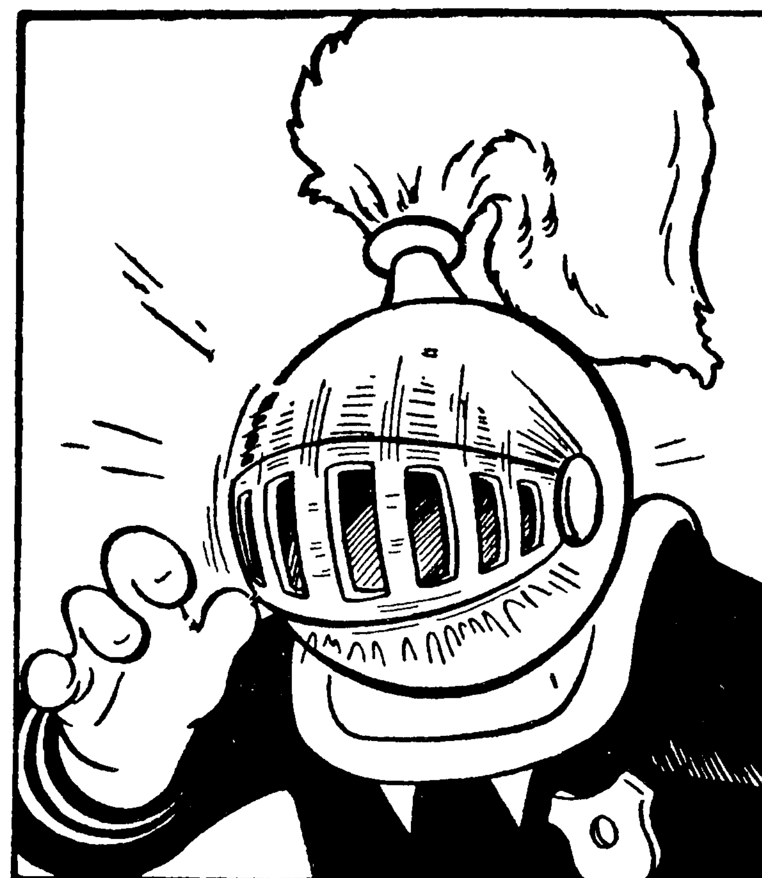
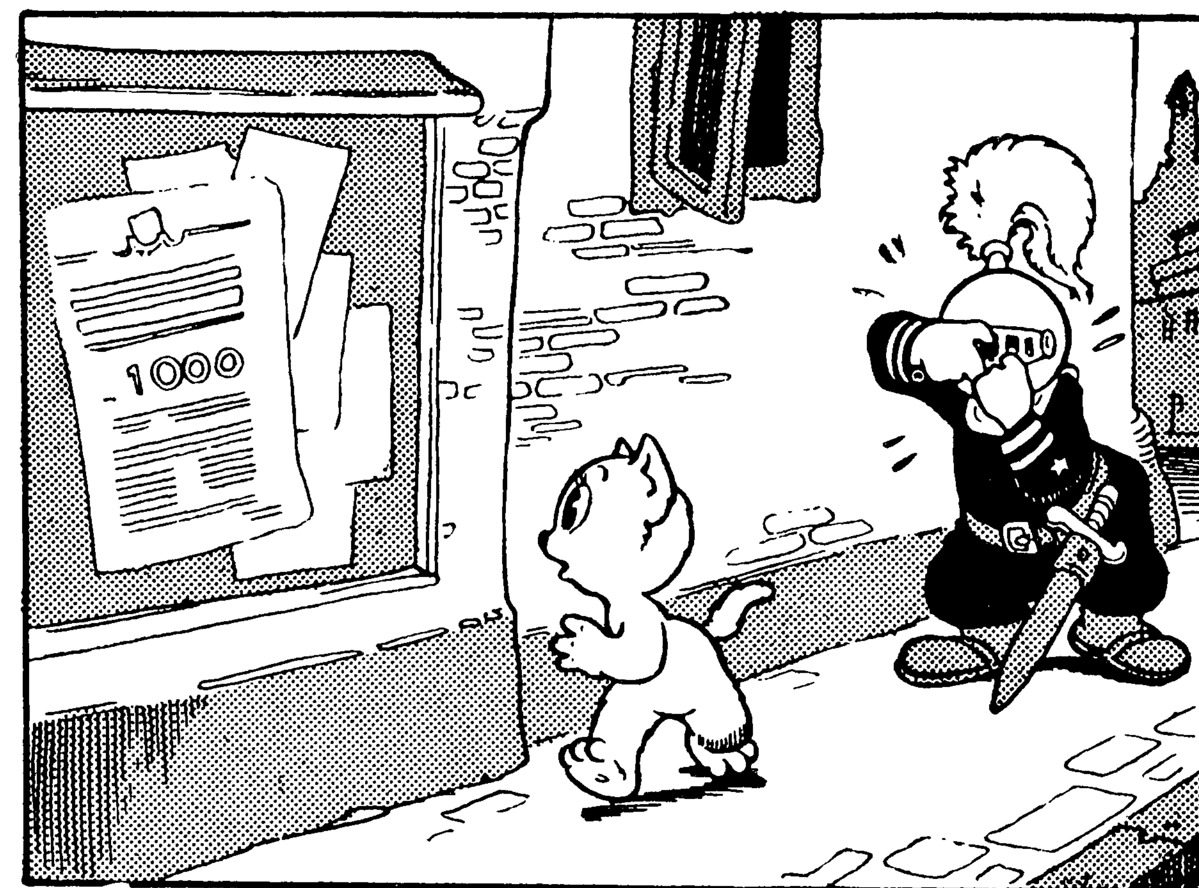
'Zit de boorklots goed vast?' riep Super.
'Ja, baas!' riep Hieper, 'en de knaster heb ik bij het dynamiet gelegd! We kunnen vertrekken, baas!'
'Goed zo!' riep iemand uit het publiek, 'dat zal hem z'n kuren wel afleren! Laat die Super maar gaan.'
'Leve Super!' riep de menigte.
Nu, het spreekt vanzelf, dat Tom Poes zich een beetje ongerust begon te voelen.
'Super en dynamiet!' dacht hij. 'Dat bevalt me niets! En wie zou die iemand zijn met kuren? Het ziet er niet best voor hem uit, wanneer Hieper en Super met deze autobus naar hem toe gaan! Want schurken zijn het, dat staat vast! Stel je voor om: Leve Super te roepen! Hm, hier moet ik meer van weten!'

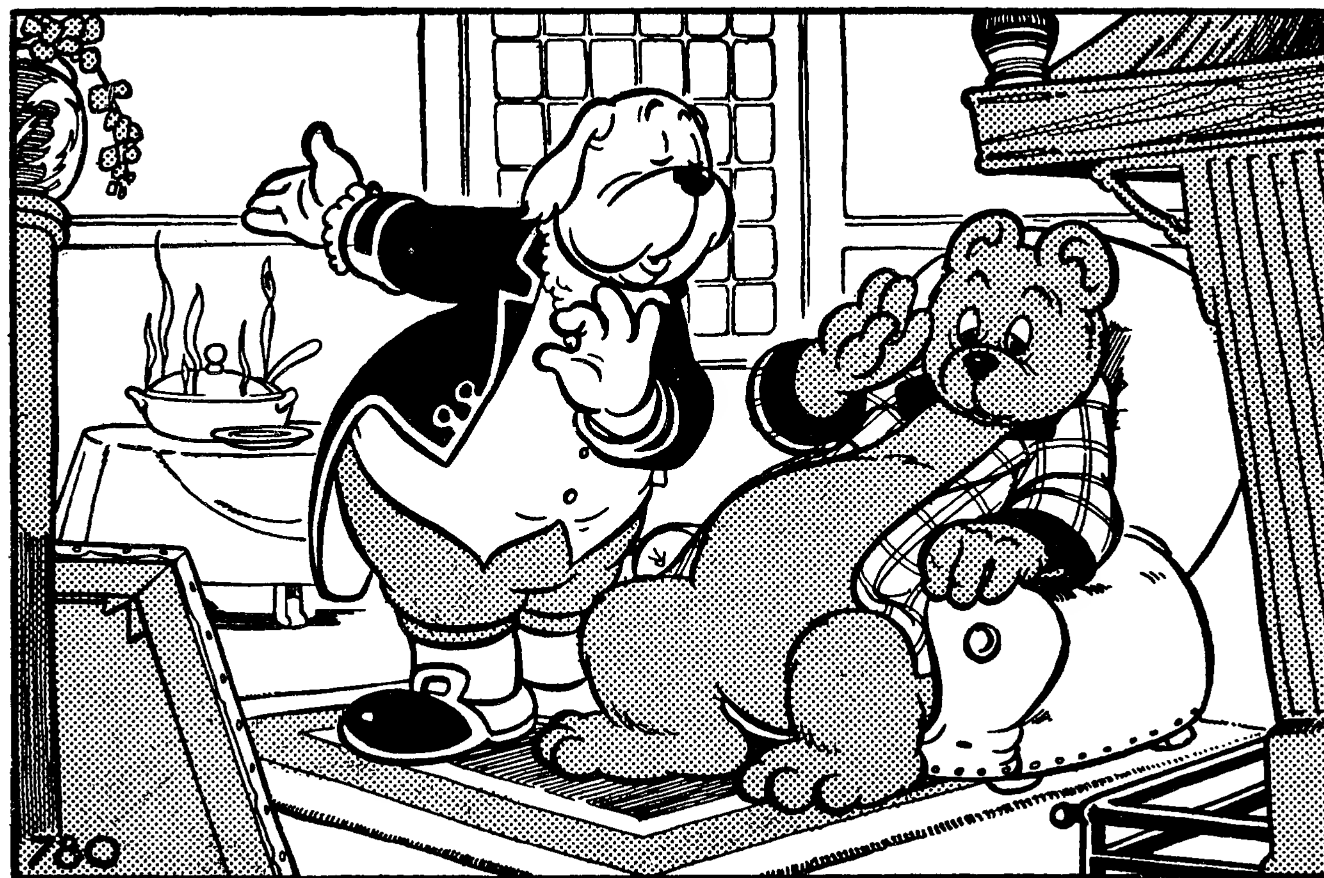

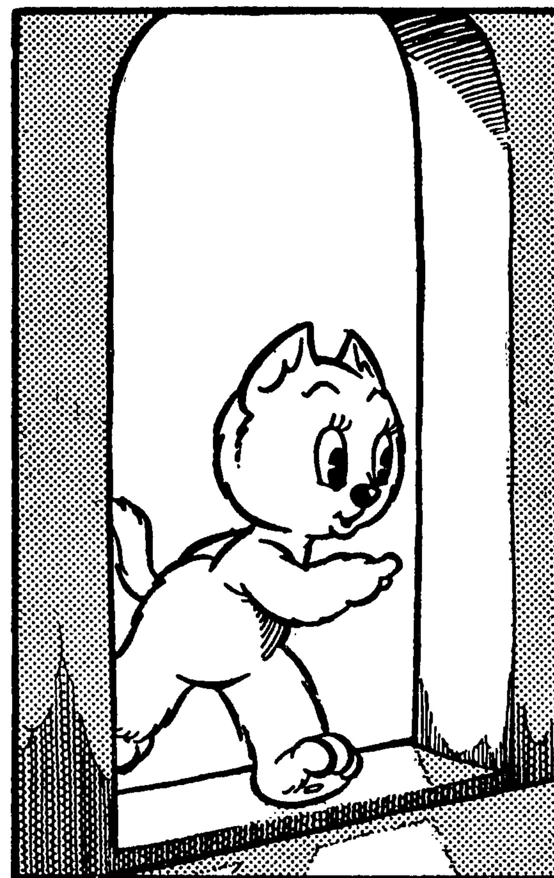
De Super-automobiel reed ronkend weg, grote wolken achterlatend, en de menigte ging druk pratend uiteen voordat Tom Poes de tijd had gehad om inlichtingen te vragen. Zo stond hij daar nog een beetje verbaasd te kijken, toen hij op zijn schouder werd getikt en Wammes Waggel achter zich zag staan.
'Ha, die Tom Poes!' riep Wammes. 'Wat gezellig, dat ik jou hier zie! Ga jij ook mee, om hem te vangen?'
'Wie vangen?' vroeg Tom Poes. 'Wat is hier eigenlijk te doen? Wat was dat voor een auto? Waar gaan Super en Hieper naar toe? En wat moet jij met die hengel en dat schepnet?'
'Hihihihi!' zei Wammes, 'de draak vangen natuurlijk! Zie je dat dan niet? Wat leuk, hoor! Heb ik zelf bedacht! Kijk, je neemt de hengel en dan gooi je je simmetje...'
'Welke draak?' vroeg Tom Poes ongeduldig. 'Wil je soms beweren, dat Super en jij en Hieper een dráák gaan vangen?'
'Ja, natuurlijk!' zei Wammes, 'de draak natuurlijk! Wie anders? Kijk, je gooit je simmetje...'
'Onzin!' zei Tom Poes en hij liep schouderophalend weg, terwijl hij mompelde: 'Die Wammes heeft altijd iets raars! Maar ik zou toch wel eens willen weten, wat er nu aan de hand is!'
Op dat moment zag hij commissaris Bulle Bas naderkomen en omdat dat in Rommeldam iemand van gezag is, liep Tom Poes op hem af om inlichtingen te vragen. Maar wat zag de politieambtenaar er uit! Hij had een groot slagzwaard aan de zijde en een ridderhelm met vizier om het strenge gelaat.
'Neem me niet kwalijk, commissaris!' zei Tom Poes, 'maar wat is dat allemaal voor onzin over een draak? En waarom loopt u in die rare hoed rond?'
'Onzin?' bromde de beambte, 'hm, was het maar waar! De politieman Flatters heeft in de Dode Bomen Vallei een echte Draak gesignaleerd!'

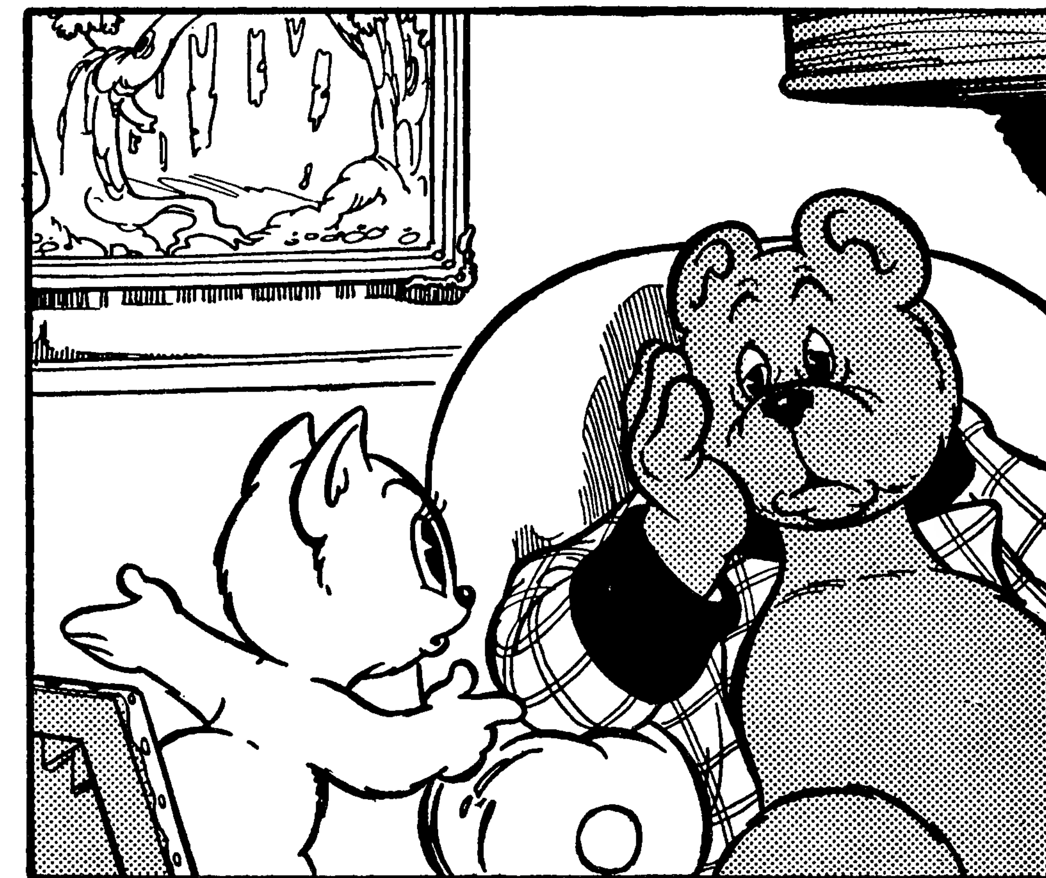

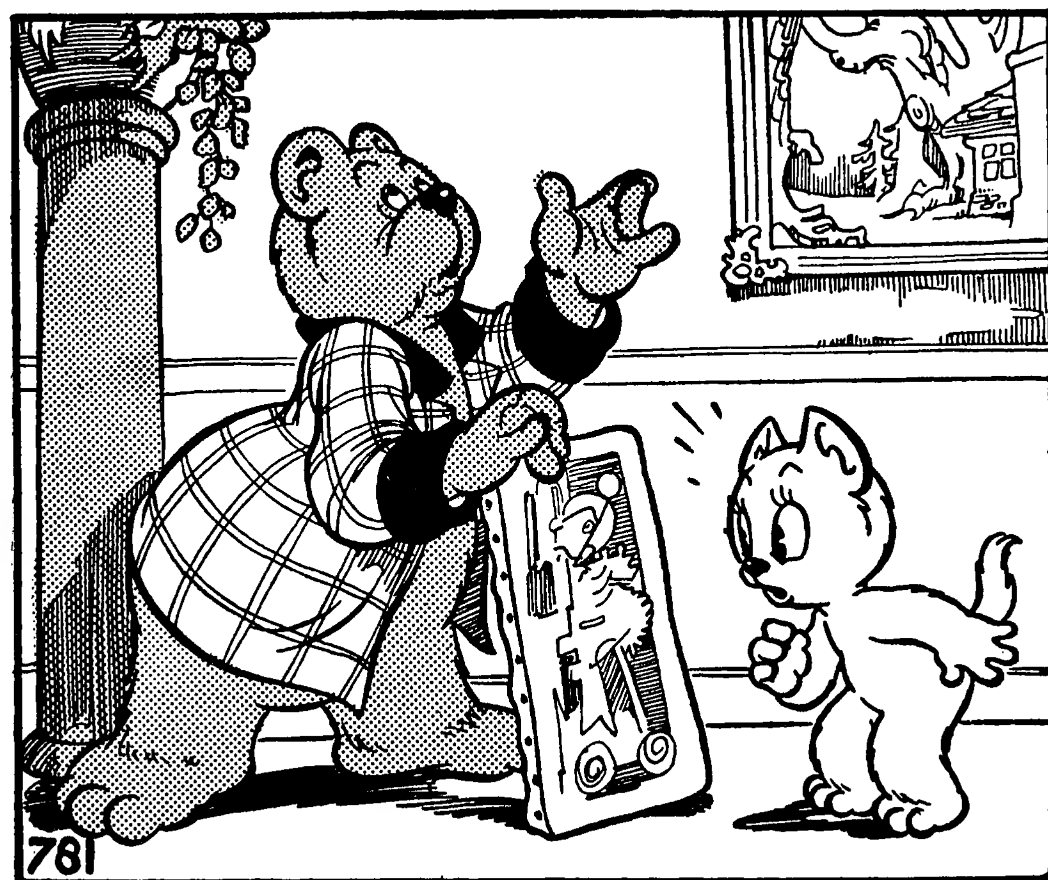
'Wat??!' riep Tom Poes. 'Een èchte draak hier in de buurt? Hoe kan dat?'
'Hm!' zei de commissaris, 'vraag me niet hoe dat kan, maar het is de zuivere waarheid! Een schande is het! Allemaal extra werk! Alsof we het met het regelen van het verkeer al niet druk genoeg hebben! Maar we kunnen zo'n dier natuurlijk niet zonder meer oogluikend toestaan! Nee, meneer, wat zou de regering daarvan zeggen? En het ergste is, dat het monster, daar in de Dode Bomen Vallei, een Prinses in een toren bewaakt! De agent van politie derde klasse Flatters heeft het persoonlijk geconstateerd en er een proces-verbaal van opgemaakt. En omdat we niemand de indruk willen geven, alsof de gemeente Rommeldam dergelijke achterlijke toestanden zonder meer zou toestaan, heeft het gemeentebestuur een beloning uitgeloofd aan degene die aan deze toestand een einde maakt! Hm!'
'Een draak, die een prinses bewaakt!' riep Tom Poes uit, 'dat is verschrikkelijk, commissaris! Hoe kan zoiets in deze tijd nog bestaan?'
'Ik weet het niet!' zei Bulle Bas, 'de politie doet, wat zij kan! En houd mij nu niet langer op, want ik moet streng de hand aan de geldende voorschriften houden! Als je meer wilt weten, moet je maar naar dat aanplakbiljet gaan, daar heb ik alles op laten schrijven! En het is mijn plicht je er op te wijzen...'
Waar de commissaris op had willen wijzen weet ik niet, want op dat moment viel het vizier van zijn helm met een klap dicht. Terwijl de ongelukkige Bulle Bas worstelde om het ding weer omhoog te krijgen, liep Tom Poes nieuwsgierig naar het bedoelde aanplakbiljet...

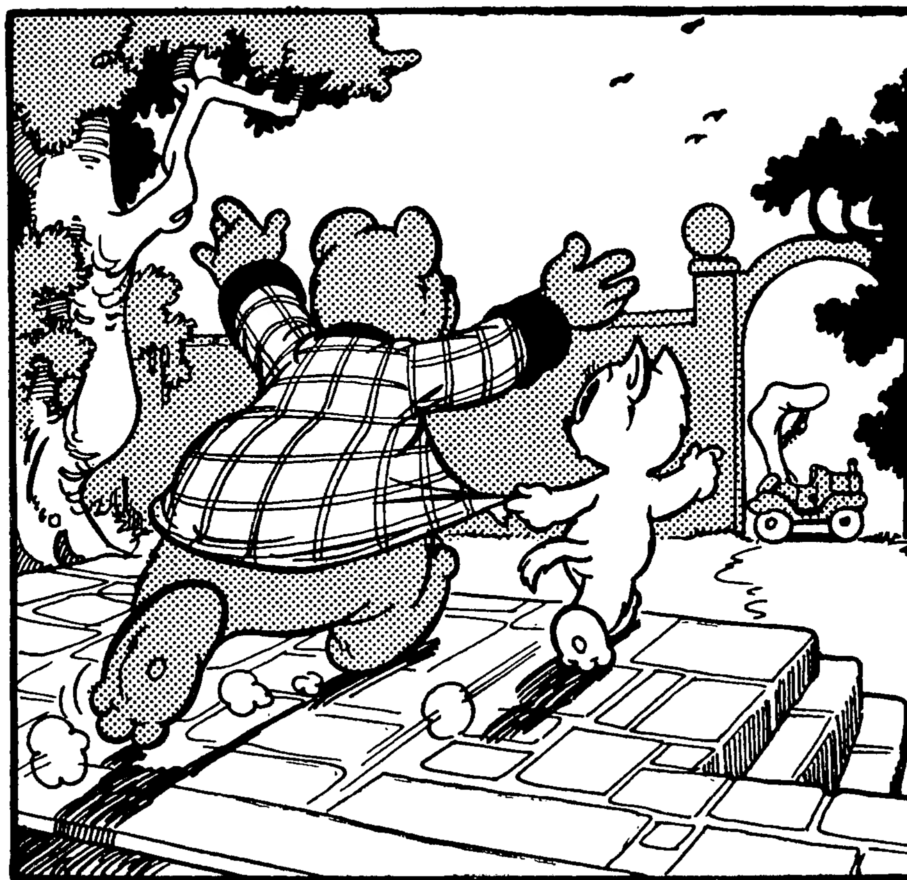
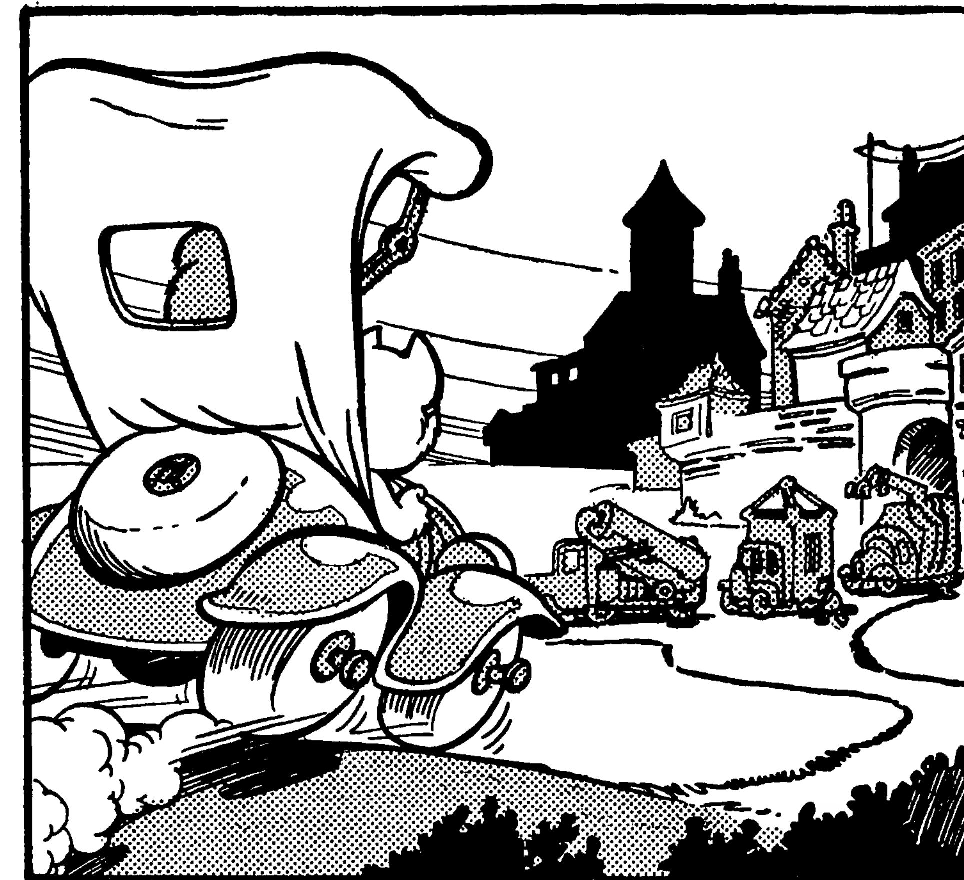

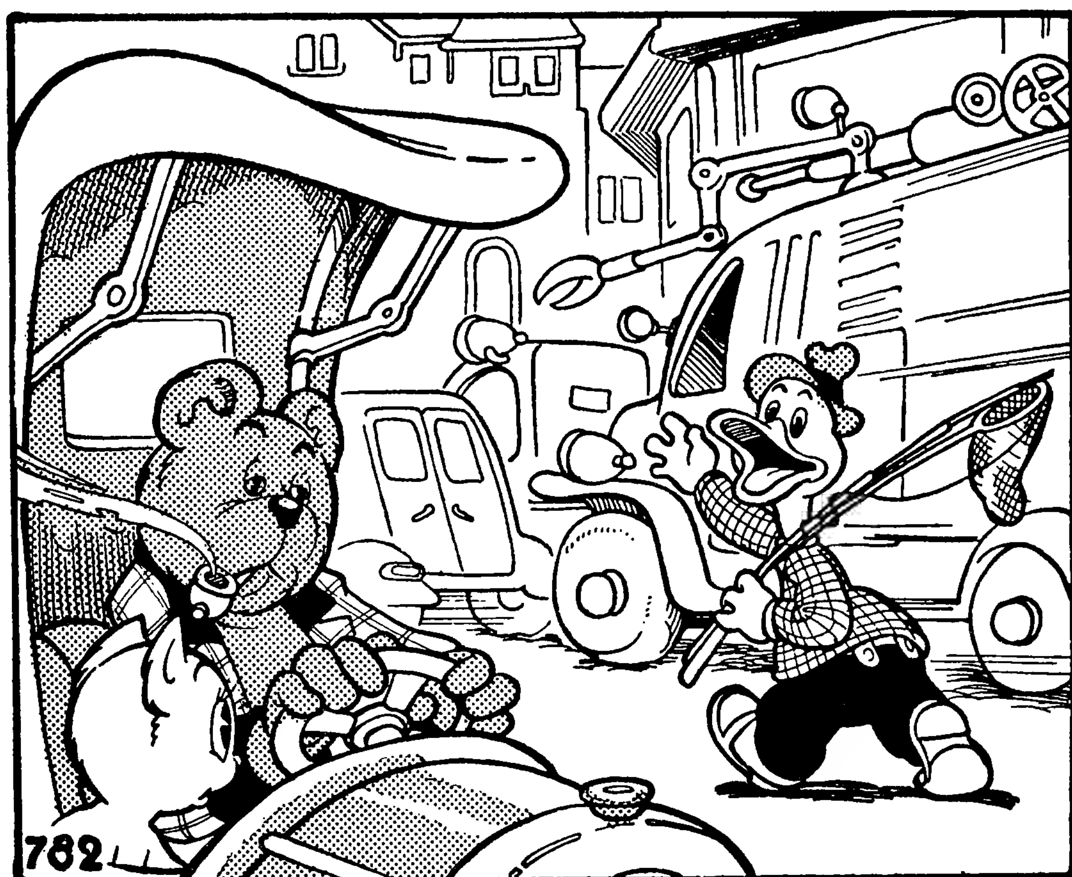

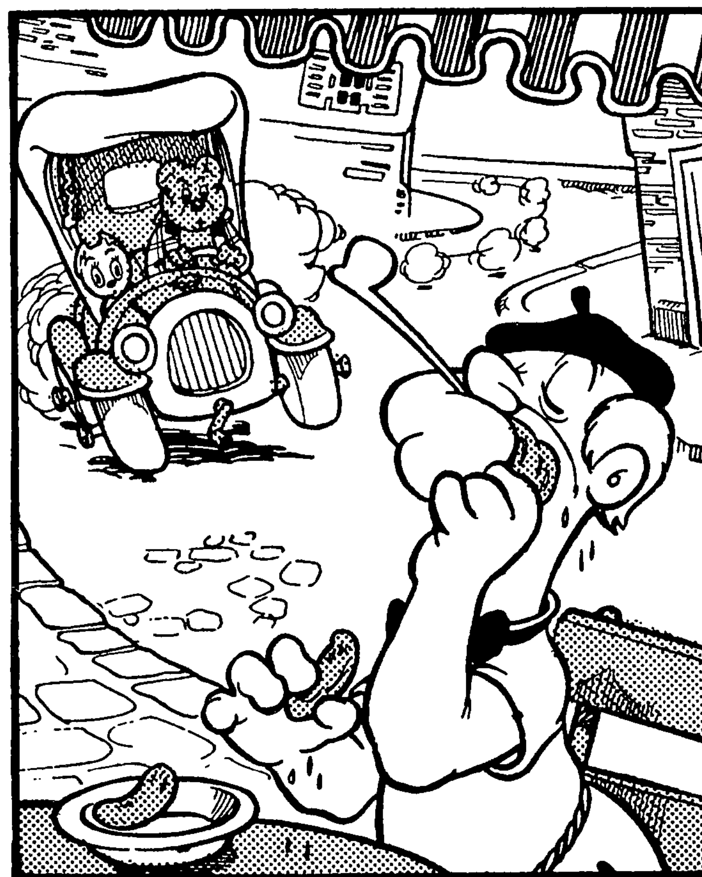
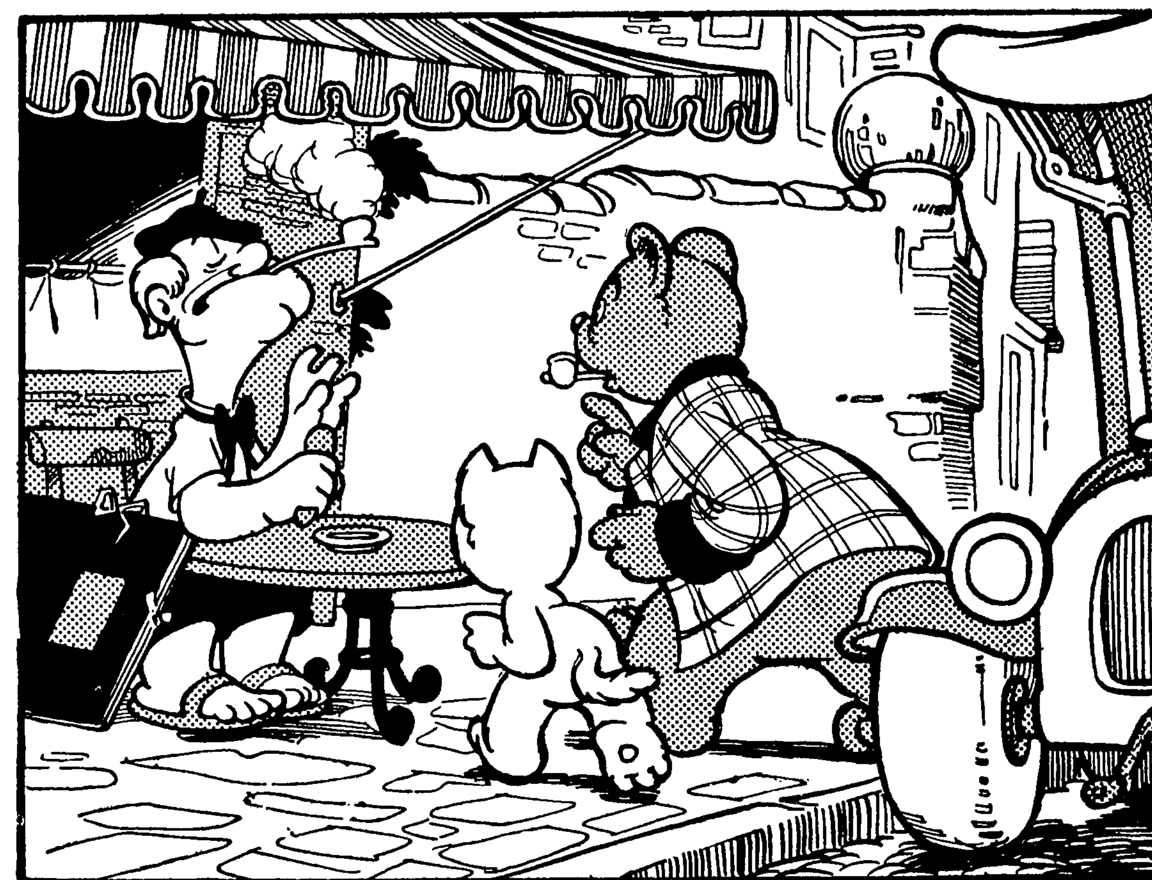
Met het vallen van de avond zat heer Bommel lusteloos in zijn stoel voor het haardvuur en keek dromerig naar het schilderij van de kunstenaar Terpen Tijn, dat hij tegenover zich had gezet.
'Neem me niet kwalijk, heer Olivier!' zei de trouwe bediende Joost, 'u moet een weinig voedsel tot u nemen! Het is niet goed om niets te eten! Het verzwakt uw krachten, als ik zo vrij mag zijn. Ik heb zojuist een overheerlijk, dubbelgebakken kapoentje met carolainesaus voor u klaargezet en de gesuikerde honing staat te vuur! Wilt u niet proberen om een hapje te proeven? U moet u niet zo overgeven aan uw zorgen, met uw welnemen!'
'Ik heb geen trek, Joost!' zei heer Bommel vermoeid. 'Ruim de tafel maar af en laat me met rust... ik moet me overgeven aan mijn eenzaamheid...'
Joost schudde tobberig het hoofd en bracht de edele maaltijd weer naar de keuken. Intussen kwam er echter visitie.
Tom Poes stapte opgewekt de kamer binnen en bleef toen verbaasd staan. 'Is er iets, heer Ollie?' vroeg hij. 'U ziet er zo huilerig uit! Bent u gevallen of zo?'
'Niet gevallen!' mompelde heer Bommel. 'Dag Tom Poes! Waarom kun je me niet netjes goedenavond wensen, inplaats van me zulke domme vragen te stellen?'
'Neem me niet kwalijk!' zei Tom Poes, 'ik vergat het. Maar dat komt, omdat ik belangrijk nieuws heb! Er is een draak ontdekt in de Dode Bomen Vallei! Een draak, die een prinses bewaakt! En er is een grote beloning uitgeloofd voor degene, die het monster vangt en de dame bevrijdt! Dat is iets voor ons, heer Ollie! Kom mee!'
'Nee, jonge vriend!' zei heer Bommel lusteloos, 'dat is niets voor mij! Laat me met rust en ga zelf die prinses maar vangen...'

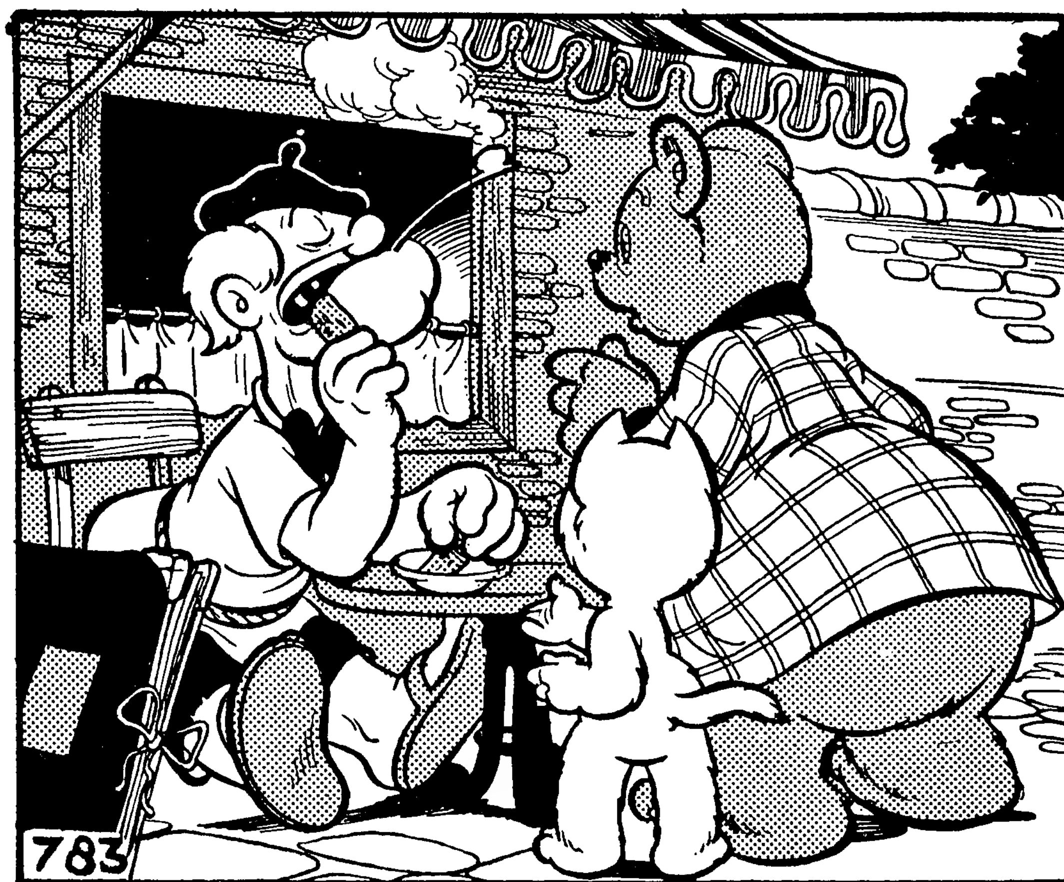

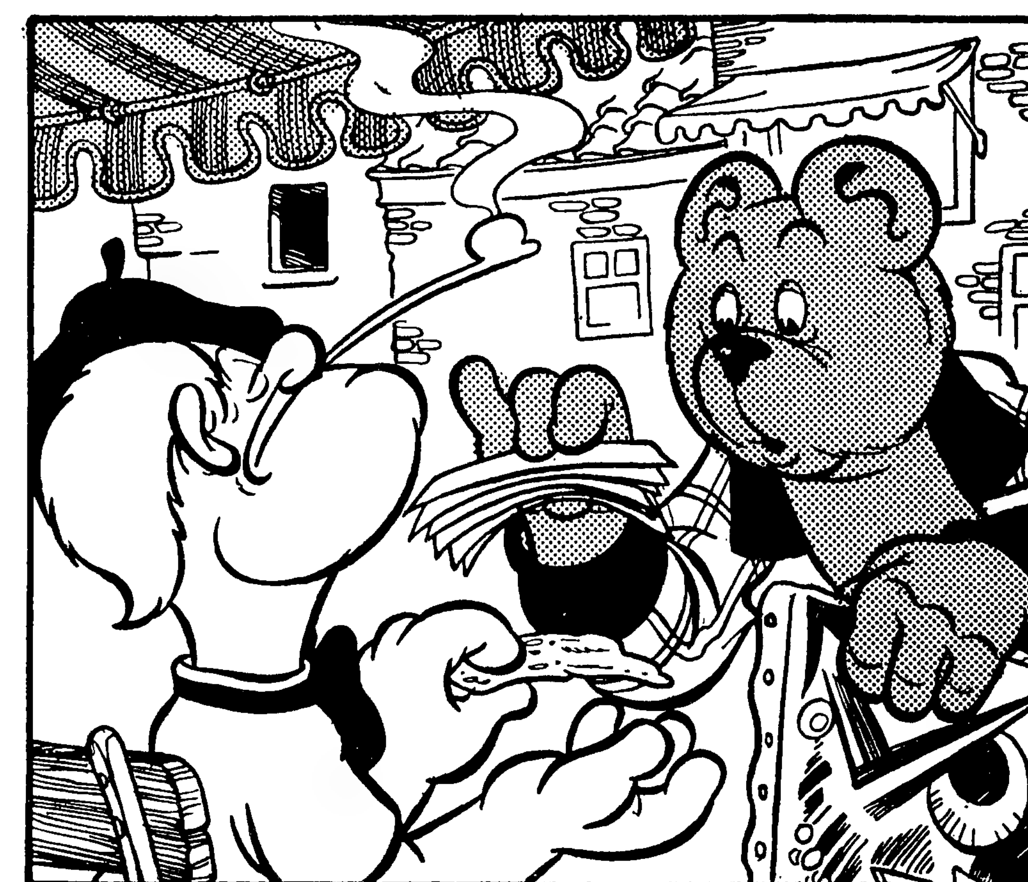
'Ik begrijp u niet,' zei Tom Poes verbaasd. 'Ik dacht, dat u van avonturen hield! Nu, het vangen van een draak is toch een avontuur, zou ik zo denken! Maar inplaats van blij te zijn, zit u daar maar droevig te kijken naar een gek schilderij! Wat is dat voor een rare plaat?'
'Dat is een sterk bewegende Berta op groene... eh... dinges!' zei heer Bommel. 'Mooi, hè? Zie je wel, hoe mooi dat oog is? Vind je het geen lief oog, Tom Poes? Zie je hoe vriendelijk het kijkt? Denk je niet, dat de dame van dat schilderij een goede... eh... een goede vrouwe van... eh... vrouwe van Bommelstein zou kunnen zijn?'
'Wel, heb ik ooit!' zei Tom Poes. 'Bent u verliefd, heer Bommel? Wie is die dame dan? Ik kan uit dat schilderij niet erg wijs worden, om eerlijk te zijn!'
'Dat komt, omdat je niet genoeg vibreert!' legde heer Bommel uit. 'Maar overigens heb je gelijk, jonge vriend. Ik koester zeer diepe en mooie gevoelens voor de dame van dit schilderij en ik zou de helft van mijn bezittingen er voor over hebben om haar te leren kennen. Helaas! Ik weet alleen maar, dat ze Berta heet... Terpen Tijn wilde mij niet zeggen, waar hij haar heeft ontmoet en zodoende...'
'Hm,' zei Tom Poes, zijn vriend meetrekkend naar buiten, 'kom mee naar de stad, heer Bommel. We zullen zien, of we Terpen Tijn daar nog kunnen vinden en dan kunt u intussen nog eens over het vangen van die draak nadenken.'
Zo gezegd, zo gedaan. Heer Bommel reed de Oude Schicht zuchtend en mompelend stadwaarts en al gauw kwam de poort van Rommeldam in het zicht. Een lange reeks vreemde voertuigen van allerlei soort hobbelde de stad uit in de richting van de Dode Bomen Vallei – allemaal burgers, die de draak gingen vangen...

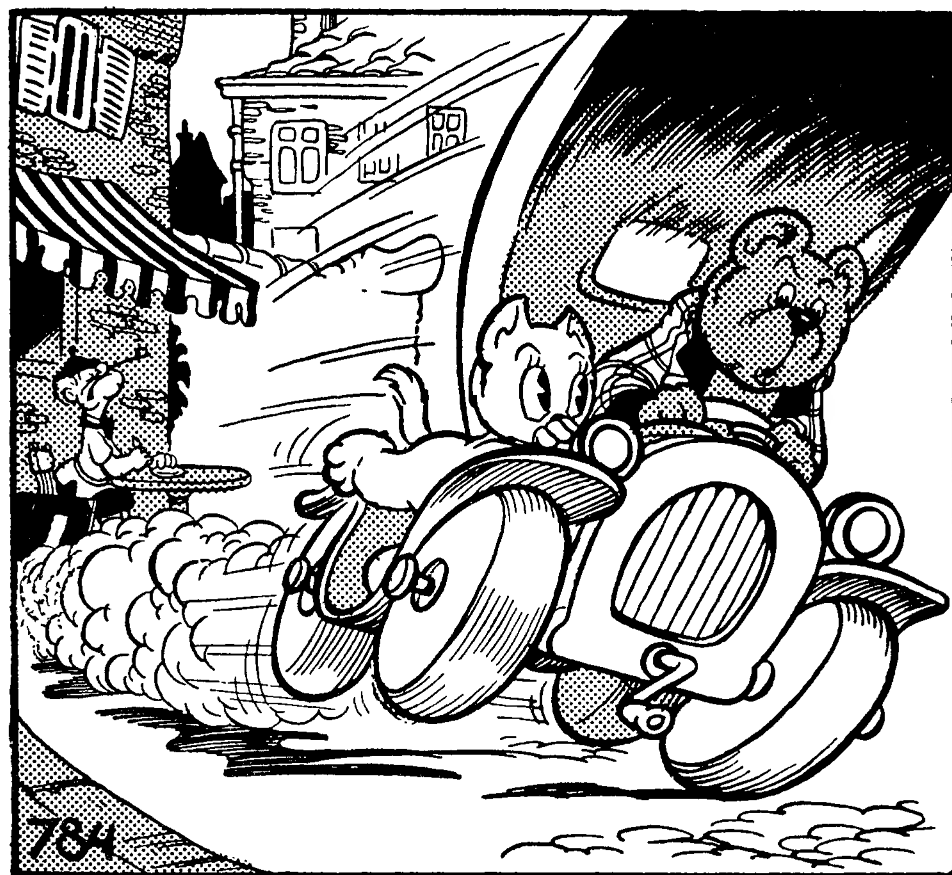

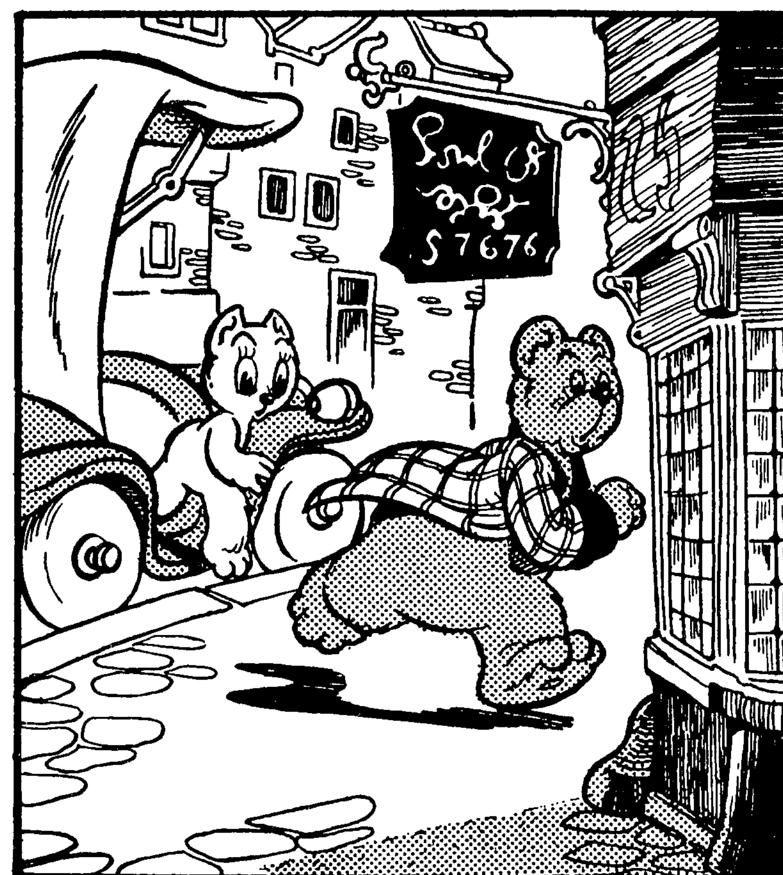
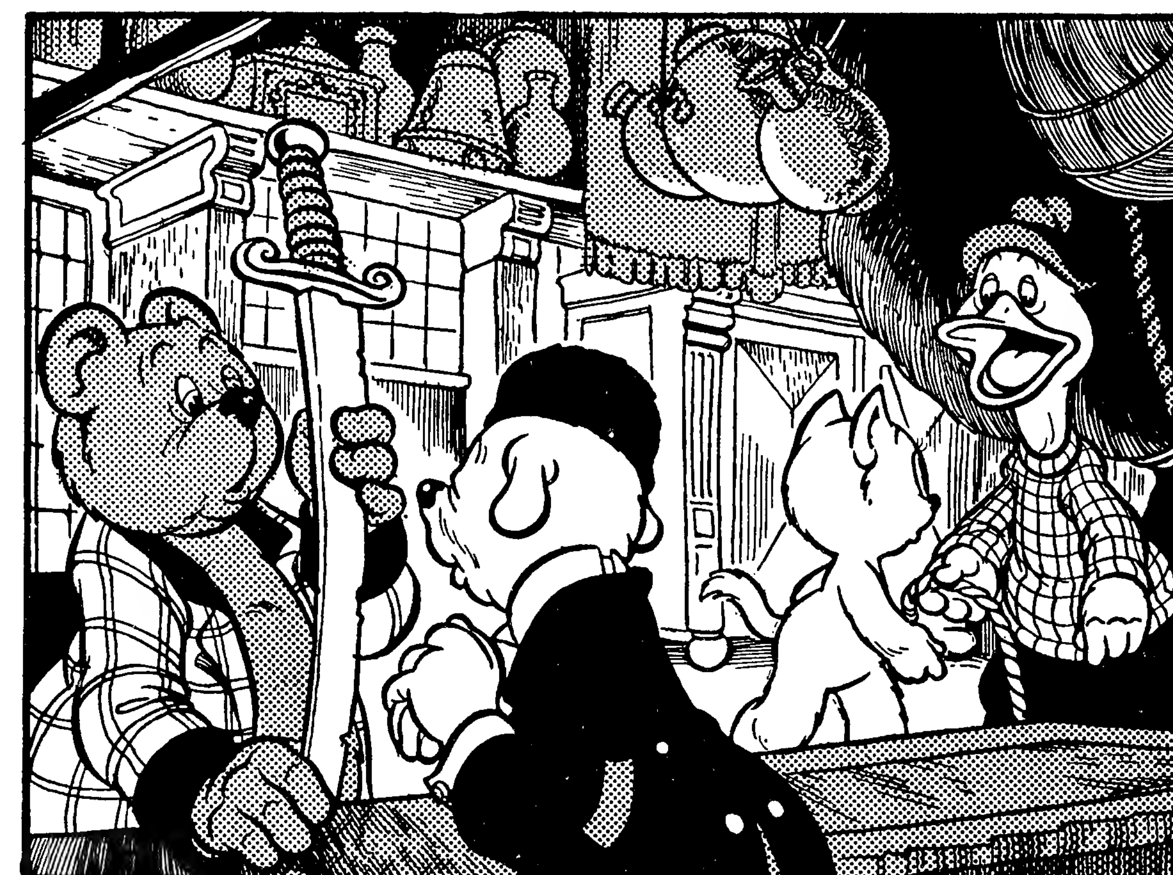
De Oude Schicht reed met heer Bommel en Tom Poes de stad in en passeerde de lange reeks voertuigen die de tegenovergestelde kant opging om de draak te vangen.
'Kijk eens, wat een optocht!' riep Tom Poes. 'Iedereen doet er aan mee, heer Ollie! Ik weet niet, of u nog steeds geen zin hebt en of u nog steeds aan dat rare schilderij denkt... maar wanneer u niet mee gaat, ga ik direct alleen!'
'Hmmmm ach, ik... hm... ik weet niet... ik zou...' mompelde heer Bommel.
'Hallo luitjes!' riep Wammes Waggel, die hen op dat moment passeerde, 'ik heb al een lolly, zien jullie wel? Nu nog een touw en dan ga ik de draak vangen! Leuk hè?'
'Bah!' zei heer Bommel, zonder te stoppen. 'Wat een onzin! Nee, ik heb wel iets anders aan mijn hoofd! O, als ik die Terpen Tijn nu maar vond! En als hij nu maar...'
'Daar zit hij!' riep Tom Poes, 'daar op dat caféterrasje, ziet u wel?'
Tom Poes had gelijk. De kunstenaar was bezig op luidruchtige wijze een augurk met suiker te eten en hij keek nauwelijks op, toen de Oude Schicht piepend bij zijn tafeltje stopte.
'Ik maak de koop niet ongedaan, makker!' snauwde hij. 'Gekocht is gekocht en dat schilderij is van jou, versta je, bolle?'
'Mijn naam is niet Bolle, maar Bommel!' zei heer Bommel uit de hoogte. 'En ik wil de koop niet ongedaan maken! Ik wil alleen de naam van de dame van dat schilderij weten. De naam en het adres! Ik ben namelijk... ik...'
'Aha!' riep de schilder. 'Juist! Nu, dan is het in orde, nietwaar? En zanik nu niet verder, kunst is kunst en het adres komt er niet op aan. Je verstoort mijn trillingen makker. Laat me met rust!'

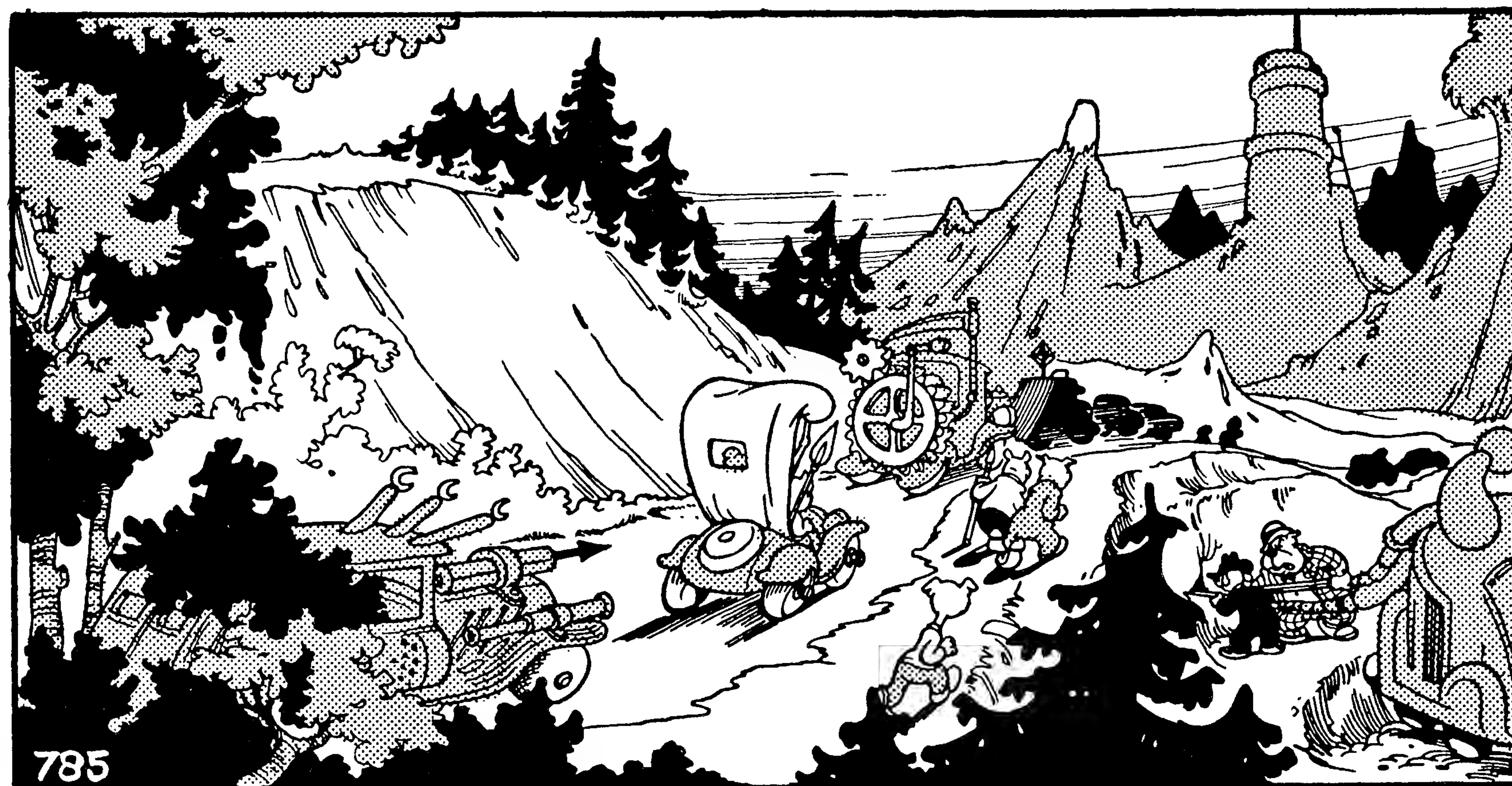
'Je begrijpt het niet!' zei heer Bommel wanhopig. 'Ik wil het adres weten van de dame van het schilderij! De dame Berta! Ik wil kennis met haar maken! Ze heeft zo'n lief oog! Ik zal geen hap meer kunnen eten, wanneer ik niet weet waar ze is! Ik ben een ongelukkig heer!'
'Ha! Hm!' sprak de kunstenaar, een augurk kauwend. Toen greep hij tussen zijn schildersboel en trok er een schilderij uit.
'Hoe vind je dit stukje?' vroeg hij. 'Het kost maar tweehonderd florijnen, makker! Omdat jij het bent!'
'Wat is dat voor iets?' vroeg Tom Poes. 'Wat stelt het voor?'
'Dit,' zei Terpen Tijn minachend, 'is een Draak! Zie je het niet? Een experimentele draak met een vibrerende grondtoets!'
'Een draak?!!' riep heer Bommel geschrokken.
'Een draak!' riep Tom Poes. 'Waar heb je dit geschilderd? Is dit soms...'
'Dit heb ik op dezelfde plek geschilderd als Berta!' zei Terpen Tijn.
'Maar dan is die Berta zeker de prinses, die door de draak bewaakt wordt!' riep Tom Poes.
'Wàt zeg je?!!' riep heer Bommel, 'Draak?? Mijn Berta, bewaakt door een draak!! Maar dat is... daar moeten we onmiddellijk...'
'Wacht even!' zei Terpen Tijn. 'Jullie vergeten te betalen, makkers! Tweehonderd florijnen voor dit stukje! En verdwijn dan, want jullie geschreeuw verveelt me. Jullie zijn grof-trillende Roepers!'
Heer Bommel propte hem zenuwachtig het geld in de hand, ontrukte hem het schilderij en snelde toen terug naar de Oude Schicht...

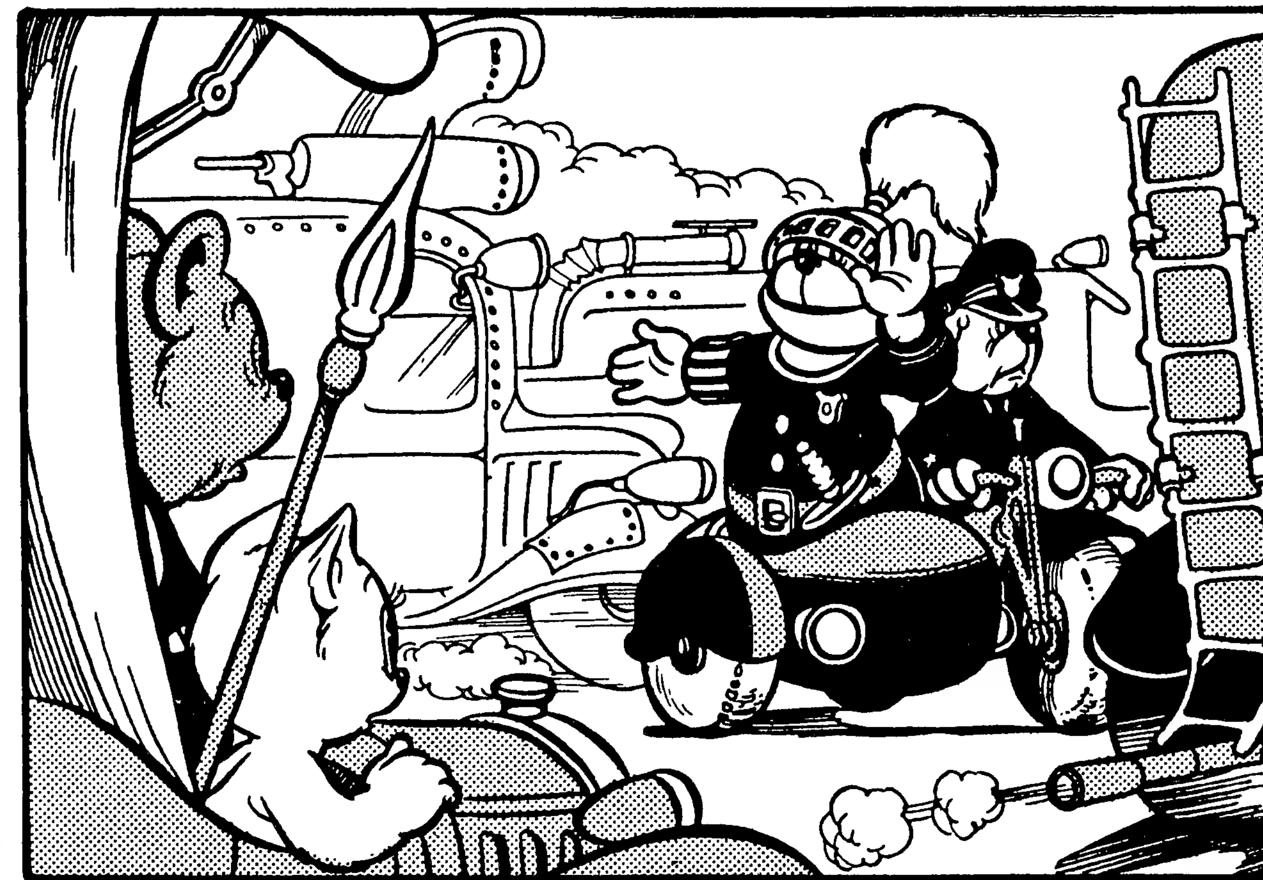

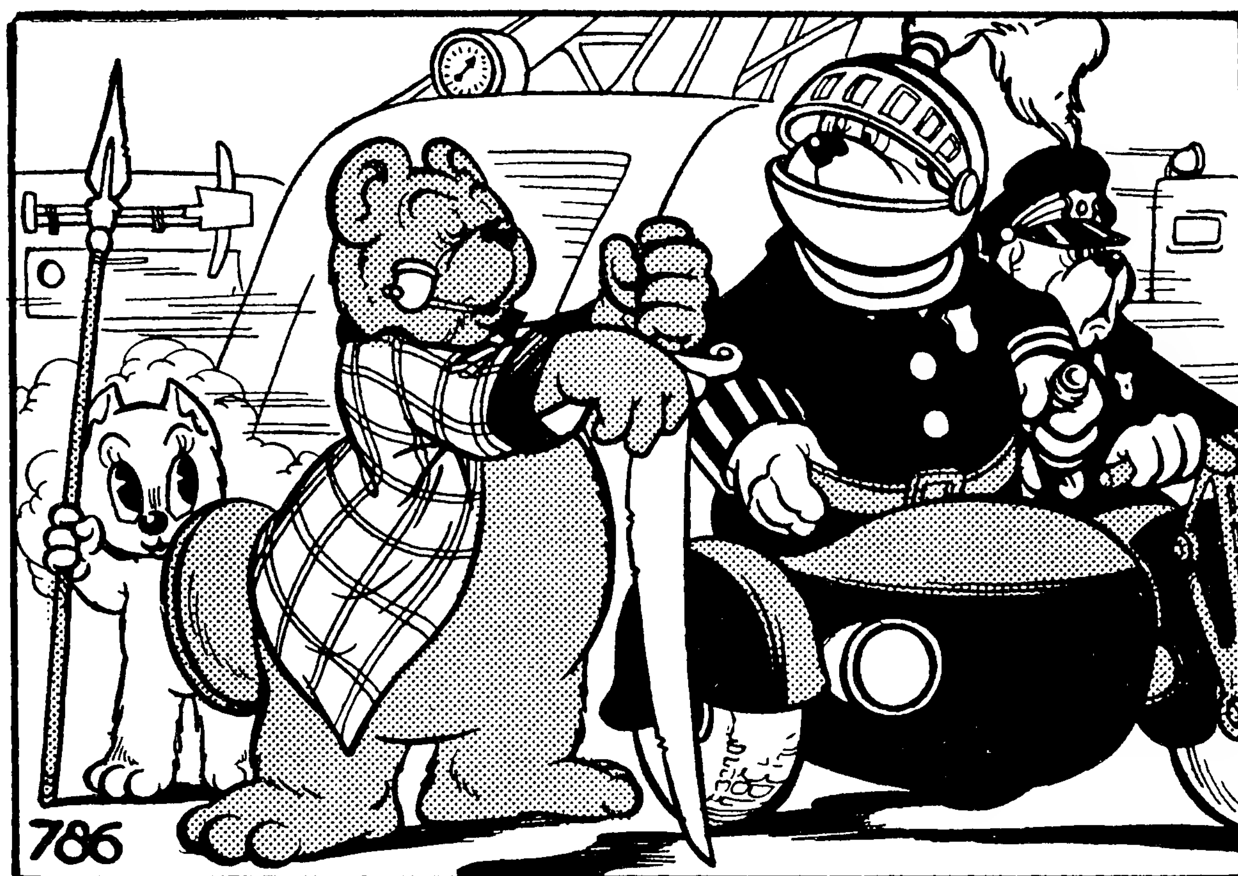
Tom Poes was nog bezig in te stappen, toen heer Bommel al vol gas gaf. De Oude Schicht suisde ronkend en stampend de hoek om en de schilder Terpen Tijn verdween uit het gezicht.
'Vooruit, Tom Poes!' hijgde heer Bommel, 'we moeten onmiddellijk die draak gaan vangen! Verschrikkelijk, dat dat in deze tijd nog mogelijk is! Denk je eens in, wat die arme prinses allemaal heeft moeten doormaken! Een prinses, jonge vriend, een dame van Stand! En ze heeft zo'n mooi, lief oog! Berta heet ze, een lieve naam, vind je niet? En ze wordt bewaakt door een draak! Denk je dat eens in!'
'Ja, verschrikkelijk!' zei Tom Poes. 'Waar gaan we eigenlijk naar toe, heer Bommel? Dit is niet de vlugste weg naar de Dode Bomen Vallei!'
'Ik ga een passende wapenuitrusting kopen!' legde heer Bommel uit. 'Ik moet mijn prinses op een waardige wijze tegemoet treden! Als een ridder! Onbevreesd, met het zwaard aan mijn zijde... in mijn hand bedoel ik, en met een fonkelende blik in het oog, als je begrijpt, wat ik bedoel!'

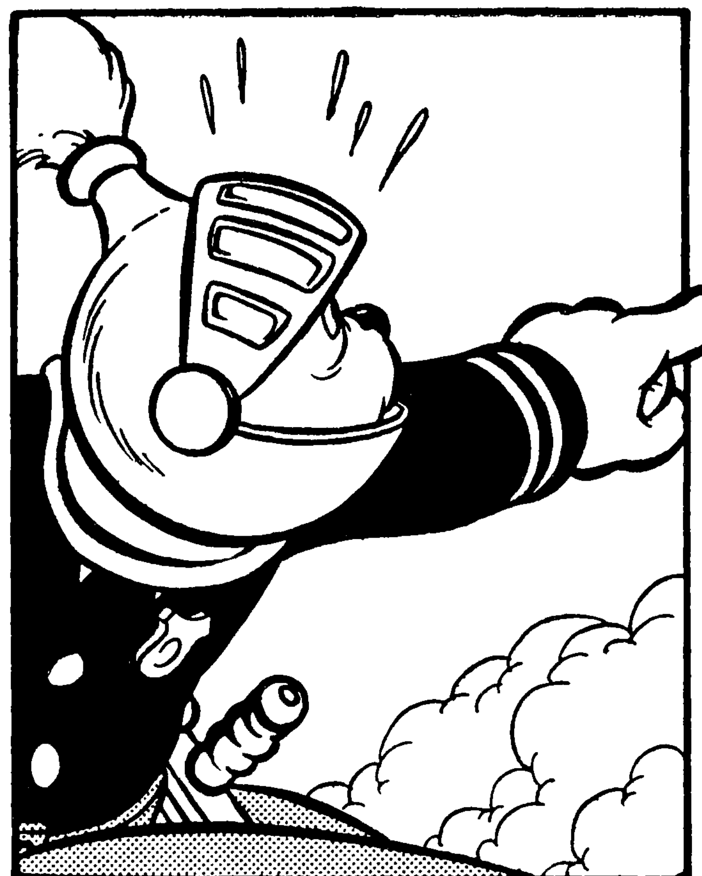
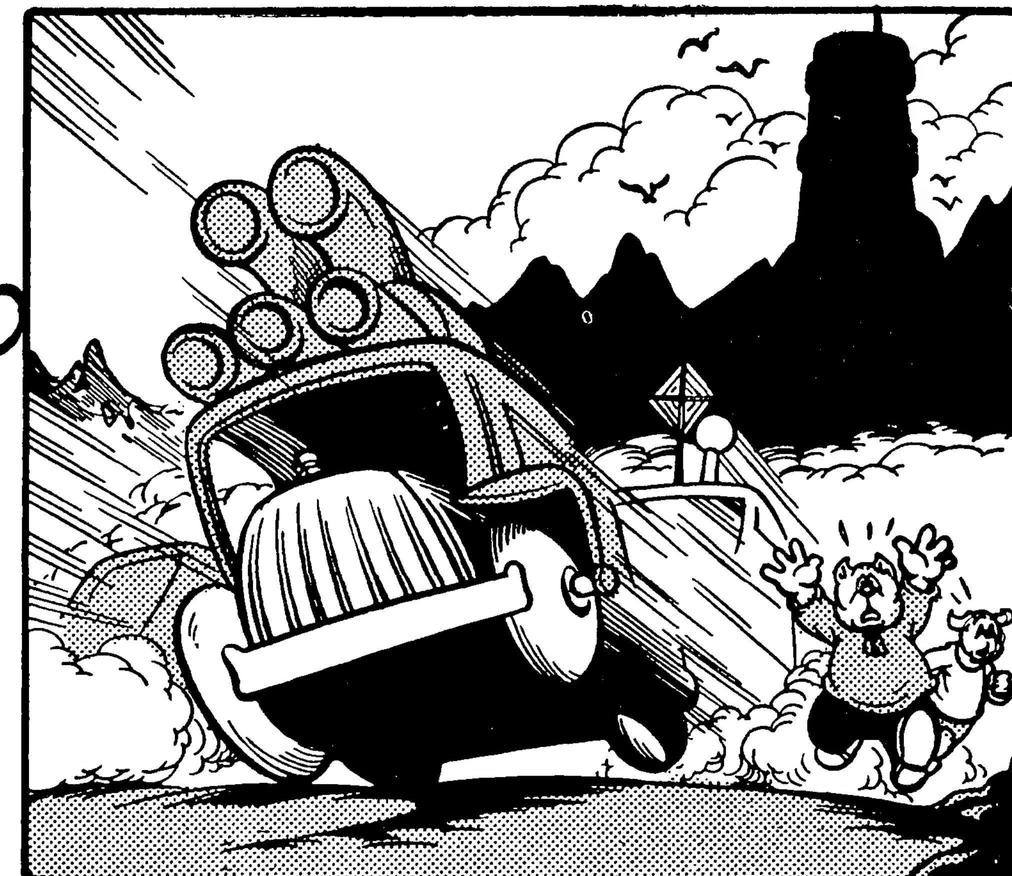
Zo sprekende stopte heer Ollie voor een antiquiteiten-winkel en snelde naar binnen. Tom Poes volgde hem op de voet en trof tot zijn verbazing Wammes Waggel tussen de oude dingen aan.
'Ik ben al klaar hoor!' zei Wammes, 'ik heb hier even een antiek kabeltouw gekocht.' Hij bekeek enigszins zorgelijk het wrakke hengeltje, dat hij nog steeds bij zich had en voegde er aan toe: 'Het moet een sterk touw zijn, zie je, want anders trekt de draak het kapot. Kijk, ik bind gewoon de lolly aan het koord en dan lok ik hem naar me toe! Leuk, hè?'
'Erg leuk!' zei Tom Poes.
'Onzin!' riep heer Bommel, die een groot slagzwaard had uitgezocht, 'ik verbied heer Wammes om het ondier te benaderen! Ik zal het persoonlijk aan mijn zwaard rijgen! Uit!'
'Niet doen!' jammerde Wammes, 'dat doet het diertje pijn! Dat wil ik ècht niet hebben!'

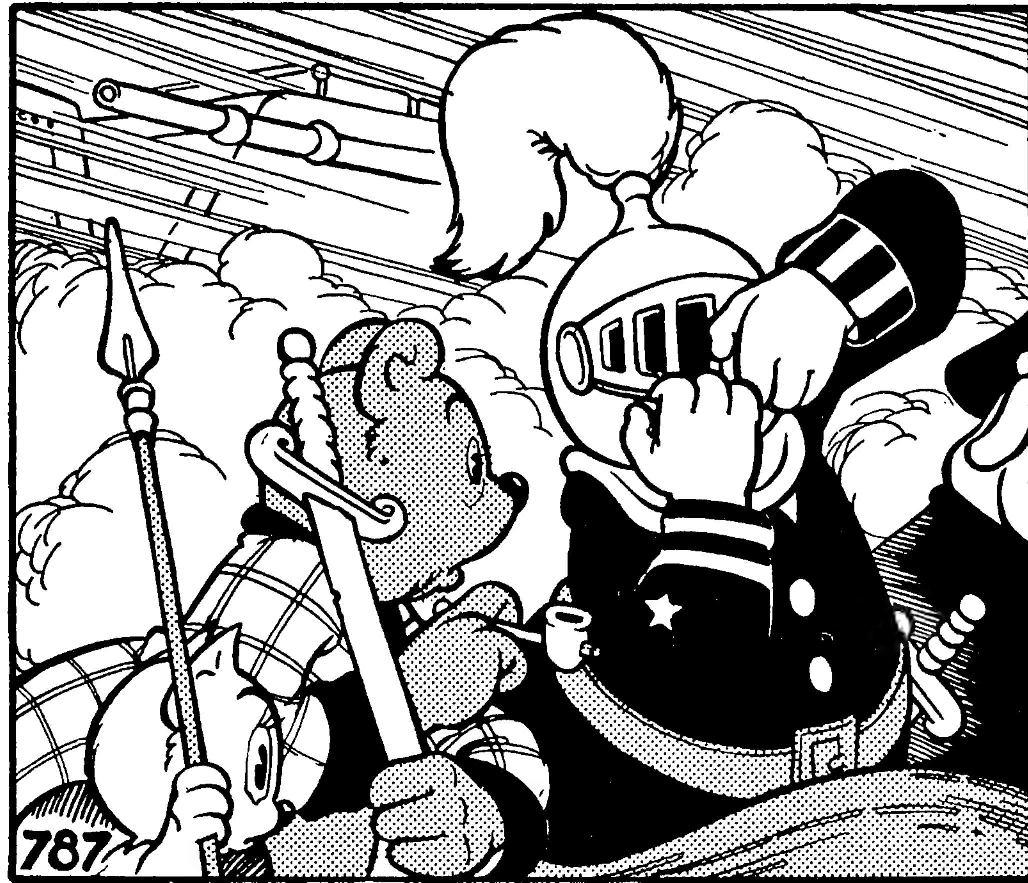

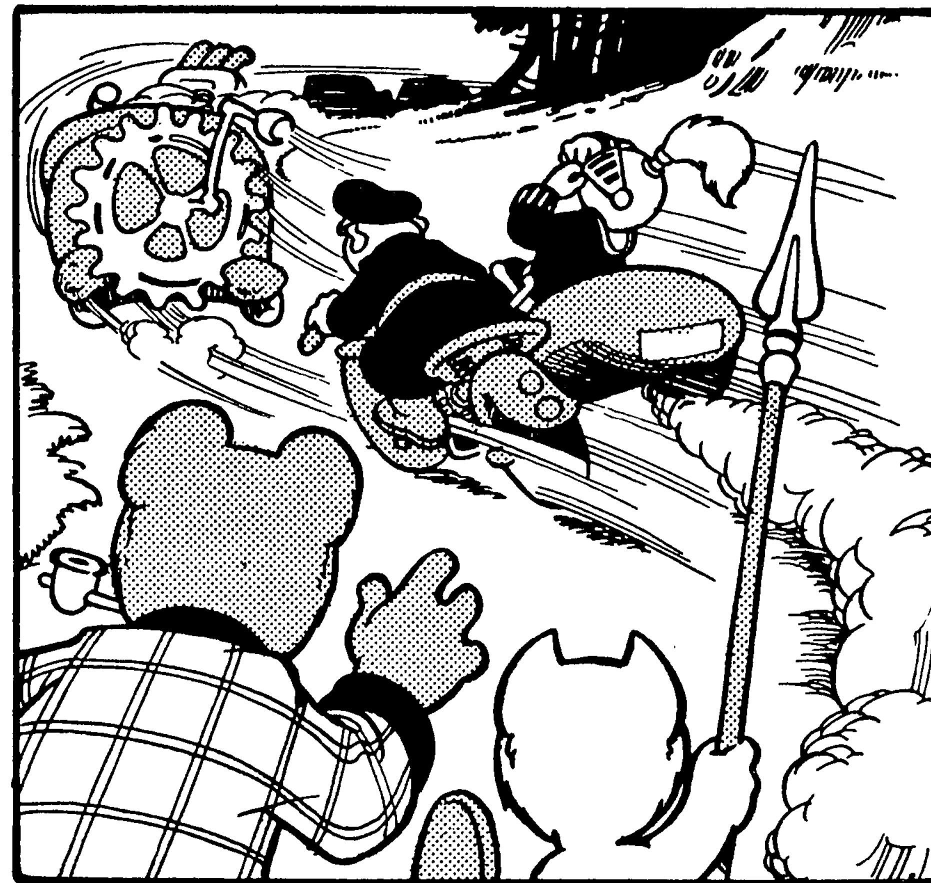
Heer Bommel betaalde zijn zwaard en volgde nu in zijn auto de stroom voertuigen, die naar de Dode Bomen Vallei reed.
Die Vallei was een vergeten stuk grond tussen hoge rotsen in. Een smalle weg voerde door een donker woud er naar toe en toen de Oude Schicht uit het bos kwam zagen heer Bommel en Tom Poes al van verre een hoge, brokkelige toren tussen de bergen omhoog rijzen.
'Daar in die toren zit dus mijn Berta!' mompelde heer Bommel op droevige toon. 'Daar achter die steenklompen huist een woeste draak! Mijn zwaard! Waar is mijn goed zwaard, Tom Poes?'
'In de bagageruimte!' zei Tom Poes. 'Maar we kunnen rustig nog een eindje doorrijden, heer Ollie! We zijn er nog lang niet!'
'Hm,' vervolgde heer Bommel, 'daar zijn die schurken Super en Hieper ook bezig! Wat moeten die hier, jonge vriend? Ze denken toch zeker niet, dat ze de draak onschadelijk kunnen maken? Dit is toch zeker een bezigheid voor ridders zonder vlees of braam? Is er hier dan niemand, die er op toeziet, dat alleen heren de draak gaan bevechten?'
'Dat zou u eens aan commissaris Bulle Bas kunnen vragen!' zei Tom Poes. 'Kijk, die zit daar in die zijspanmotor toezicht te houden!'
'Een goed idee!' zei heer Ollie roemend. Hij stak het hoofd naar buiten en verhief zijn stem.
'Weet u wel, dat Super en Hieper bezig zijn daarginds in de grond te graven?' riep hij. 'Dat mag u niet toestaan, commissaris!'
'Hm!!' snauwde Bulle Bas onder zijn vizier uit. 'Doorrijden, alsjeblieft! U belemmert het verkeer! Geen tijd voor praatjes! Hier is een Stopverbod en u moet meer rechts houden! Vooruit! Het is hier al moeilijk genoeg voor de politie om orde in het verkeer te houden!!'

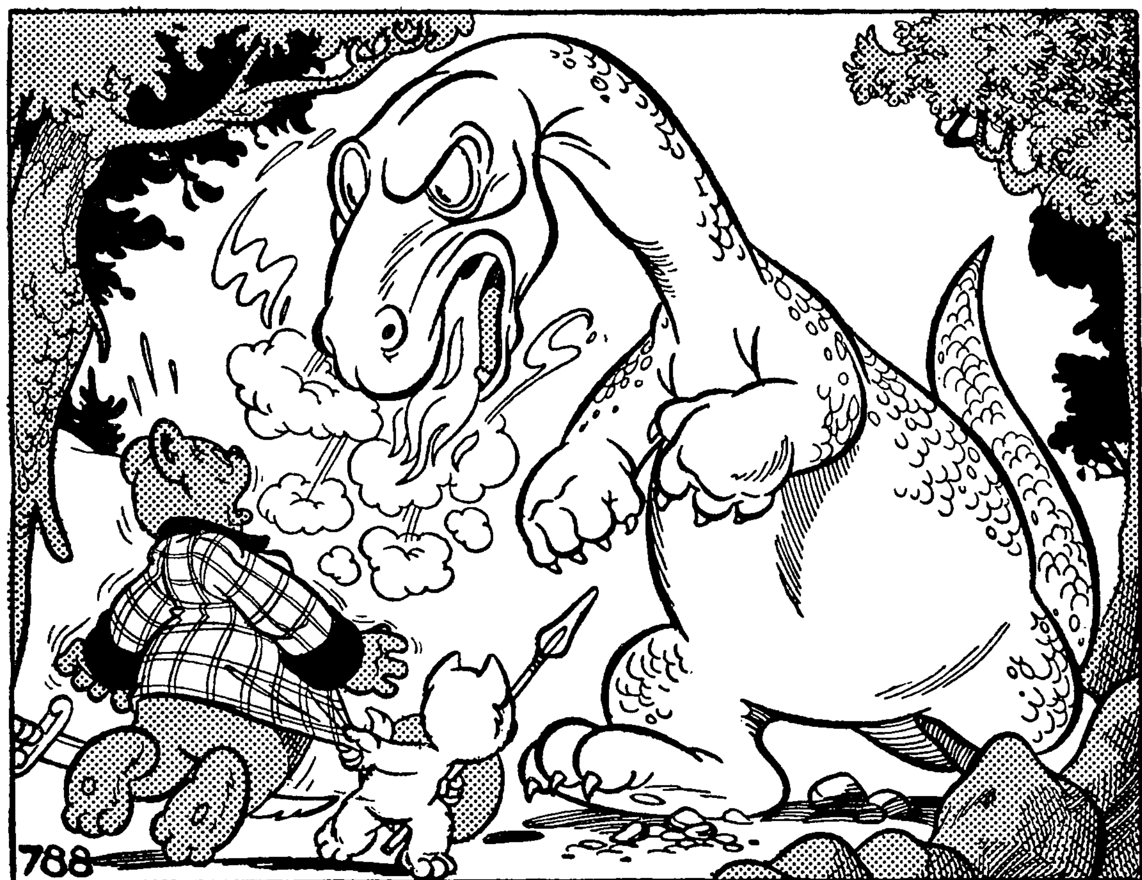

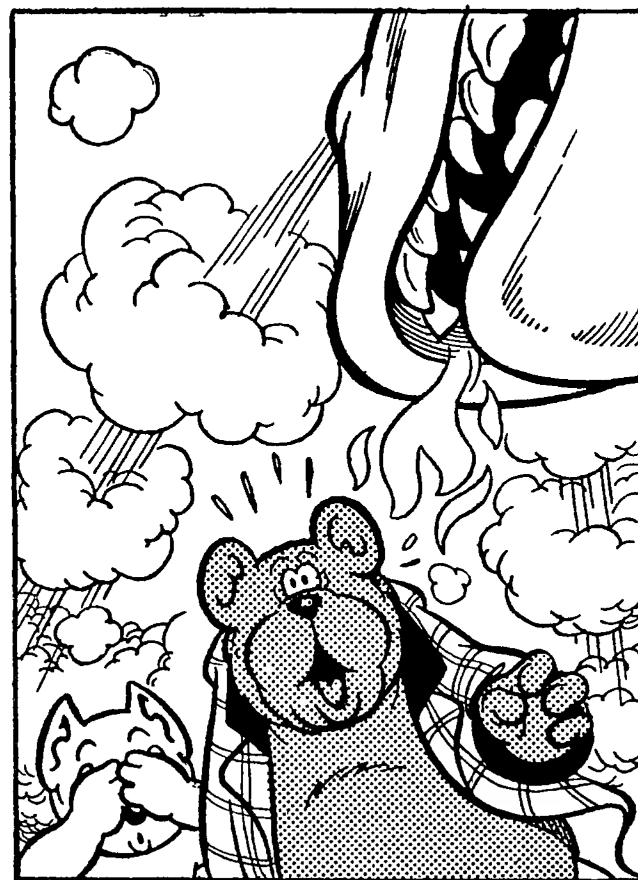
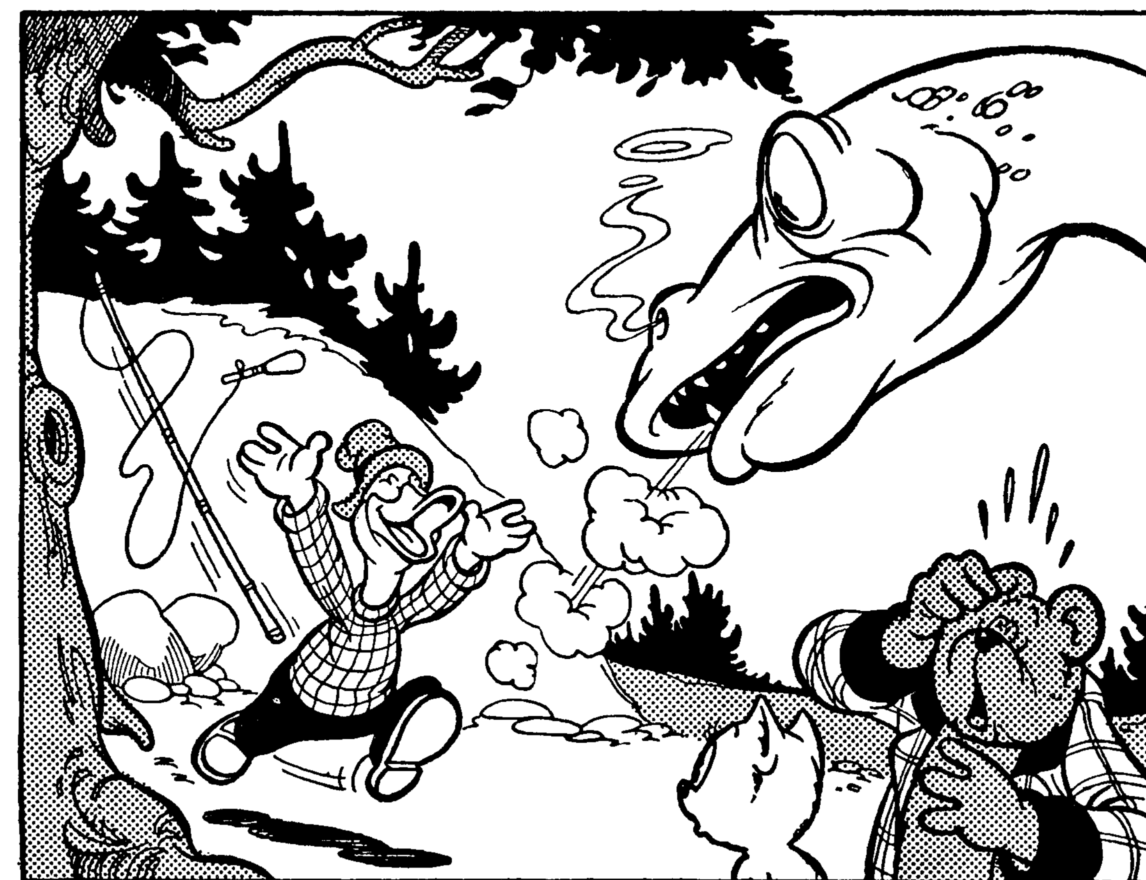
Heer Bommel haalde zijn zwaard te voorschijn en opende het portier van de Oude Schicht.
'Volg mij, schildknaap,' sprak hij. 'Vat uw speer en schild en eh... volg me, als je begrijpt, wat ik bedoel, jonge vriend! Het schijnt, dat deze politiebeambte zijn plicht niet verstaat!'
'Wat moet dat?' snauwde Bulle Bas, toen hij heer Ollie op zich af zag komen. 'Doorrijden heb ik gezegd! Stopverbod zei ik! U houdt het verkeer op! Klim in die oude wagen en ga verder! Hm!'
'Een ogenblikje,' zei heer Bommel. 'Zo laat ik mij niet toespreken! Ik ben een heer, die op weg is om een betoverde prinses te redden! Een ridder! En ik wil u er opmerkzaam op maken, dat het hier meer op een hoofdverkeersweg lijkt, dan op een kampplaats, waar ridders draken bevechten!'
'Onzin!' riep de commissaris. 'Draken zijn uit de tijd! We moeten dit kalm en zakelijk opvatten! Uit! Zo'n beest hoort in de dierentuin thuis en ik heb... eh... ik heb... eh... wat is dat voor rook daar, Snuf?'
'Rook?' vroeg Snuf (dat was de brigadier die de motor bestuurde).
'R-ro-rook??!?' mompelde heer Bommel.
'Rook!' riep Tom Poes. 'Dat moet de draak zijn, heer Ollie! Hij is natuurlijk kwaad geworden over al die bezoekers en nu jaagt hij ze weg! Kijk maar, daar komen al die voertuigen al weer aan!'
Dat was waar. Op de weg was een verschrikkelijke verwarring ontstaan, omdat de bezitters van wagens haastig probeerden hun toestellen te keren, tussen de terugvluchtende voetgangers door. In de verte, in de buurt van de oude toren, klonk een angstig gegil en de rookwolken werden steeds dichter.
'De draak!!' riep de commissaris. 'Dat zal een verkeersprobleem worden, Snuf! We maken er éénrichtingverkeer van! En iedereen op de bon, die in overtreding is! Verdwijn, heer Bommel?'

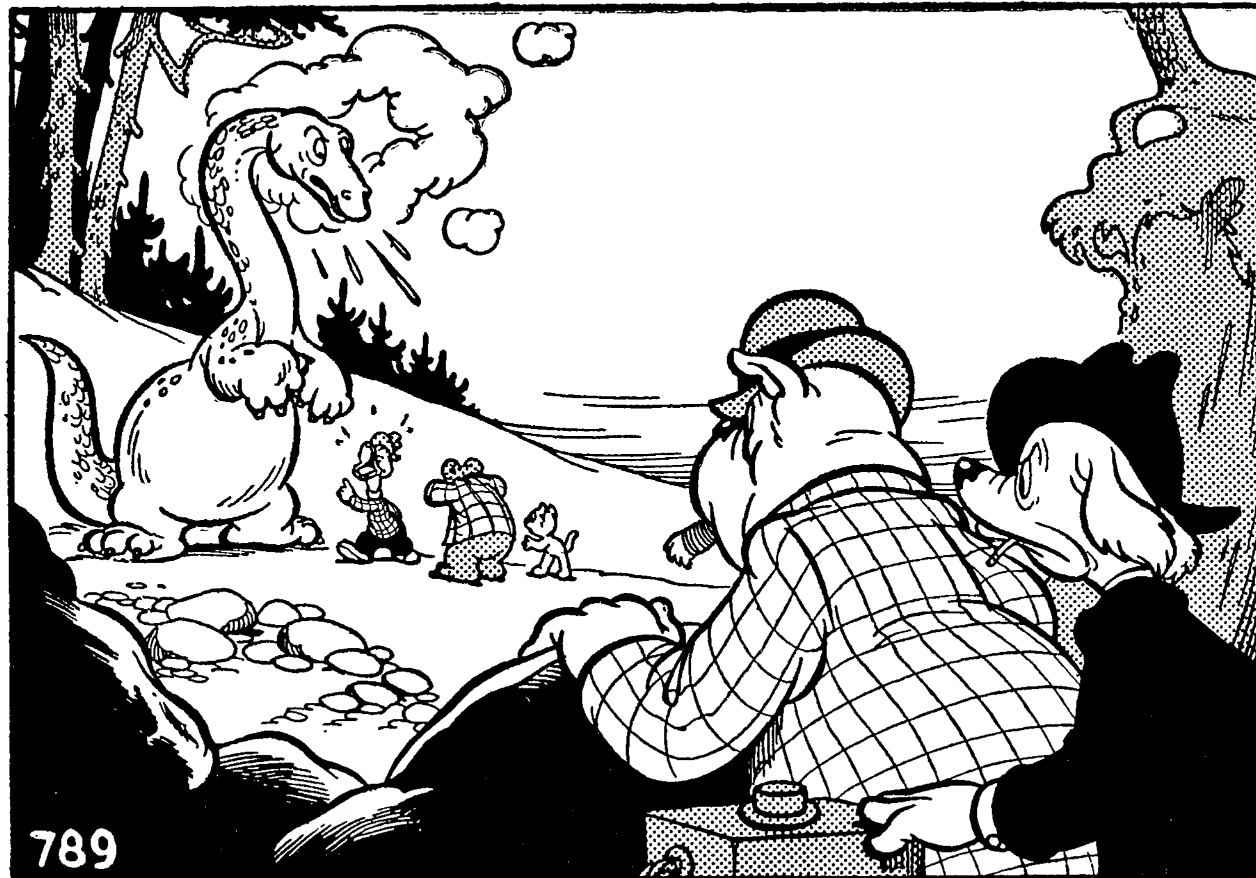

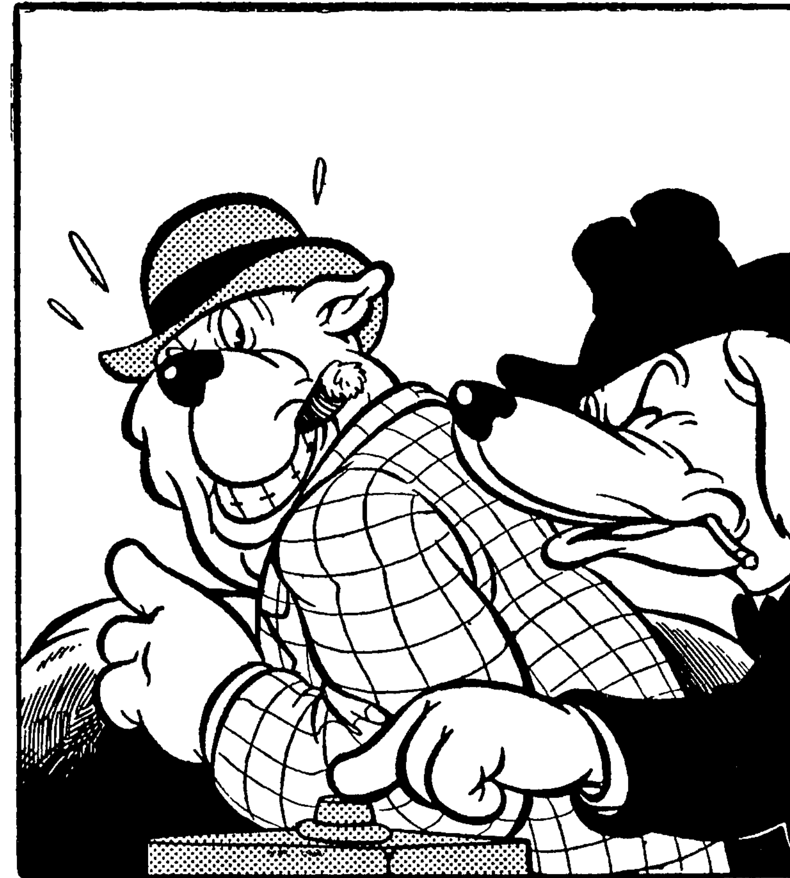
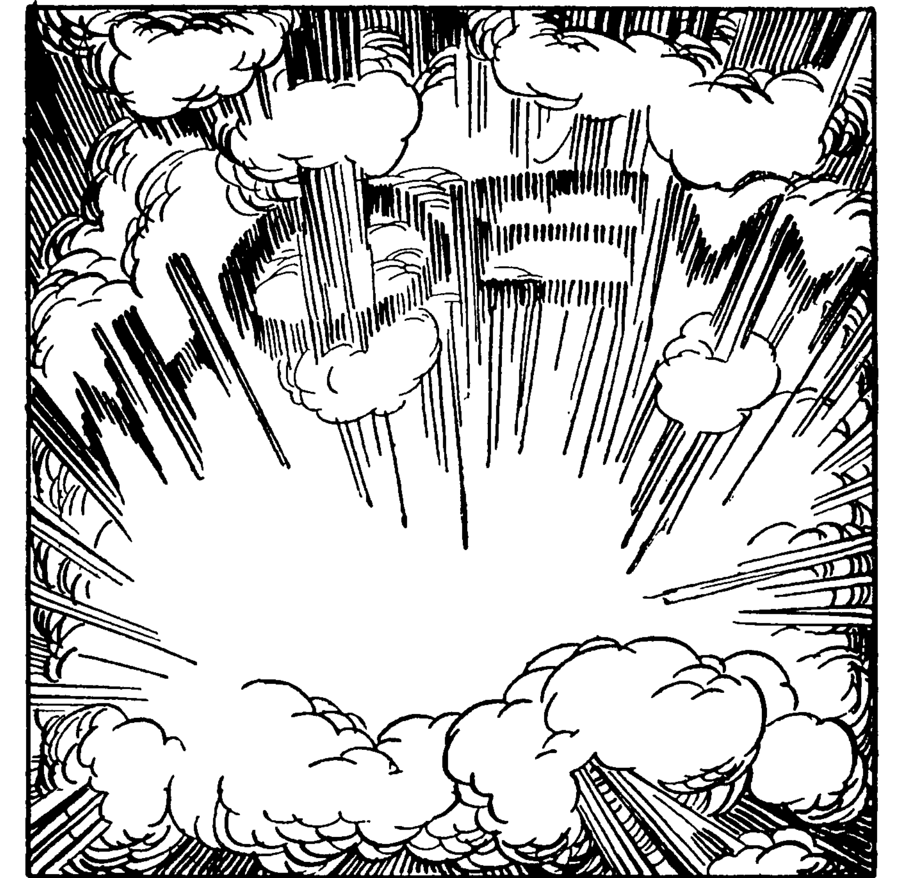

De verwarring op de weg werd met de minuut groter. Hollende voetgangers en langsrazende voertuigen joegen hoge stofwolken op en de commissaris probeerde tevergeefs om orde te scheppen. Dat was trouwens des te moeilijker voor hem omdat het vizier van zijn helm weer was dichtgevallen.
'D-d-da-daar k-ko-komt de draak aan!' sprak heer Ollie, die klappertandend tussen het verkeer stond. 'W-wa-waar issis mijn zwaard, T-t-tompoes?'
'In uw hand, heer Bommel!' zei Tom Poes. 'Zullen we niet liever in de Schicht gaan zitten? Dan hebben we wat meer dekking!'
'Ja, ja, o, ja, z-zo is het!' mompelde heer Ollie, die verwezen in de verte stond te staren. 'Wat moeten we doen, jonge vriend? D-daar komt het monster aan... en iedereen vlucht... en ik kan me niet bewegen.. gek is dat... ik kan me niet bewegen, Tom Poes... ikkik...'
'U bent misschien een beetje geschrokken!' zei Tom Poes, 'kom nu maar...' De rest van zijn zin was onverstaanbaar omdat de brigadier Snuf op dat moment zijn motor aanzette en zijn zijspan keerde.
'Ik ga het verkeer achtervolgen!!' schreeuwde hij, 'het is een bende!'
En hij verdween in een stofwolk, terwijl de commissaris nog steeds tevergeefs probeerde zijn vizier te openen om een tegenorder te geven. Daar stonden Tom Poes en heer Bommel dus. Alleen tegenover de nader daverende draak. Het geraas van het vluchtende verkeer stierf weg in de verte en de stilte werd nu alleen verbroken door het geklapper van heer Bommels tanden en het gedreun van de grond onder de voetstappen van het monster. Tom Poes probeerde om zijn vriend naar de Oude Schicht te trekken, maar het was al te laat. Over de heuveltop heen verscheen een geweldig monster, dat rook en vlammen uit zijn muil blies en recht op hen af stormde...

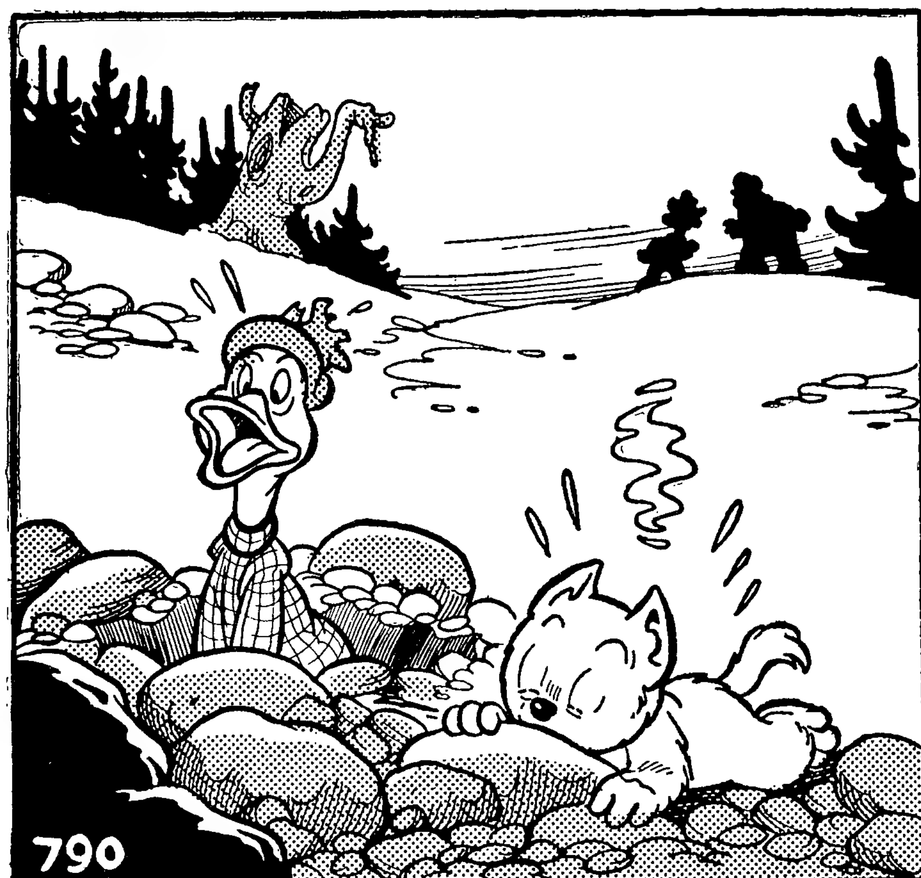

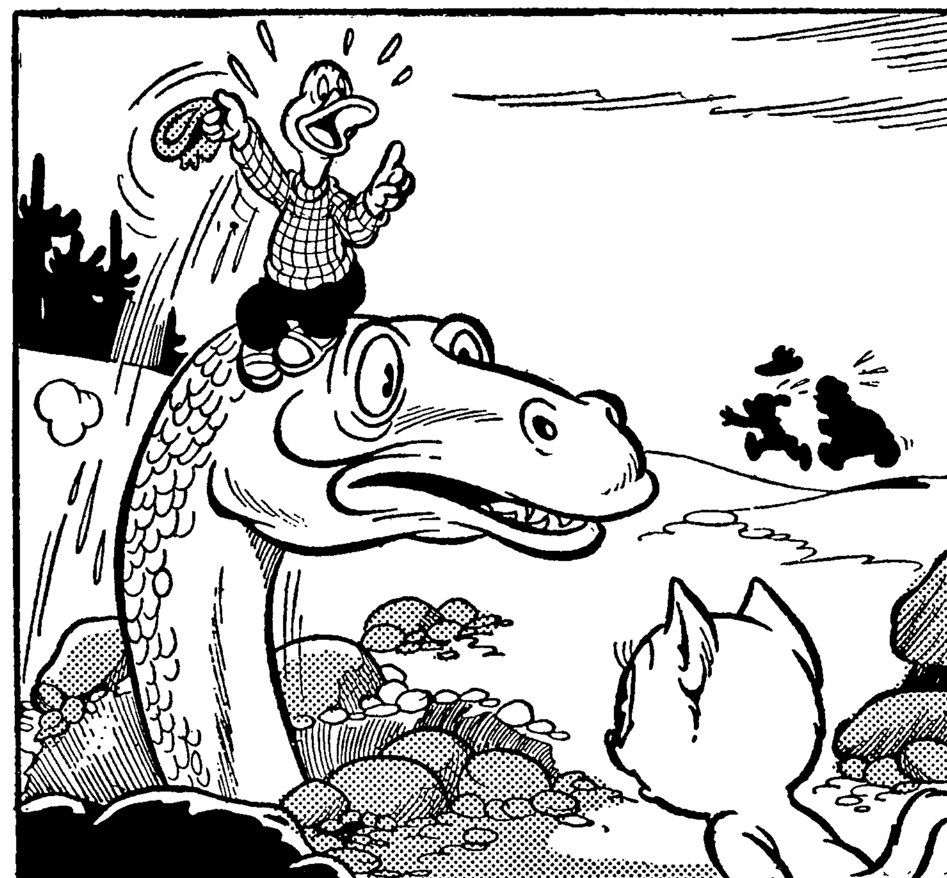
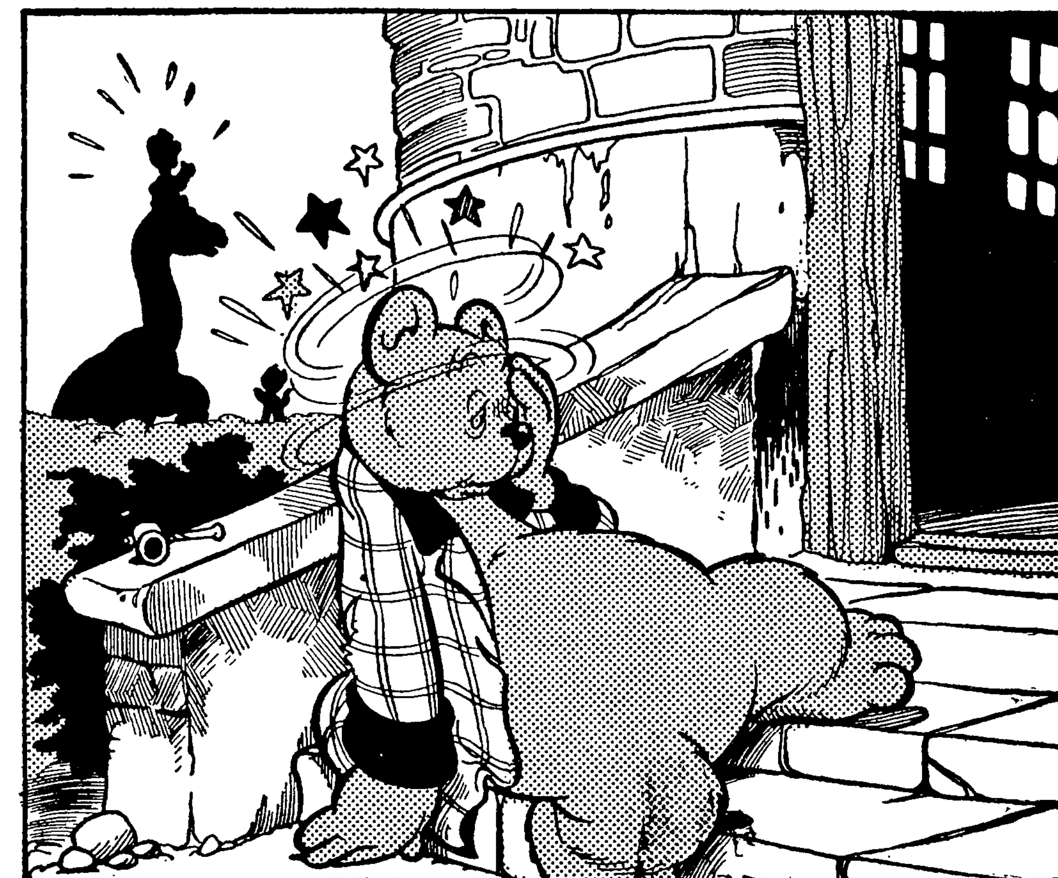
De draak hield de pas in en bekeek Tom Poes en heer Bommel met een paar lichtgroene, uitpuilende ogen, die een zeer ongunstige indruk maakten.
'D-d-doe... de-doe... doe iets, Tottottotom Poes!' stamelde heer Ollie boven het geklapper van zijn tanden uit. Tom Poes zag, dat zijn vriend op dat moment als vechtersbaas weinig waarde had. Zijn zwaard was op de grond gegleden, zijn mond hing een beetje open en zijn hele stoere figuur trilde heftig, terwijl hij met vertrokken ogen naar de vlammetjes keek, die de draak uit zijn keelgat liet spelen. Het enige, wat Tom Poes dan ook te doen wist, was om heer Bommel aan zijn jas weg te trekken. Niet, dat dat veel hielp, natuurlijk. De benen van de draak waren zo lang, dat tien schuifelpasjes van de ridder Bommel voor hem maar één klein stapje waren. Nee, het zag er werkelijk héél slecht uit en wanneer er niet iets zeer onverwachts gebeurd was, zouden Tom Poes en heer Bommel hier een roemloos einde gevonden hebben.
Maar toen de nood het hoogst was en het monster zijn muil al opensperde om zijn maaltijd te nuttigen, klonk er plotseling een luide kreet van achter een rotsblok en snelde Wammes Waggel te voorschijn. Al hollende wierp hij zijn hengeltje weg en stak zijn beide armen in de lucht.
'Kaspar!' riep hij. 'Het is die lieve, goeie, kleine Kaspar! Weet je nog wel, Tom Poes? Ik heb vroeger eens een draak gehad, die Kaspar heette! En dit is 'em! Kaspar! Hoe is het er mee? Heb je hier al die tijd op een boze prinses moeten passen? Arm dier. Kom maar hier, hoor! Kom maar met oom Wammes mee, dan gaan we samen pret maken! Hihihihi! Wat leuk, niet?'
'Wel, heb ik ooit!' mompelde Tom Poes, die tot zijn grote verbazing zag, dat het monster zijn vlammen inslikte en een vriendelijke trek om de mondhoeken kreeg...

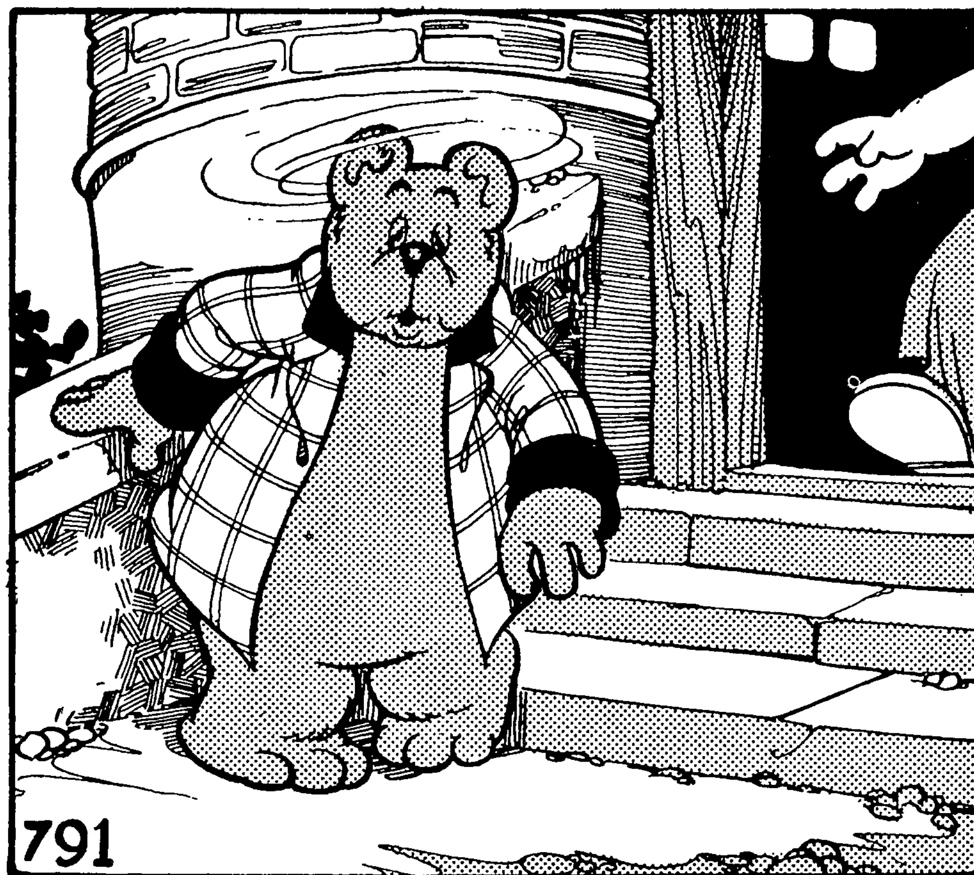

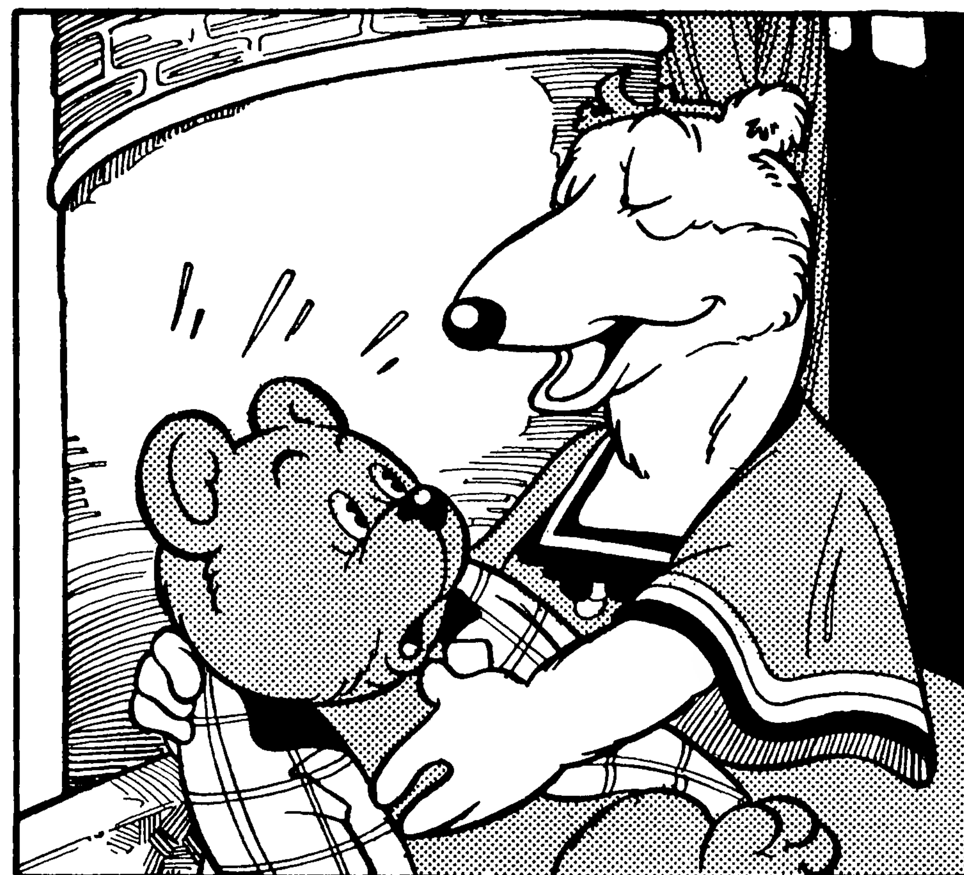
De draak vergat alle boze voornemens en staarde verbaasd naar Wammes Waggel, die voortging met zijn opgetogen gepraat.
'Weet je nog wel, Tom Poes?' zei hij, 'Kaspar is uit een ei gekomen, dat we op een grappig eilandje vol geraamtes gevonden hebben? Weet je nog, wat een pret we hadden? En toen was hij nog héél klein! Erg snoezig! Hihihihi! En nu is hij hier, helemaal groot en volwassen en sterk! Wat leuk, hè?'
'Help!' zei heer Bommel zwakjes. 'Bb... brrrr... brrrreng me hier weg, Tom Poes! B... brrrrr... brrrreng dat monster weg... ik stort in!'
Op datzelfde moment zaten Bul Super en Hiep Hieper achter een rotsblok en staarden verbaasd naar de vallei.
'Snap je dat nou, baas?' vroeg Hieper fluisterend. 'Daar is de draak, met vlammetjes en al... en daar zijn de sukkels... en het beest doet ze niks! Wat moeten we doen, baas?'
'Ligt het dynamiet op zijn plaats?' vroeg Super.
'Alles is in orde!' zei Hieper. 'De hele vlakte is ondermijnd. En als we op deze knop hier drukken gaat alles de lucht in!'
'Mooi, kijk eens aan!' zei Super. 'Dan is het eenvoudig! We drukken op deze knop en alles gaat de lucht in en wij gaan de beloning voor het onschadelijk maken van de draak in ontvangst nemen! Heel eenvoudig! Geen praatjes verder!'
De schurk voegde de daad bij het woord. Hij drukte op de knop en met een ontzettende knal ontplofte het dynamiet, zodat de hele vallei in kluiten en stukken steen uit elkander spatte. Het was een verschrikkelijk gezicht...

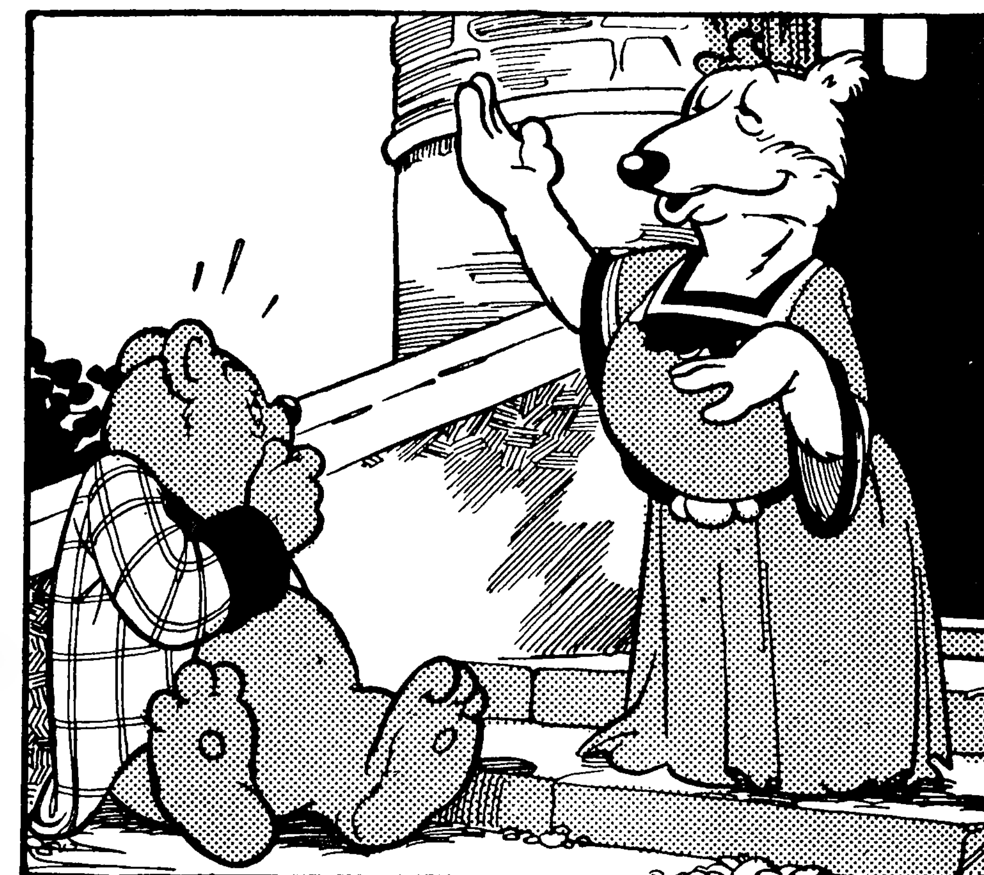

De ontploffing was verschrikkelijk. Grote kruitwolken stegen op, rotsblokken en aardkluiten werden weggeslingerd, de bergwanden trilden en de aarde dreunde en de hele vallei veranderde van vorm.
Toen het zicht weer een beetje helder was geworden bleek echter, dat de ramp meeviel. Tom Poes lag bijvoorbeeld voorover tussen een grote verzameling gruis in, maar zo op het oog was hij nog helemaal heel. Naast hem, half in een kuil, stak Wammes Waggel boven de aarde uit en ook hij scheen, op zijn hoed na, niet ernstig gewond te zijn.
'Hihihihihi! Wat een plof, hè?' zei hij, dom lachend. 'Wat was dat, Tom Poes?'
'Ik weet het niet!' zei Tom Poes. 'Was dat de schuld van Kaspar?'
'Kaspar!!' riep Wammes Waggel verschrikt. 'Waar is Kaspar?? KASPAR!!!!!'
Het scheen, dat het monster zijn naam verstond, want op het geroep van Wammes kwam het langzaam te voorschijn. En toen bleek wel, hoe hevig de ontploffing geweest was, want het dier zat ònder Wammes Waggel! Toen het dan ook de kop boven de aarde stak, werd Wammes de lucht in geheven, alsof hij op een raar soort lift zat!
Dit werd gezien door de schurken Hieper en Super, die op een afstand de uitwerking van hun ontploffing hadden gadegeslagen.
'Het loopt mis!' gromde Super. 'De draak leeft nog!'
'Hij zal boos zijn!' riep Hieper. 'Kom baas! We moeten weg, voordat hij ons in de gaten krijgt!' En de beide ongure makkers zetten het op een lopen.
De oplettende lezer zal zich intussen hebben afgevraagd, wat er met heer Bommel gebeurd was. Wel, die was door de kracht van het buskruit, samen met wat aardkluiten de lucht in geslingerd en zat nu verwezen voor de ingang van de oude toren, terwijl hij zich probeerde te herinneren, hoe hij daar kwam.
'Vlam...' mompelde hij, '...Dr... drrr... draak! Plof!! Dr... drrr... draak ontploft! Gruwelijk! W... wa... waar beb... ben ik?'

Heer Bommel kreeg langzaam zijn denkvermogen weer terug. En, hoewel hij niet helemaal begreep, wat er eigenlijk precies gebeurd was, kreeg hij toch in de gaten, wáár hij was – en dat was al heel wat.

'Dit is de toren!' mompelde hij. 'De toren, die door de draak bewaakt werd... Maar dan... dan moet... dan moet dit de toren zijn, waarin de prinses is opgesloten. De prinses! Berta! Waar is de prinses?'

Op dat moment klonk er een geschuifel in het bouwwerk en een gestalte werd zichtbaar. Heer Bommel stond er echter met zijn rug naar toe en had al zijn krachten nodig om zijn evenwicht te bewaren. Zodoende bemerkte hij niet, dat er een dame uit de toren kwam, totdat hij plotseling krachtig werd beetgegrepen en omhelsd.

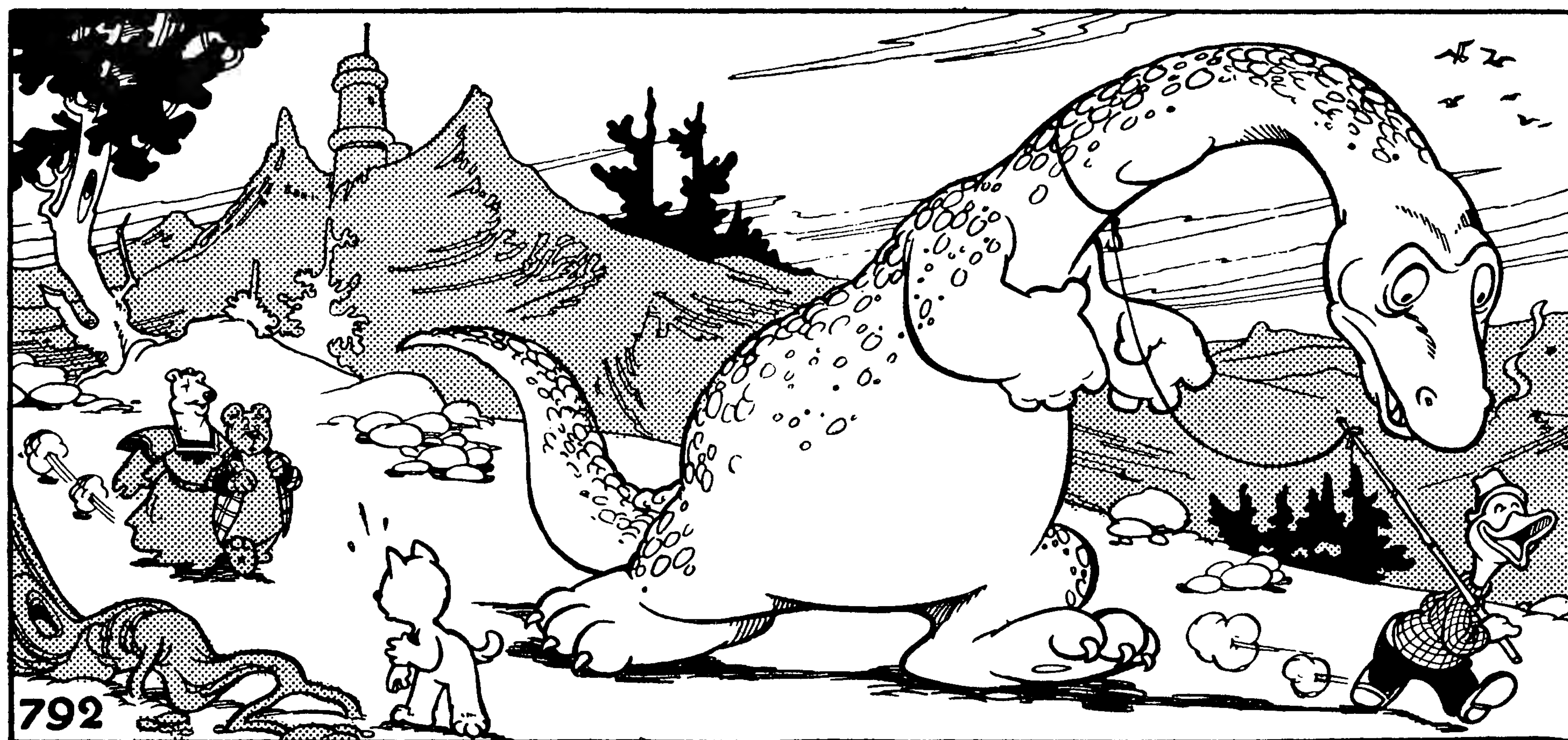
'Mijn redder!' riep een schelle stem, 'mijn ridder!'

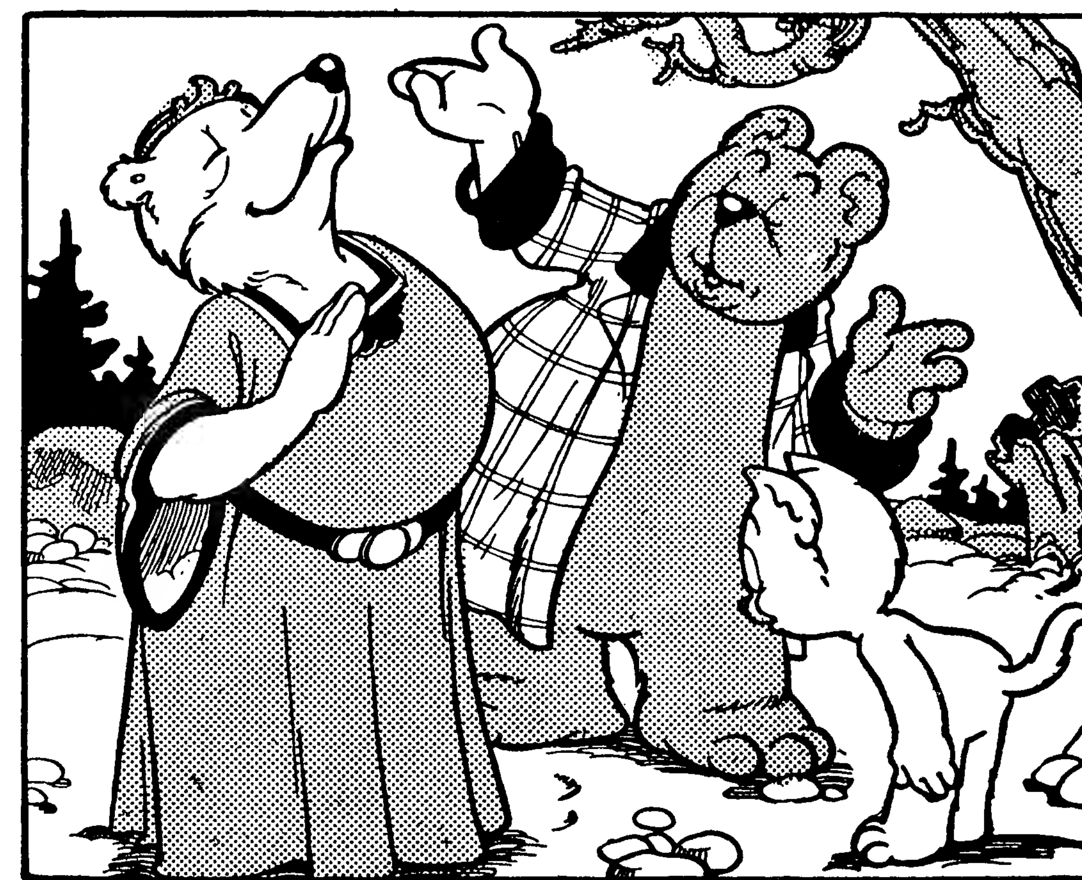
Dit was te veel voor heer Ollie. Met een zucht zakte hij opnieuw op de harde grond en draaide voorzichtig zijn hoofd om. In de ingang van de ruïne zag hij toen een figuur staan, die de hand op het hart legde en hem vanuit de hoogte bekeek.

'Eindelijk!' sprak de onbekende. 'Eindelijk ben ik dan van dit ondier bevrijd! Eindelijk is er dan een dapper ridder gekomen, die mij, arme weerloze vrouwe heeft ontzet! Mijn held!'

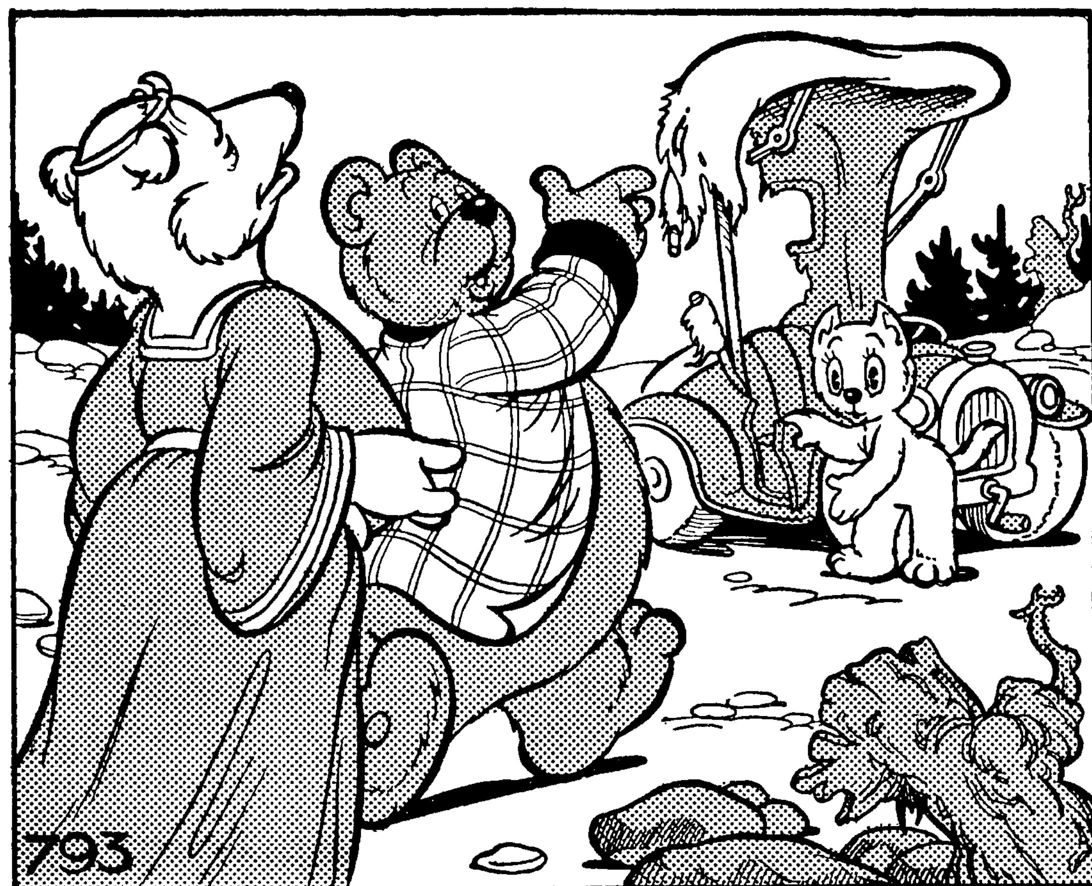
'Eh... bedoelt u mij?' vroeg heer Ollie. 'Heb ik u.... Ik heb u ontzet... Ja, ja, zo ben ik... een held, al zeg ik het zelf! Bommel is mijn naam, Olivier B. Bommel! Maar wie bent u? Kunt u mij ook zeggen waar Berta is!'

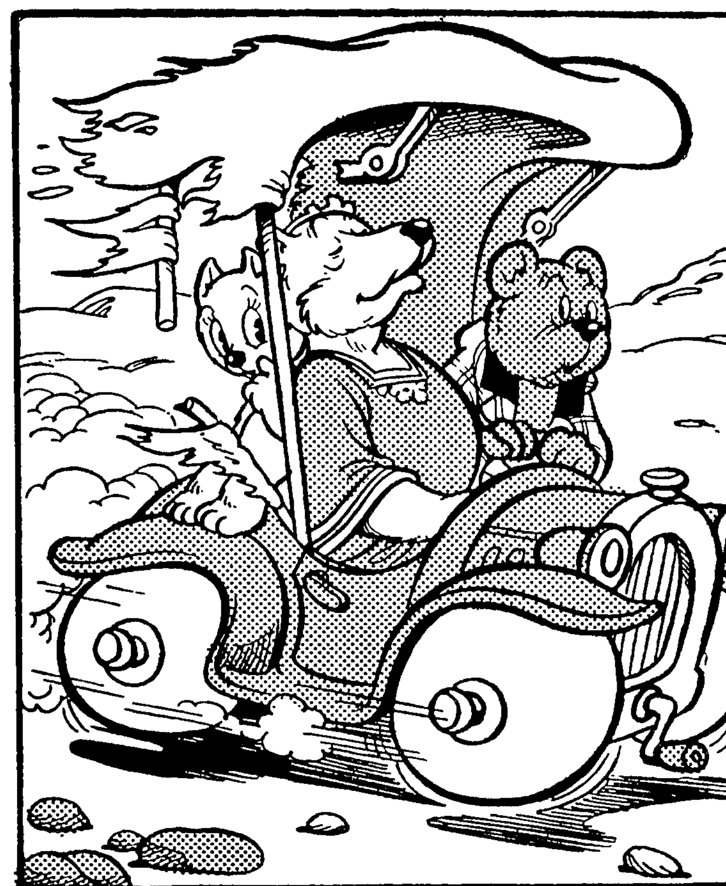
'Berta is mijn meisjesnaam!' zei de onbekende, 'Berta, prinses van Barre, maar u kunt me gewoon met 'Hoogheid' aanspreken!'

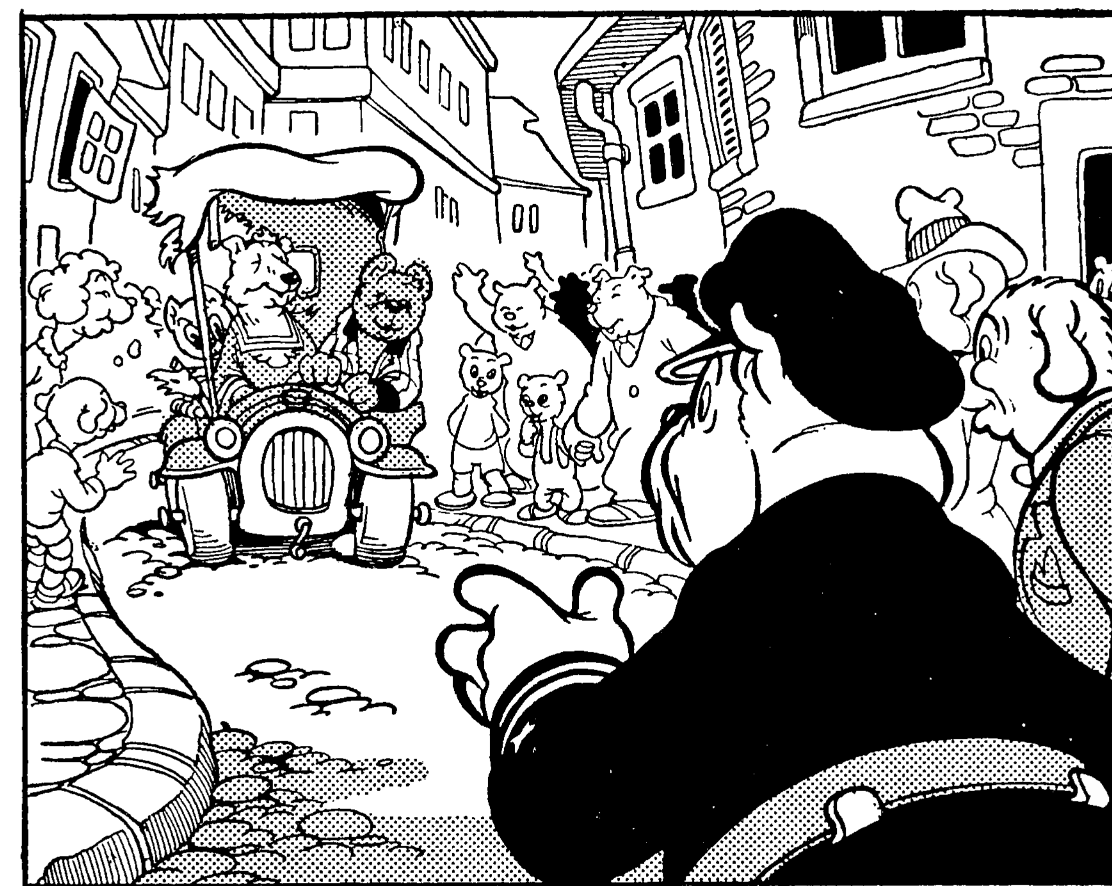

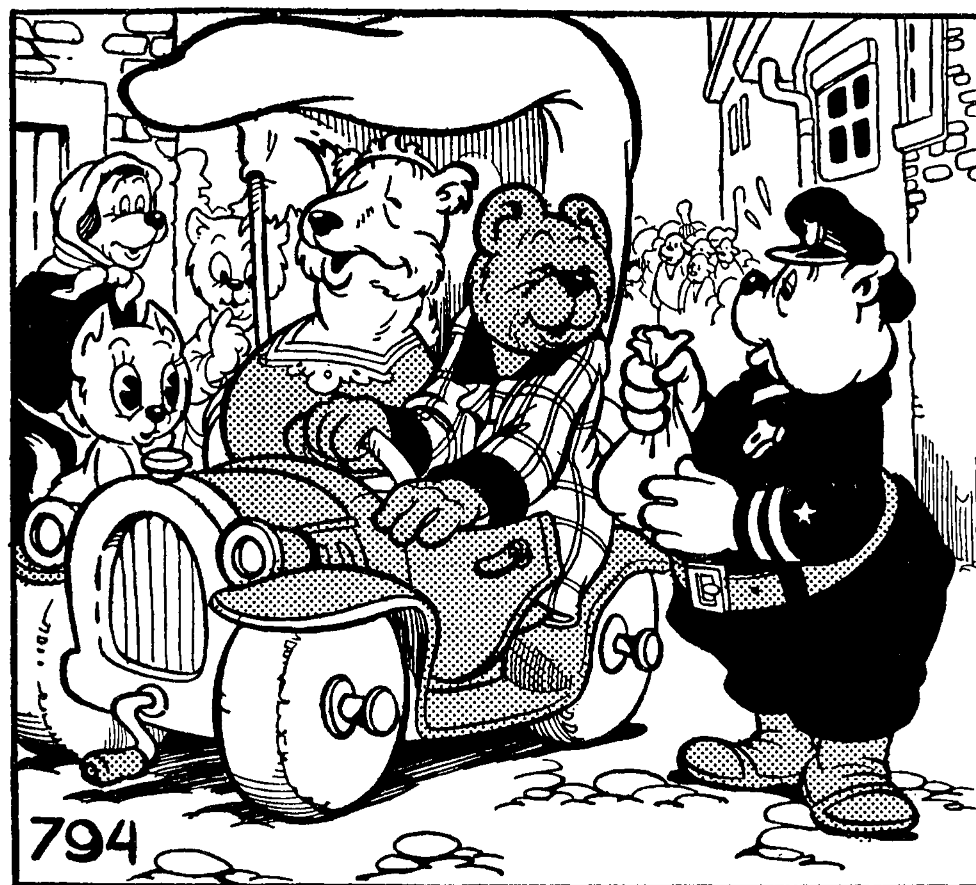
Wammes Waggel had het touw van zijn hengeltje om de hals van de draak geknoopt en begon daar nu aan te trekken.
'Kom maar, Kaspartje, kom maar mee!' zeurde hij. 'Ik zal wel zorgen, dat je een betere betrekking krijgt hoor! Kom maar mee, zoet dier!'
En of het nu kwam, doordat het monster nog versuft was door de ontploffing of doordat het veel vertrouwen in Wammes Waggel had weet ik niet; maar het logge lichaam van de draak zette zich sloffend in beweging en sjokte achter Wammes aan in de richting van Rommeldam.
'Hoe is het mogelijk!' mompelde Tom Poes. 'Daar is nu de hele stad voor uitgetrokken! En die rare Wammes doet alsof het een schoothond is en heeft helemaal geen last met hem! Hm, dat gevaar bestaat dus niet meer! Maar nu zal ik toch eens naar heer Ollie moeten gaan zoeken. Na die ontploffing heb ik hem nog niet weergezien en ik hoop maar, dat hij niet gewond is!'
Nu, Tom Poes hoefde niet ver te zoeken, want op dat moment kwam hij er net aanlopen. Hij was echter niet alleen. Naast hem schreed de fiere gedaante van prinses Berta, die hem bij een arm genomen had en de pas inhield zodra ze Tom Poes in het oog kreeg.
'Wie is dat kleine ventje, Olivier?' vroeg ze. 'Ik zal je maar Olivier noemen, dat is wel goed, hè? Het praat zoveel gemakkelijker en bovendien ben je mijn dappere redder. Dat geeft meteen een band, voel je dat ook niet? Geef me nu antwoord, Olivier. Wie is dat kleine ventje, vroeg ik. Dat witte manneke, dat daar zo verbaasd naar mij staat te kijken. Stel hem eens aan me voor, Olivier! Schiet een beetje op.'
'Ja, ja zeker!' zei heer Bommel, een beetje verward. 'Dit... eh... dit is Tom Poes! En dit is prinses Berta, Tom Poes! Je weet wel, de dame die ik met levensgevaar uit de toren bevrijd heb! Eh... over gevaar gesproken, jonge vriend, waar is die draak?'
'Die is weg!' zei Tom Poes. 'En het is me een eer kenis met u te mogen maken, mevrouw!' voegde hij er aan toe om te laten zien, dat hij zijn manieren kent.

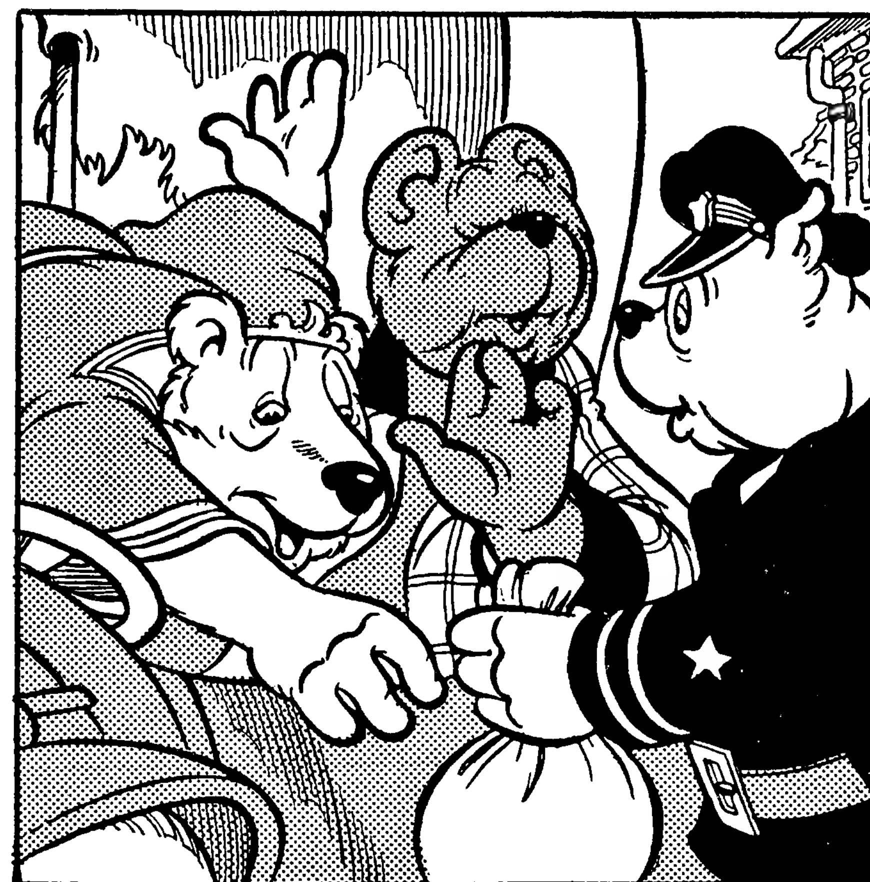
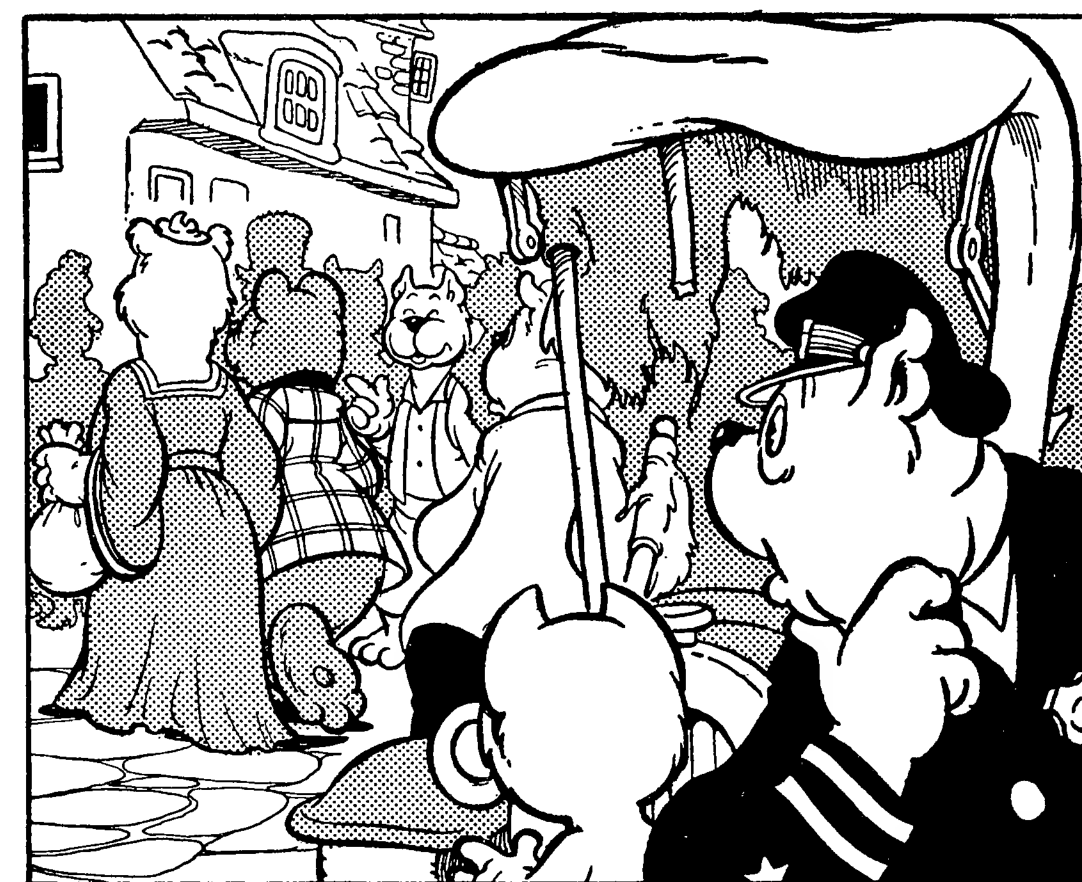

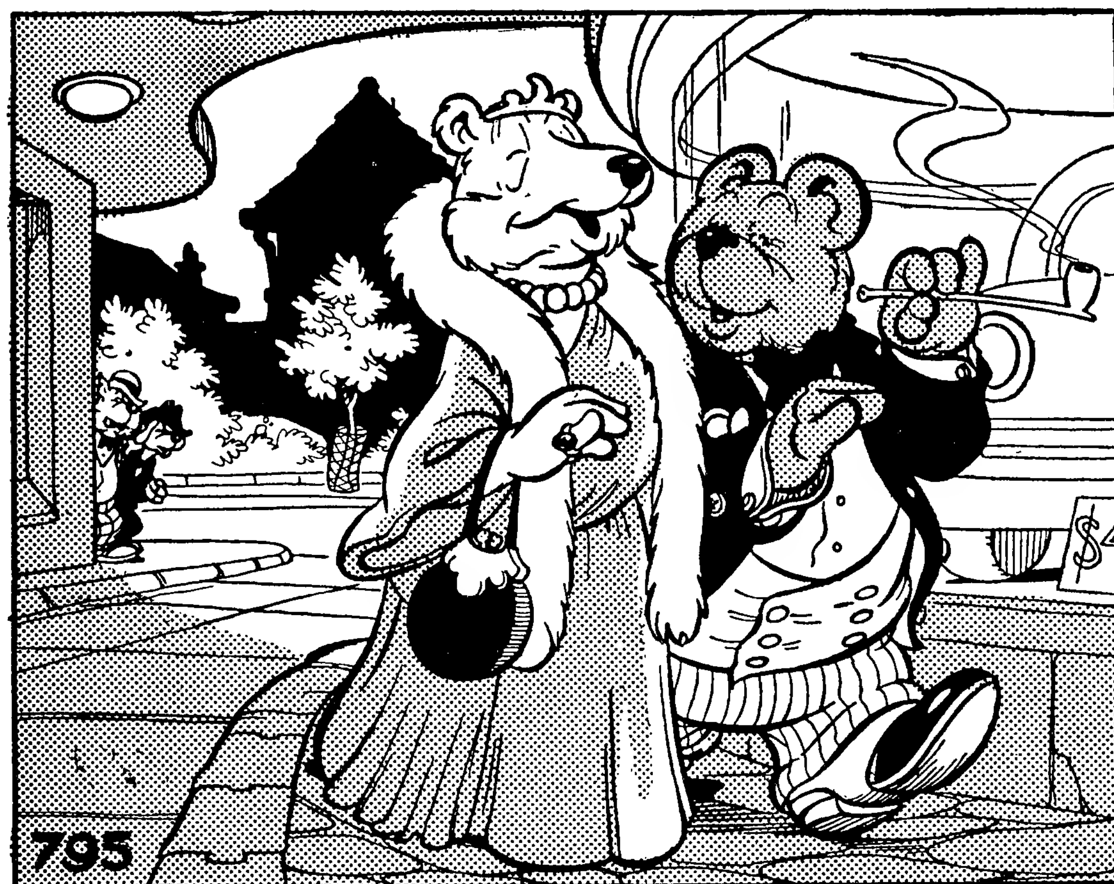

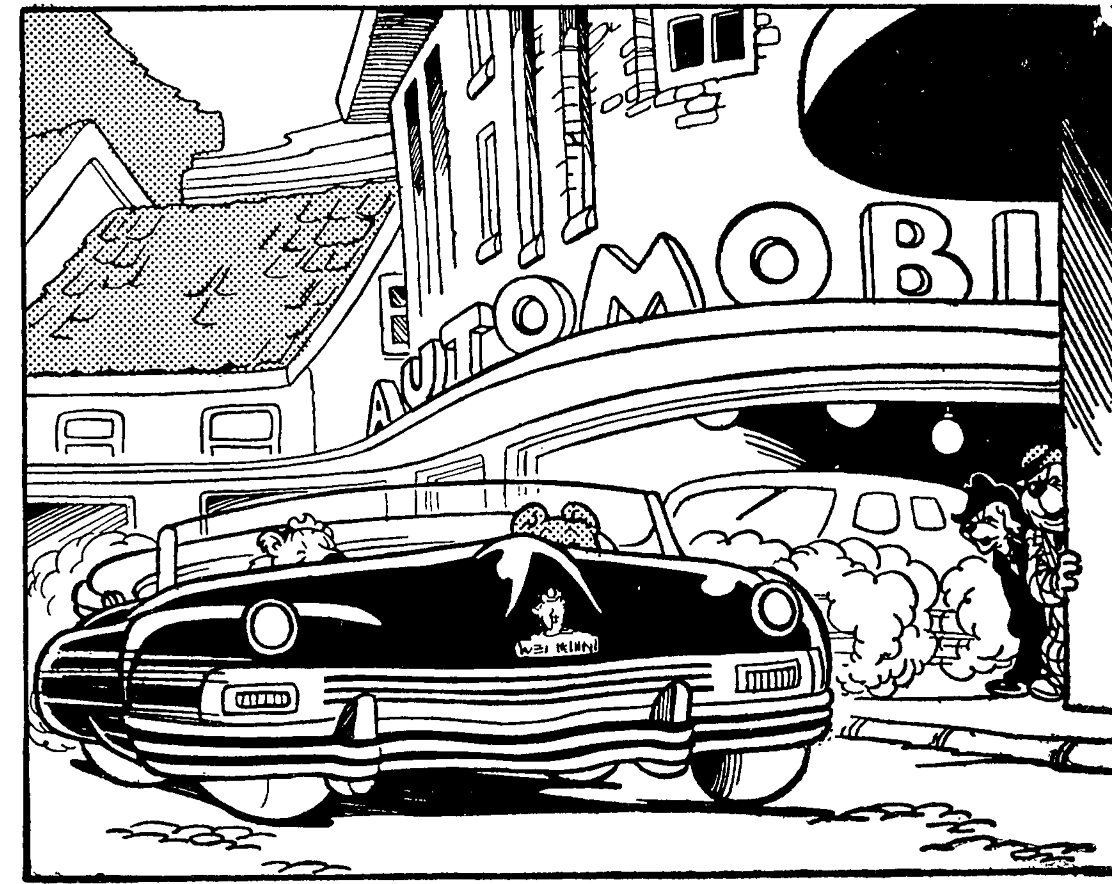
'Daar staat mijn auto,' zei heer Bommel, trots op de Oude Schicht wijzend, die een beetje gehavend op de kale vlakte stond. 'Laten we er in stappen en naar de stad rijden, Hoogheid!'
'Je mag me Berta noemen!' zei de Dame. 'Wanneer ik jou Olivier noem...'
'Ik had liever, dat je me Ollie noemde!' zei heer Bommel haastig. 'Je moet me niet in de rede vallen, Olivier!' vervolgde de prinses. 'En Ollie is een burgerlijke naam, vind ik. Ik noem je Olivier! Wat nu die auto betreft, ik begrijp niet goed, dat je me durft vragen in dat eh... voertuig te stappen! Maar goed, ik zal het doen – alleen reken ik er op, dat je onmiddellijk iets anders gaat kopen, Olivier! En moet dat kleine ventje ook mee?'
'Dat kleine ventje is mijn vriend!' zei heer Bommel. 'Mijn vriend en beschermeling Tom Poes! Natuurlijk gaat hij mee!'
'Je hoeft niet zo'n hoge toon aan te slaan, Olivier!' zei de prinses koeltjes, terwijl zij haar gestalte in de Schicht propte. 'Kom, laat ons gaan, dit uitzicht bevalt mij niet langer en ik verlang er naar eens in een bewoonde omgeving te komen!'
Heer Bommel ging met veel moeite naast haar aan het stuur zitten en Tom Poes zocht een plaatsje achterop. Zo reden ze weg. De oude auto piepte en kraakte en heer Ollie zuchtte benauwd terwijl Tom Poes zich stevig vasthield om er niet af te vallen. Maar ze bereikten Rommeldam en dat was hoofdzaak. De hele bevolking was uitgelopen, want het gerucht van de bevrijding van de prinses was hun al vooruitgegaan. Zo kwam het dan ook, dat de Oude Schicht door dichte hagen burgers de stad binnenreed...

De Oude Schicht werd opgewacht door niemand minder dan commissaris Bulle Bas. De nauwgezette politiedienaar had zich bevrijd van de ontsierende helm en had een toespraak uit het hoofd geleerd.
'Hm!' sprak hij. 'Het is mij een eer en een genoegen u in onze stad welkom te mogen heten! Bevrijde prinsessen zijn in deze dagen zeldzaam en eh... waar was ik? Eh... het is mij een eer en genoegen... eh... zijn zeldzaam en eh... er stond een beloning op uw hoofd eh... ik meen een beloning voor uw bevrijding en aangezien heer Bommel uw bevrijder is eh... ik meen bevrijding... beloning... hier is de beloning bedoel ik! Geluk er mee!'
Hij stak een geldbuidel naar voren onder het gejuich van de menigte. Maar heer Ollie wenkte afwerend met de hand.
'Het genoegen was geheel aan mij!' zei hij eenvoudig. 'Geld speelt trouwens voor een heer van mijn stand geen rol, commissaris! Geef het maar aan een liefdadige instelling of zo!'
'Wacht even, Olivier!' zei de prinses. 'Je moet niet zo lichtzinnig met geld omgaan! Bedenk eens, wat een aardige en nuttige dingen ik er voor zou kunnen kopen! Geef maar hier, agent! Bedankt voor de mooie toespraak en het aardige gebaar!'
'Ik ben de Commissaris van politie, B. Bas,' zei Bulle Bas gekwetst, maar de Dame luisterde niet naar hem. Ze greep de zak met geld en trok toen heer Ollie bij de arm mee door de menigte heen.
'Tjonge!' zei de commissaris, 'hm! Eh... ik meen eh... doorlopen! Iedereen doorlopen! Geen opstootjes hier!'
'Drommels!' mompelde Tom Poes, 'ik heb zo'n idee, dat er nog moeilijkheden gaan komen. Heer Bommel zal het niet gemakkelijk krijgen!'

Heer Bommel werd door de prinses meegetrokken naar de dichtstbijzijnde modewinkel en daar kwamen ze een uurtje later weer uit. Maar wat waren ze veranderd. De prinses droeg een fonkelnieuw gewaad, naar de laatste mode, en heer Bommel was gekleed in een keurig pak met een fantasie-vest. Maar daarmee was hij nog niet klaar! Voor hij de tijd had gehad aan het kraken van zijn schoenen te wennen werd hij een autohandel binnengetrokken.

Om een straathoek stonden twee ongunstige gestalten naar hen te kijken, met een valse grijns op de gezichten.

'Zag je die Bommel?' grinnikte de dikste (die de naam Super droeg).

'Wat zag die er uit!' giechelde de andere, die Hieper heette. 'Het geld is aan het rollen, baas! Wat een tante, niet?'

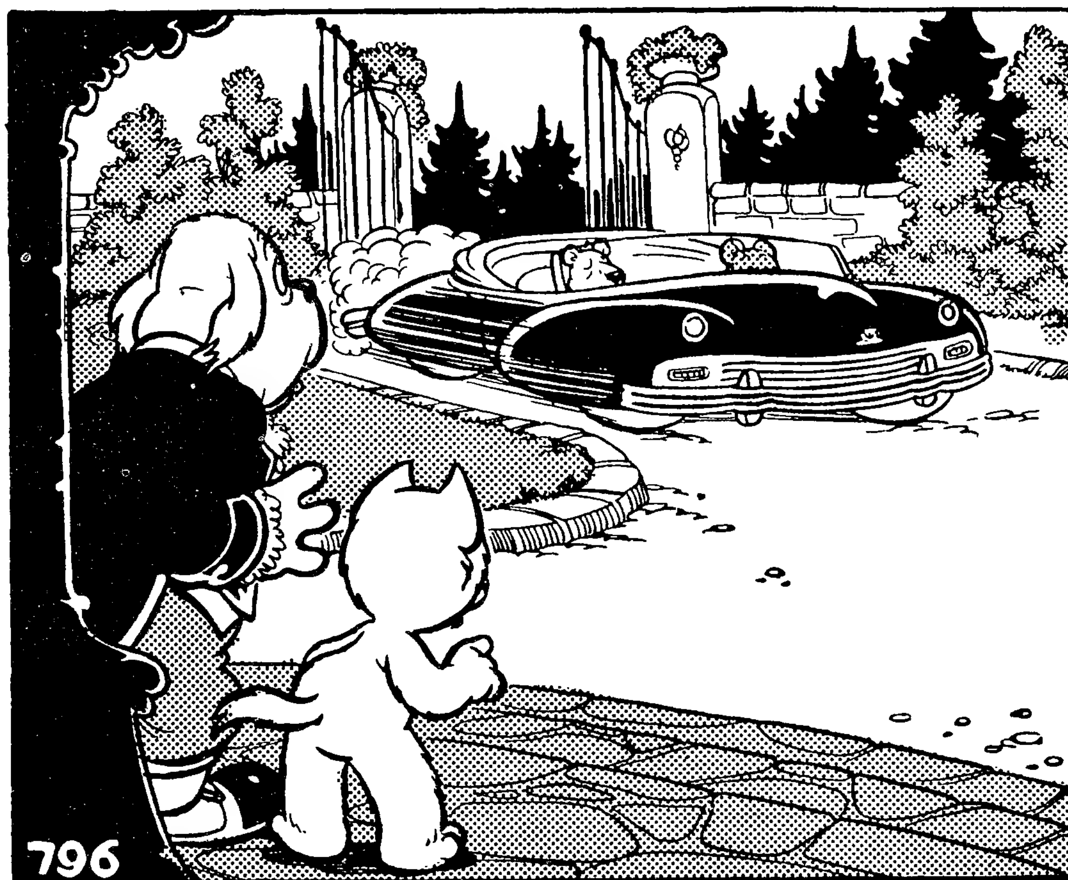
'Het geld is aan het rollen, net als je zegt!' grinnikte Super. 'Als het nu maar onze kant op rolt! Ik heb een aardig ideetje, Hiep! Luister goed, we kunnen een massa verdienen, als je me goed helpt!'

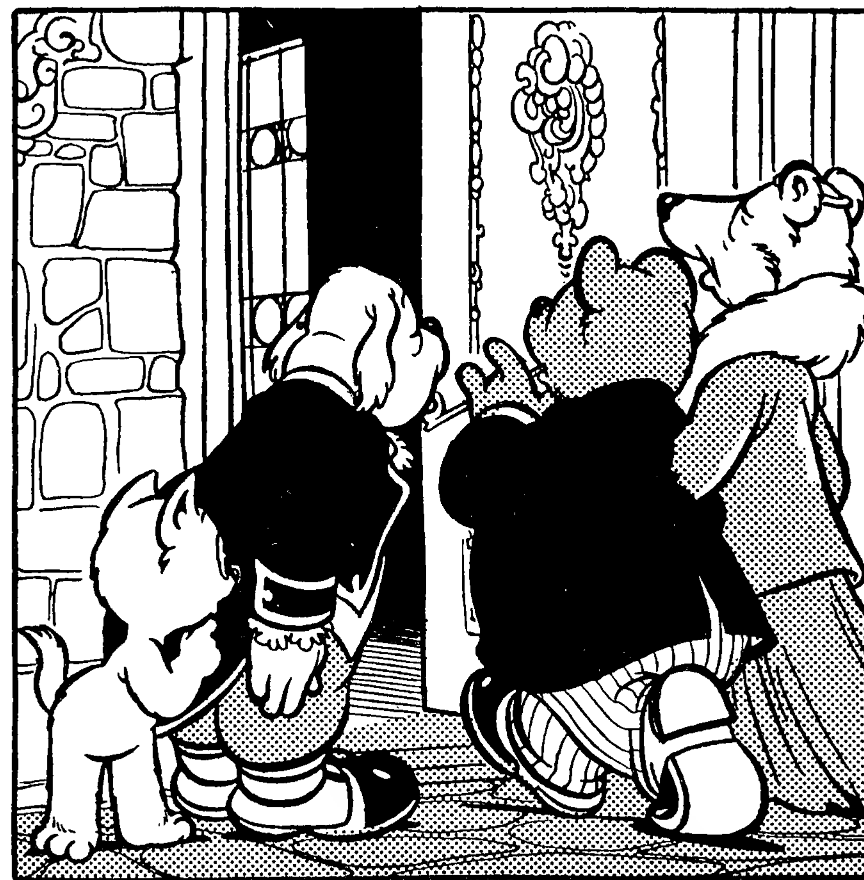
De schurken staken de hoofden bij elkaar en Super begon druk te praten. Daar was hij net mee klaar, toen de brede deuren van de autohandel vaneen werden geschoven en een enorme, glanzende wagen naar buiten rolde. De inzittenden waren prinses Berta en heer Ollie en geen van beiden had in de gaten, dat hun wegrijden werd gadegeslagen door de beide boeven.

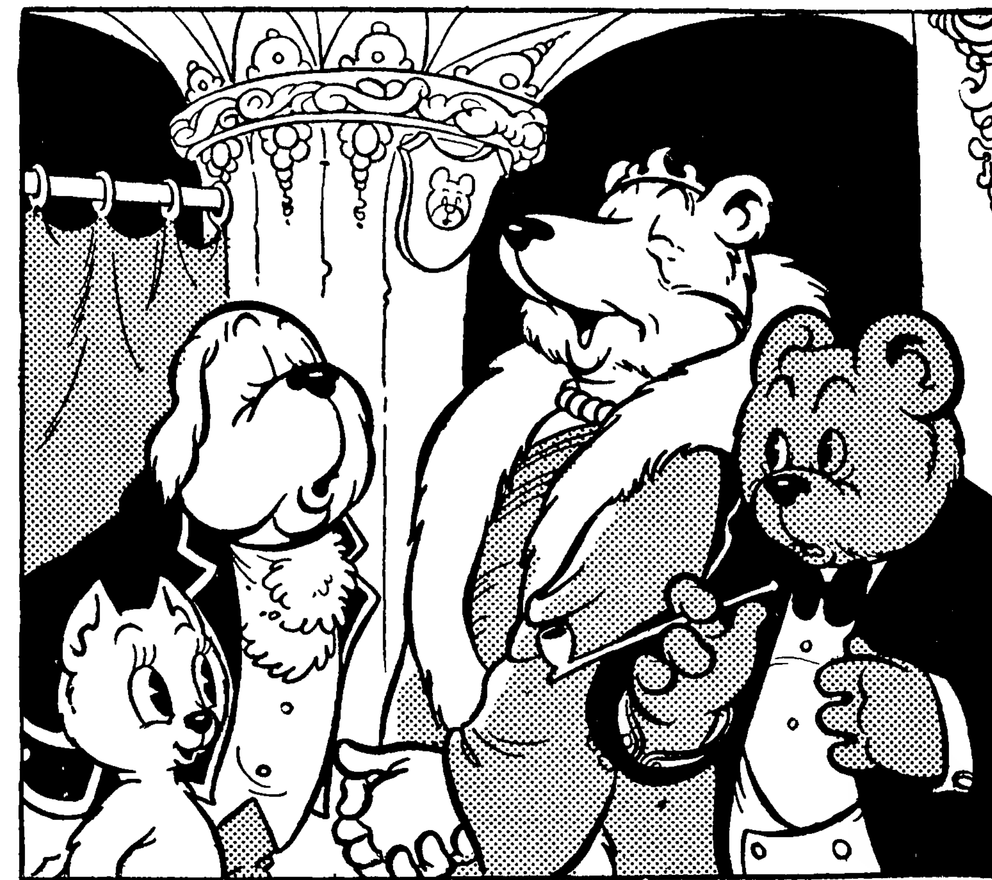
De prinses kende Super noch Hieper en heer Bommel had het veel te druk met het besturen van zijn nieuwe automobiel.

'Niet om het een of ander, Berta!' merkte hij zuchtend op, 'maar ik heb het gevoel, dat ik een locomotief aan het rijden ben! Geef mij de Oude Schicht maar!'

'Dat is een onaardige opmerking!' zei de prinses. 'Ik houd daar niet van!'

Tom Poes was naar Bommelstein gegaan om de trouwe bediende Joost op de hoogte te brengen van de stand van zaken en hem opdracht te geven alles voor een waardige ontvangst in gereedheid te brengen. Het gevolg was dan ook, dat het hele slot blonk, toen de nieuwe auto van heer Bommel zichtbaar werd. Op het bordes stonden Tom Poes en Joost om de prinses welkom te heten en ze staarden verbaasd naar het fonkelende voertuig.

'Met uw welnemen!' zei Joost, 'maar dat is vast en zeker de Oude Schicht niet! Ik had het voorrecht om de Schicht gisteren nog een grote beurt te mogen geven en ik ken hem van binnen en van buiten om het zo eens te zeggen. Maar dit is hem niet!'

Tom Poes had geen tijd om te antwoorden, want heer Bommel was al uitgestapt en hielp de prinses bij het bestijgen der stoeptreden.

'Dit is mijn huis!' zei hij trots. 'Slot Bommelstein! Het Bommelse stamslot! En dit is mijn vriend en beschermeling Tom Poes en dat is mijn bediende Joost! Welkom in mijn nederige woning, Berta!'

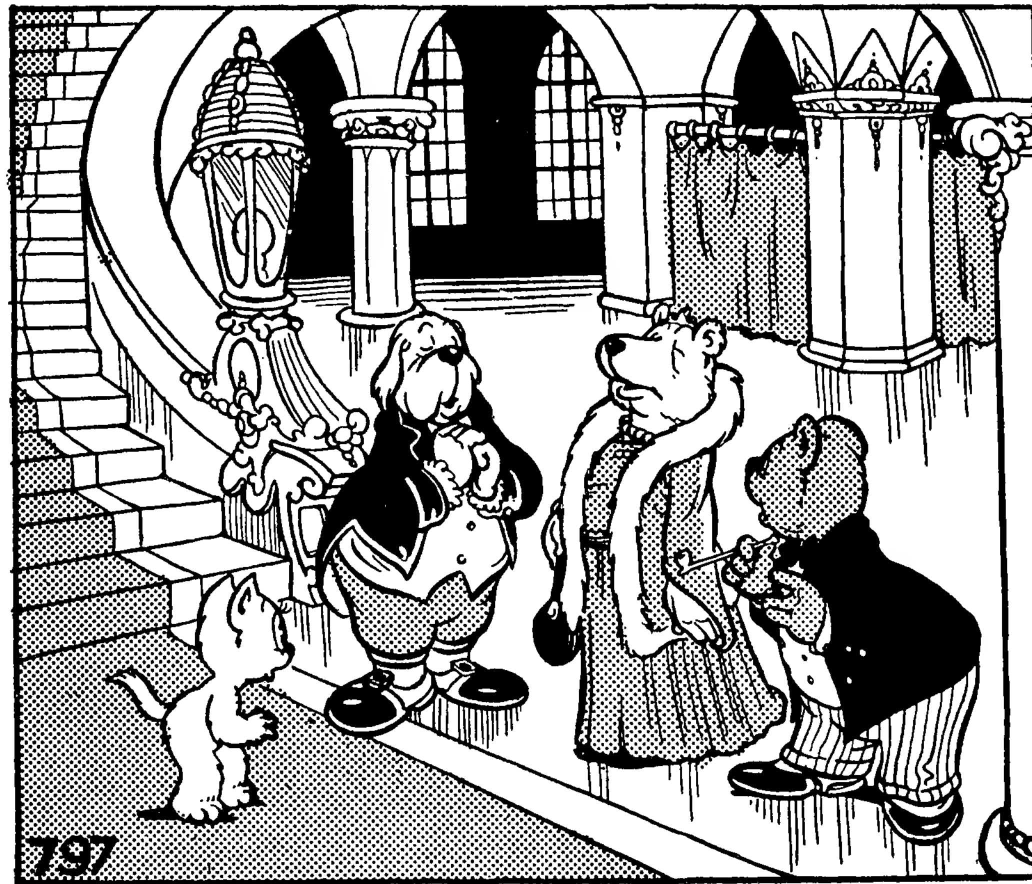
'Zeg dat wel!' zei de prinses, onderzoekend om zich heen kijkend. 'Wóón je hier werkelijk, Olivier? In deze oude ruïne? Hoe is het mogelijk! Het wordt werkelijk tijd, dat hier de zorgende hand van een Dame ingrijpt! Wat een oude rommel! En je hebt hier allerlei stijlen door elkaar staan! Je hebt absoluut geen smaak, Olivier!'

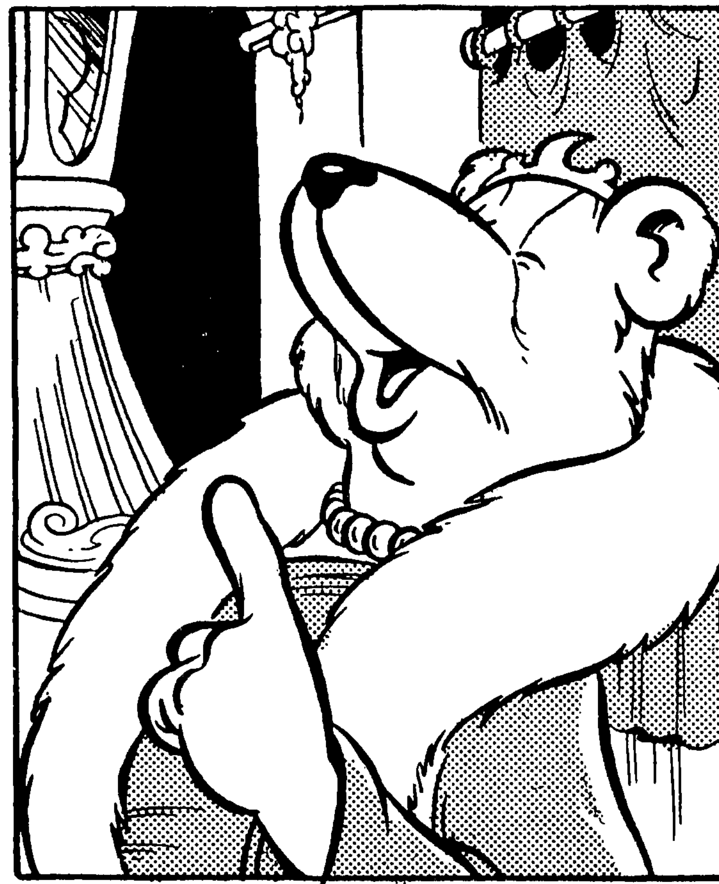
'Ik geen smaak!!' riep heer Bommel. 'Een heer heeft altijd smaak. Het is hem aangeboren, zei mijn vader altijd en daar houd ik mij aan, wat jij, Tom Poes?'

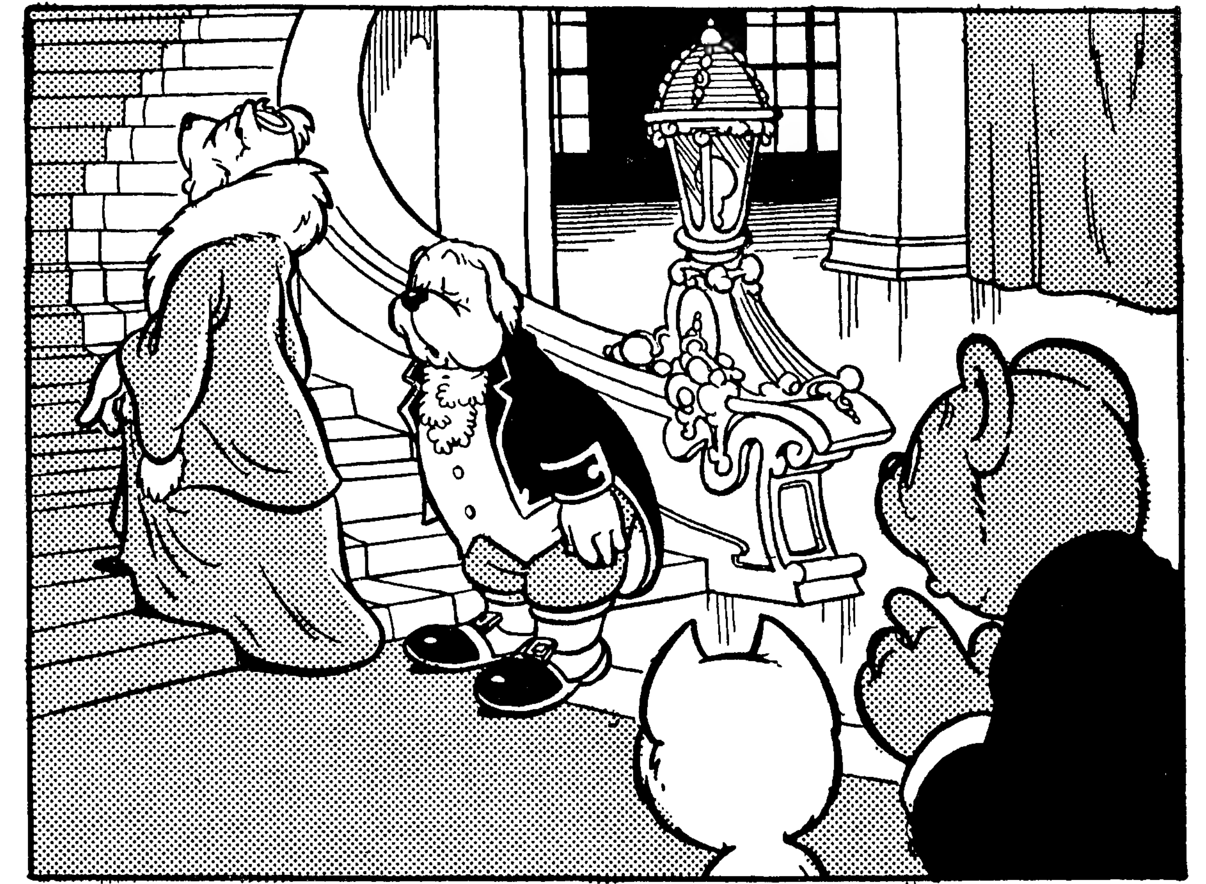
'Spreek me niet tegen, Olivier!' zei de prinses, 'daar houd ik niet van en bovendien roept een heer niet tegen een Dame! En jij, bediende, hoe heet je?'

'Joost, met uw welnemen!' zei Joost.

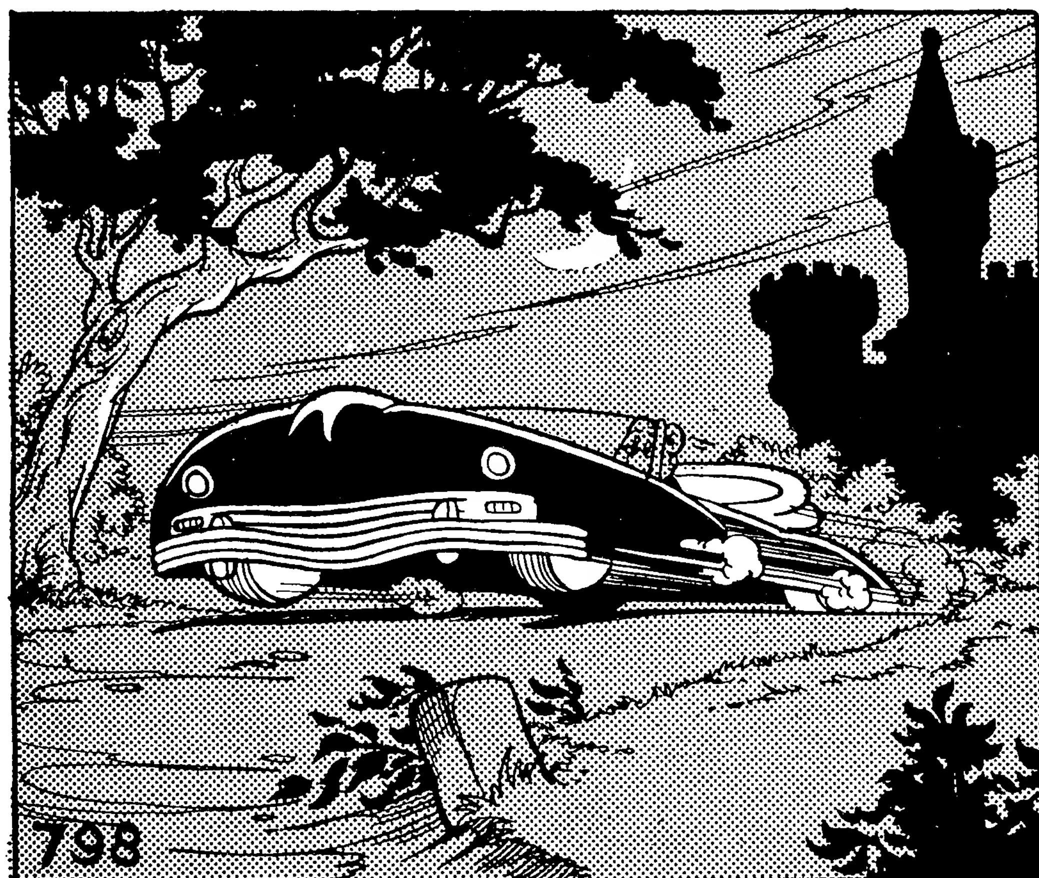
'Goed, Joost, blijf hier niet staan!' zei de prinses, 'ga de thee opdienen en maak haar wat sterk, daar houd ik van!'

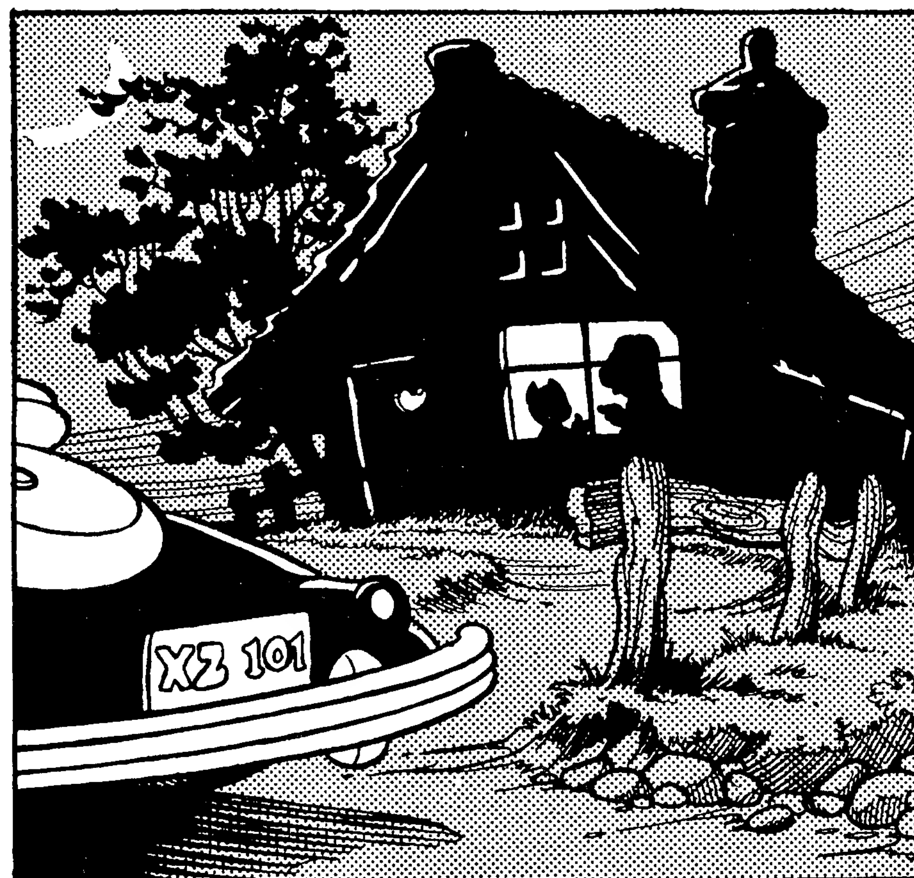

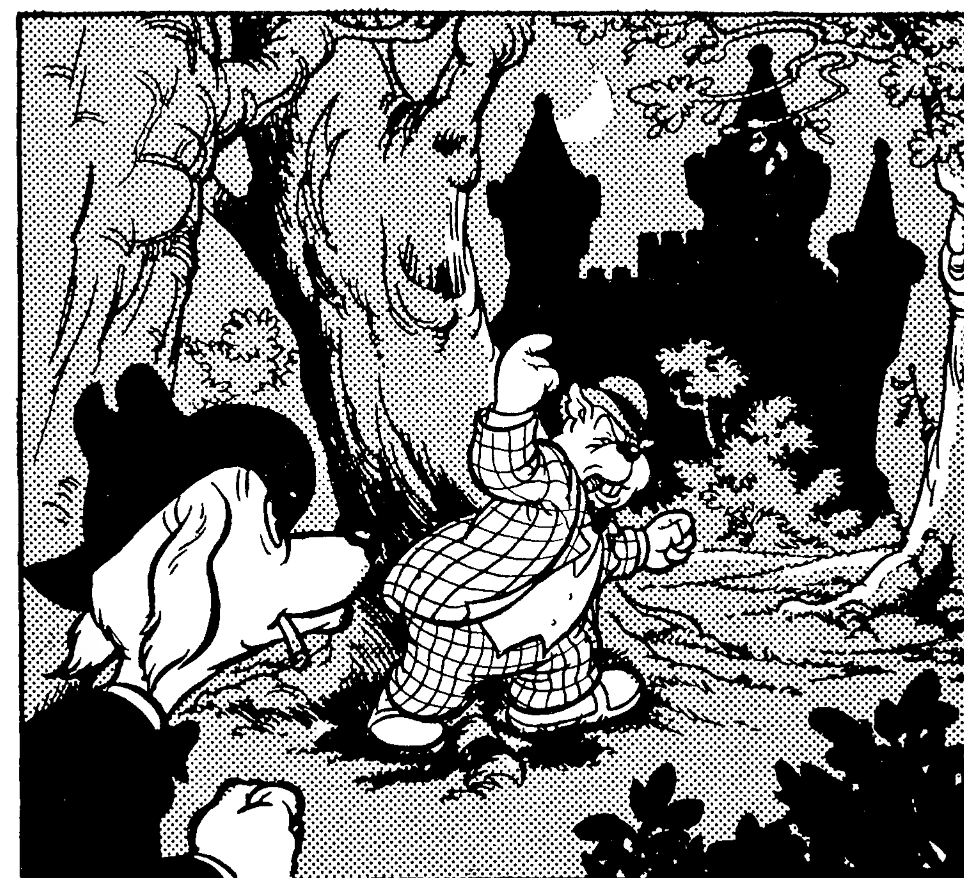

De prinses schreed de hal van Bommelstein in, op een kleine afstand gevolgd door heer Bommel, die er bedrukt uitzag.
'Vind je dit niet een mooie grote ruimte?' zei hij aarzelend. 'Vind je die oude balken niet mooi? En kijk eens wat daar een mooi borstbeeld van mij staat!'
'Stofnesten!' zei de prinses. 'Bah! Oude balken! Die heb ik genoeg gezien in die oude toren waar ik opgesloten was! En het idee om daar een beeld van jezelf neer te zetten! Verschrikkelijk! Joost! Ruim dat lelijke gipsafgietsel op!'
'Maar zou heer Olivier dat goed vinden, met uw welnemen?' vroeg Joost.
'Natuurlijk vindt hij dat goed, niet Olivier? Ruim het op Joost! En hoe is het met de thee?'
'Er is geen thee in huis, mevrouw!' zei Joost. 'Als ik u er op attent mag maken, houdt heer Olivier niet van thee! Hij drinkt liever iets hartigs!'
'Natuurlijk houdt Olivier van thee!' zei de prinses, 'nietwaar Olivier? En ik begrijp niet, wat die bediende met iets hartigs bedoelt. Een afschuwelijke uitdrukking, waar ik niet van houd. Zorg dus, dat er thee in huis komt, Joost! En jij gaat nu naar de stad, Olivier!'
'Naar de stad?' riep Ollie. 'Ik heb helemaal geen zin om naar de stad te gaan! Ik blijf hier en ik ga...'
'Je gaat naar de stad!' zei de prinses. 'Zoek maar een net hotel op om zolang in te wonen! Ik ga dit oude huis laten verbouwen en vernieuwen en daar kan ik geen manvolk bij gebruiken!'
'Ik ben geen manvolk!' mompelde heer Bommel zwakjes, 'ik ben een heer!' Maar de prinses luisterde niet naar hem. Zonder nog een keer om te kijken schreed ze de hal door en besteeg de trappen...

Bij het vallen van de avond reed heer Bommels nieuwe auto lusteloos over de landweg, die naar Rommeldam voerde.

'Dit... eh... dit is me nog nooit gebeurd, Tom Poes!' merkte heer Ollie, die aan het roer zat, op. 'Verdreven van huis en haard, als je begrijpt, wat ik bedoel. Gewoon uit mijn eigen huis gezet! Maar ja, ik denk, dat de prin... dat Berta het wel het beste zal weten, denk je niet?'

'Vrouwen weten alles het beste!' zei Tom Poes wijs.

'Berta is geen vrouw, maar een Dame!' verbeterde heer Bommel. 'Bovendien heeft ze een uitstekend verstand en een heel goede smaak, heb je dat opgemerkt?'

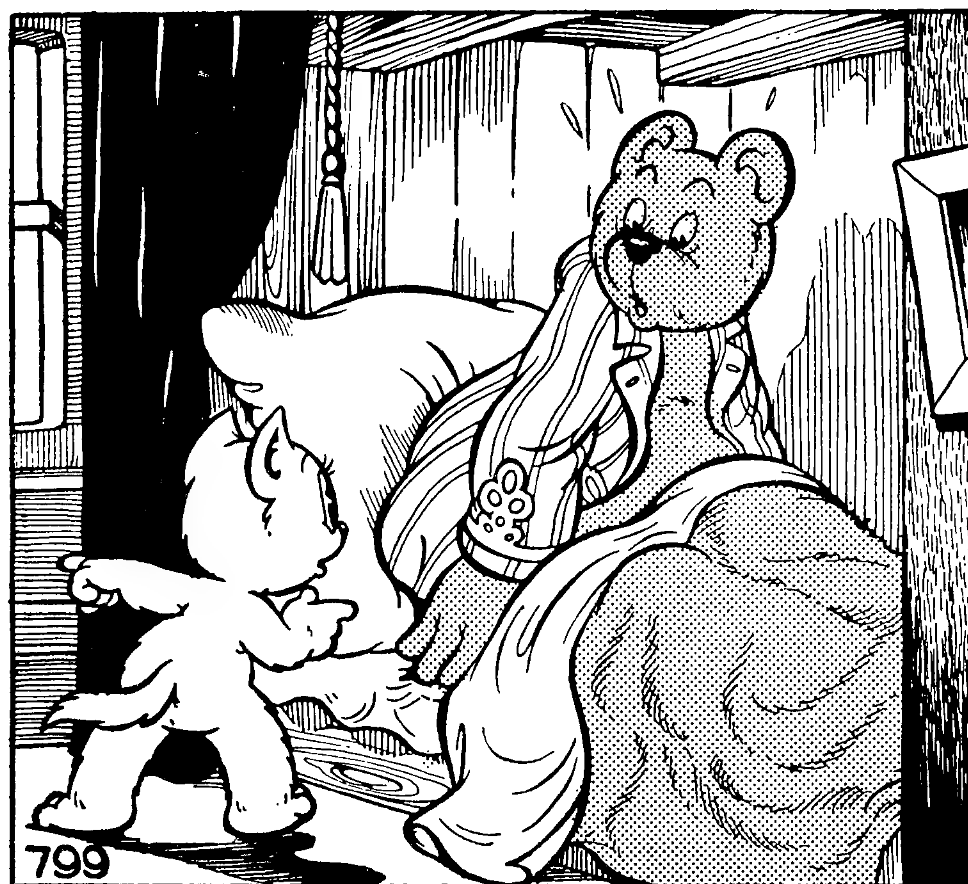
'Ja,' zei Tom Poes, 'ze vond dat beeld van u niet mooi en Bommelstein is een oude ruïne, zei ze en verder...'

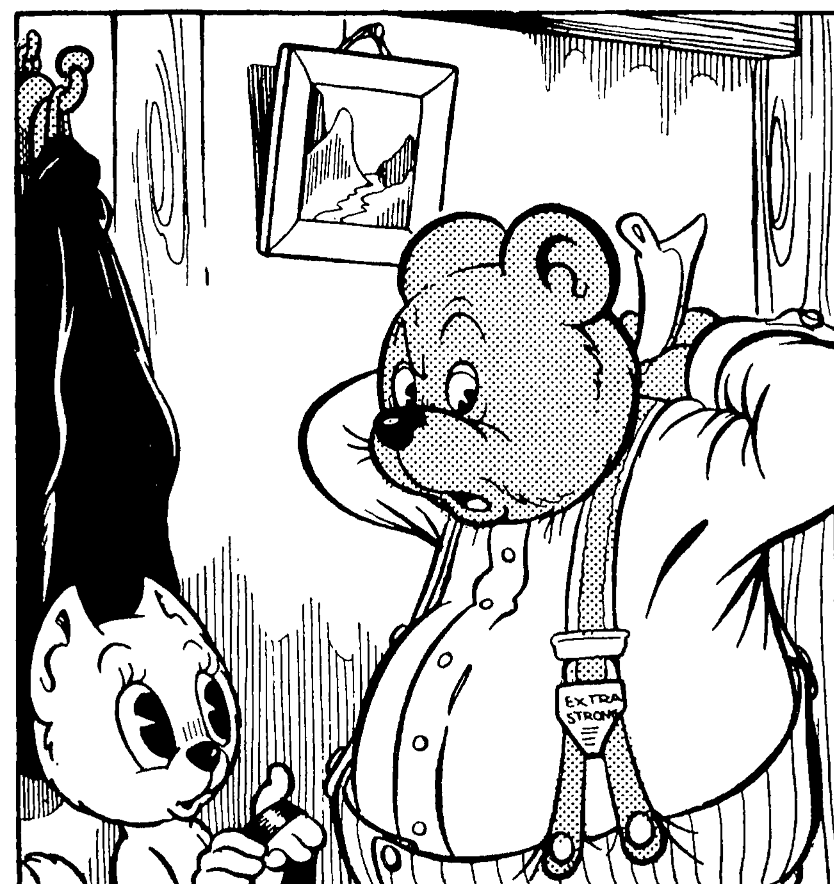
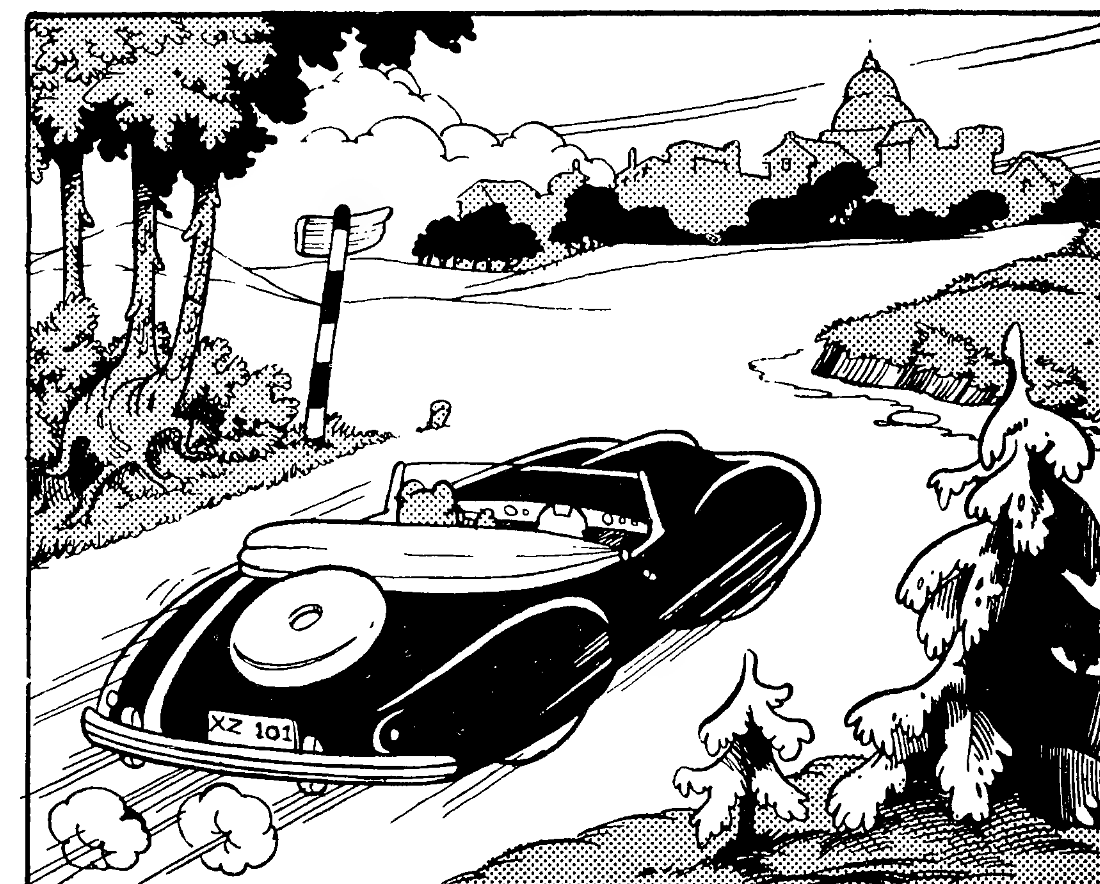
'Stil!' zei heer Ollie, 'dat zijn ongepaste opmerkingen, Tom Poes, daar houd ik niet van! Bedenk, dat je over de toekomstige Vrouwe van Bommelstein spreekt! En bovendien heeft ze erg mooie ogen, heb je dat gezien?'

'Ja,' zei Tom Poes. 'Voelt u er iets voor om vannacht bij mij te logeren, heer Ollie? Dan hoeft u niet helemaal naar de stad om in een hotel te gaan en het is gezelliger ook!'

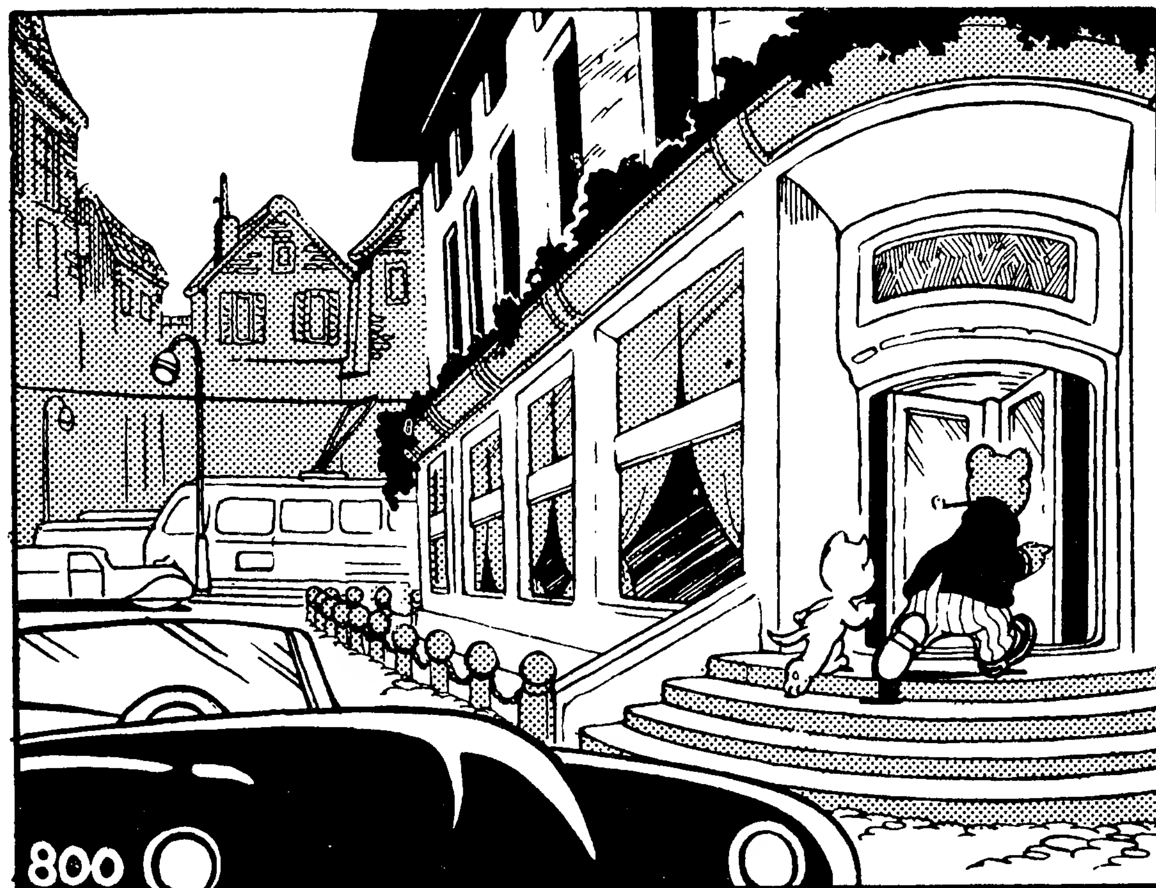
'Goed!' riep heer Bommel uit, terwijl zijn gezicht opklaarde. Hij bracht zijn voertuig tot stilstand en volgde Tom Poes naar binnen. Intussen was de nacht gevallen.

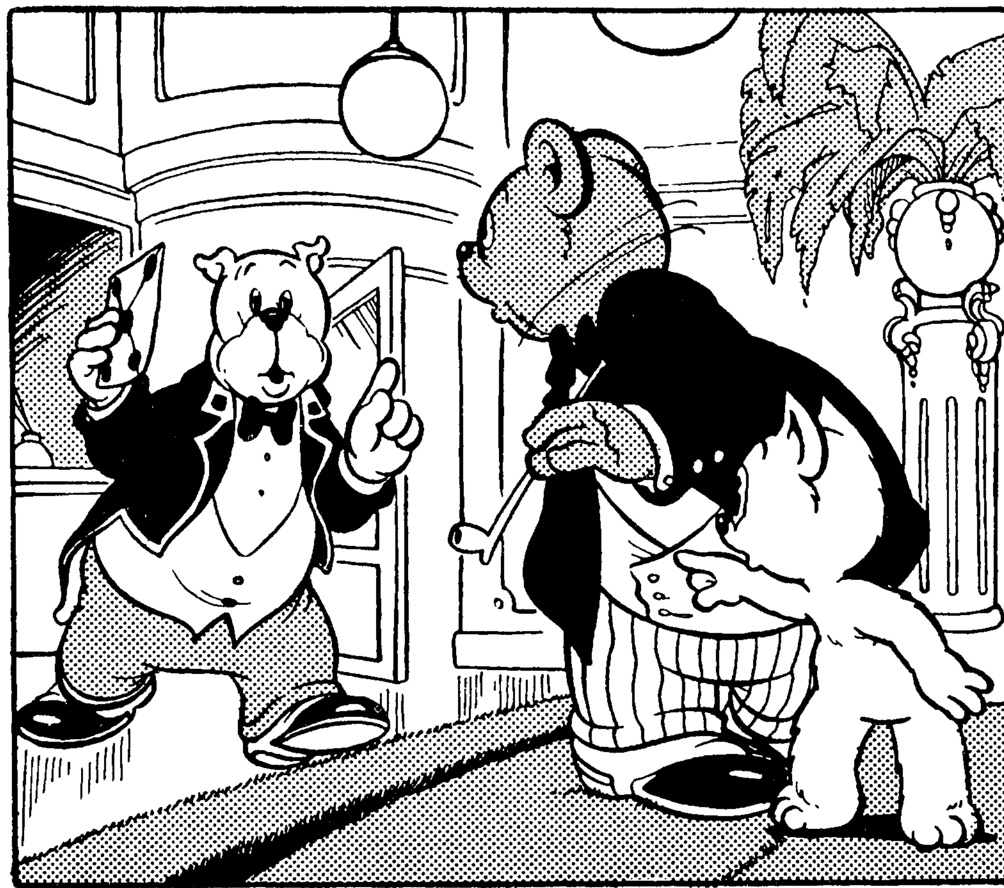
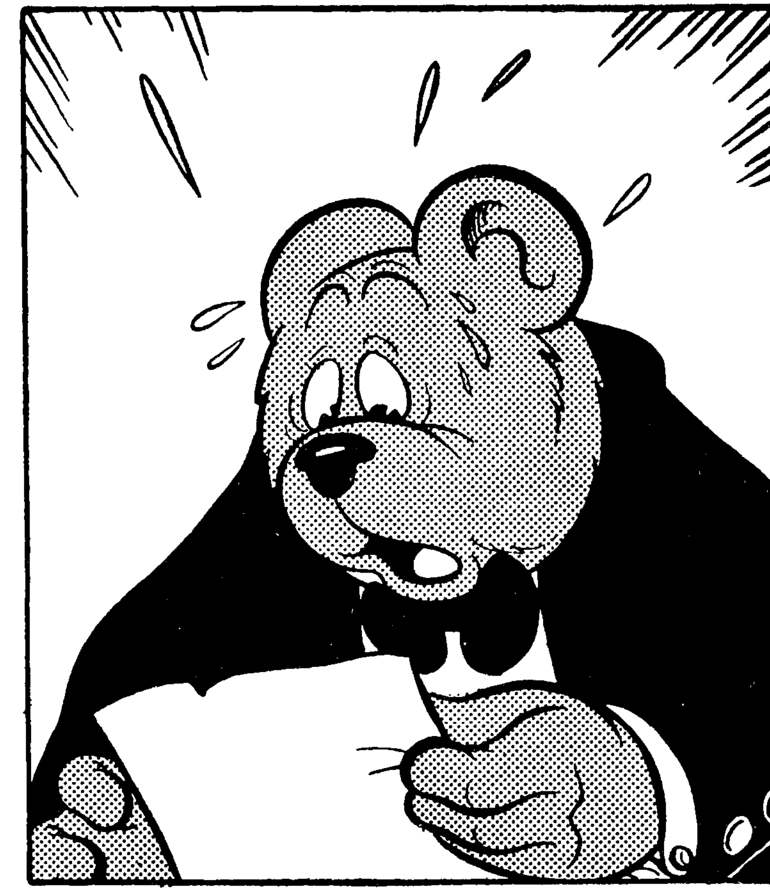
Slot Bommelstein stond als een zwarte schaduw tegen de lucht afgetekend en niets bewoog zich meer in het oude gebouw . Maar buiten slopen een paar duistere gedaanten van boom tot boom en naderden langzaam. Het waren de schurken Super en Hieper die begonnen waren met de uitvoering van hun boze plannen...

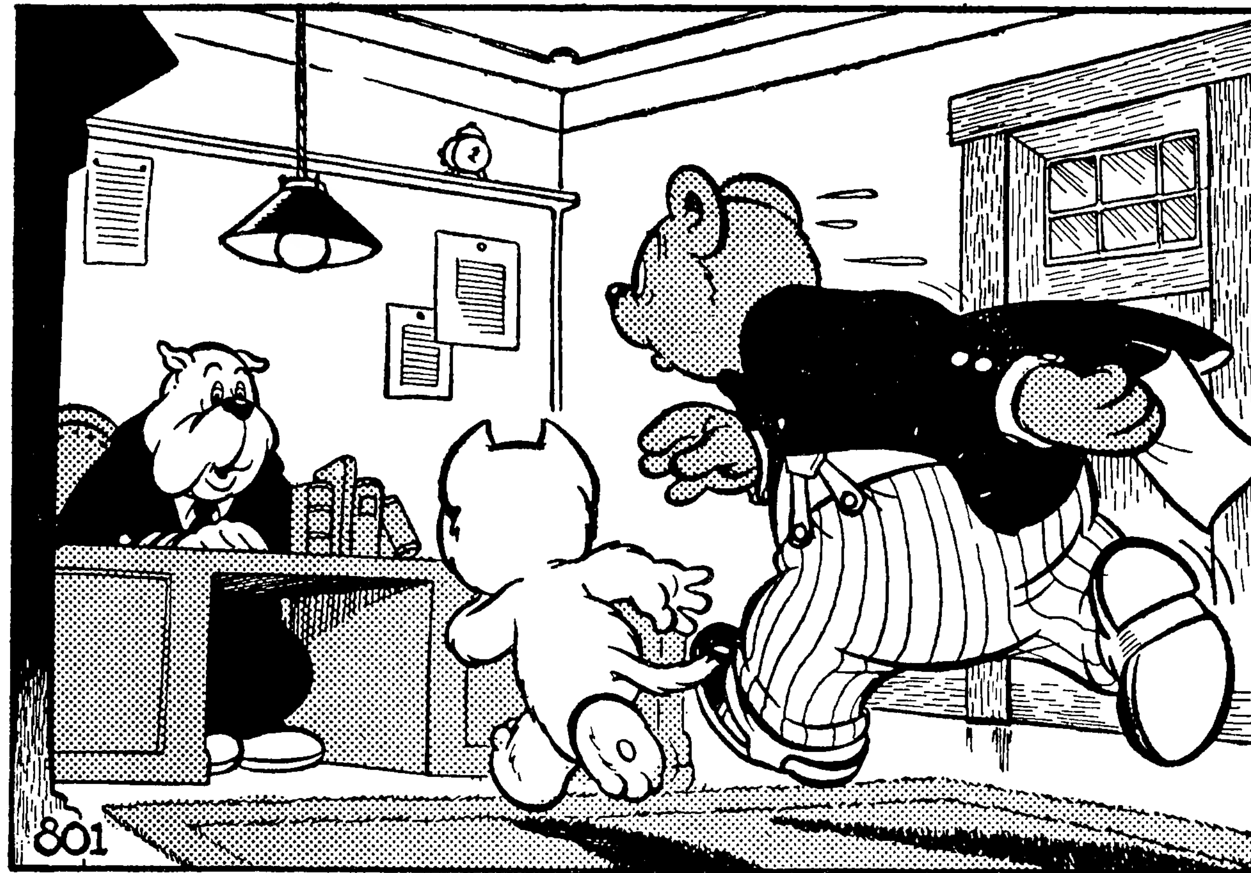

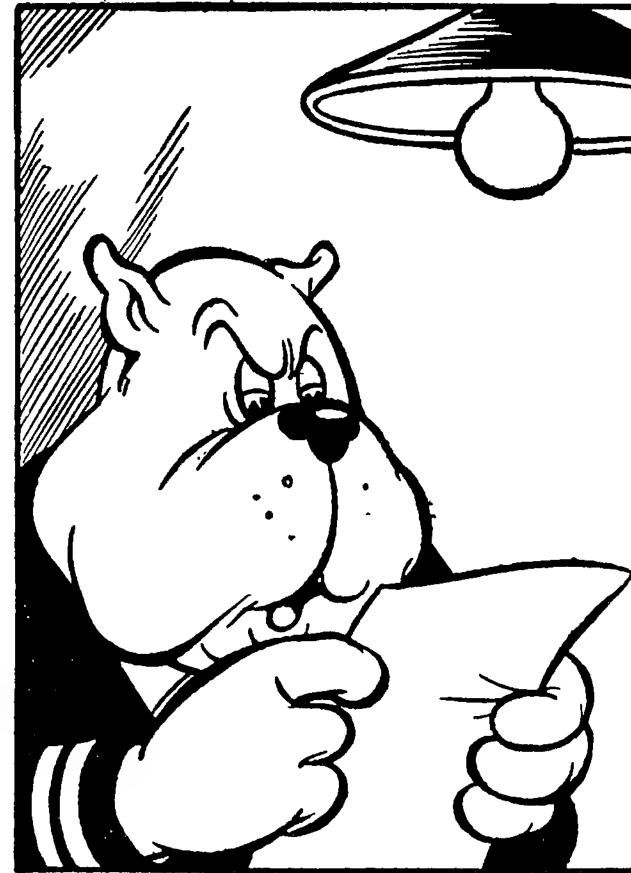
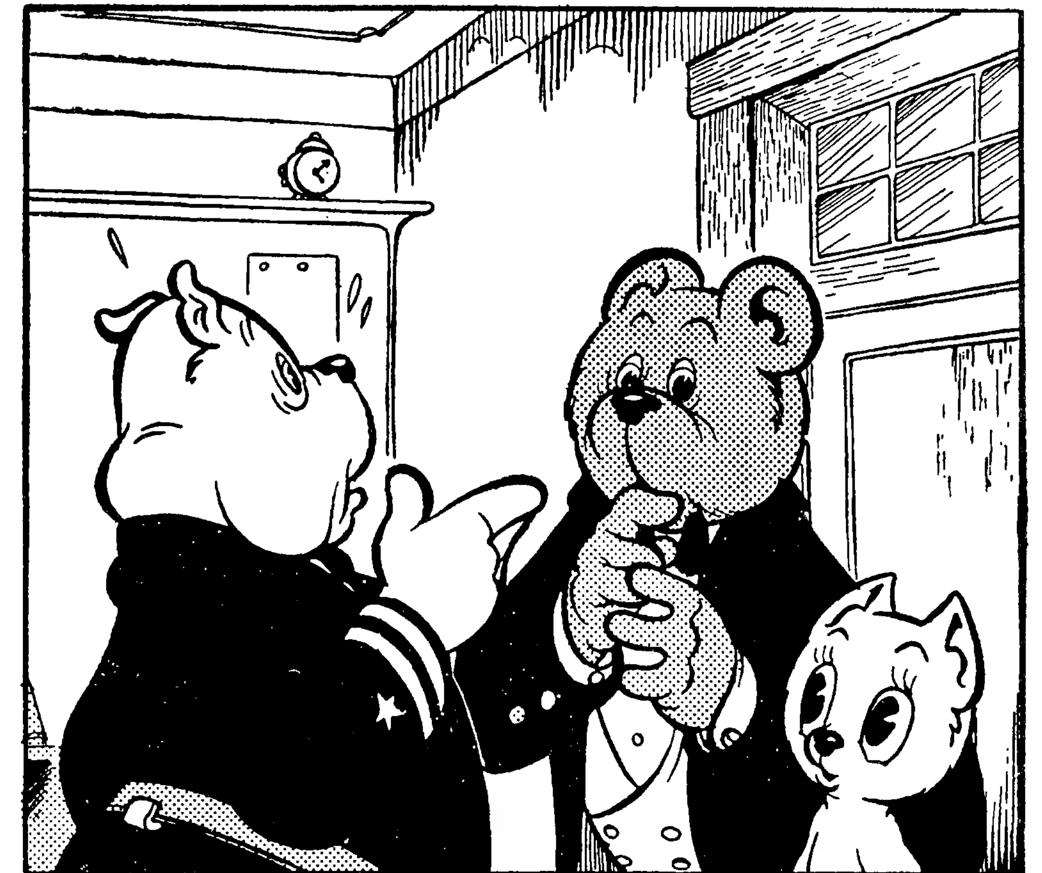
Heer Bommel werd de volgende morgen wakker doordat hij stevig in zijn neus geknepen werd.
'Bloeaaaaah!' riep hij, 'laat dat!! Dat is geen manier Joost! Zo wek je een heer niet! Ik zal... eh... w-waar ben ik? Ben jij dat, Tom Poes?'
'Ja,' zei Tom Poes, 'ik ben het, heer Ollie. U hebt vannacht bij mij gelogeerd, weet u wel? En Joost heeft net opgebeld om te vragen of u soms hier was, want in het hotel in de stad was u niet, zei hij. Er is vannacht ingebroken in Bommelstein, heer Bommel! Joost zei, dat de prinses ontvoerd is! Hij vroeg, wat hij moest doen! Hij...'
Heer Bommel was met één sprong zijn bed uit en begon zich mopperend en hijgend in zijn mooie nieuwe pak te worstelen.
'Ontvoerd...' mompelde hij, 'Berta ontvoerd! Wat verschrikkelijk! Hoe kan... Wie zou... dat boord is afschuwelijk!... Welke schurken... waar zijn mijn schoenen, jonge vriend? Wat moet ik nu doen? Ontvoerd... had ik mijn geruite jas maar hier... Volg me, Tom Poes, we gaan onmiddellijk naar de stad! De politie moet... Ach... bah... ik had mijn huis nooit moeten verlaten!'
Zo sprekende was hij de deur al uitgerend en klom nu in zijn fonkelende wagen.
'Ik weet het niet, Tom Poes!' mopperde hij, 'maar ik vind, dat het leven erg moeilijk begint te worden! Ik heb zo het gevoel, dat ik vermomd ben en dat ik eigenlijk niet ben, die ik eigenlijk ben, als je begrijpt, wat ik bedoel. En nu nog die ontvoering vlak nadat ik die arme Berta met levensgevaar van een draak heb bevrijd... verschrikkelijk...!'
'Ja,' zei Tom Poes, 'het is allemaal erg moeilijk! Het komt, omdat u verliefd bent geworden, denk ik. Het leven is veel gemakkelijker wanneer men alleen is, vooral voor een Bommel!'

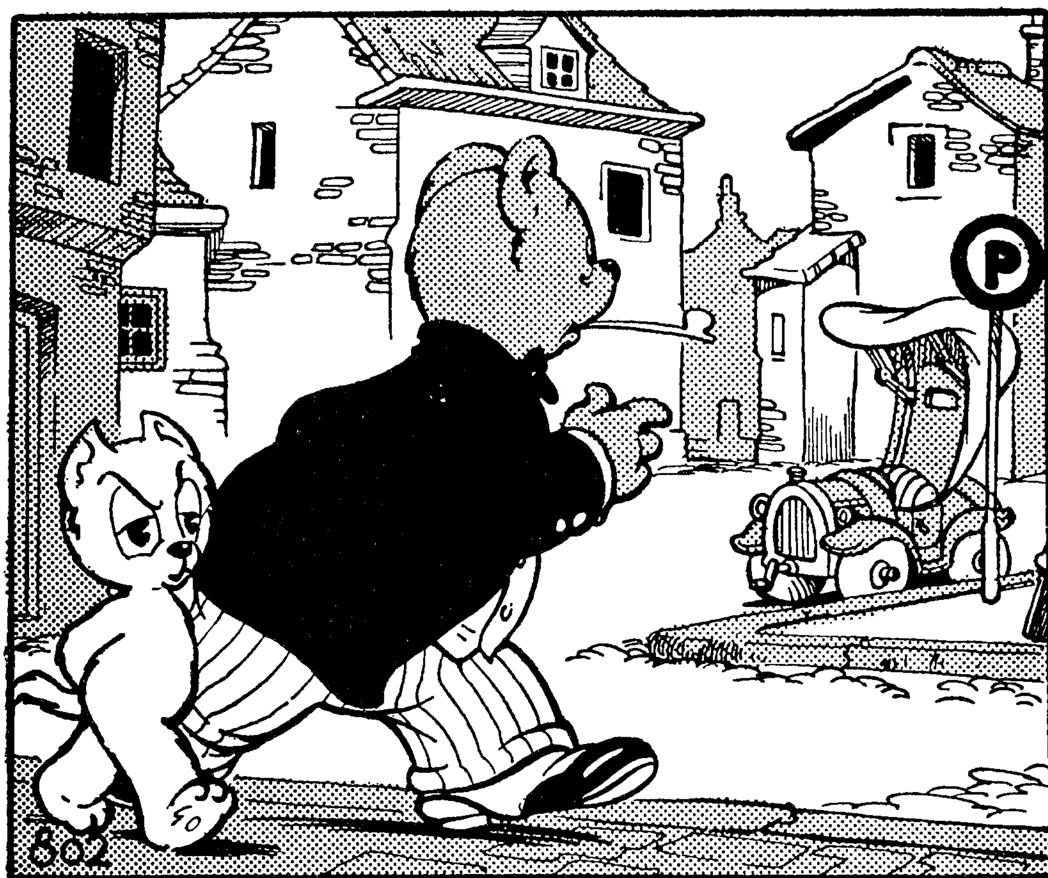
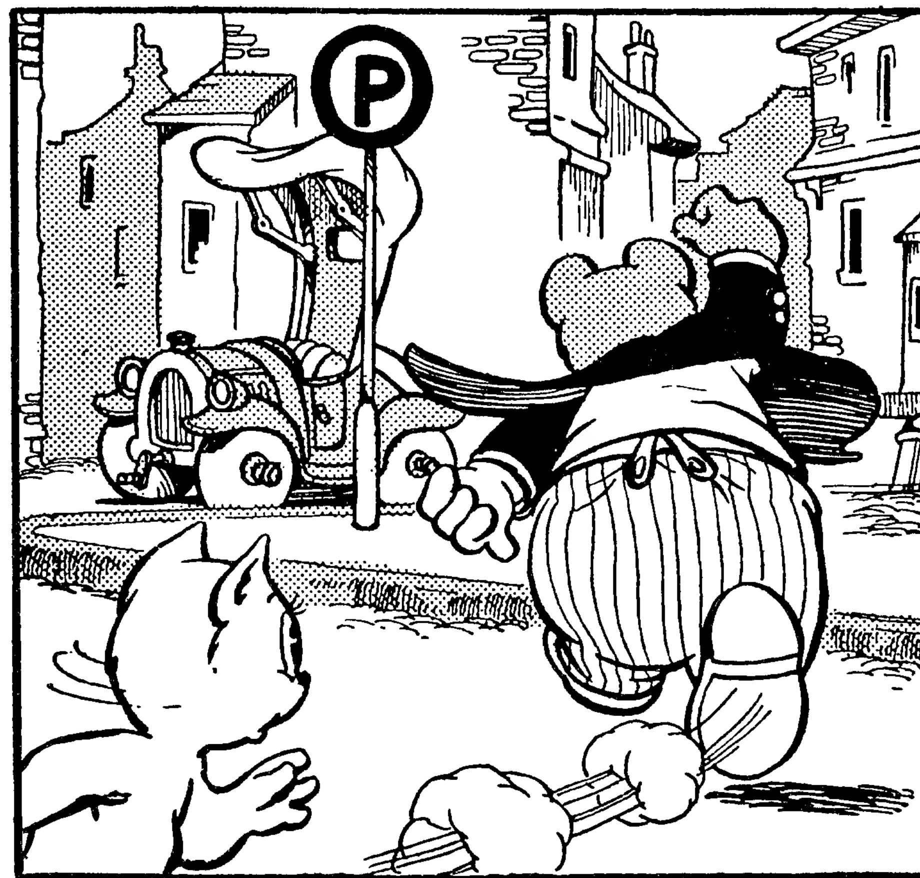
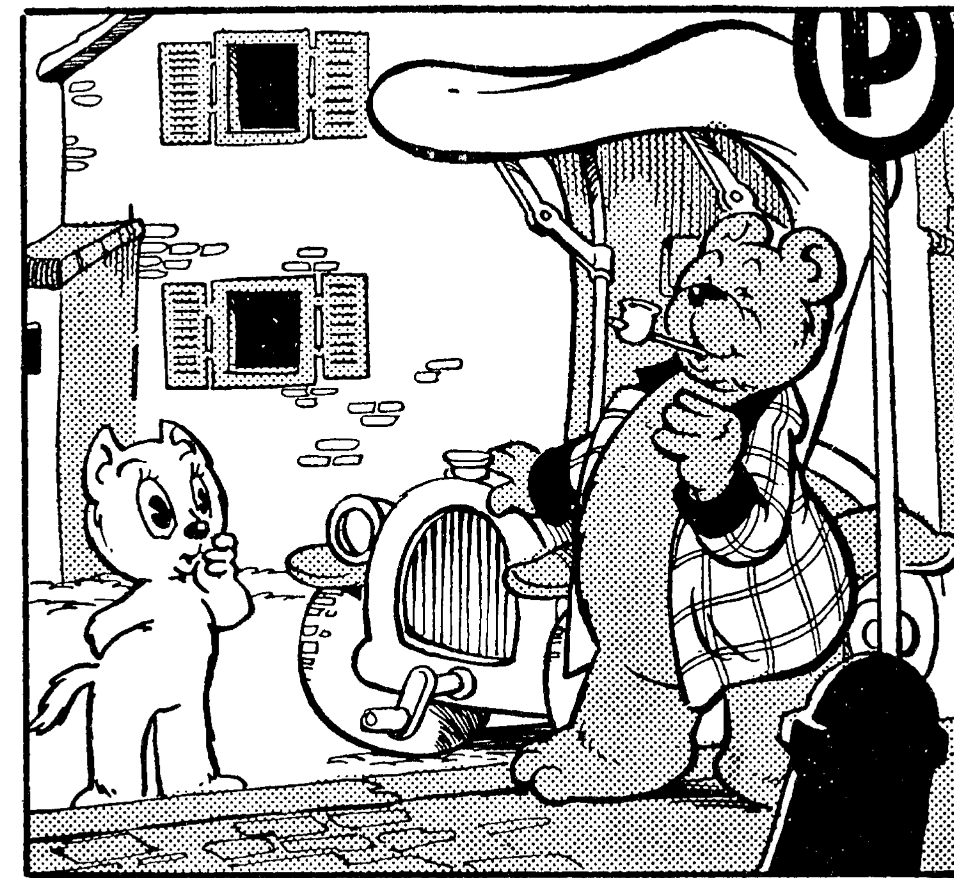

'Het lijkt me het beste, wanneer we eerst naar het hotel gaan, waar u zou gaan logeren!' zei Tom Poes. 'Misschien ligt daar de een of andere boodschap voor u! Want dat ontvoeren van de prinses is natuurlijk om geld begonnen!'
'Hoe weet je dat?' vroeg heer Bommel, voor het hotel uitstappend. 'Hoe weet je, dat de draak dat arme meisje niet heeft ontvoerd? Of de een of andere onverlaat, die verliefd op haar is geworden?'
'Ik weet het niet,' zei Tom Poes, 'ik dacht het maar zo. Laten we maar eens gaan vragen, heer Ollie!'
Zo gezegd, zo gedaan. Ze stapten de hall van het hotel binnen en heer Bommel vroeg of er soms nog post voor hem was gekomen. En – zoals te verwachten was – Tom Poes kreeg gelijk. De portier greep een slordige enveloppe uit zijn rek en reikte die over. Heer Bommel scheurde het papier met zenuwachtige vingers open en begon te lezen:
'Zoals je wel gemerkt zult hebben, hebben we je prinses ontvoerd. Wanneer je vanavond om zes uur vijftigduizend florijnen op de driesprong buiten de stad neerlegt, zal haar geen kwaad worden gedaan. Zo gauw wij het geld in handen hebben, zullen we haar vrijlaten. Maar wanneer je het niet doet of naar de politie gaat, staan we niet voor de gevolgen in. Maak je overigens maar niet ongerust, je hoeft alleen maar te betalen.'
Dat was alles. Een ondertekening was er niet bij.
'Ontzettend!' steunde heer Bommel. 'Een ontvoering! Net als ik al vreesde! Een ontvoering om geld af te kunnen persen, vreesde ik! En daar heb je het! Wat verschrikkelijk! Die arme, tere, hulpeloze Dame! Volg me, Tom Poes, we gaan naar de politie!'

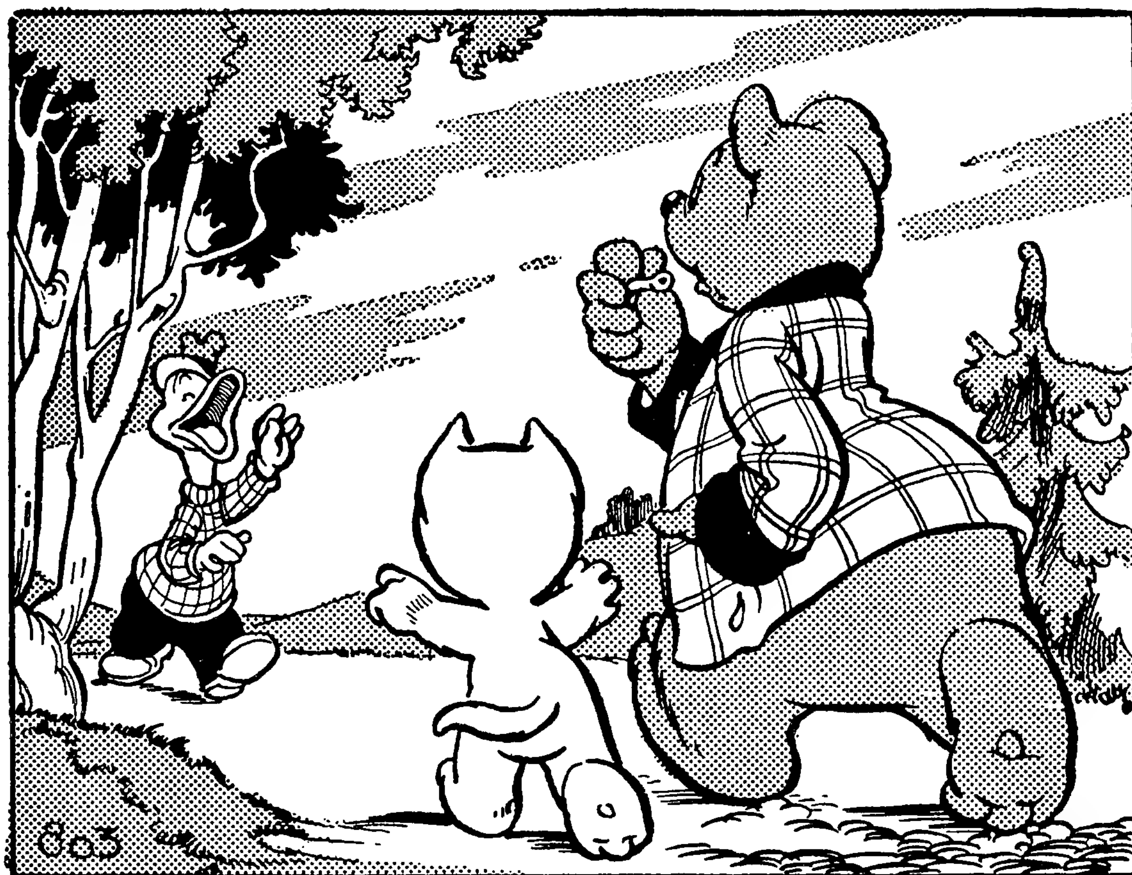

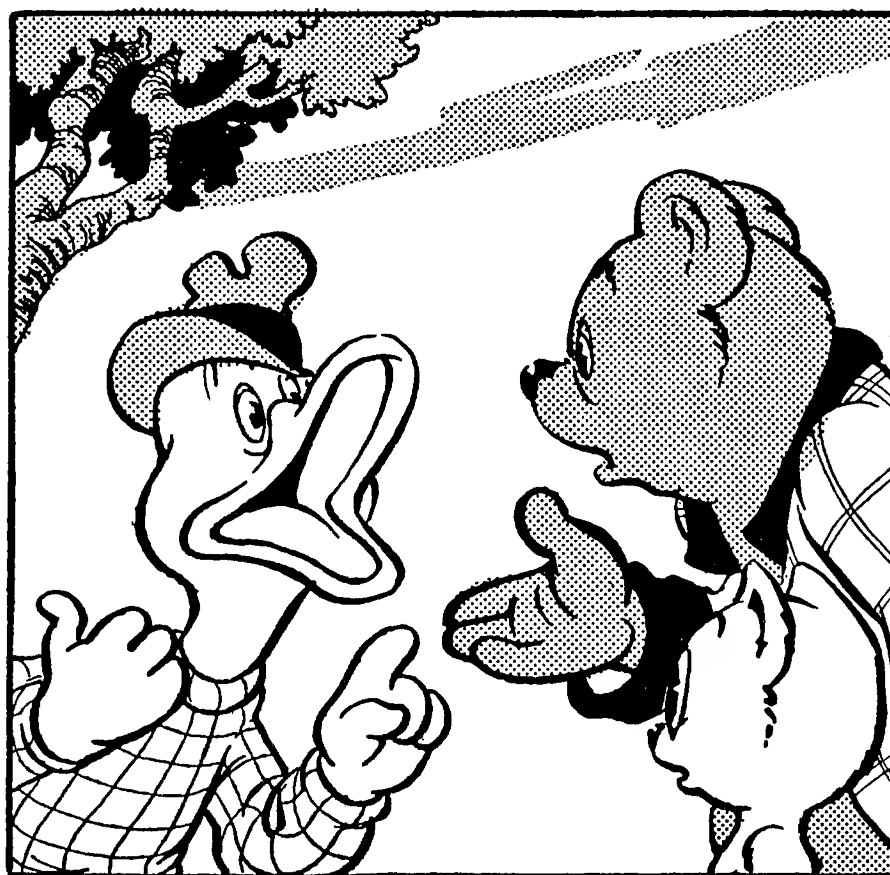

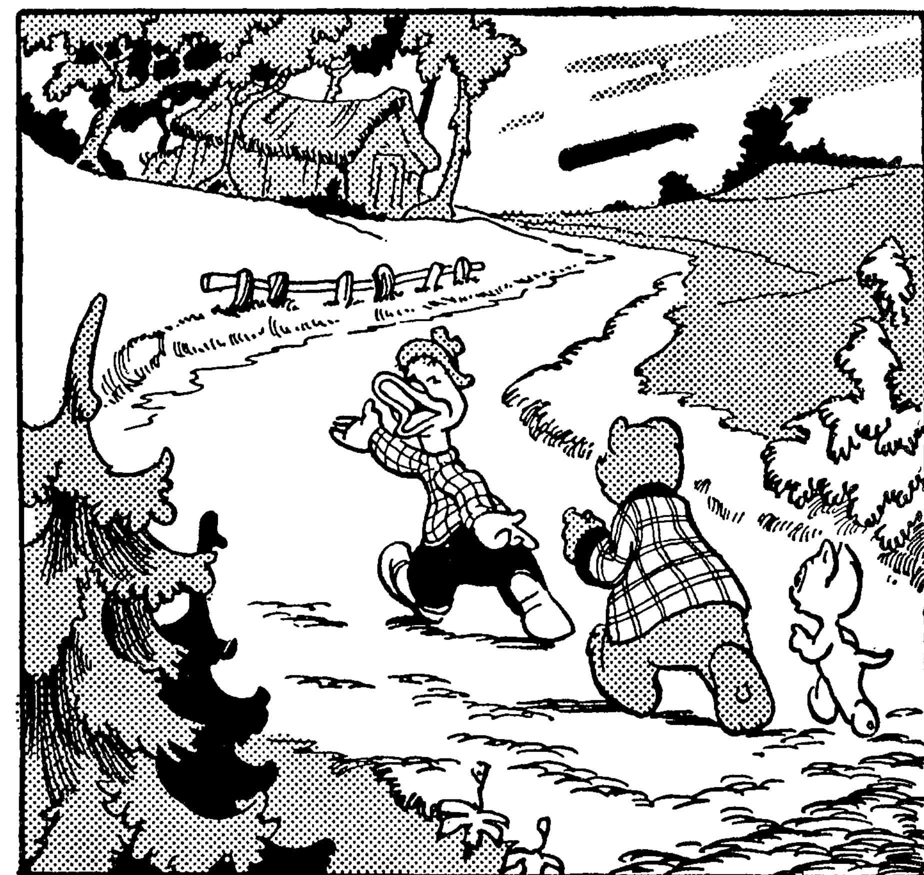
Commissaris Bulle Bas zat, als steeds, achter zijn bureau en bestudeerde de binnengekomen bekeuringen, toen zijn deur werd opengerukt en heer Bommel en Tom Poes binnenstormden.
'Een schandaal!' riep heer Ollie, met een brief zwaaiend. 'De prinses is ontvoerd! Waar is de politie voor, vraag ik me af, als zulke dingen zo maar kunnen gebeuren! Ik zal me bij de minister beklagen! En in de brief staat, dat ik niet naar de politie mag gaan, want dan zullen er erge dingen gebeuren! Ook dat nog! Waar is de politie dan eigenlijk voor, vraag ik me af als u begrijpt wat ik bedoel!'
'Hm. Juist!' zei de commissaris. 'Laat maar eens lezen, die brief. En zwijg verder over de taak van de politie, of ik zal u eens laten zien waar de politie eigenlijk voor dient!'
Er viel een drukkend zwijgen. Bulle Bas las en hoe verder hij las, hoe ernstiger hij er ging uitzien.
'Wanneer we wisten, wie deze brief geschreven had, waren we veel verder!', merkte hij tenslotte op! 'Hebt u geen idee, wie de dader kan zijn, meneer Bommel?'
'Nee,' zei heer Ollie knorrig. 'Als ik dat wist zouden we hier niet zitten! Dan zou ik zelf de leiding genomen hebben en met mijn jonge vriend hier te hulp zijn gesneld! Maar daarvoor heb ik nu juist de politie nodig... hoewel er in de brief staat, dat ik dat niet mag doen! Het is dus vreselijk gevaarlijk wat ik doe. Wat moeten we nu verder doen, commissaris?'
'Wachten!' zei de commissaris, 'Rustig wachten. Om zes uur vanavond moet het geld gestort worden, dan kunnen we verder zien. Hm!'

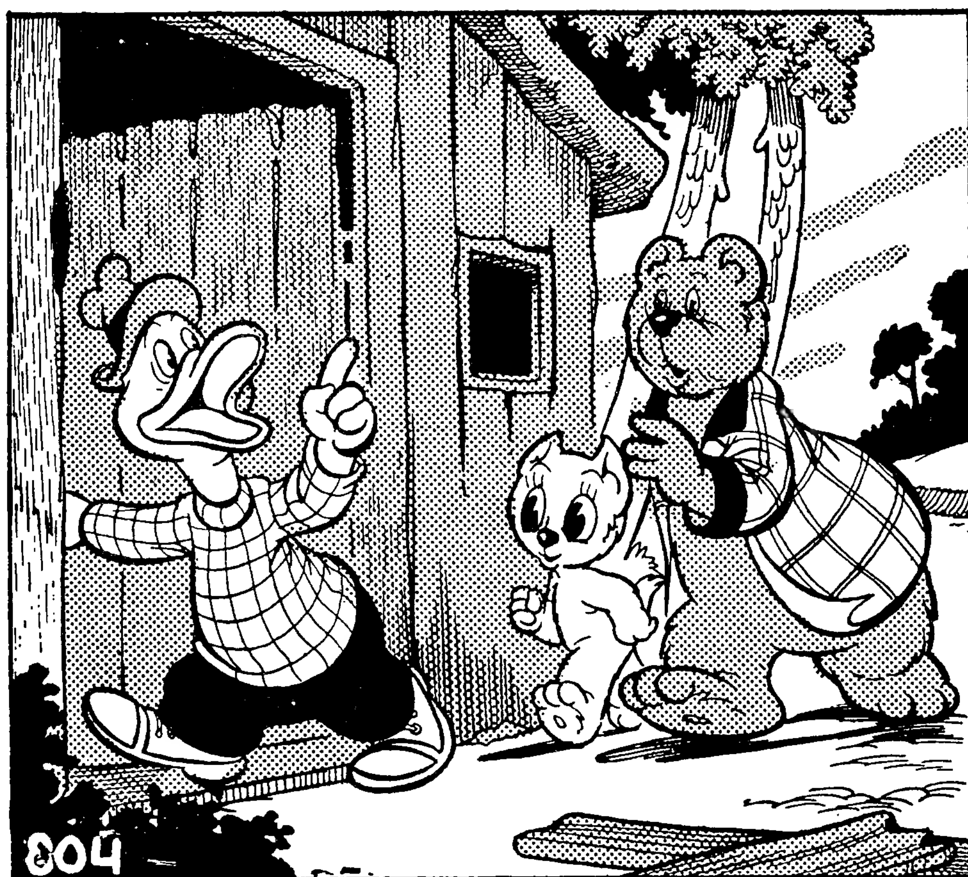
'Wachten!' zei heer Bommel, toen ze weer op straat stonden. 'Wachten, terwijl ik verscheurd word door de zenuwen, als je begrijpt, wat ik bedoel! Wat een toestand, bedoel ik. Wat moeten we nu doen, Tom Poes? Als heer en als ridder voel ik, dat ik niet rustig kan wachten totdat de avond valt! Ik moet een list verzinnen en dan zelf het roer ter hand nemen, wat jij?'
'Een heel goed plan!' zei Tom Poes. 'Het is altijd het beste om zelf iets te doen! Welke list hebt u verzonnen, heer Ollie?'
'Ik eh... Ik wilde eigenlijk...' begon heer Bommel, 'ik was van plan...,' vervolgde hij, 'kijk, mijn idee was zo: We gaan naar... nee... wacht even het lijkt me het beste, dat ik... terwijl jij... hm... maar wat sta je daar suf te kijken, jonge vriend? Kan je niet zelf iets bedenken? Moet ik dan altijd het werk doen?'
'U zou deze list toch bedenken?' zei Tom Poes verontwaardigd.
'Goed!' riep heer Ollie uit, 'ik weet al iets! Wacht hier op me!' En hij snelde weg, Tom Poes verbaasd achterlatend. Nu moet je weten, dat ze al pratend, in de buurt van een parkeerplaats voor auto's waren terechtgekomen. Dezelfde parkeerplaats, waar heer Ollie zijn Oude Schicht de vorige dag had achtergelaten. En het was de Oude Schicht waar hij nu naar toe holde, wat langzamer gevolgd door de verbaasde Tom Poes. Het bleek al gauw, wat heer Bommel van plan was; hij dook in zijn oude, trouwe voertuig en haalde zijn fraai geruite jas uit de bagageruimte. Vervolgens verkleedde hij zich met grote snelheid en wendde zich toen met een zegevierend gebaar tot Tom Poes.
'Ziezo, dat is dat!' sprak hij. 'Laat ze nu maar opkomen, jonge vriend! Ze zullen nu een heer tegenover zich vinden, die niet langer gekweld wordt door een boord en krakende schoenen! Een ongeremd heer, als je begrijpt, wat ik bedoel!'

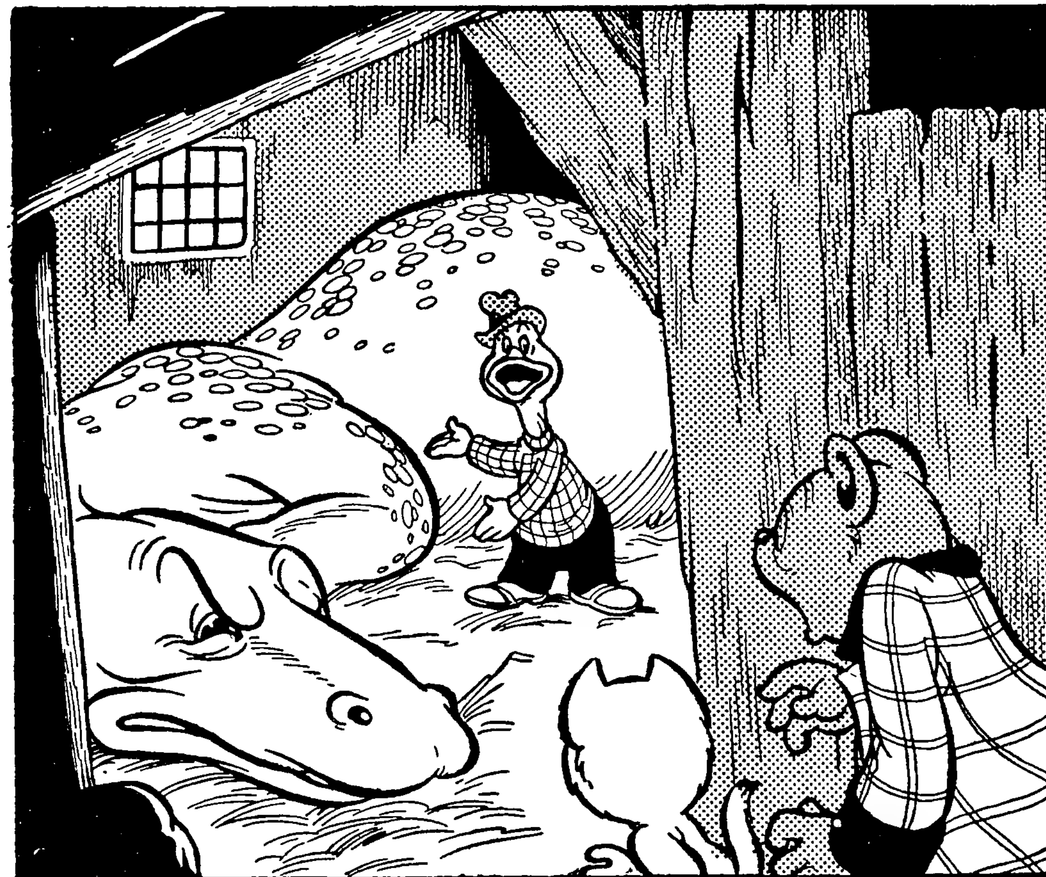
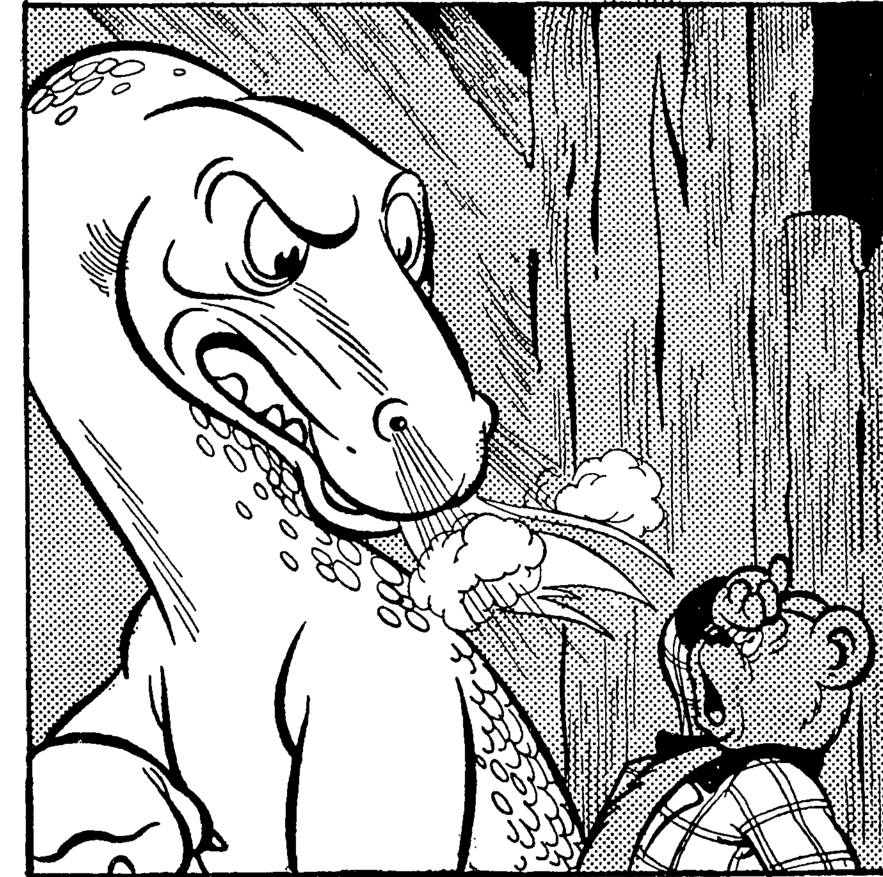

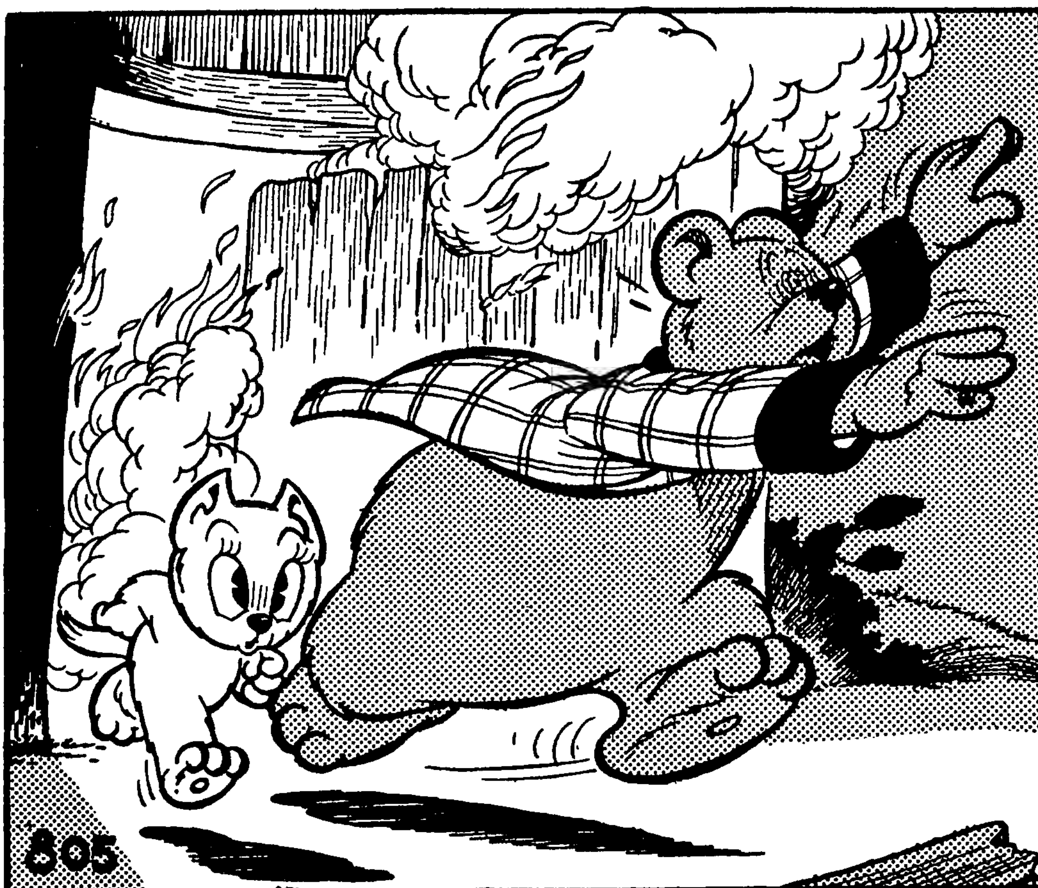

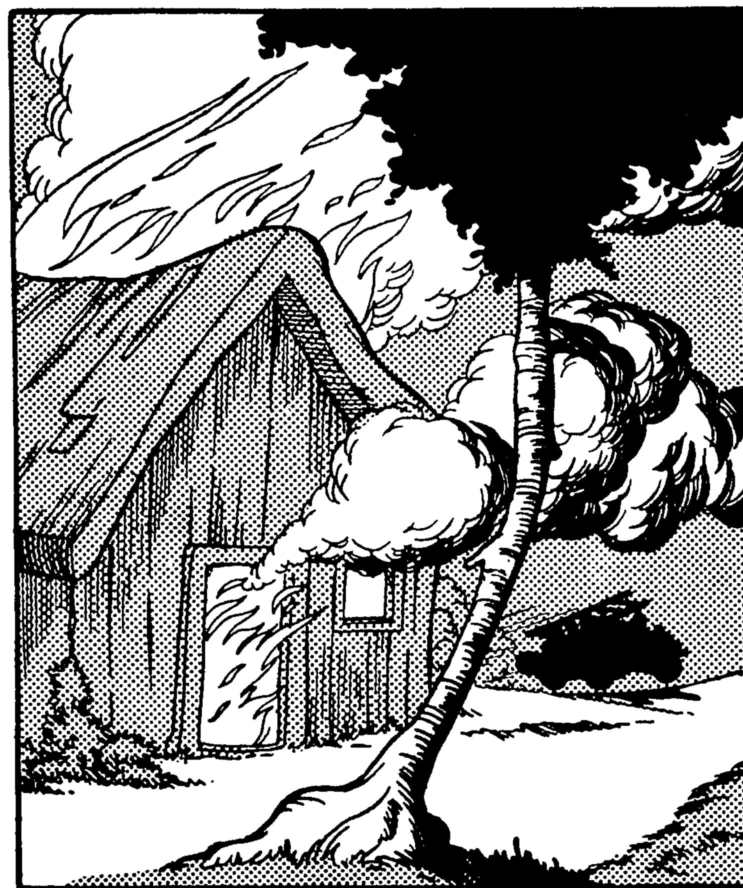
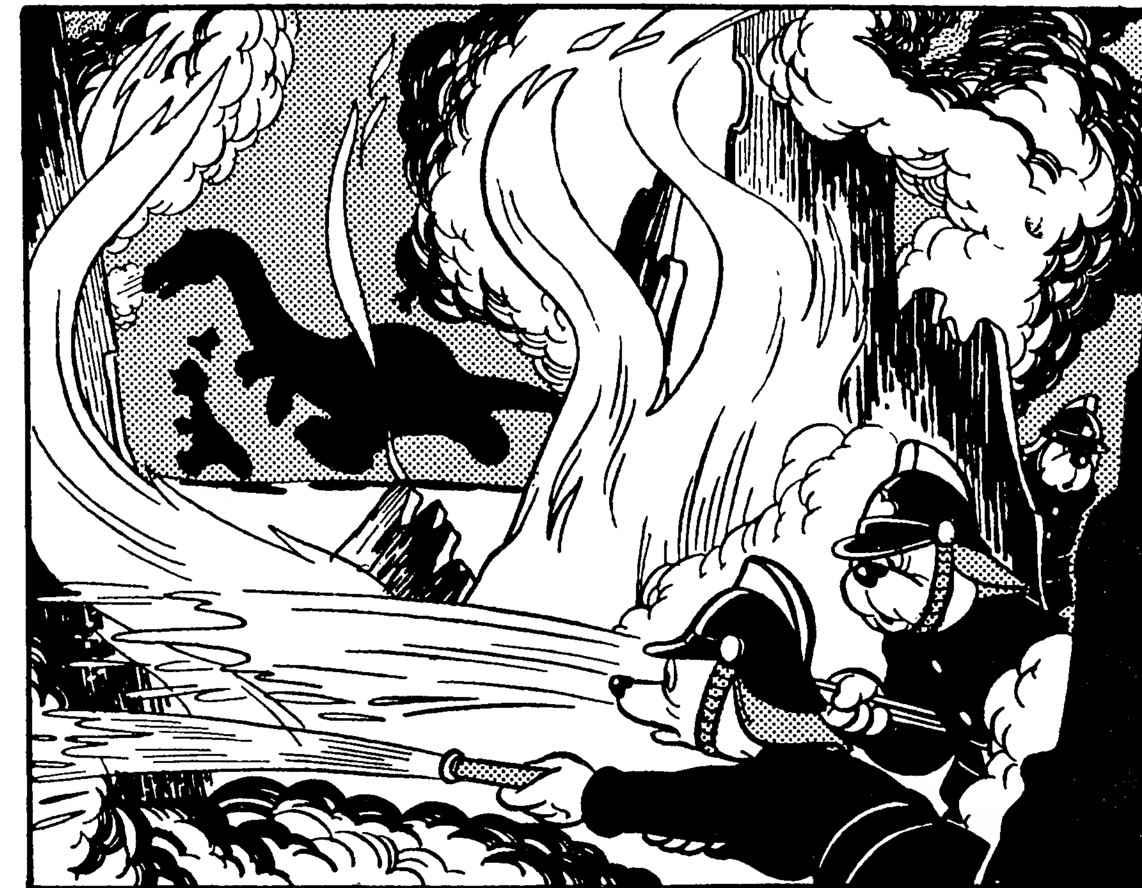
Heer Bommel nam onmiddellijk de leiding en liep met grote passen door de straten van Rommeldam.
'Wat is nu eigenlijk uw bedoeling?' vroeg Tom Poes, toen ze in de buitenwijken beland waren. 'U was bezig een list te verzinnen, weet u nog wel? Maar alles wat u doet is lopen. Waar lopen we eigenlijk naar toe?'
'Nergens!' zei heer Ollie. 'We lopen zo maar wat. Omdat ik beter kan denken wanneer ik loop. Kijk, de zaak ligt zo: Berta is ontvoerd! En ik ga haar nu voor de tweede keer bevrijden!'
'Ja, dat wist ik allemaal al!' zei Tom Poes. 'Maar op welke manier? Wat is uw plan?'
Maar heer Bommel kreeg geen tijd tot antwoorden (gelukkig maar). Op dat moment naderde er namelijk een bekende gestalte, die vrolijk zwaaide.
'Ha, die luidjes!' riep Wammes Waggel (want die was het). 'Wat gezellig, dat ik jullie zo maar eens zie! Doen jullie een wandelingetje?'
'Bah! Wandelingetje!' riep heer Bommel. 'Nee, Berta, de prinses is ontvoerd en nu probeer ik om haar terug te vinden en haar te bevrijden van de snoodaards!'
'Wat grappig!' begon Wammes. Maar toen kwam er ineens een nadenkende trek op zijn gelaat. 'Ik weet iets!' zei hij op geheimzinnige toon. 'Kom maar eens mee? Ik weet een leuke manier om de prinses terug te krijgen! Dat treft werkelijk goed, want hij is toch nog steeds zonder betrekking en ik heb nog geen goed baantje voor hem kunnen vinden. Het zou net iets voor hem zijn?'
'Over wie heb je het?' vroeg Tom Poes verbaasd. 'Waar breng je ons naar toe?'
'Dat zal je wel zien!' zei Wammes. 'Het is echt een verrassing! Hihihihi! Zie je die schuur daar in de verte? Daar moeten we zijn!'

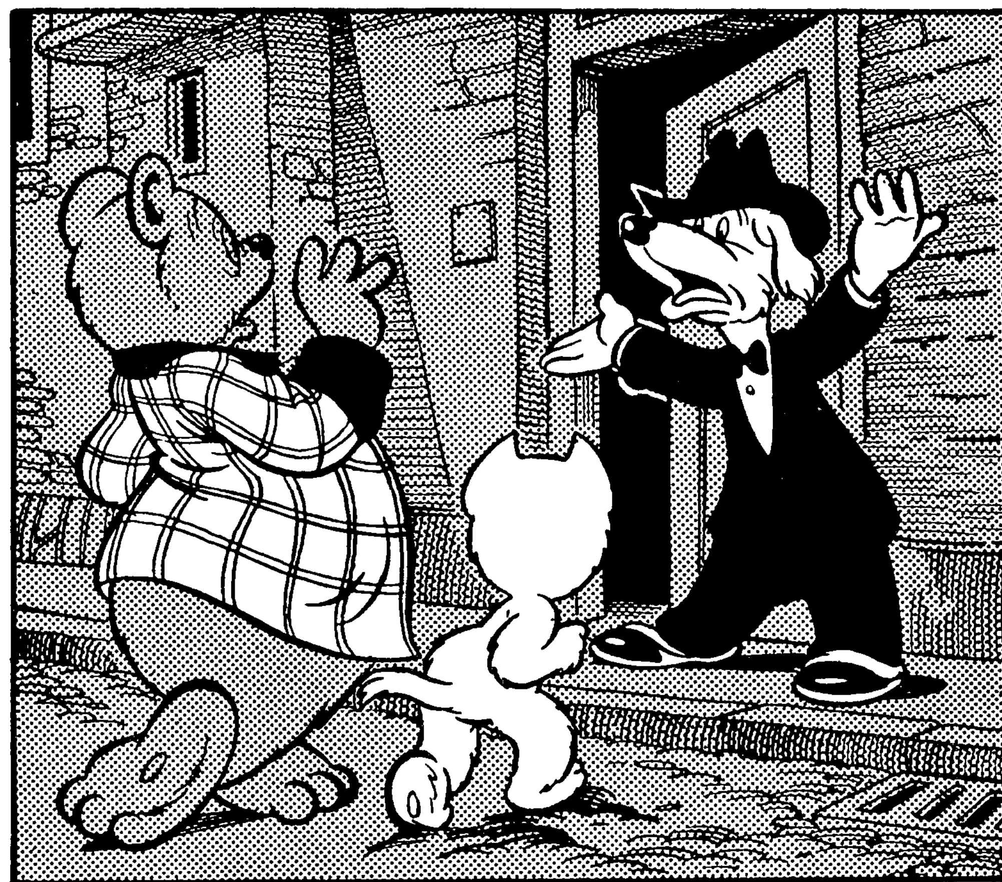
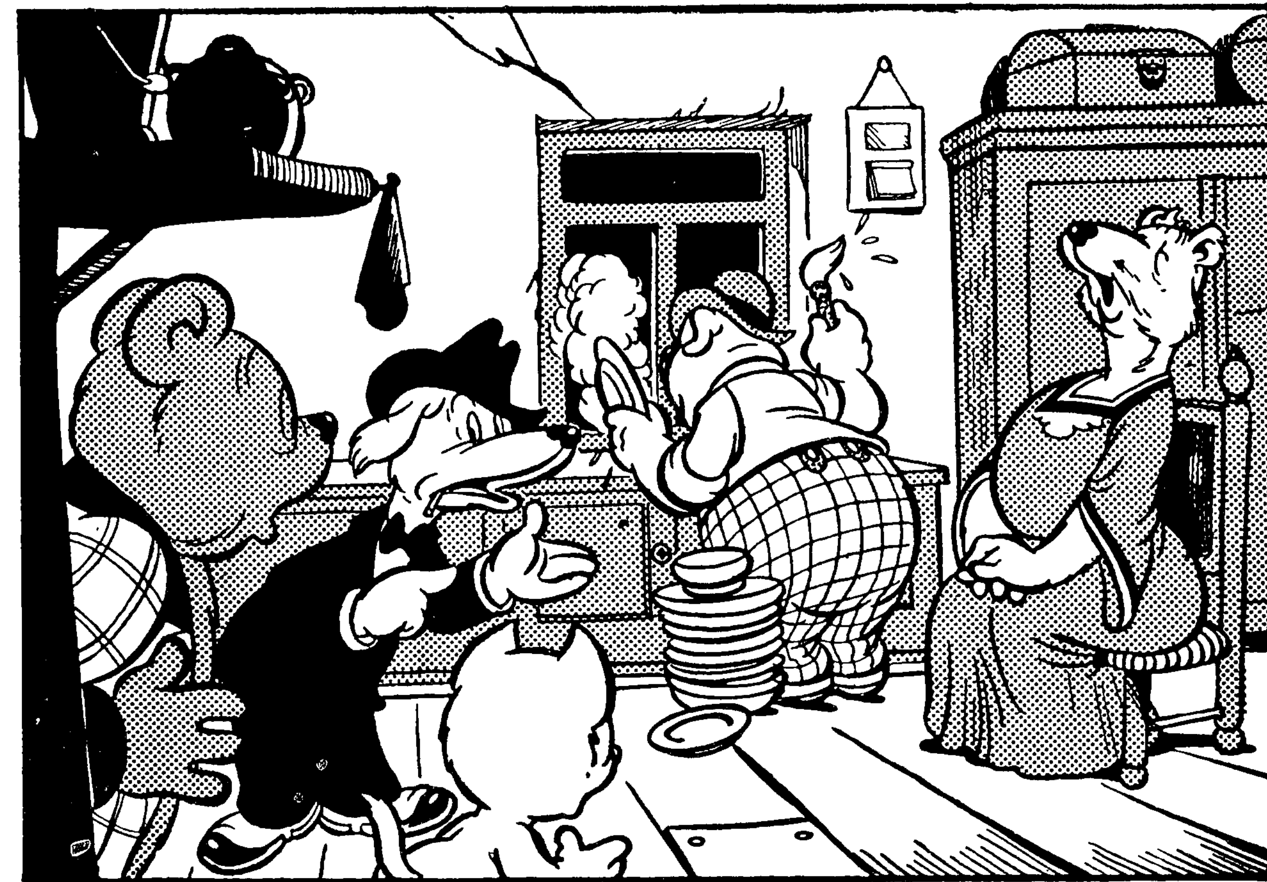
'Hihihihihi!' sprak Wammes, terwijl hij de deur van de oude schuur opende. 'Ik weet een reuze manier om die juffrouw Berta terug te krijgen, zeg! Kunnen we nog pret hebben ook!'
'Wat is die manier dan?' vroeg heer Bommel ongeduldig, 'we hebben wel iets beters te doen, dan naar jouw grapjes te luisteren! Ik wil helemaal geen pret hebben! Het idee! Terwijl een Grote Rampspoed zich in al zijn vormen over mij heeft uitgespreid zal ik pret gaan maken? Je moest...'
'Hawgurrrrrr!' zei iemand in de hoek en een grote zwavelwolk vulde het eenvoudige vertrek.
'Kaspar!!!' riep Tom Poes.
'D-d-d-de d-d-d-d-dr-dr-dra-draak!' voegde heer Ollie er aan toe.
'Ja!' riep Wammes. 'Het is Kaspartje! Ik heb hem maar zolang hier ondergebracht. En ik heb van alles geprobeerd om het diertje aan een betrekking te helpen. Hij is zo groot en hij moet toch eten, niet? Maar niemand wil hem hebben... Het is vreemd, maar zelfs dat baantje van portier aan de gasfabriek kon ik niet voor hem krijgen! Maar dit lijkt me erg geschikt voor hem, ik bedoel het zoeken van die juf!'
'Het is g-geen j-juf, het is een d-dame!' zei heer Bommel, terwijl hij wat onzeker naar de onrustig slapende draak keek. Het dier opende één oog en keek terug. En toen hij nu de enigszins bolle blik van heer Ollie wat onzeker op zich gericht zag werd hij kriegel. Hij richtte zich op, opende zijn geweldige muil en liet er een lange steekvlam uit spelen, precies in de richting van de ongelukkige heer Bommel.
Deze slaakte een kreet, die door merg en been drong en rende weg; zonder zich te storen aan het geroep van Wammes Waggel die hem duidelijk wilde maken, dat het diertje maar wat wilde spelen.

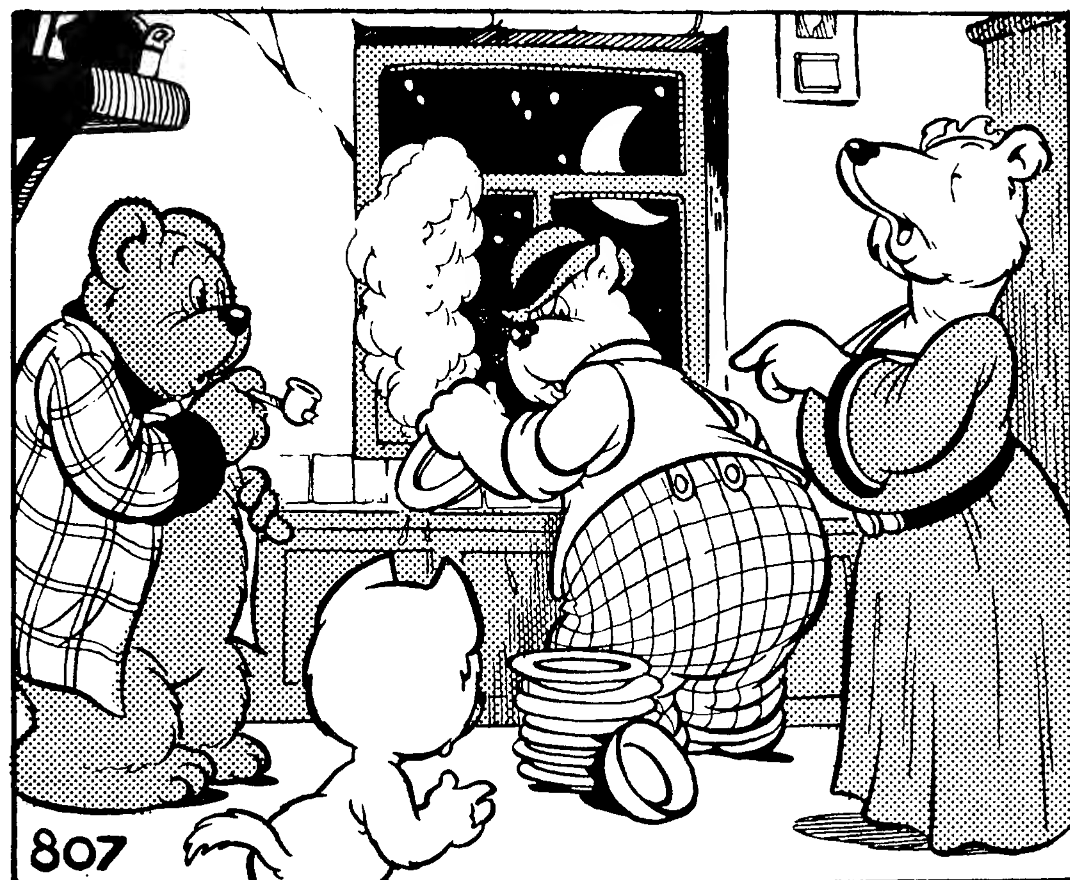

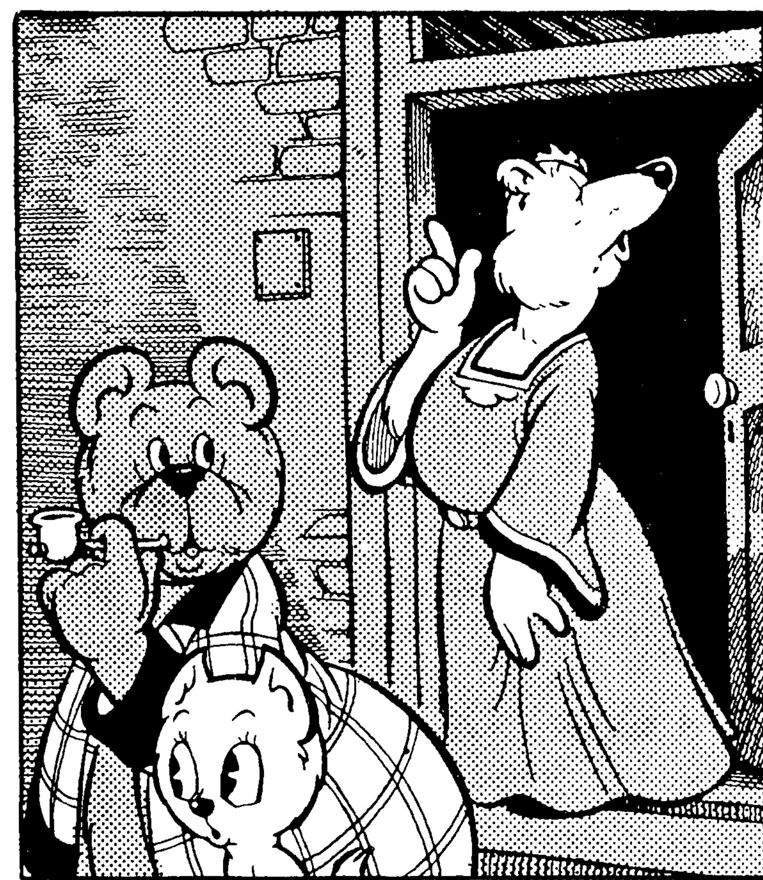
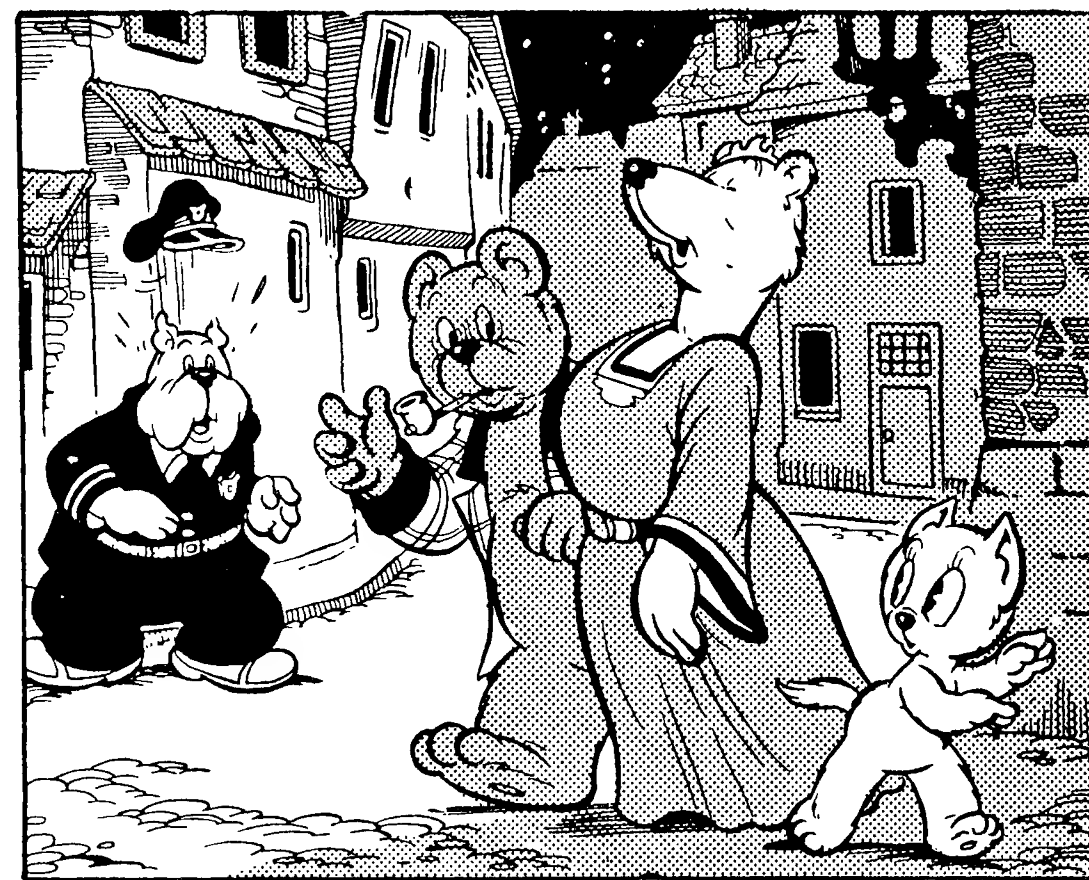
Heer Bommel nam dus een geweldige sprong in de richting van de uitgang en Tom Poes volgde hem. Want, hoewel Tom Poes nu toch werkelijk niet zo erg bang is, beviel het gedrag van de draak hem toch helemaal niet. Het monster stootte, al grommend, geweldige vlammen uit en de rookwolken werden zo dicht, dat men geen hand meer voor ogen kon zien.
'Kalm maar, Kaspartje!' klonk de stem van Wammes zeurig door de zwavel.
'Zoet maar, uche, uche! Het baasje is er toch? Uche-uche-uche! Wil je... uche... een beetje water? Je keeltje... uche... is wat droog...!'
Maar het hielp allemaal niets. Kaspar bleef vlammen spuwen en omdat de schuur helemaal van hout was, is het duidelijk, wat er gebeurde. De planken vatten vlam en binnen een korte tijd stond het hele optrekje in brand.
Nu bleek echter, wat een brandweer de stad Rommeldam eigenlijk heeft! Drieëntwintig minuten, nadat de eerste rookwolken boven de heuvels waren uitgestegen was het wakkere groepje ter plaatse en werden, onder leiding van brandmeester Drupjes, de eerste stralen op de vuurzee gericht. Helaas, het mocht niet baten. De schuur was te droog en de vlammen van Kaspar te krachtig en zodoende brandde het hele gebouwtje tot de grond toe af.
Gelukkig wist Wammes met zoete woordjes en zachte drang het dier naar buiten te krijgen. Beiden verdwenen in de smook voordat brigadier Snuf, die achterdocht had gekregen, naar de brandstichters kon gaan zoeken. Dat was dus dat. Maar met dat alles was heer Bommel nog even ver met het zoeken naar zijn prinses...

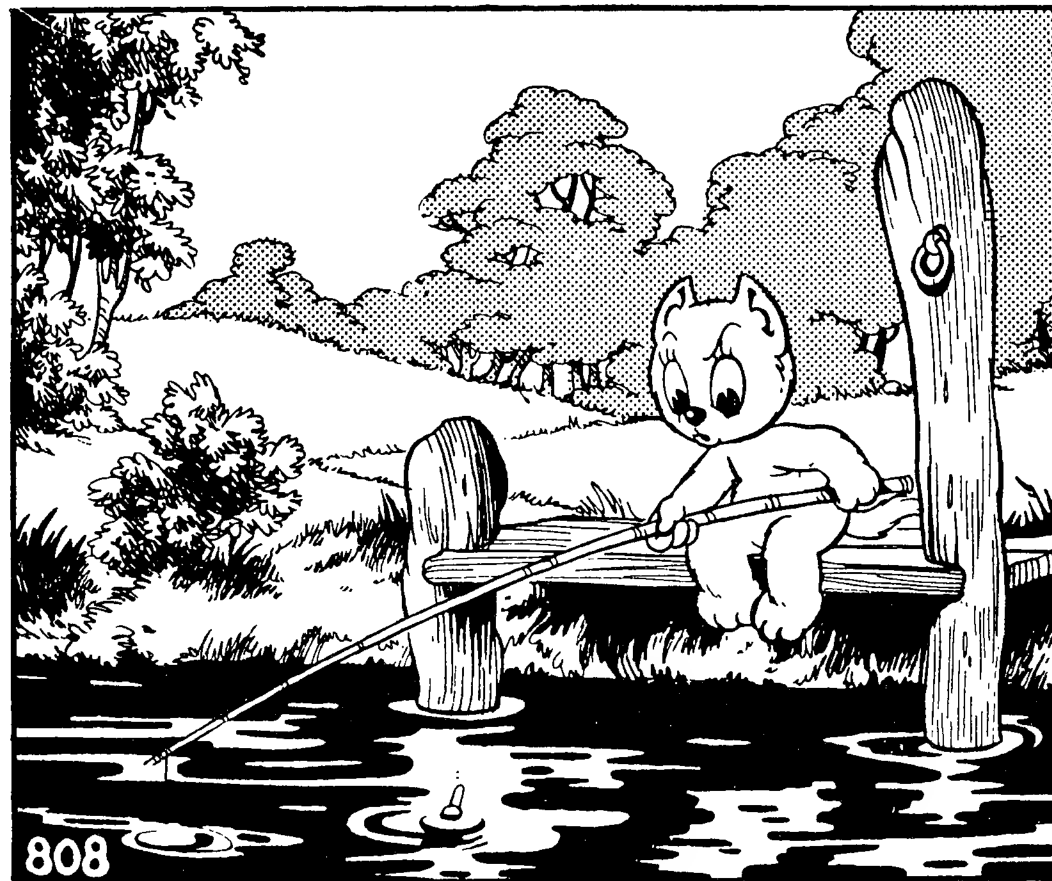

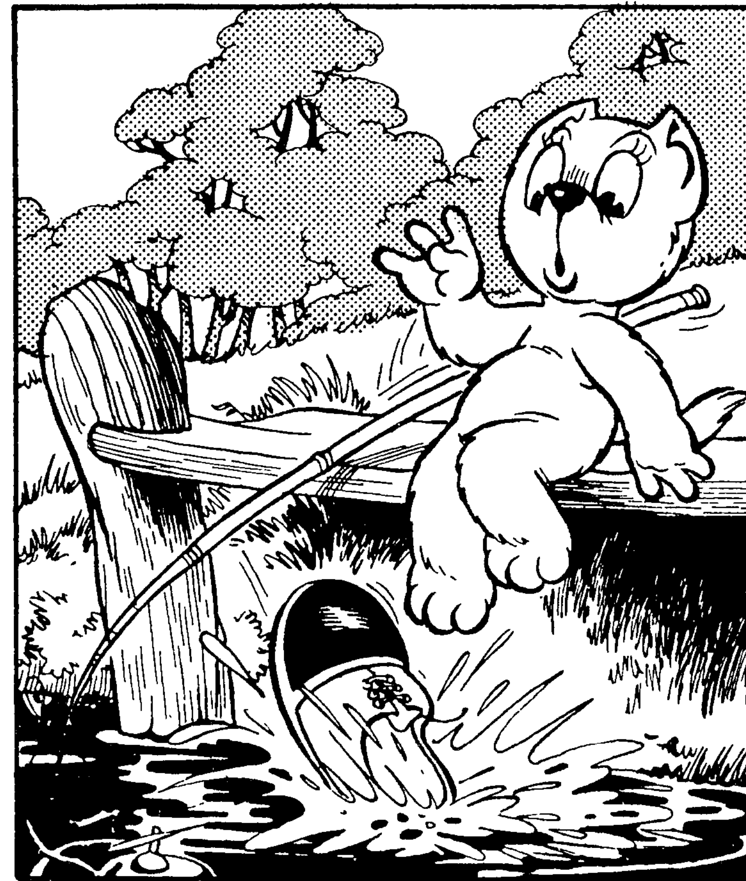
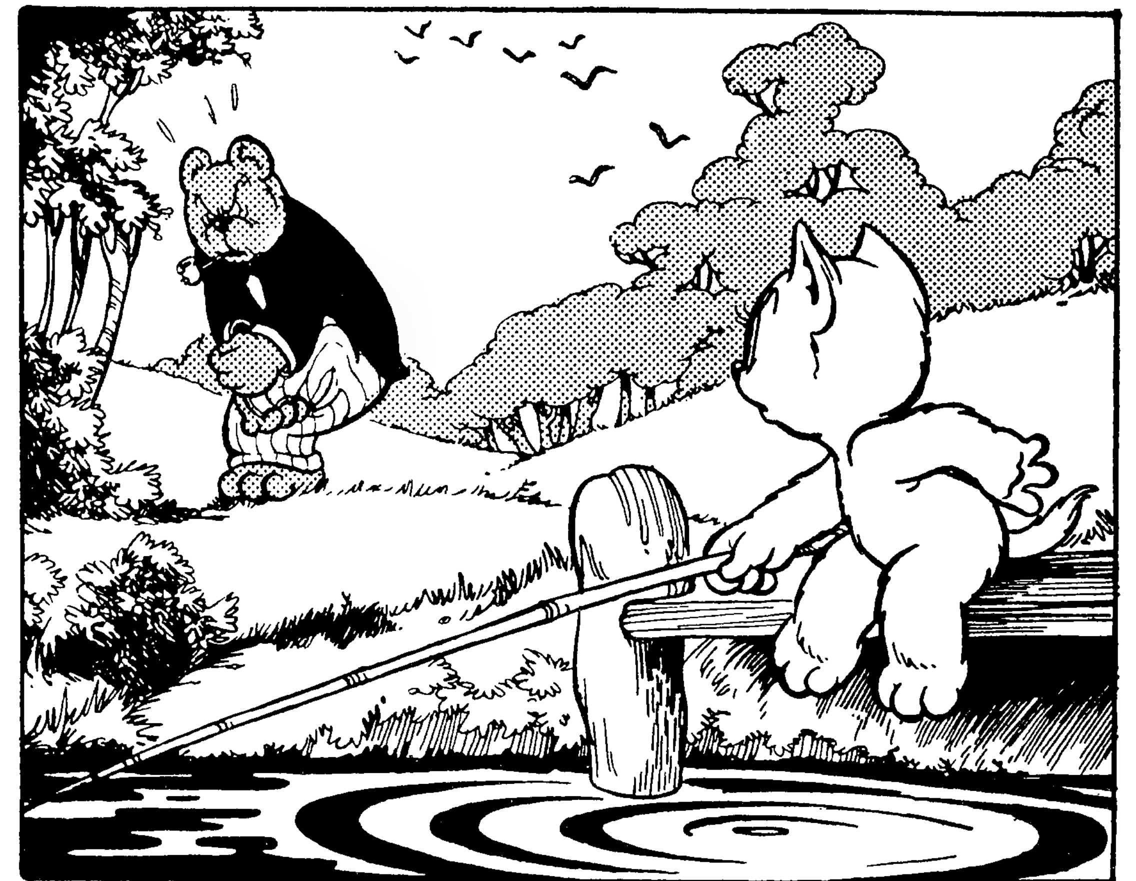
Heer Bommel en Tom Poes liepen tegen het vallen van de avond tamelijk mistroostig door de straten van Rommeldam, op weg naar het politiebureau.
'Laten we maar eens gaan kijken, wat de commissaris gedaan heeft!' zei heer Bommel lusteloos. 'Het zal wel niet veel zijn! Want wat zou zo'n politieambtenaar doen, dat ik niet kan doen, als je begrijpt, wat ik bedoel. Ach, wat moeten we beginnen, Tom Poes? Stel je voor, nu is die lieve, tere Berta al de hele dag in de handen van een paar gewetenloze schurken! Ze kan wel ziek geworden zijn van de schrik! Of misschien is ze zelfs wel flauw gevallen! En misschien hebben de boeven wel ruwe taal tegen haar gebruikt... ik heb gelezen, dat dat soort gespuis dat soms tegen Dames doet! Wat moet ik...'
Op dat moment trad er een schriele, donkere gedaante uit een deuropening naar buiten, die hen aanriep.
'Hallo! pssst! Hé daar!' riep Hiep Hieper, (want die was het!) 'Hoor eens eventjes!! De baas zit in de narigheid! Ik ook, trouwens! Eh... willen jullie ons helpen? Eh... jullie moeten ons helpen, bedoel ik! Kom mee, of ik schiet! Vooruit!'
Heer Bommel liep geschrokken het huis binnen en Tom Poes volgde hem, zich afvragend, wat er wel aan de hand kon zijn, dat een paar bandieten als Super en Hieper hulp inriepen. Maar wat hij nu ook verwacht had, zeker niet wat hij zag, toen hij de armoedige kamer binnentrad.
In een hoek stond Bul Super in hemdsmouwen de vaat te wassen. Hij gromde en steunde en liet van tijd tot tijd een bordje vallen, maar hij werkte ijverig. In een stoel achter hem, zat prinses Berta uit de hoogte naar hem te kijken.
'Vooruit, vriend!' zei ze koeltjes. 'De vloer moet ook nog geveegd worden! Het is hier een verwaarloosde toestand, en daar houd ik niet van!'
'Help!' fluisterde Hieper tot de hevig verbaasde heer Bommel. 'Neem haar mee! Ik geef toe, dat we haar ontvoerd hebben, maar dat was maar een grapje hoor! Neem haar alsjeblieft mee!'

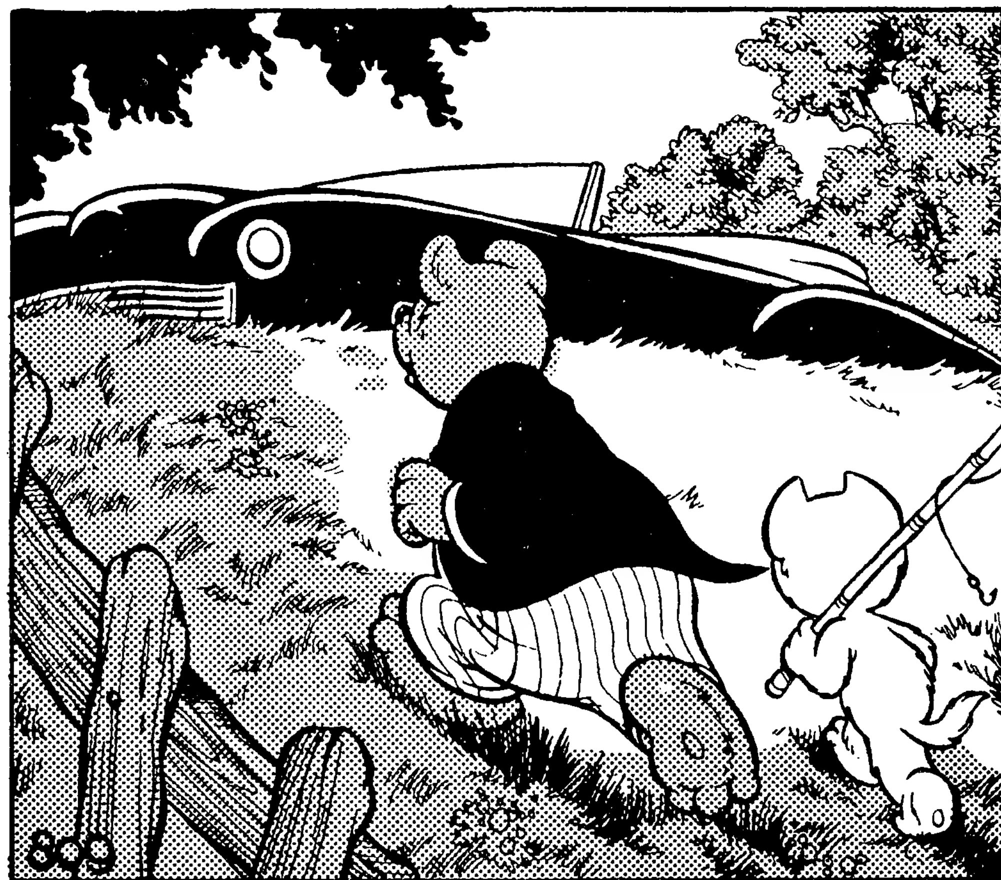

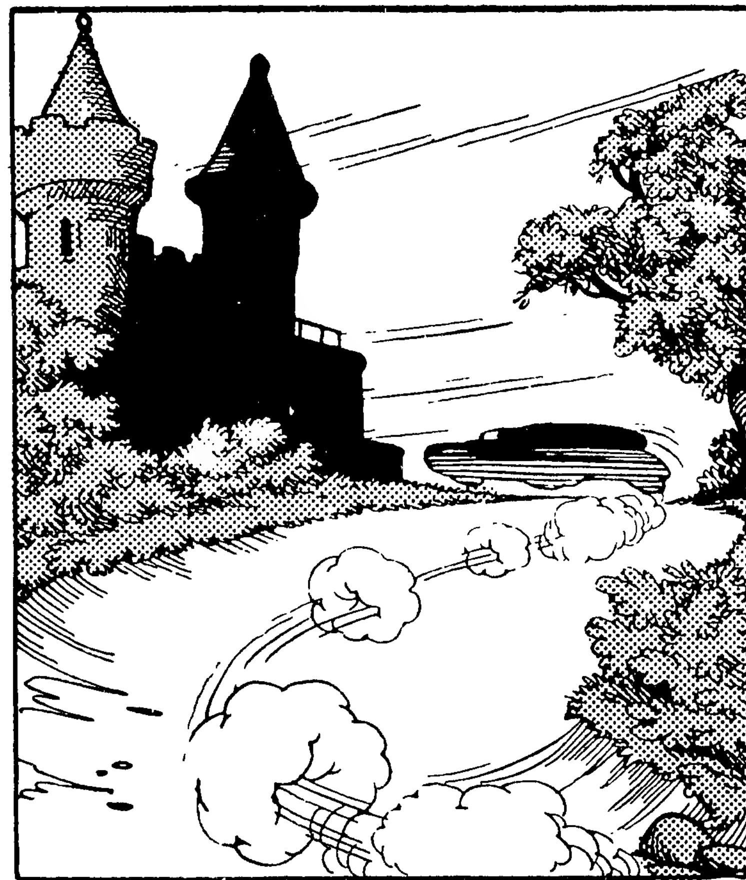
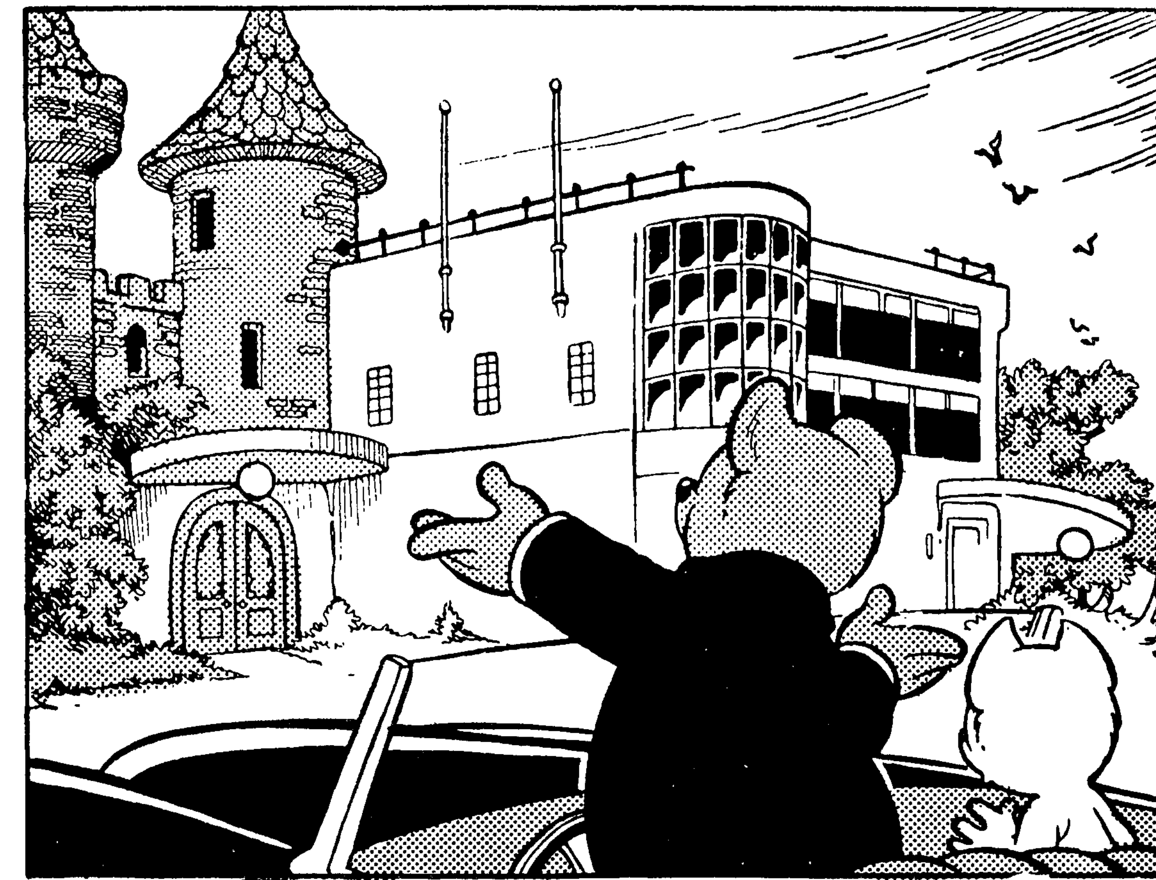
'B-b-berta!' kreet heer Bommel, die eindelijk zijn spraak terugkreeg. 'Ben je hier, lieve? Ach, wat ben ik blij, dat we je dan eindelijk gevonden hebben! Ach wat ben ik ongerust geweest! Hebben deze boze lieden je kwaad gedaan?'
'Dat had er nog bij moeten komen!' sprak Berta, terwijl ze opstond. 'Hm, zo, daar ben je dus eindelijk, Olivier! Wel, je had ook wel iets eerder kunnen komen! En waarom heb je die ordinaire geruite jas weer aan, Olivier. Je weet, dat ik daar niet van houd. Kom mee, we vertrekken!'
Tom Poes en heer Bommel liepen wat bedremmeld en beduusd het huis uit, terwijl de prinses hen, al orders gevende, volgde.
'Jij kunt wel vast aan de vloer beginnen, kleine!' sprak ze tot Hieper. 'En zeg tegen je kameraad, dat hij een schoon boord op zijn shirt moet bevestigen, wanneer hij gereed is met het reinigen van het servies! Het is een schande, zoals jullie een dame durft te ontvangen! Laat het niet weer gebeuren! Goede avond!'
Uit het huis klonk een dof gemompel en toen werd de deur met een zware dreun achter hen dicht geslagen.
'Een vermoeiende dag!' zei de prinses, terwijl ze heer Bommels arm vatte en de straat in schreed. 'Geleid me naar huis, Olivier! Ik verlang naar een kopje sterke thee!'
Voordat heer Ollie kon antwoorden, klonk er een opgewonden kreet en uit de schemering doemde de gestalte van commissaris Bulle Bas op.
'Hm! Ha!' riep de politieman. 'Hoe... Wat... Hoe zit het met die ontvoering?'
'O,' zei heer Ollie, 'ik heb het alleen opgeknapt!' En hij begon een uitgebreid verhaal te houden. Tom Poes, die er genoeg van had, nam echter afscheid en ging naar huis.

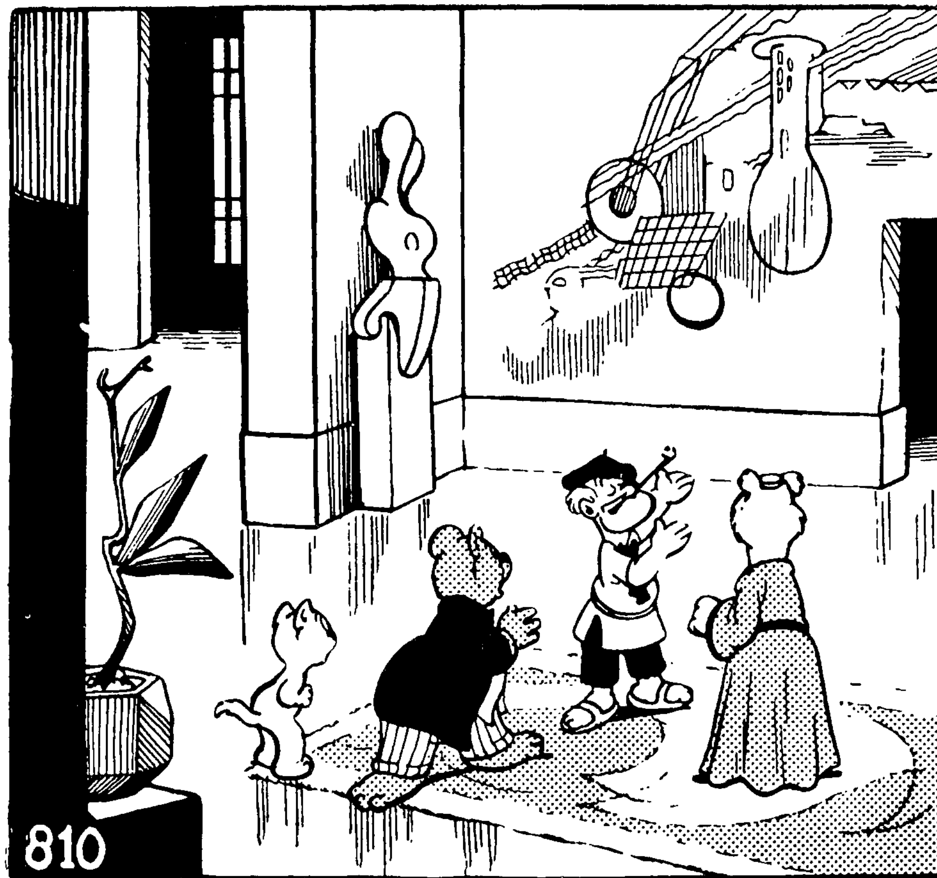

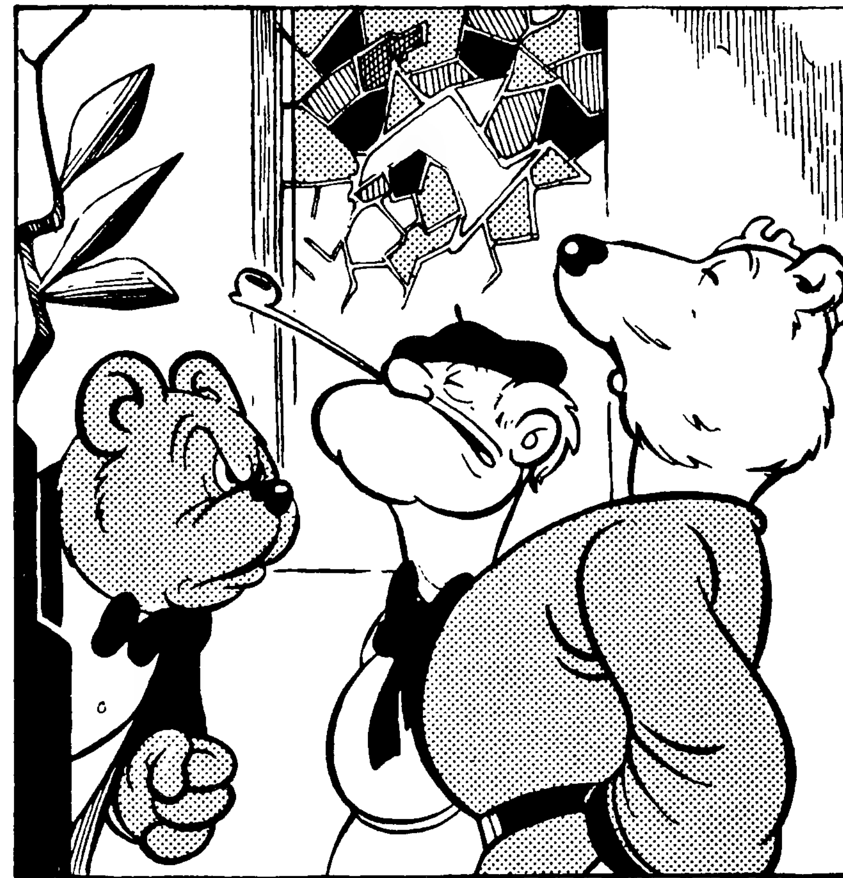
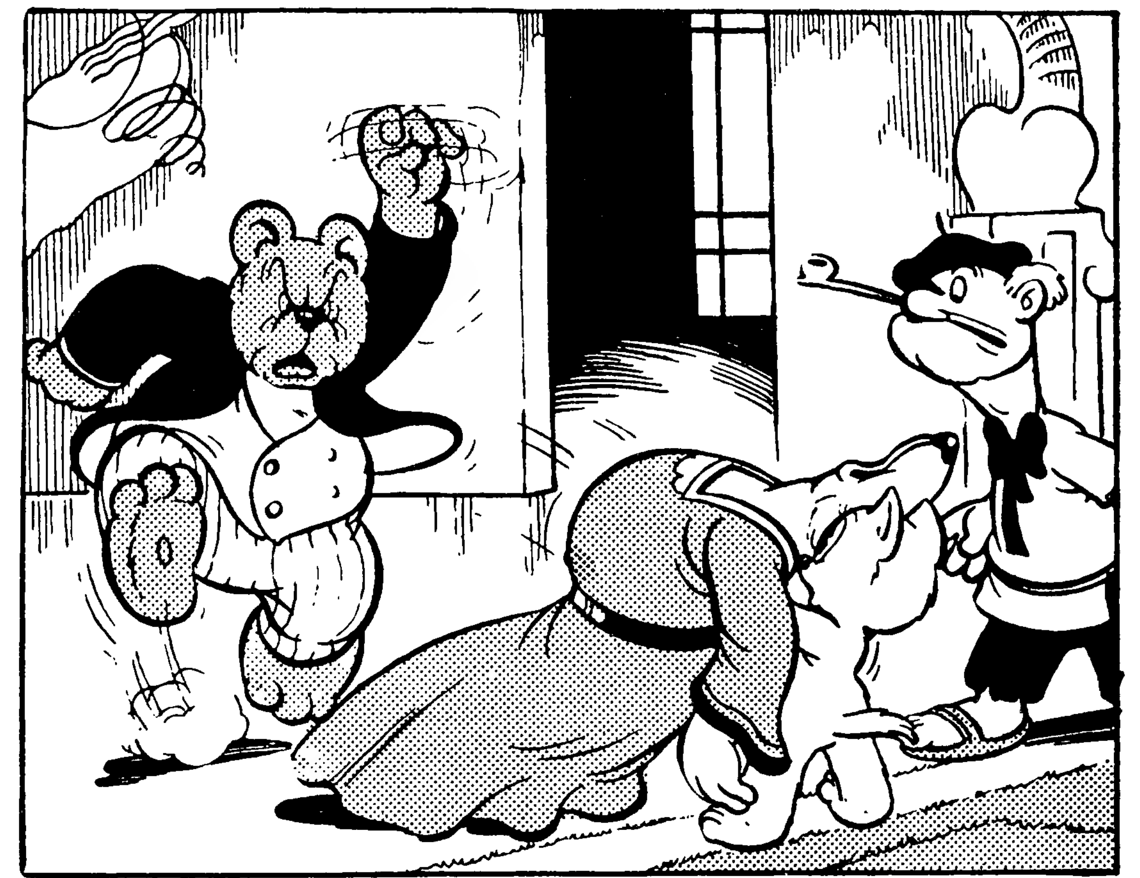
Tom Poes was naar huis gegaan en omdat prinses Berta een beetje op zijn zenuwen werkte liet hij zich niet meer op slot Bommelstein zien.
'Misschien is ze erg lief en zo,' dacht Tom Poes, 'maar ik ben bang, dat ik nog wat te jong ben om het te kunnen waarderen! En misschien vindt heer Ollie het ook veel gezelliger om alleen van haar gezelschap te kunnen genieten!'
Deze gedachten kwamen in het hoofd van Tom Poes op, toen hij op een mooie dag aan de oever van een riviertje een beetje zat te vissen. Kleine golfjes kabbelden tegen de oever en zijn dobber deinde schommelend op en neer, totdat hij opeens onder water verdween. Nu weet iedere hengelaar, dat dit moment het hoogtepunt van het vissen is. Wanneer de dobber onder water verdwijnt betekent dit iets. Tom Poes hield dan ook plotseling zijn gedachten in en begon voorzichtig op te halen.
Maar op dat moment klonk er een onderdrukte uitroep achter hem en gelijktijdig suisde er een schoen langs zijn hoofd, die met een luide plons in het water viel; vlak naast de dobber.
'Laat dat!!' riep Tom Poes woedend en hij keerde zich om om te zien wie zijn vis op zo'n onaardige manier verjaagd had. Tot zijn verbazing was het niemand minder dan zijn oude vriend O. B. Bommel, die met vertrokken gelaat naar hem keek.
'Bah!' riep heer Ollie, 'dat zit daar maar en heeft maar pret en zingt maar en heeft geen zorgen, terwijl zijn beste vriend bekneld en krakend door het leven moet! Bah! Maar ik doe het niet langer! Uit!!'
'Bekneld en krakend?' vroeg Tom Poes verbaasd. 'Waarom? En waarom gooit u schoenen naar mijn vissen?'
'Omdat ze knellen en kraken!' riep heer Bommel. 'Daarom gooi ik ze weg! Ik heb er genoeg van! Ik laat me niet insnoeren! Hoe kan een heer zich ontplooien wanneer hij ingeregen is? En dan die hete, hete voeten! Oef!'

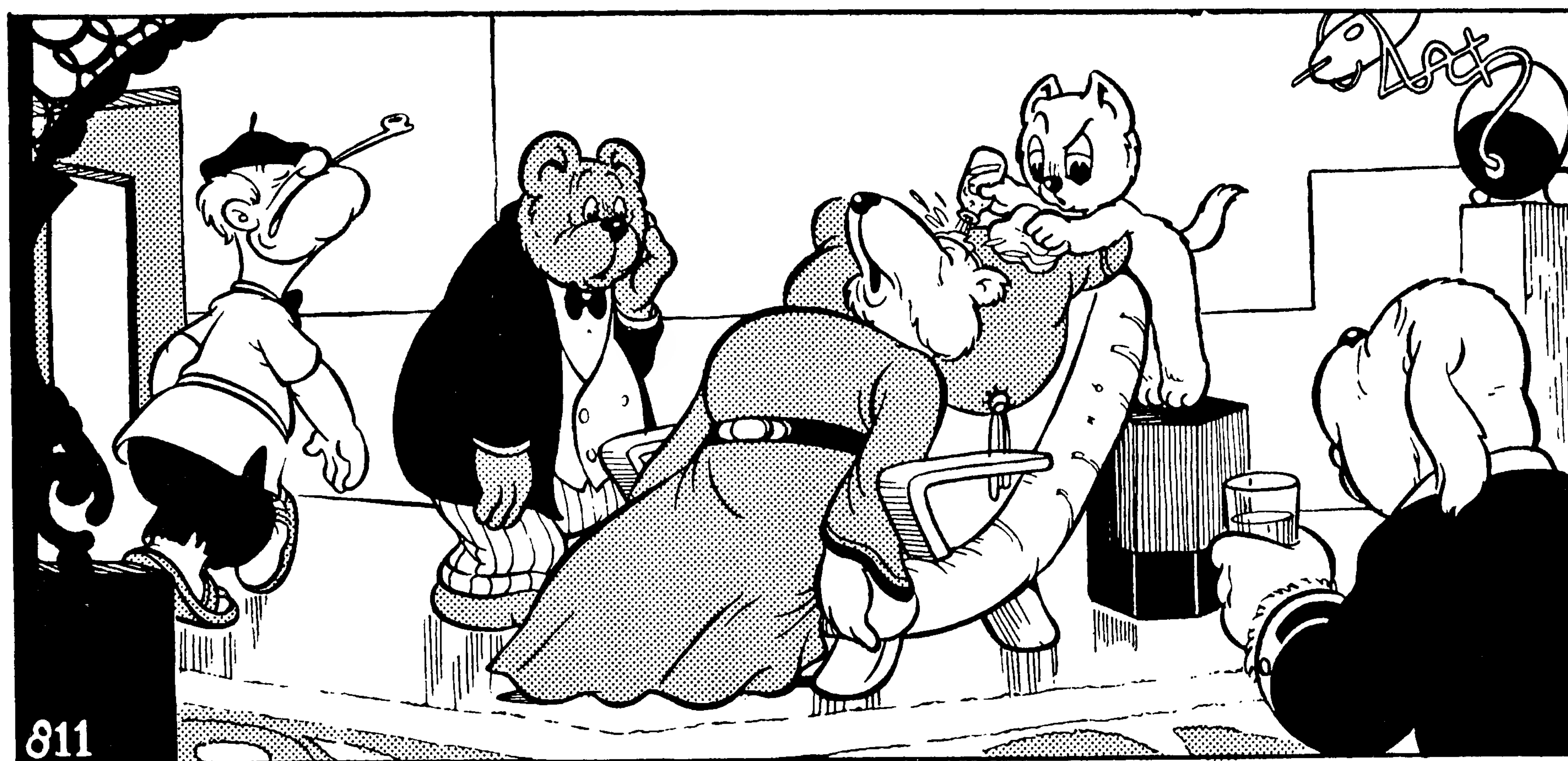

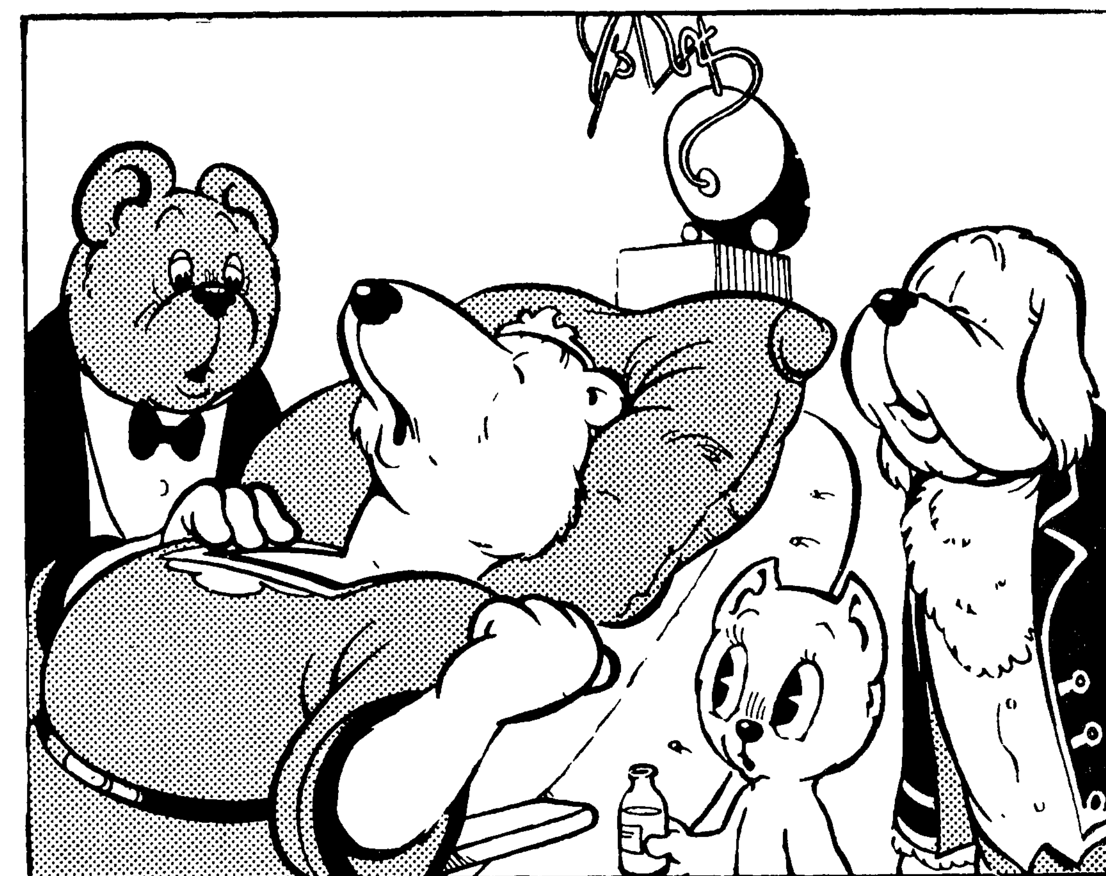
'Waarom ben je nooit meer eens langs gekomen?' vroeg heer Bommel. 'Ik zit daar maar eenzaam op mijn kasteel terwijl jij...'
'Eenzaam?' vroeg Tom Poes verbaasd, 'is prinses Berta dan weg gegaan?'
'Eh... wel... eh... dat is een dame!' zei heer Bommel. 'En dames hebben een fijne ziel, die niet door een ruwe man... ik meen Heer, begrepen kan worden. Dames hebben een heel fijn gevoelsleven, zegt Berta, en daarom ben ik altijd alleen. En jij laat me maar in de steek! Kom mee, jonge vriend, dan zal ik je eens laten zien welke verbeteringen Berta aan het oude slot heeft aangebracht! Een dame heeft een uiterst goede smaak, zegt Berta, en ze is steeds maar bezig om die oude stoffige steenklomp mooier te maken. Maar die schoenen neem ik niet langer! Uit!'
Zo sprekende was heer Bommel Tom Poes voorgegaan naar de landweg waar zijn grote, glanzende automobiel stond en even later deinden ze weg.
'Hoe is het met de Oude Schicht?' vroeg Tom Poes. 'Die is toch zeker nu ook niet fijn genoeg meer?'
'Hm... eh... de Oude Schicht!' zei heer Bommel een beetje moeilijk, 'hm... eh... och, ik denk er over om die aan het museum cadeau te doen... Misschien heeft die zijn tijd wel gehad... Het is een burgerlijk voertuig, zegt Berta en die heeft een uiterst gevoelige smaak... hm... och ja... zo is het!'
Intussen was het slot Bommelstein in het zicht gekomen. Heer Bommel koerste zijn voertuig tot voor de ingang en stapte uit.
'Kijk!' zei hij met doffe stem. 'Die hele vleugel is nieuw, zie je wel? Licht en ruimte! Fris en strak, zie je wel? Zo hoort het, zegt Berta! Dat is de nieuwe tijd! Eh... hm... och ja, zo is het! En zij kan het weten, dat zul je met me eens zijn!'
'Eh... hm... och ja!' zei Tom Poes nadenkend.

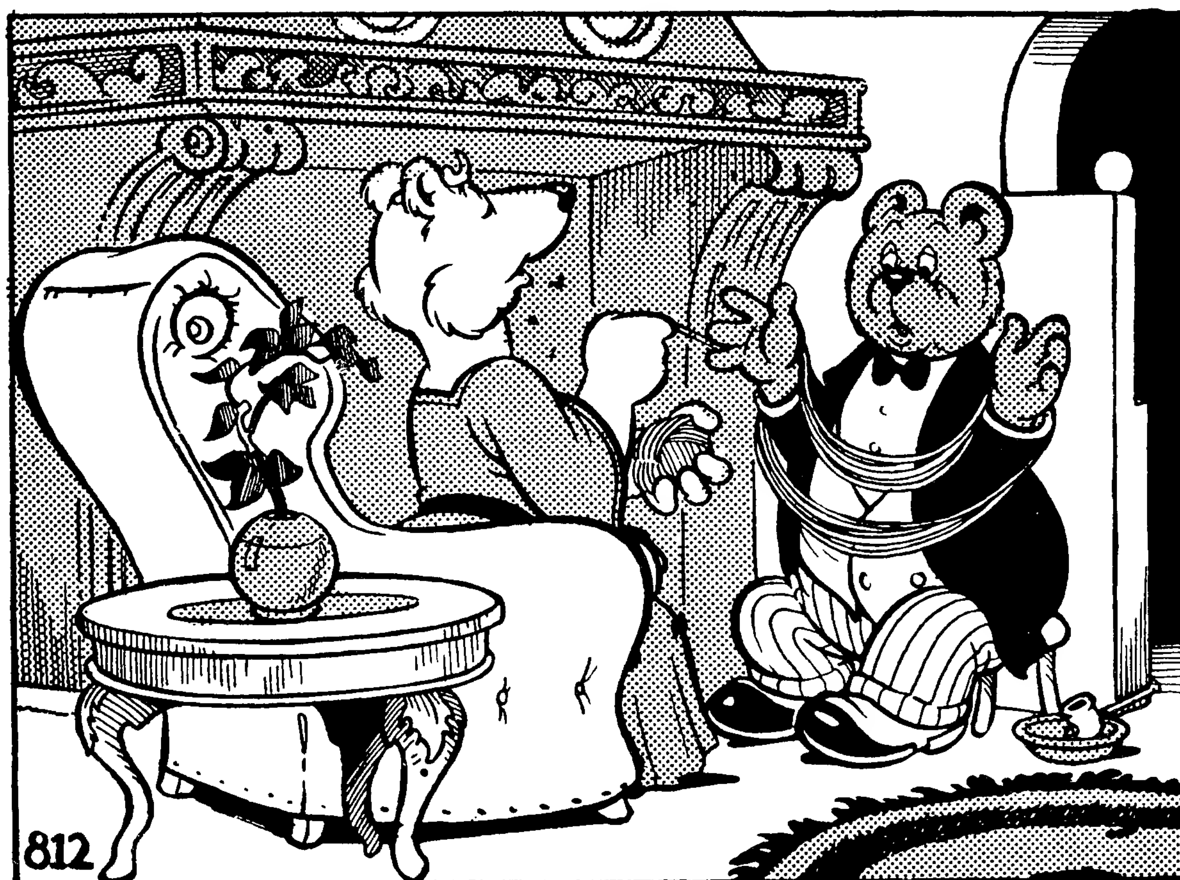

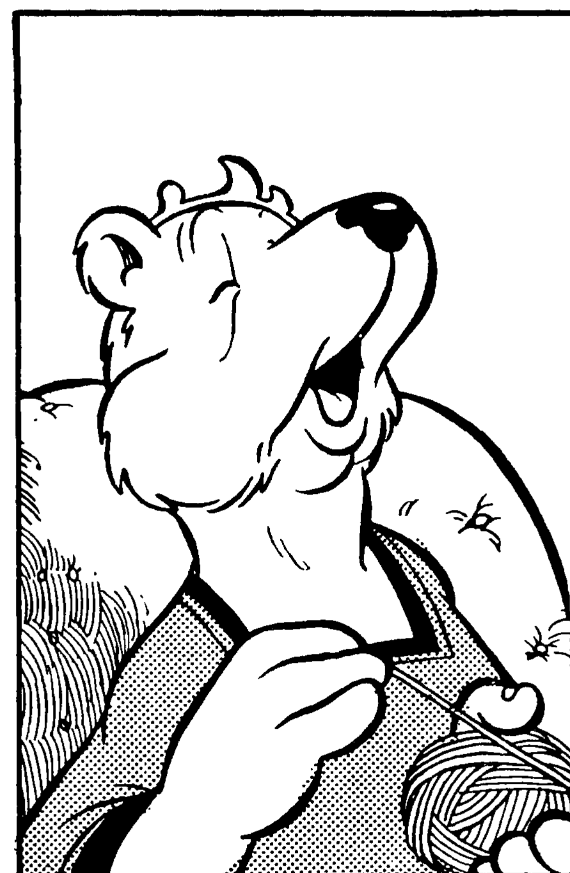
'Kom binnen!' zei heer Bommel. 'Het is hier een beetje rommelig, maar dat komt omdat de ruimte meer en meer verfraaid moet worden, zie je? Vanmorgen heeft Berta de kunstschilder Terpen Tijn laten komen om een aardige muurschildering aan te brengen. Kijk, hij is net bezig... eh... hm eh... maar de muur is een beetje vies geworden, zie ik! Is er een potje verf omgevallen?'
'Goede middag, Olivier!' zei de prinses, haar gesprek met Terpen Tijn onderbrekend. 'Wie is dat? O, dat is dat eh, eenvoudige vriendje van je, niet? Alleraardigst! En er is geen potje verf omgevallen, Olivier! Dit is een uiterst fijne schildering uit de experimentalistisch-imperialistisch-dualistische school!'
'Fijn-trillend!' vulde de kunstenaar aan. 'De oorvorm gesublimeerd tot de vibratie van de onsterfelijke... eh... dinges! Snap je makker?'
'Nee!' zei heer Bommel grof. 'Ik vind het lelijk! Ik vind het niets! Ik deed dat beter, toen ik nog een knaapje was! Je hebt mijn muur bedorven!'
'Zwijg, Olivier!' zei de prinses uit de hoogte. 'Dat is ruwe taal en daar houd ik niet van! Waar zijn trouwens je schoenen? Hoe durf je zonder schoenen onder mijn ogen te komen, Olivier? Ga onmiddellijk naar boven en...'
Het gelaat van heer Bommel was bij deze laatste zinnen steeds donkerder geworden, en op dit moment ontplofte hij.
'Brrrgurrrr!' riep hij. 'Schchchchchchoenen!! Bah! Oeh!! Muur-schchchchchildering!! Ha! Hoempalistische-Hupfalderalistische school! Humpf! Gekkenwerk! Gekkenhuis! OOoaaah! Ik verdraag het niet langer en ik doe GEEN schoenen aan! Uit!'
Er daalde een doodse stilte neer in de hall van het oude slot, en deze stilte werd slechts verbroken door de zucht van prinses Berta, die plotseling met de ogen begon te draaien en toen flauw viel in de armen van Tom Poes...

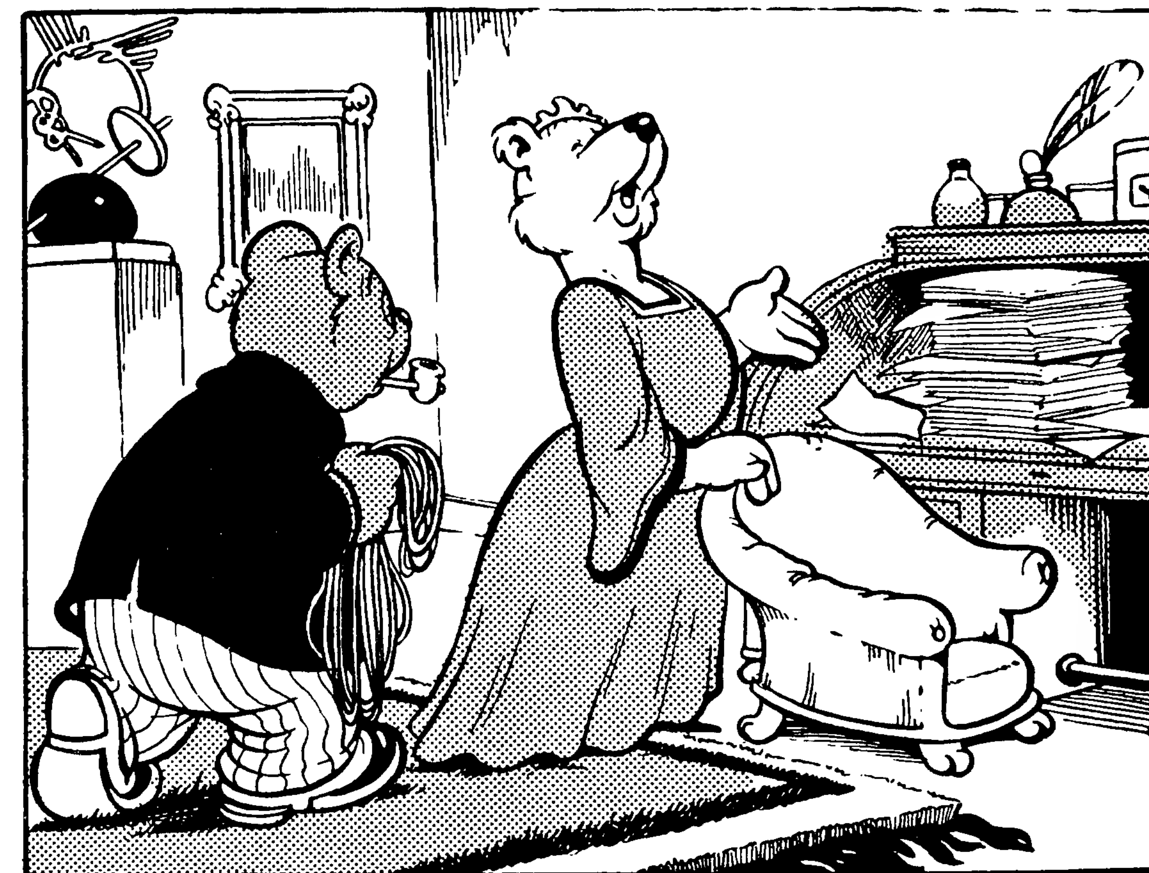

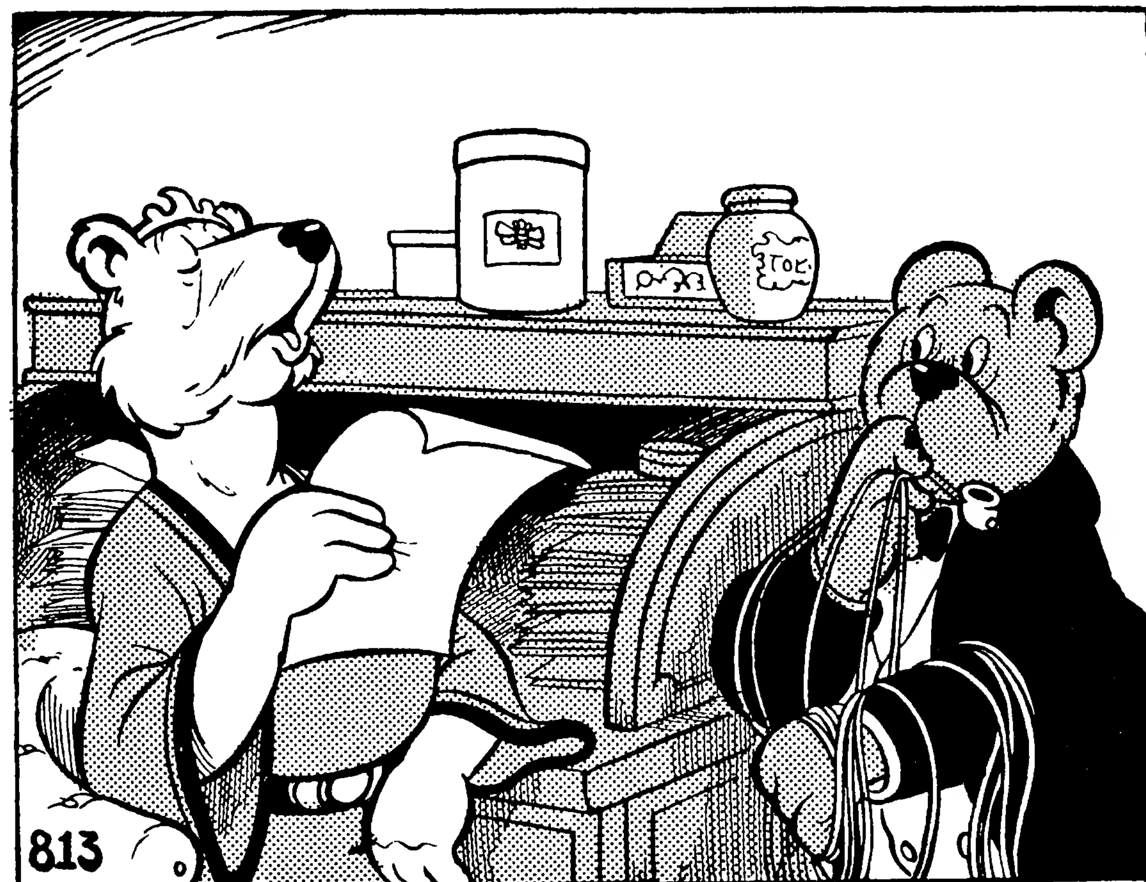
Prinses Berta werd vlug in een gemakkelijke stoel gedragen en de trouwe bediende Joost snelde toe met water en aspirine, terwijl Tom Poes haar met een zakdoek koelte toewuifde.
'Ruw werk, makker!' sprak de schilder Terpen Tijn, terwijl hij de deur uitliep. 'Je bent een grofstoffelijk vleeslichaam en dat zal je altijd blijven! Geen trillingen, dat is de narigheid met jou! Nooit eens een vibratie in de bolle hersenmassa! Bah! Je bent een eh... dinges!'
Heer Ollie keek naar de deur die de kunstenaar met een doffe slag achter zich dicht wierp en wendde toen zijn blik naar de prinses.
'Verschrikkelijk!' steunde hij. 'Wat heb ik gedaan? Wat heb ik gezegd?'
'De waarheid!' zei Tom Poes. 'U had groot gelijk, heer Ollie!'
'Schaam je!' zei heer Bommel boos. 'Ik heb ruwe taal gebruikt! Ik heb het uiterst fijne gevoelsleven van een dame verstoord! Ik heb me gedragen als een... eh... een... lompe beer! Hoe zal deze tere, fijnbesnaarde Dame me ooit kunnen vergeven?'
De prinses opende een oog en bracht met een matte beweging een hand aan het voorhoofd.
'Mijn arme, arme hoofd...' zuchtte zij. 'Ik voel me niet geheel wel, Olivier. Dit is allemaal wat te veel voor me geweest... ik heb een uiterst gevoelig zenuwgestel en ik kan dit niet allemaal verwerken... stuur dat ruwe vriendje van je naar huis, Olivier en laat de bediende ook de kamer verlaten... ik moet even héél ernstig met je praten... dat voel ik als mijn plicht!'
'Ernstig praten...' mompelde heer Bommel met een schichtige blik naar de prinses, 'hm... eh... goed, lieve! Maar mag Tom Poes er niet even bij blijven?'
'Spreek niet tegen, Olivier!' zei de prinses, 'daar houd ik niet van.'

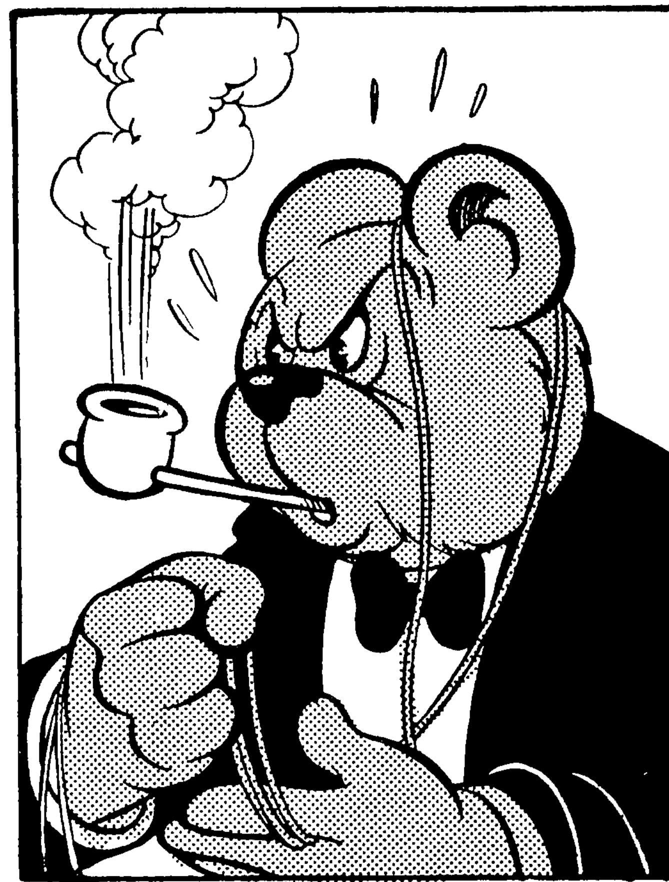
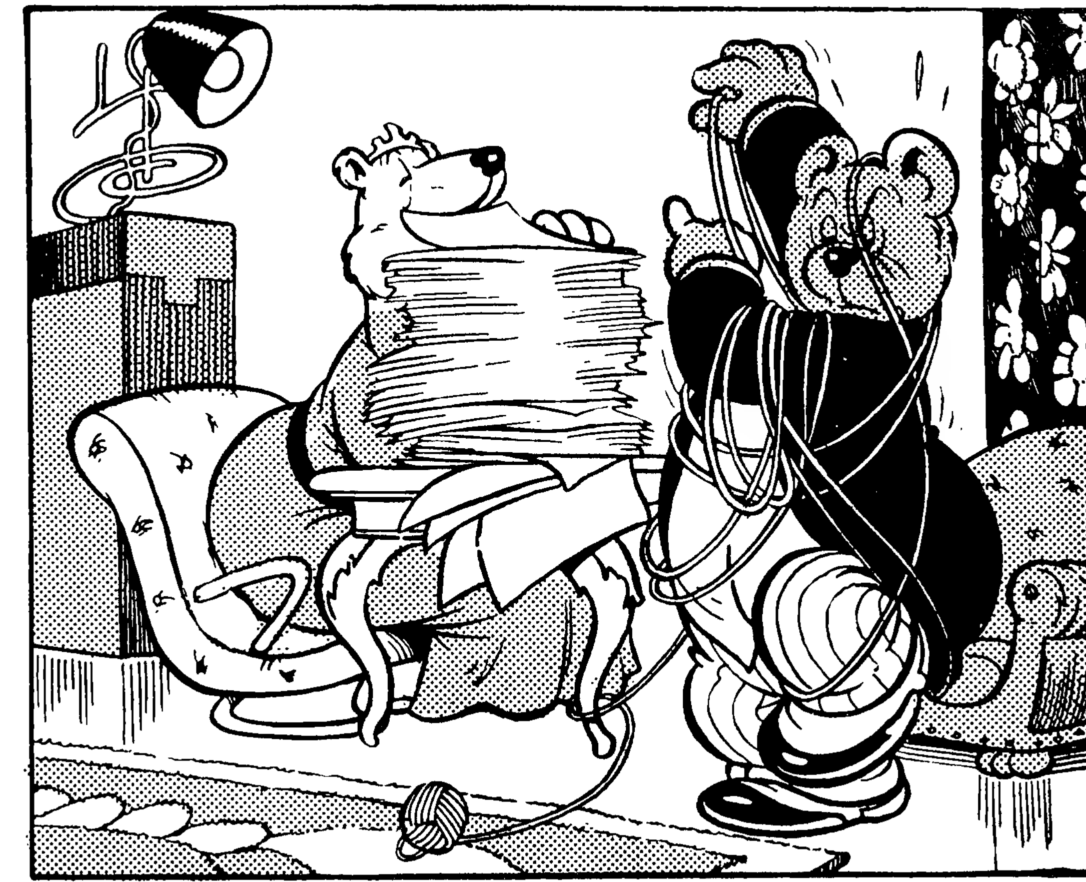

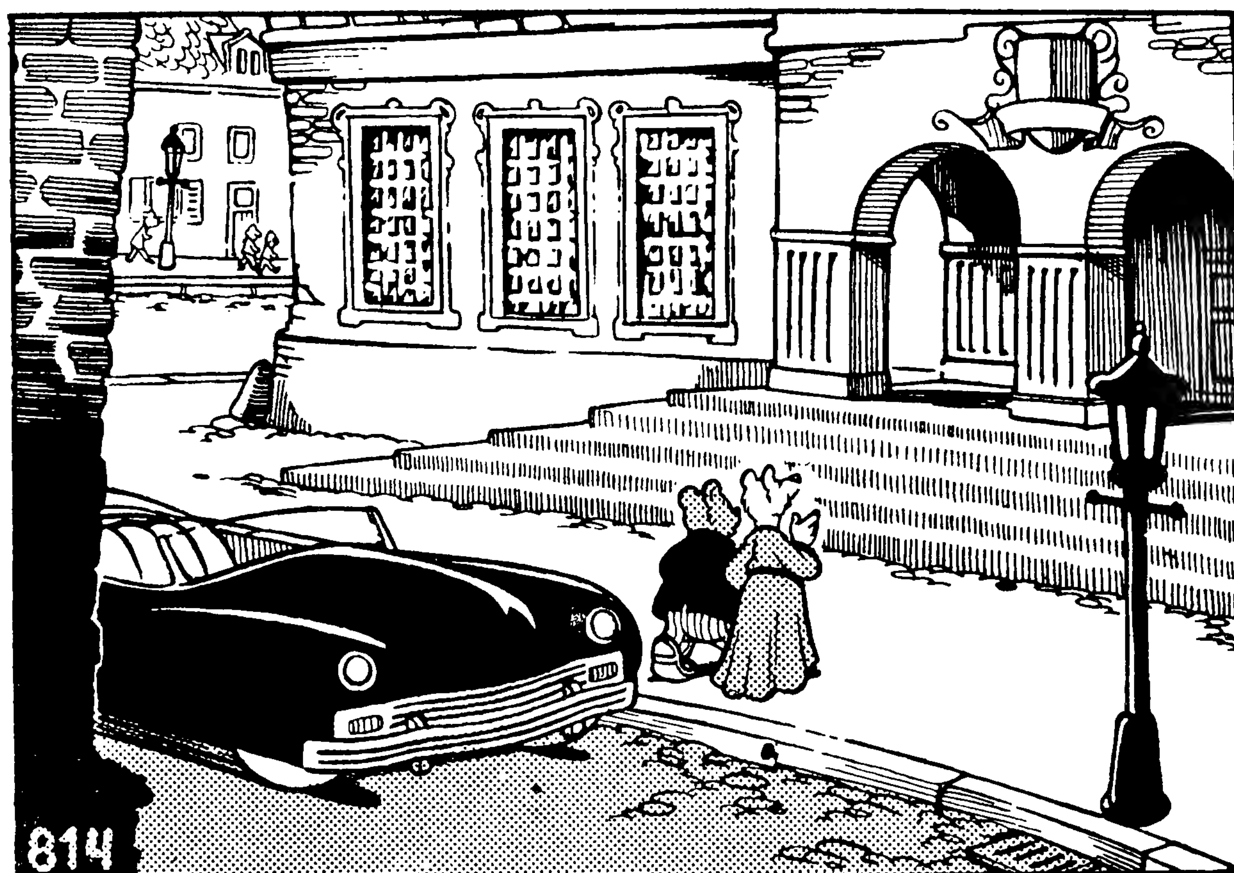

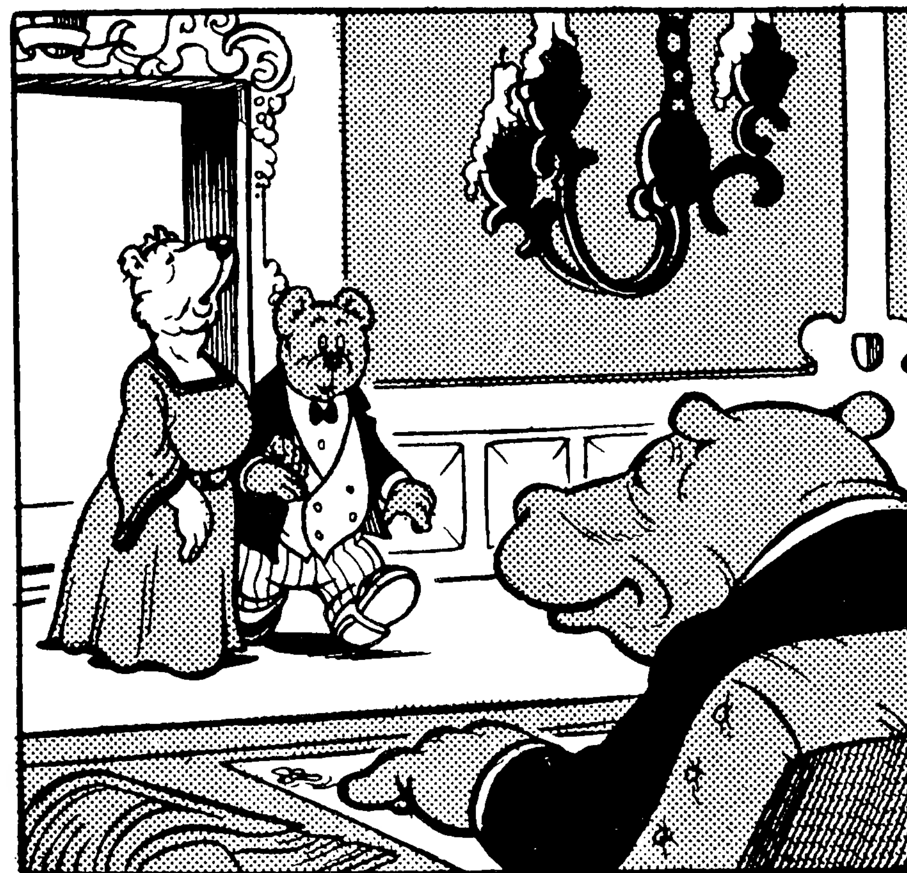
Tom Poes was naar huis gegaan en Joost had het water en de aspirines opgeruimd en had de deur onhoorbaar achter zich gesloten.
De prinses haalde een kluwen wol te voorschijn en duwde heer Ollie in een stoel tegenover zich.
'Houd deze wol even op, terwijl ik er een kluwen van maak, Olivier!' sprak zij. 'Nee, niet zo, zó moet je dat doen! Wat ben je toch onhandig! Je kunt nu letterlijk niets! Daar moet een einde aan komen! Ik moet eens ernstig met je spreken, Bommel!'
'Noem me geen Bommel, lieve!' zei heer Ollie. 'Dat klinkt zo onaardig! Ik weet, dat ik te ver gegaan ben, maar...'
'Je moet me niet onderbreken!' zei de prinses, 'daar houd ik niet van! Je leidt een nutteloos bestaan, Olivier! Je gebruikt ruwe taal, je loopt zonder schoenen rond, je hokt hier in een oude bouwval en leeft alleen maar voor je eigen oppervlakkige pret. Wanneer we de volgende maand gaan trouwen, moet dat uit zijn, Olivier! Ik houd daar helemaal niet van! En kijk eens daar! Wat is dat daar voor een afzichtelijk oud meubel?'
'Dat is het schrijfbureau van mijn vader!' zei heer Ollie zwakjes, 'ik...'
'Praat niet zo veel en luister naar me!' zei de prinses. 'Kom eens hier bij dit eh... bureau, Olivier, en maak mijn wol niet in de war. Kijk eens wat ik hier allemaal in dit eh... bureau gevonden heb! Wat zijn dit allemaal voor papieren?'
'Oh... eh... zo maar papieren!' zei heer Bommel ongelukkig.
'Je jokt, Olivier!' zei de prinses. 'Aan deze papieren kan ik zien hoe jij je geld besteedt! Het is droevig, Olivier! Ik ben zeer geschokt! Dit moet veranderen! Je hebt geld geleend aan allerlei elementen en je hebt nooit iets terug ontvangen! Dit zijn allemaal schuldbekentenissen, Olivier!'

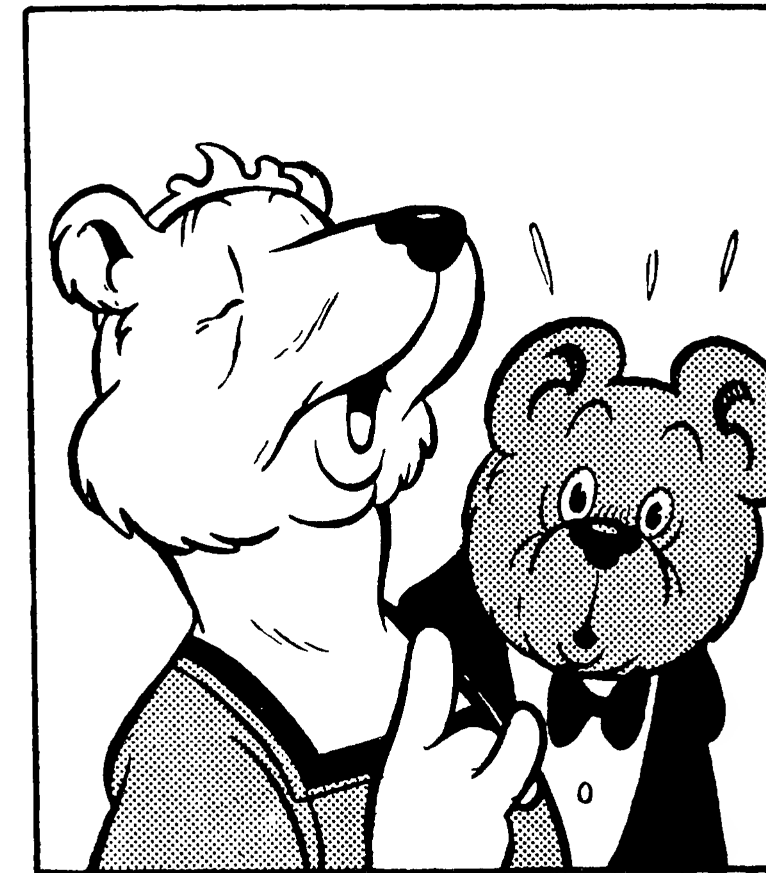

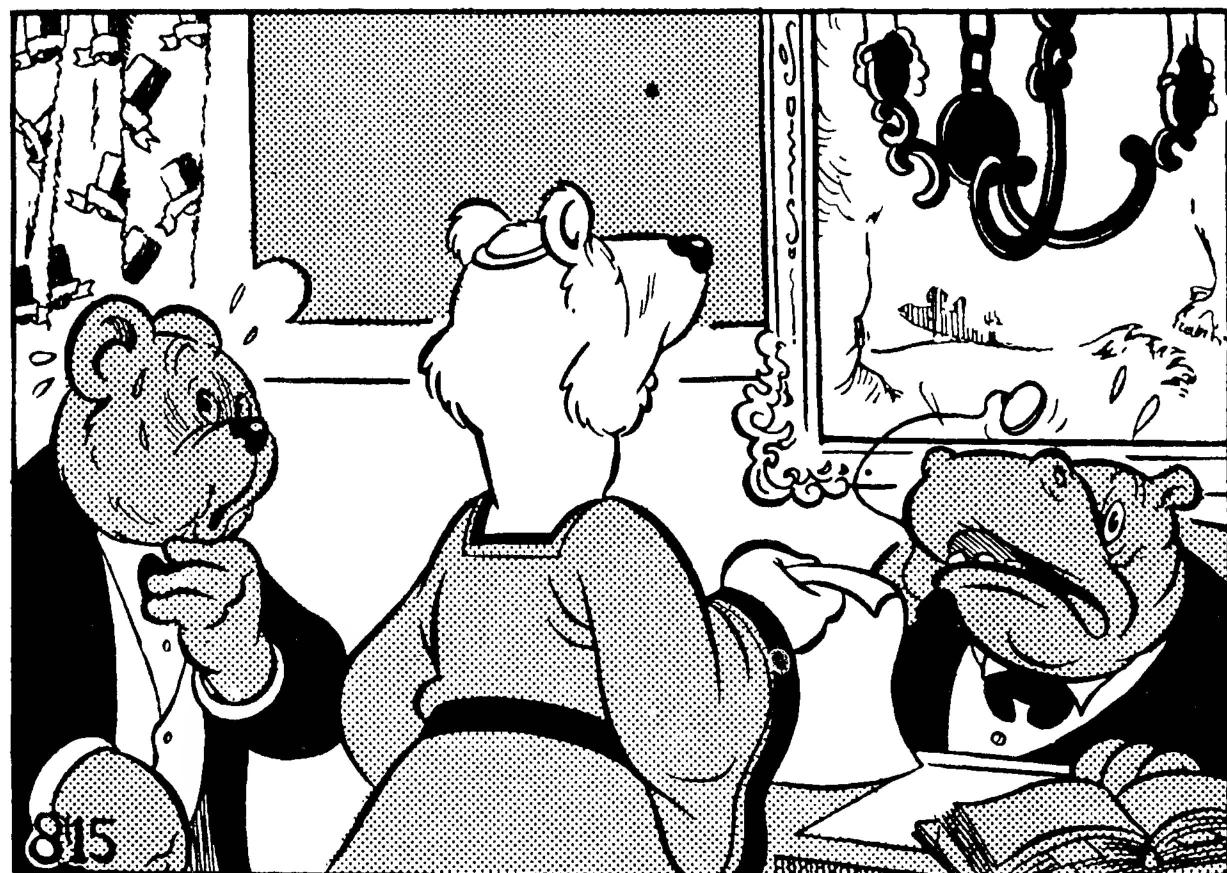
De prinses greep enige papieren uit de stapel die het bureau bedekte en begon voor te lezen:
'Hierbij verklaart ik, dat heer Bommel mij fijfhondert florijnen hep gegefen om een winkel in gebruikte knopen te kunnen beginnen. W. Waggel. Heb je dat geld terug gehad, Olivier?'
'N-nee, lieve!' zei heer Ollie aarzelend. 'Maar Wammes had...'
'Praat niet zo veel, Olivier!' zei de prinses, 'luister liever! Ik heb hier een ander papier. Daar staat op, dat je twintigduizend florijnen hebt geleend voor de bouw van een nieuw stadhuis. Heb je dat geld teruggekregen, Olivier?'
'N-nee, lieve!' mompelde heer Bommel, 'maar de stad Rommeldam moest toch...'
'Juist!' zei de dame. 'Dat vreesde ik al! En hier heb ik een aantekening, dat je dertigduizend florijnen hebt uitgeleend voor de aanbouw van een kindertehuis! Is dat terugbetaald, Olivier?'
'N-nee, lieve!' prevelde heer Ollie. 'Maar die lieden hadden geen geld en nu...'
'Je bent een zelfzuchtig iemand, Olivier!' sprak de prinses uit de hoogte. 'Denk je dan helemaal niet aan mij? Hoe moet dat als we gehuwd zijn? Hoe zal ik geld hebben om eens iets voor mezelf te kopen, als jij alles weggeeft aan onzinnige dingen? Dat moet veranderen, Olivier!'
Heer Bommel slikte moeilijk. Hij had de handen vol aan het breiwerk, dat helemaal in de war was geraakt en bovendien ontbraken de woorden hem. De prinses haalde intussen het bureau leeg en ging met alle papieren gezellig aan de tafel zitten. 'Ziezo!' sprak ze 'nu zullen we eens orde op je zaken stellen, Olivier! Dit slordig gedoe moet uit zijn!'

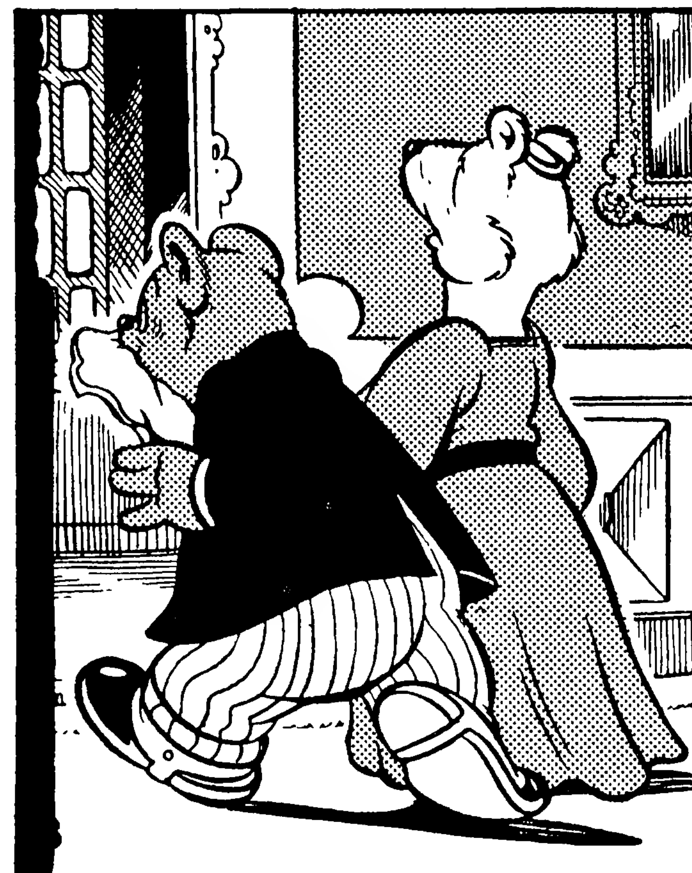
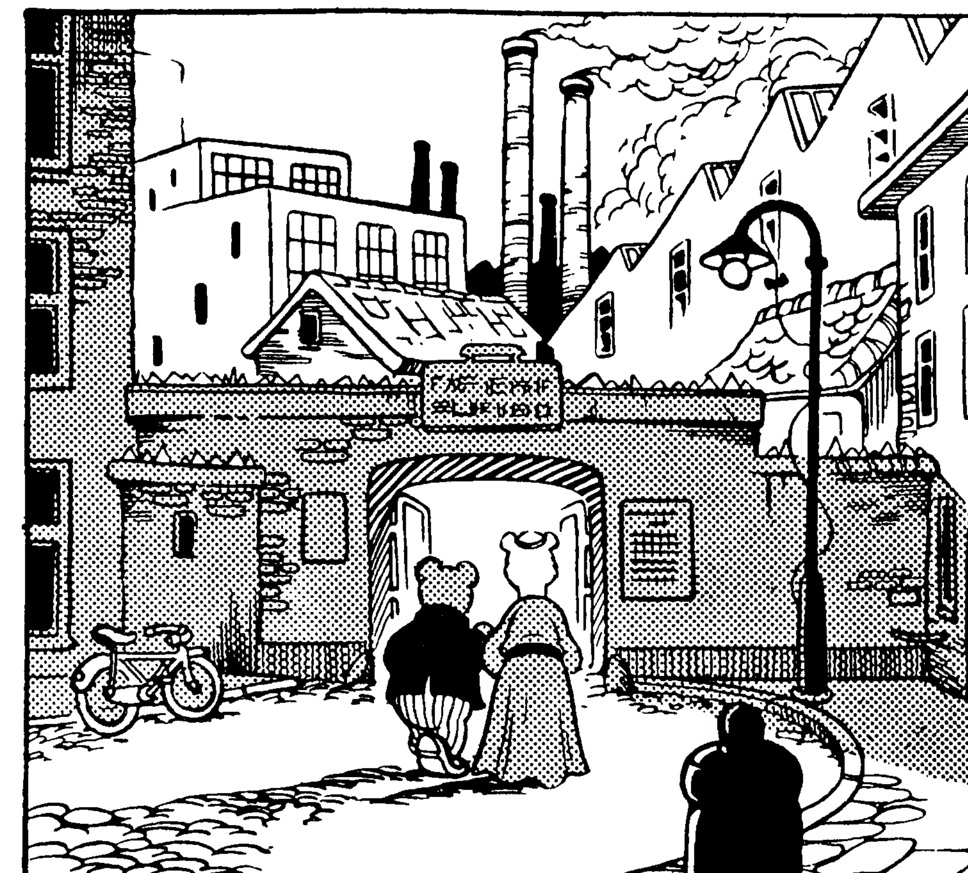

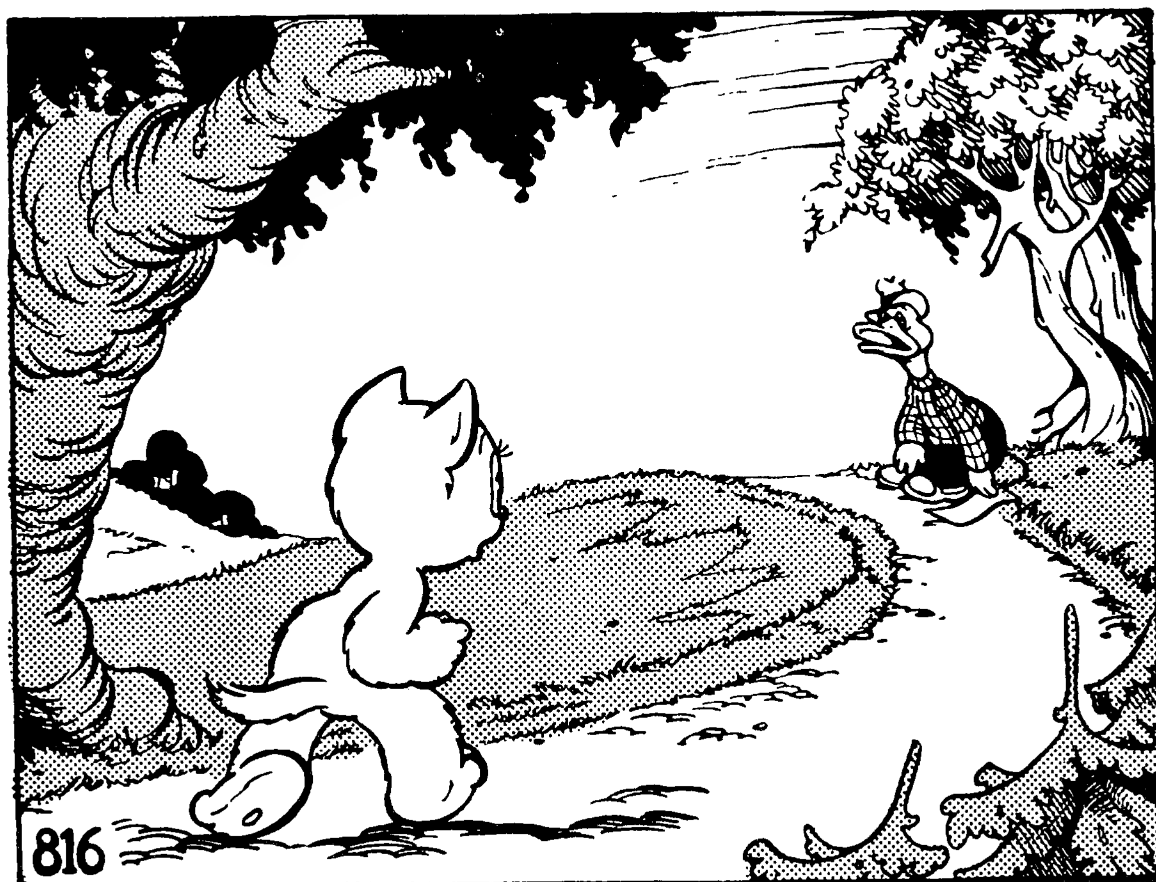

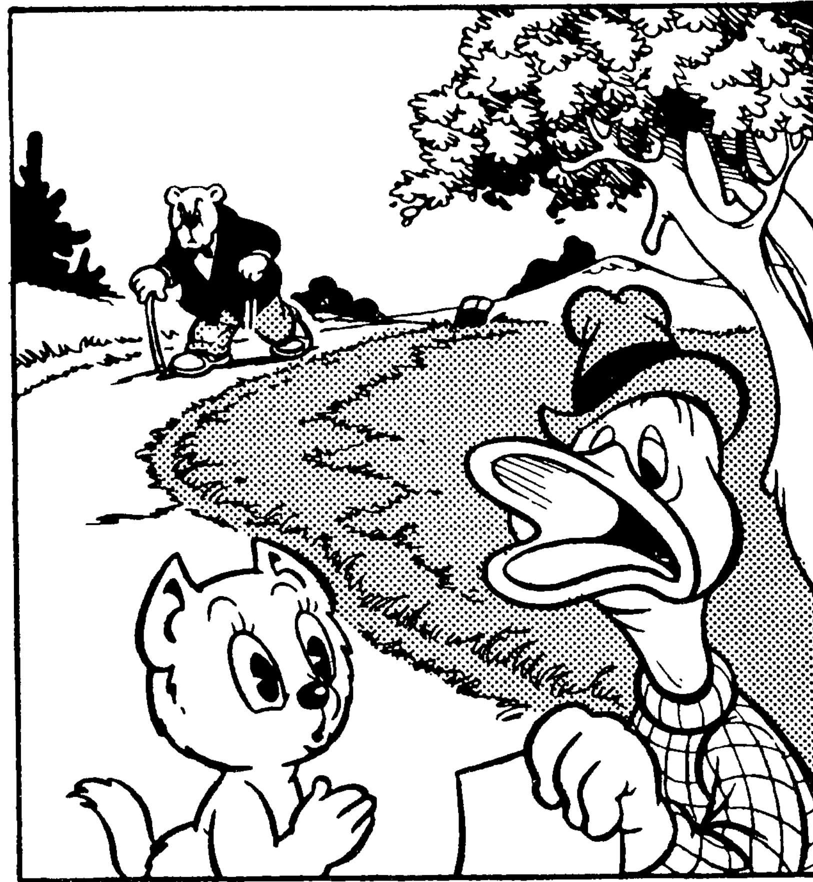
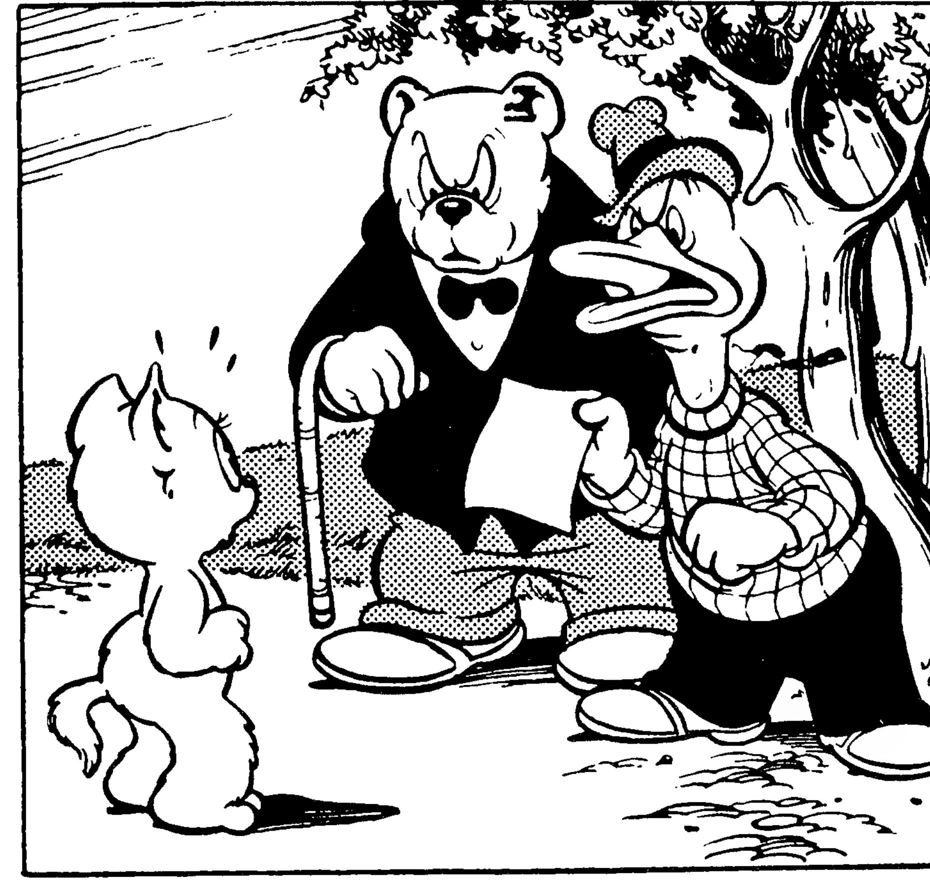
De volgende morgen gleed heer Bommels nieuwe auto geruisloos voor het Rommeldamse stadhuis en kwam daar met een zachte zucht deinend tot stilstand.
'Z-zullen we maar niet liever...' begon heer Ollie, die achter het stuur zat. Maar hij werd onmiddellijk in de rede gevallen door de prinses.
'Géén uitstel, Olivier!' waarschuwde zij, 'daar houd ik niet van, dat weet je! En bovendien wordt het meer dan tijd, dat je orde op je zaken stelt! Komaan, geleid mij naar binnen!'
Heer Bommel gehoorzaamde zwijgend en even later trad hij met de dame aan zijn arm het burgemeestersvertrek binnen.
'Heer Bommel!' riep de burgemeester verrast. 'Wel dat is aardig! Ik had al lang mijn opwachting eens willen maken op slot Bommelstein. 'Ja, ik verlangde er naar om kennis te maken met de charmante prinses, waar ik al zo veel over heb horen praten. Maar ja, u weet hoe dat gaat! Druk en zo, hè? Hahaha! Maar nu heb ik dan dus toch het genoegen!'
'Nee!' sprak de prinses koeltjes.
'Pardon?' zei de burgemeester geschrokken. 'Wat zei u? Zei u nee? B-bedoelt...'
'Ik bedoel, dat het geen genoegen voor u is!' legde de prinses uit. 'Het is al erg genoeg, dat u zich niet bent komen presenteren op Bommelstein, maar daar zal ik het niet verder over hebben. Mijn aanstaande echtgenoot, heer Olivier Bommel, wenst u te spreken over het bedrag van twintigduizend florijnen, dat hij aan de gemeente heeft geleend voor de bouw van dit nieuwe stadhuis!'
'Ach zo, jaja! Dat was een alleraardigst gebaar, eh...' stamelde de burgemeester onzeker.
'Dat was geen gebaar!' verbeterde de prinses, 'dat was een lening. En een lening moet worden terugbetaald! Nietwaar Olivier?'
'Uche-uche! Grmmmp! Eh... ja!' mompelde heer Bommel benauwd.

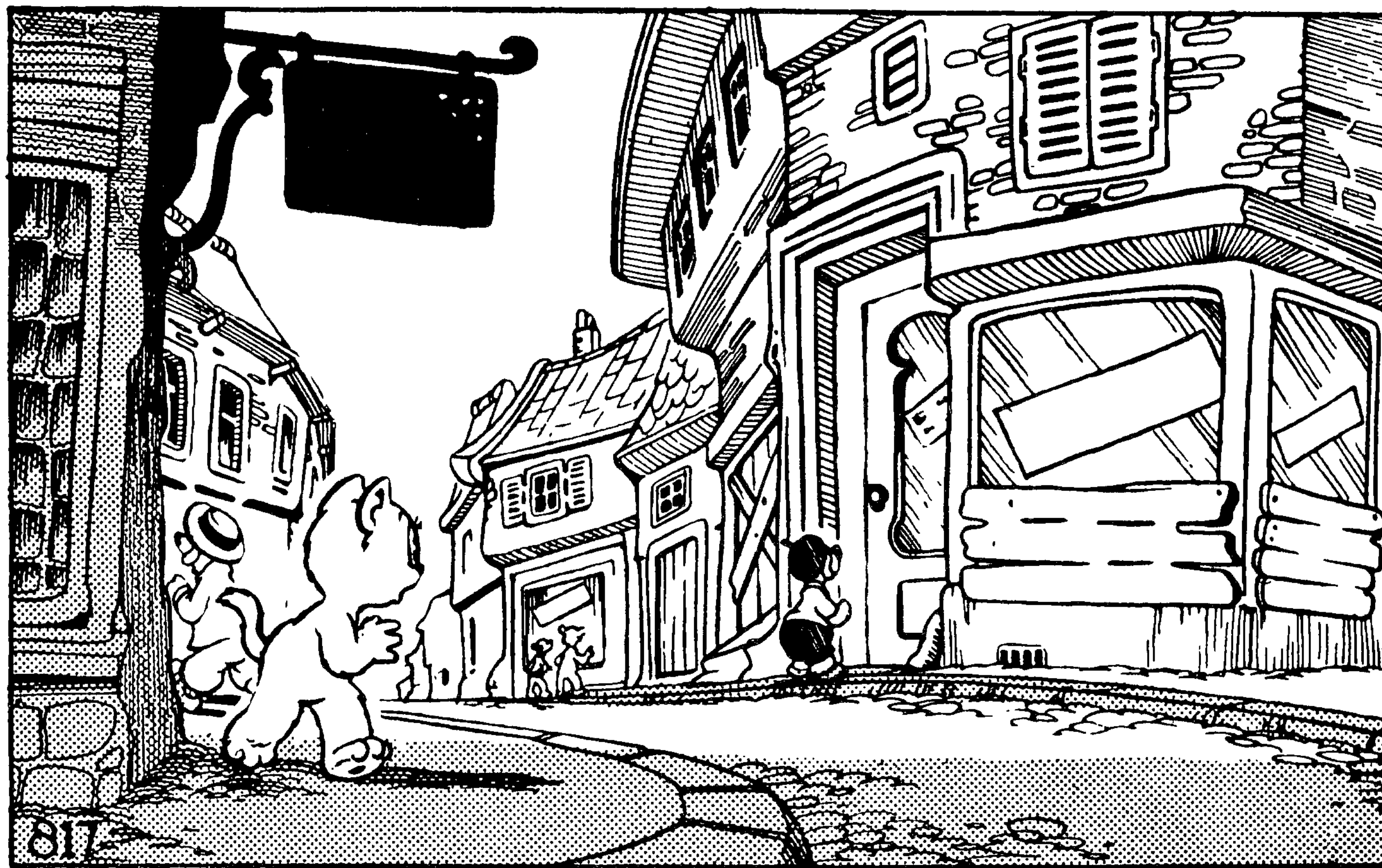

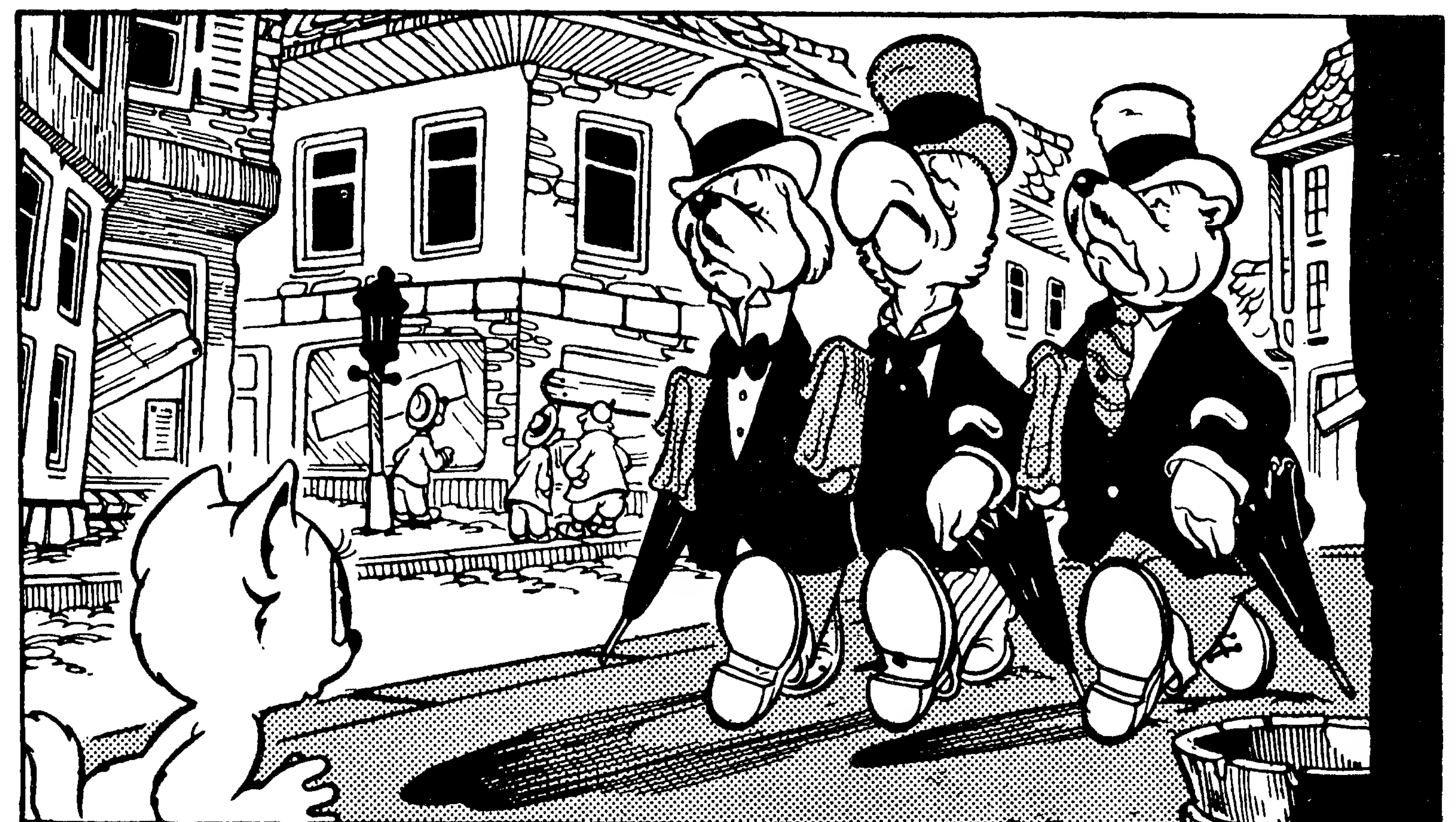
Prinses Berta haalde een papier uit haar tas en legde dit op het bureau onder de ogen van de verblufte burgemeester.
'Kijk!' sprak zij, 'twintigduizend florijnen! Die hadden het vorige jaar al terugbetaald moeten zijn, volgens dit papier!'
'Ja, ja, ach... eh... ja!' zei de burgemeester. 'De gemeente is niet rijk op het ogenblik en heer Bommel was zo vriendelijk om het vorige jaar tegen me te zeggen, dat hij geen haast had. Geld speelt geen rol, zei hij toen, weet u nog wel, heer Bommel?'
'Uche-uche... grrrmp... harumpf!' zei heer Ollie en begon toen uitvoerig zijn neus te snuiten.
'Heer Olivier heeft zijn mening veranderd!' legde de prinses uit. 'Geld speelt wel een rol in het leven, een grote rol zelfs! En een zuinig beheer en spaarzaamheid zijn in deze tijden zeer gewenst! U, als burgemeester moest dat weten! Ik verwacht dan ook, dat deze som binnen een week is terugbetaald, niet waar Olivier?'
'Atsjoe!! Uche-uche!' hijgde heer Ollie.
'Goed!' sprak de prinses, 'daar houden wij het dus op! Geleid me naar buiten, Olivier! Goedendag, eh... burgemeester!'
De verkoudheid van heer Bommel was zo hevig, dat hij niet in staat was om behoorlijk afscheid te nemen, en nog steeds hoestend nam hij plaats achter zijn stuur.
'De volgende!' zei de Prinses. 'Even kijken! Juist, de fabriek van de gebroeders Knapper! Een bedrag van vijftigduizend florijnen voor de aanschaffing van machines! Rijd niet zo aarzelend, Olivier, daar houd ik niet van! Hier zijn we er trouwens al! Geleid me naar binnen!'
Heer Bommel gehoorzaamde met een diepe, diepe zucht...

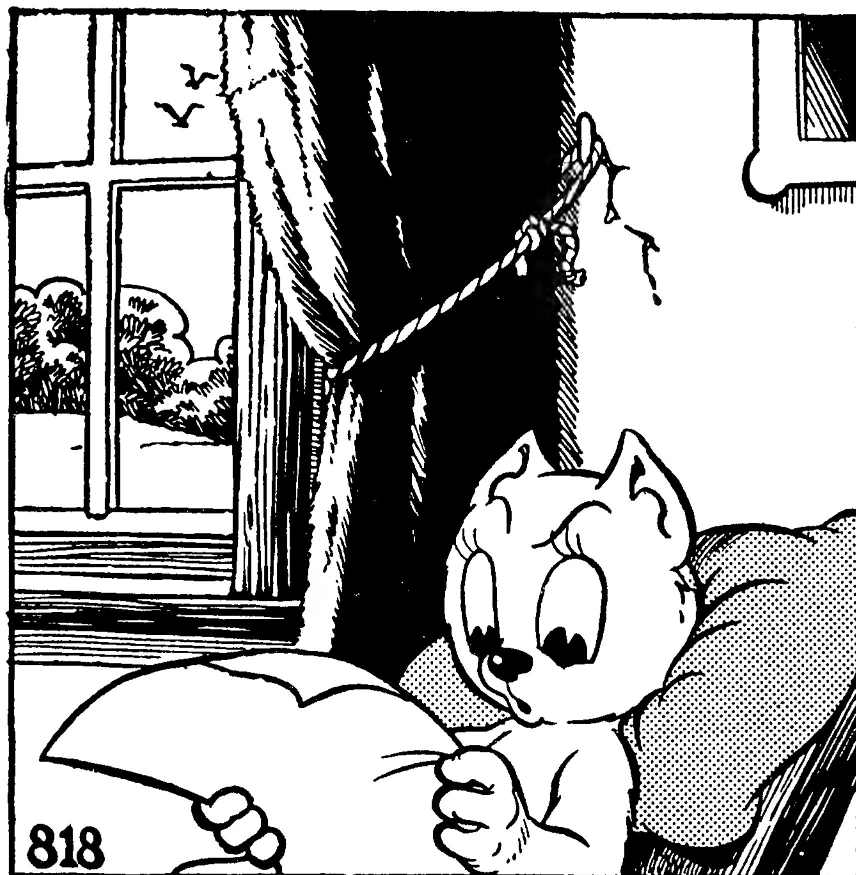

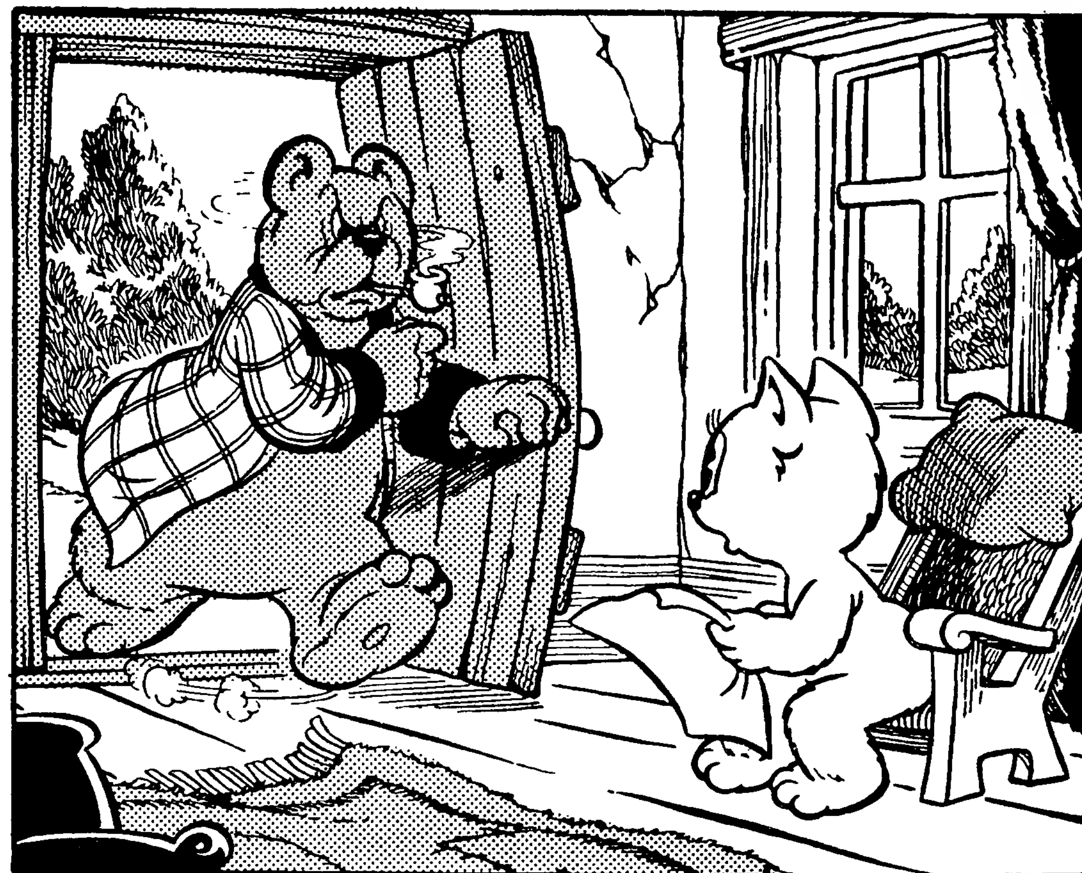
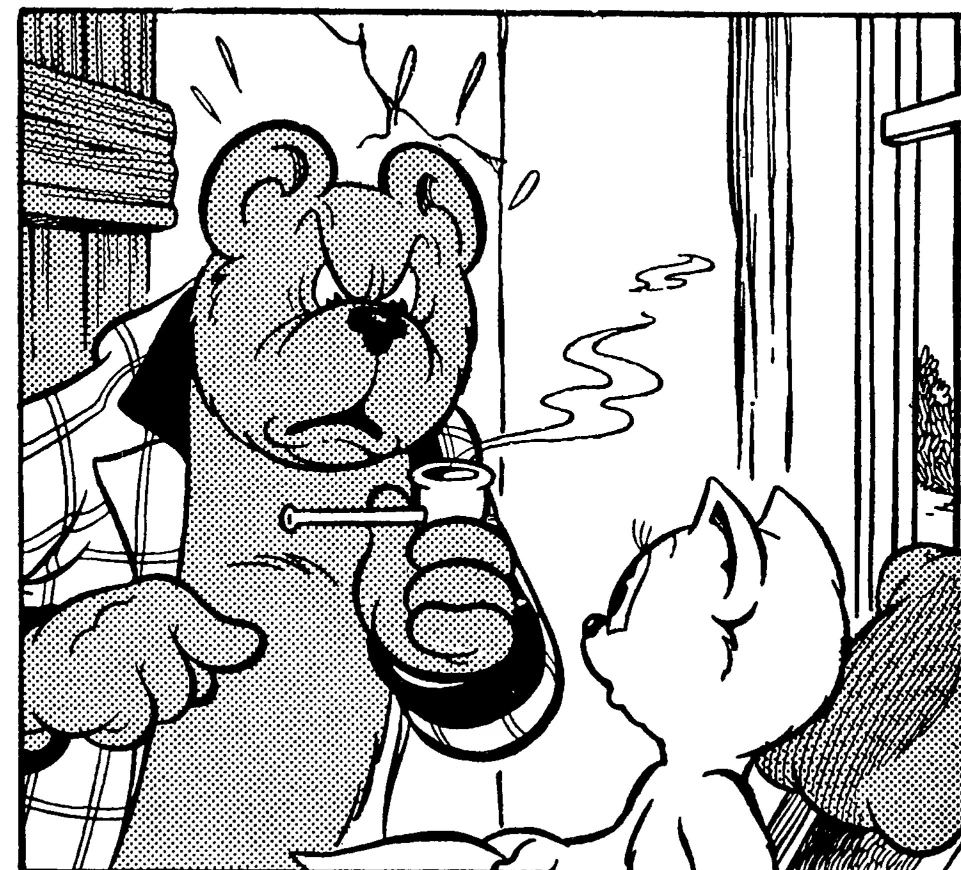
Op de middag van diezelfde dag liep Tom Poes een eindje te wandelen over een landweg, die er erg verlaten uitzag. Slechts een eenzame figuur zat er wat treurig op een steen in een papier te lezen en toen Tom Poes dichterbij kwam, zag hij, dat het Wammes Waggel was.
'Is er iets, Wammes?' vroeg hij. 'Je ziet er zo droevig uit! Het is niets voor jou om zo pips te kijken!'
'Ha, die Tom Poes!' zei Wammes. 'Ik kijk niet pips, hoor! Ik kijk zo maar eens! Maar ik moet iets betalen en dat kan ik niet!'
'Dat is vervelend!' zei Tom Poes. 'Wat moet je betalen?'
'Vijfhonderd florijnen!' zei Wammes. 'Die heb ik eens geleend om er een winkel in gebruikte knopen mee te beginnen. Maar dat ging niet zo goed, omdat iedereen liever nieuwe knopen wilde hebben. Nu, toen was die winkel natuurlijk niet meer nodig! Maar nu wil hij toch dat geld terug hebben! Dat is niet eerlijk, wat jij?'
'Van wie had je dat geld geleend?' vroeg Tom Poes nieuwsgierig.
'Van heer Bommel!' legde Wammes uit. Een vreemdeling, die toevallig voorbijkwam, bleef op het horen van die naam staan en keek om.
'Heer Bommel?!' vroeg hij. 'Zei je heer Bommel?! Bah!! Dat noemt zich Heer! Een gewone gierigaard is het! Een woekeraar! Ik heb eens een paar honderd florijnen van hem geleend om een boter- en kaasnerinkje te kunnen beginnen en nu wil hij alles ineens terug hebben. Anders stuurt hij een deurwaarder, zegt hij! Bah!'
'Bah!' riep Wammes Waggel. 'Dat is geen manier! Daar is helemaal geen pret aan! Het is niet eerlijk! Op zo'n manier is er niets leuks aan het leven!' En hij begon bitter te schreien, terwijl de vreemdeling met boze stappen doorliep.
'Daar begrijp ik niets van!' dacht Tom Poes. 'Dat is niets voor heer Ollie.'

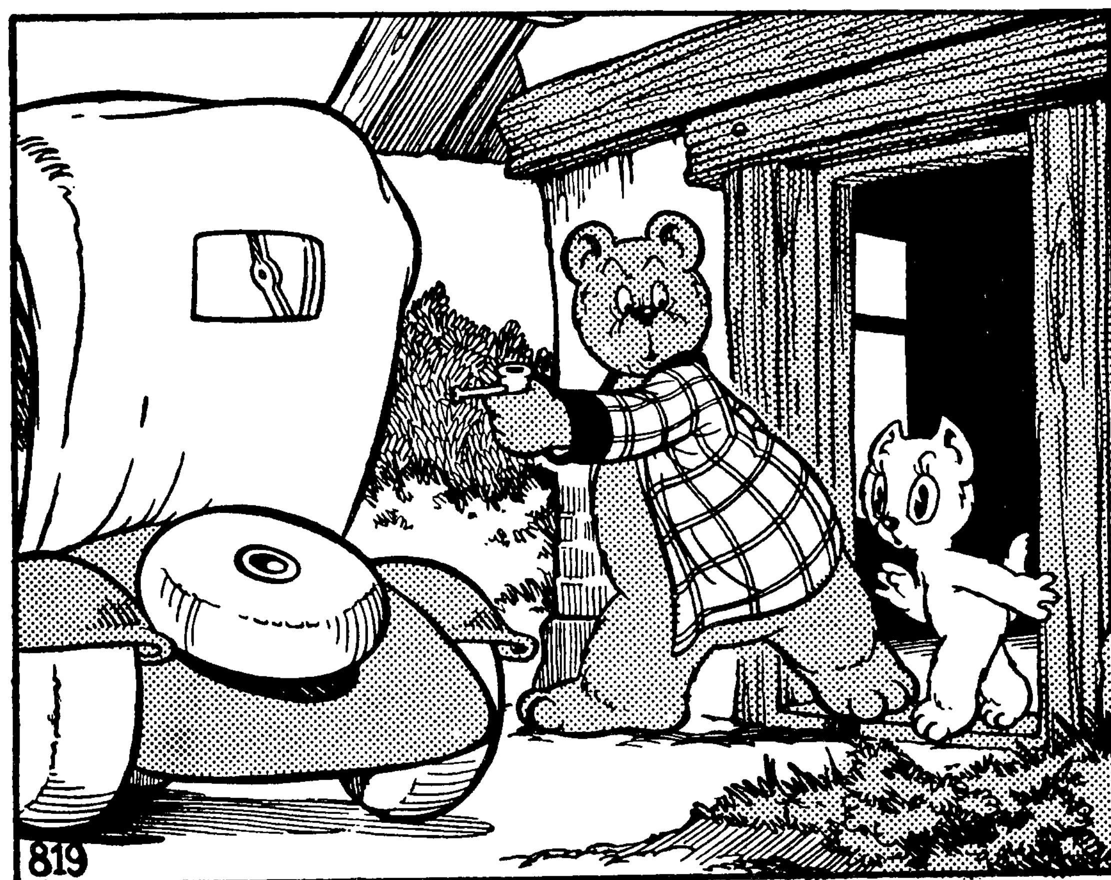

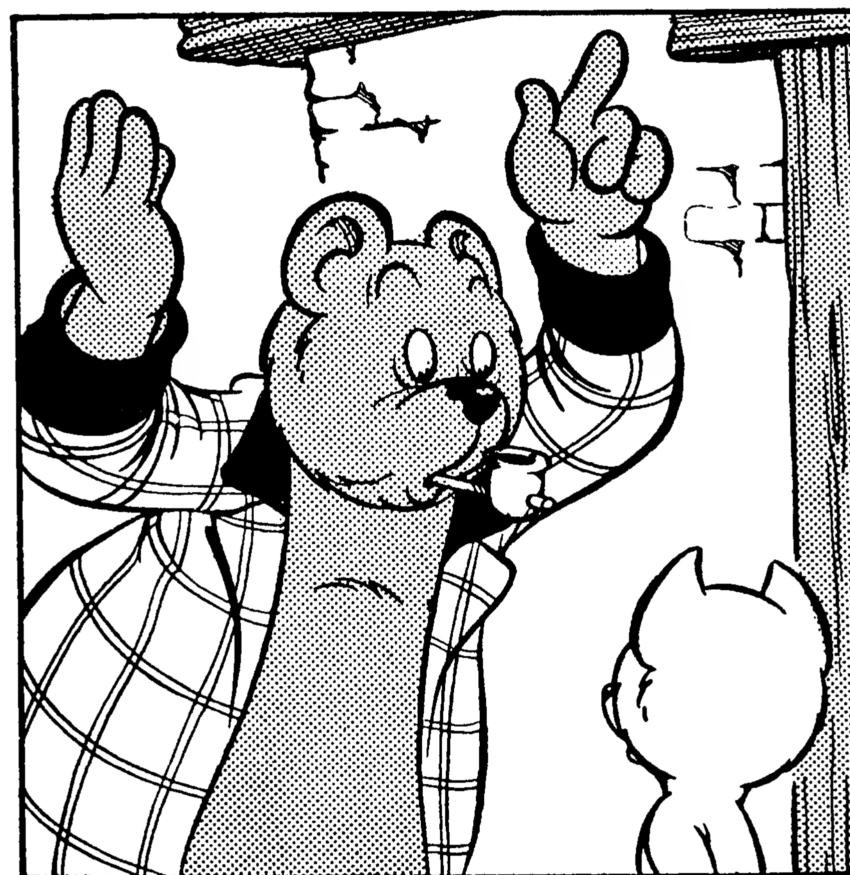
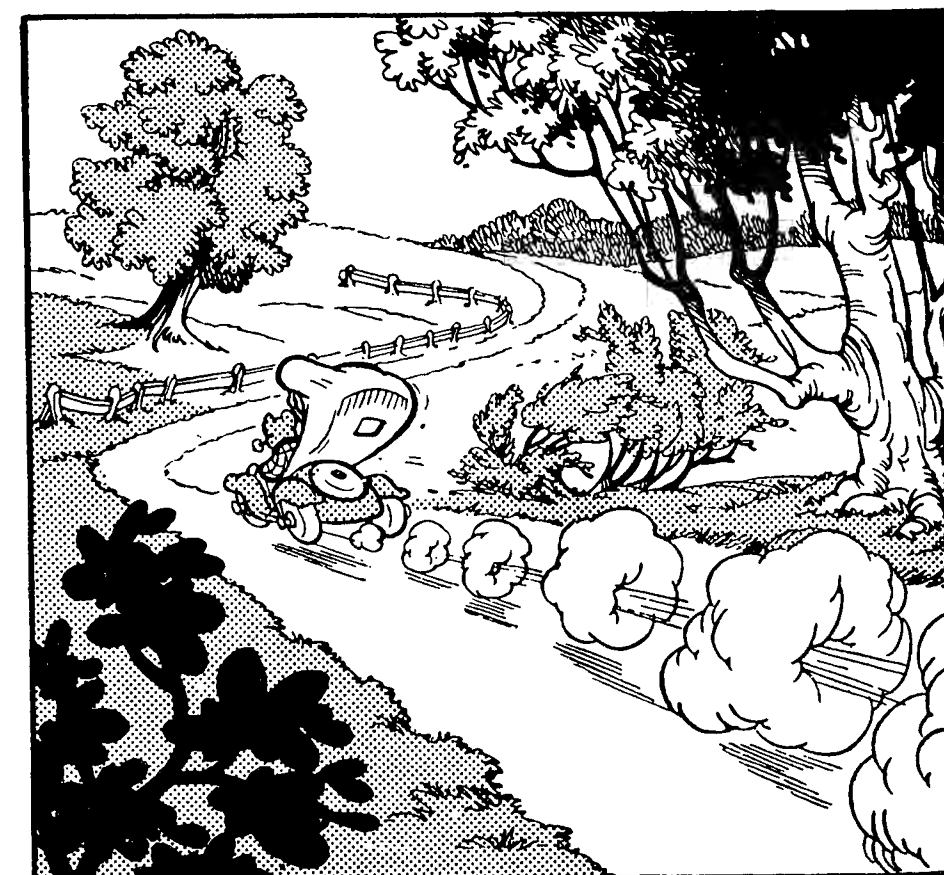
Tom Poes vervolgde zijn wandeling en kwam zodoende al gauw in de stad terecht. Het viel hem op, dat in het anders zo nijvere plaatsje een gedrukte stemming heerste. Veel winkels waren gesloten en de meeste hadden grote plakkaten op de ramen waar met grote letters op getekend was: 'Liquidatie-uitverkoop' of: 'Alles moet weg! Deze zaak wordt opgeheven!'
Tom Poes, die nog steeds voortpiekerde over het gesprek, dat hij met Wammes Waggel had gehad, dacht er het zijne van en liep zorgelijk verder. Toen zag hij plotseling drie figuren naderkomen die het erg druk schenen te hebben. Hij kende ze wel van gezicht en omdat hij dacht, dat ze hem misschien konden inlichten, liep hij op hen af.
'Goedemorgen, deurwaarder!' zei Tom Poes beleefd. 'Kunt u me ook zeggen, wat er met al die winkels hier aan de hand is? Ik heb zo het idee, dat u er meer van weet!'
'Inderdaad!' zei deurwaarder Dorknoper (want die was het – met twee getuigen, om precies te zijn), 'inderdaad! Ik weet er alles van! Een drukke dag! Hèhèhè! Een drukke dag! We zijn van vanmorgen af al bezig om vorderingen te innen en beslag te leggen bij onvermogen! Ik en mijn twee getuigen! Een drukke dag, inderdaad!'
'Hebben alle zaken in Rommeldam dan schulden?' vroeg Tom Poes.
'Dat blijkt!' zei de deurwaarder, 'dat blijkt! Och ja, heer Bommel was gemakkelijk in die dingen! Leende iedereen geld en vroeg het nooit terug! Maar ja, daar zijn de tijden niet meer naar! Nee, de tijden veranderen! En nu wil hij zijn geld terug hebben! Zo is het! Orde moet er zijn! En daar zorgen wij voor, ik en mijn twee getuigen! Een drukke dag, inderdaad!'

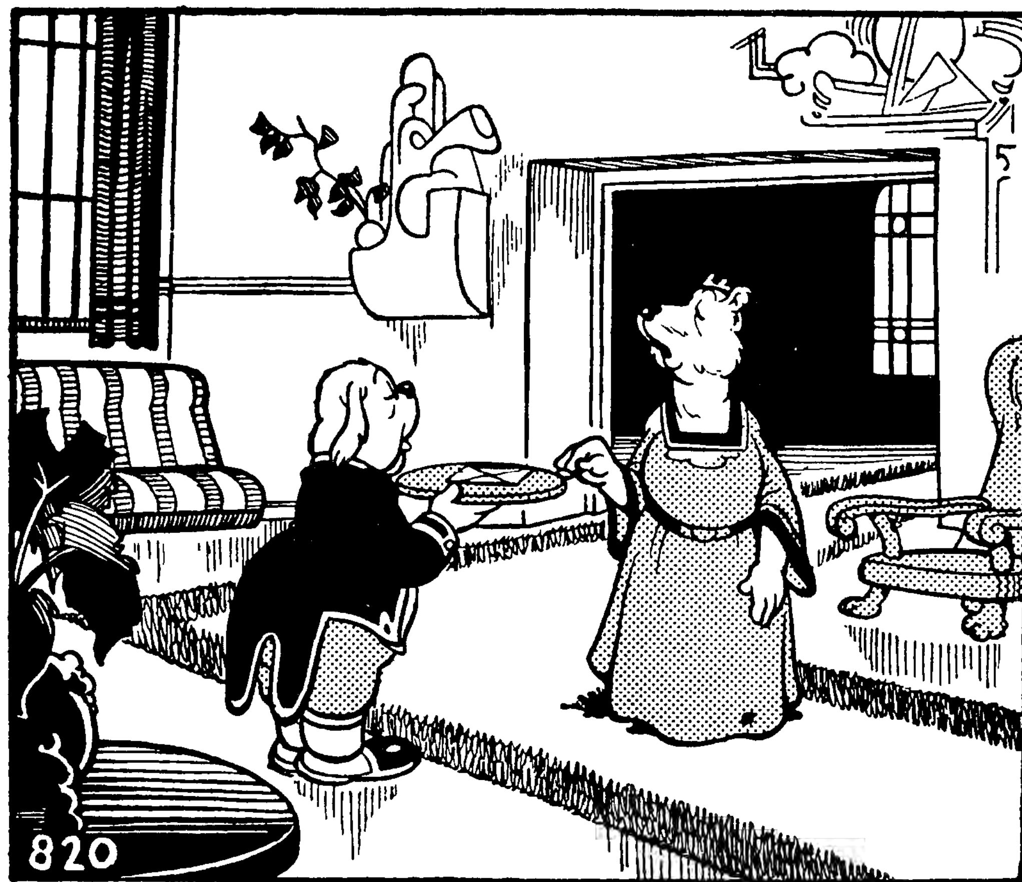

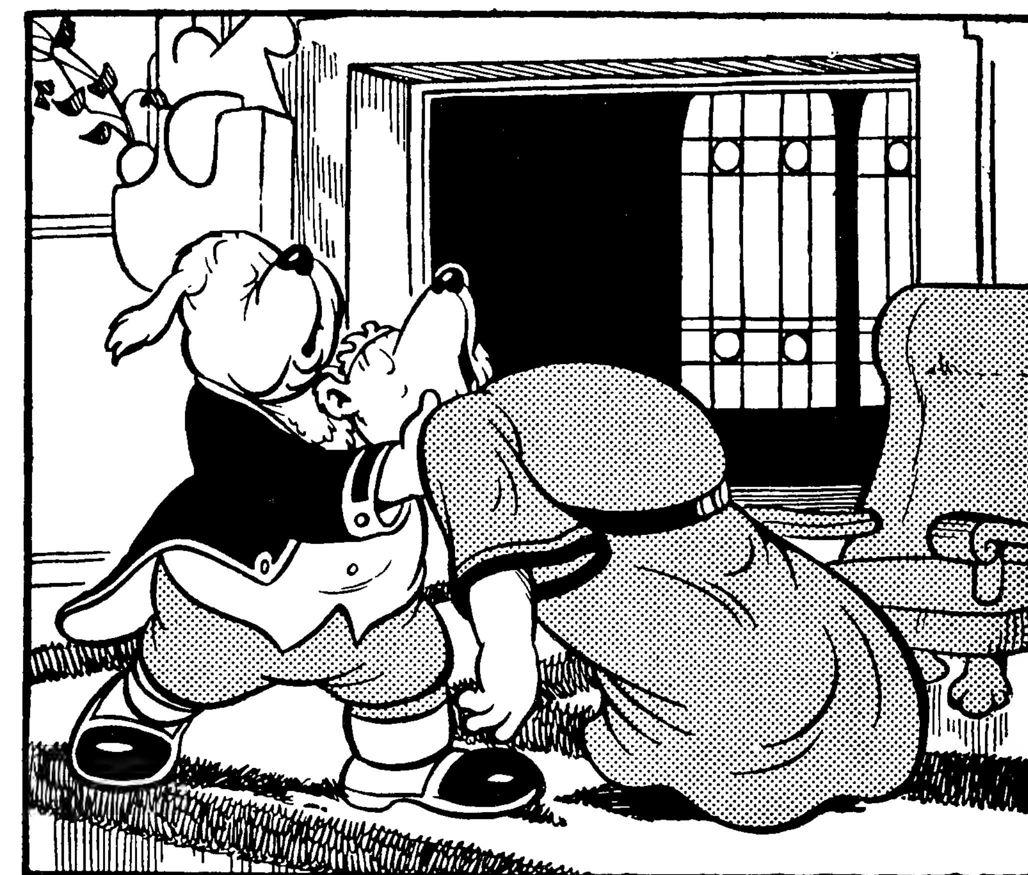
Toen Tom Poes de volgende dag zijn krant las, zag hij tot zijn grote verbazing een lange lijst namen op de achterpagina staan; allemaal van zaken, die gesloten werden wegens schulden of faillissementsaanvragen.
'Ik weet niet, wat er met heer Bommel aan de hand is!' mompelde Tom Poes. 'Het lijkt wel of er een boze geest in hem gevaren is! Het is toch niets voor hem om zo achter zijn geld aan te zitten! Geld speelt geen rol, zei hij altijd, als ik me niet vergis en hij leende het aan iedereen, die het nodig had. En ik moet toegeven, dat hij daarover nooit heeft opgeschept. Hm! Ik begrijp het niet... of... eh... eigenlijk begrijp ik het wel. Al die narigheid is gekomen doordat hij verliefd werd! Het is jammer! Met de vriendschap is het op die manier ook niets gedaan... ik heb hem al in geen tijden meer gezien!'
Op dat moment werd de deur opengerukt en stapte heer Bommel in eigen persoon naar binnen. Hij droeg zijn oude geruite jas en een ernstige rimpel tussen de wenkbrauwen.
'Zo!' sprak hij kort. 'Dat zit daar maar en is onbezorgd, terwijl zijn beste vriend vergaat van de zorgen! Van de geldzorgen, bedoel ik!'
'Hebt u geldzorgen?' vroeg Tom Poes verschrikt. 'Is dat de reden, dat u zo achter uw geld aanzit? Hebt u zelf niets meer?'
'Bah!' riep heer Ollie boos. 'Ik heb genoeg! Maar ik moet meer hebben, zegt Berta – en die kan het weten, want dat is een Dame die alles erg zuiver aanvoelt. En nu heb ik zorgen over het geld, dat ik meer moet hebben dan ik al heb en dat ik ook wel heb, maar dat andere lieden zolang van mij hebben geleend, als je begrijpt, wat ik bedoel! Maar ik heb er genoeg van! Ik doe het niet langer! Ik wil dat geld niet! Geld speelt geen rol, zei mijn vader altijd, en daar houd ik mij aan! Uit! En ik wil ook geen strikjes meer dragen en geen vestjes en geen bretellen! Afgelopen! Harumpf!'

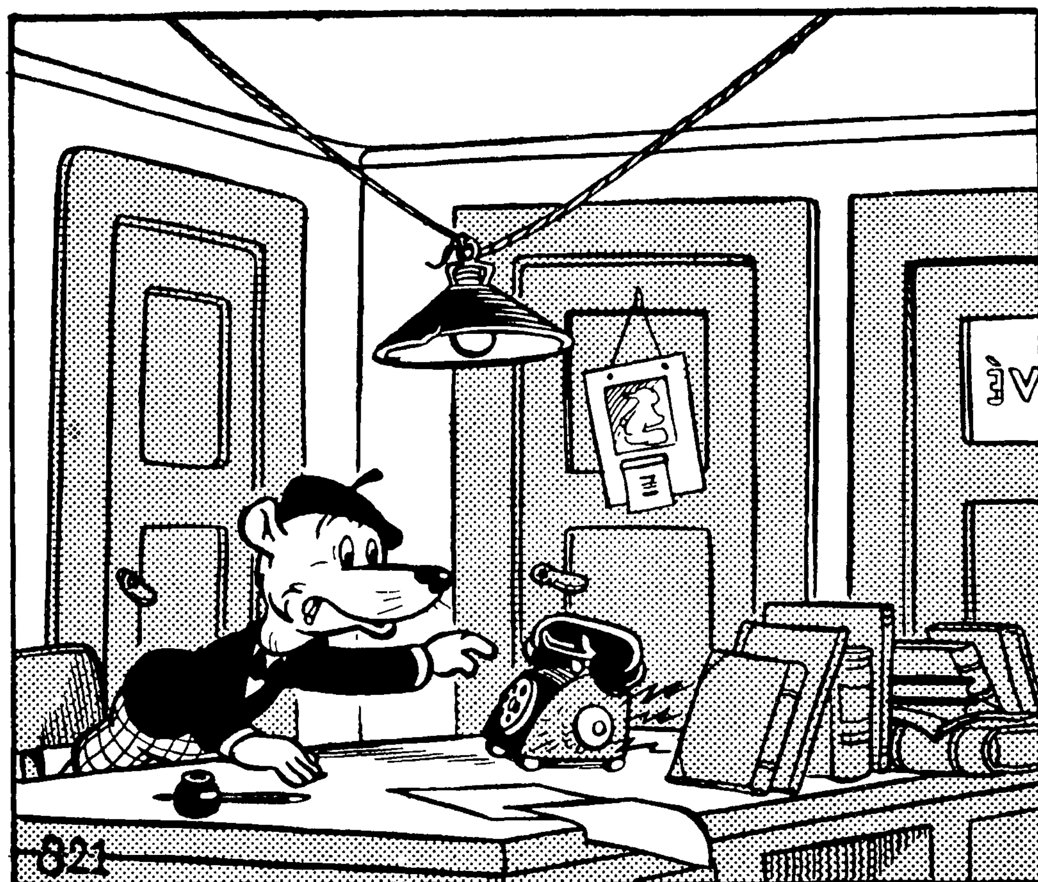

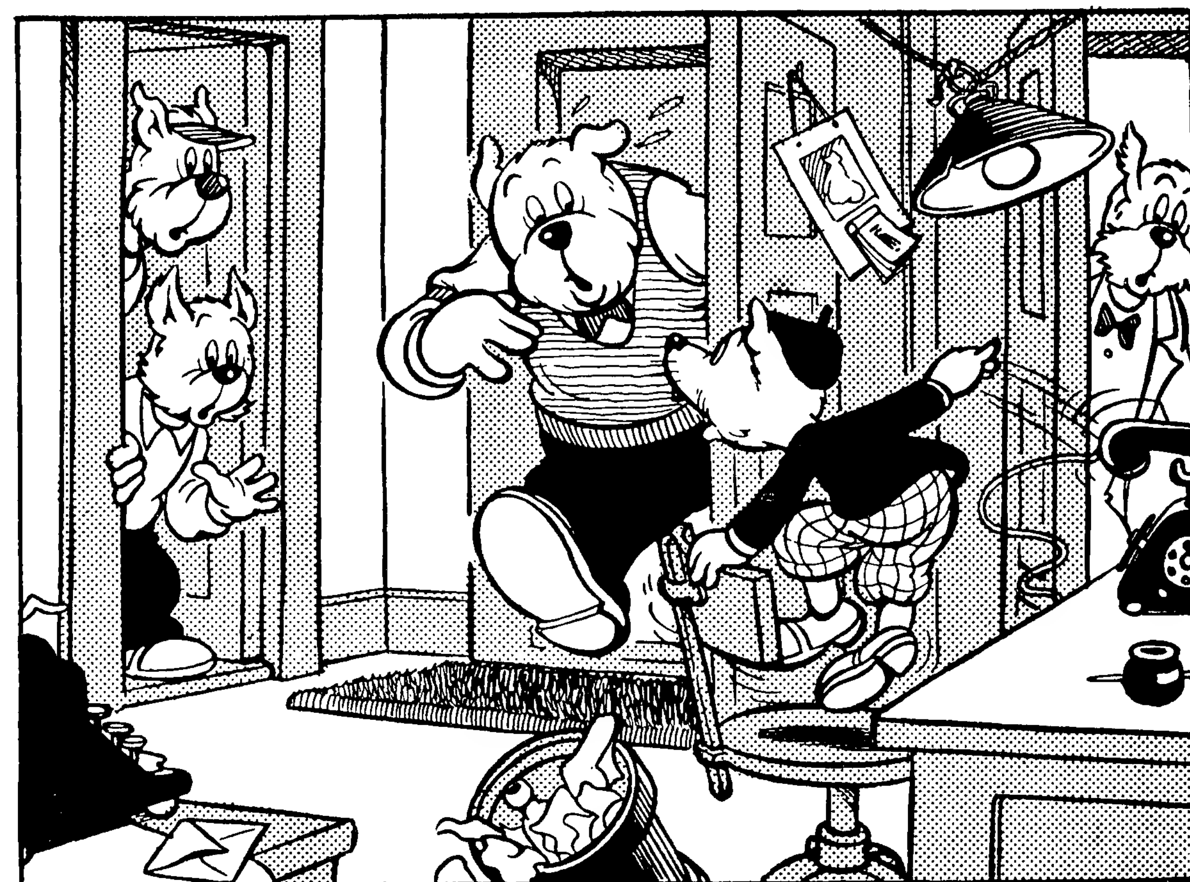
'Bedoelt u, dat u niet met de prinses gaat trouwen?' vroeg Tom Poes verbaasd (en ook een beetje blij). 'Hebt u het uitgemaakt?'
'Hm? Wat?? Uitgemaakt?' vroeg heer Ollie. 'Eh... hm! Uche-uche! Hm, nee, uitgemaakt heb ik het natuurlijk niet! Dat doet men als heer niet tegenover een dame! Berta heeft een uiterst gevoelige aard en ze is zeer fijnbesnaard, zie je? Ugche-uche! Nee, ik voel, dat ik een eh... verandering van lucht nodig heb! Ik moet eens op andere gedachten komen... ik... eh... ben een beetje overspannen door al dat gedoe met dat geld en nu ga ik eh... een kleine vakantie houden. Volg me, jonge vriend, de Oude Schicht staat te wachten!'
'Ga ik dan mee?' vroeg Tom Poes. 'En weet de prinses er van? Vindt die het wel goed, dat u zo maar weg gaat?'
'Luister eens, jonge vriend!' zei heer Bommel ernstig, 'de prinses weet er natuurlijk nog niets van! Ze zou zich maar zorgen over mijn welzijn maken – ze heeft zo'n zacht, zorgzaam karakter, als je begrijpt, wat ik bedoel! Ik eh... heb... eh... natuurlijk wel een briefje achtergelaten in hoffelijke en lieve termen gesteld, zodat ze weet, dat ik er niet ben, wanneer ik er niet ben als ze denkt, dat ik er wèl ben, als je begrijpt, wat ik bedoel! En jij gaat natuurlijk mee! Je wilt toch niet beweren, dat je je beste vriend alleen en in overspannen toestand op reis zou laten gaan? Juist, komaan dan, volg me!'
Tom Poes wist niet beter te doen dan te gehoorzamen en even later suisde de Oude Schicht door het landschap een onbekende bestemming tegemoet...

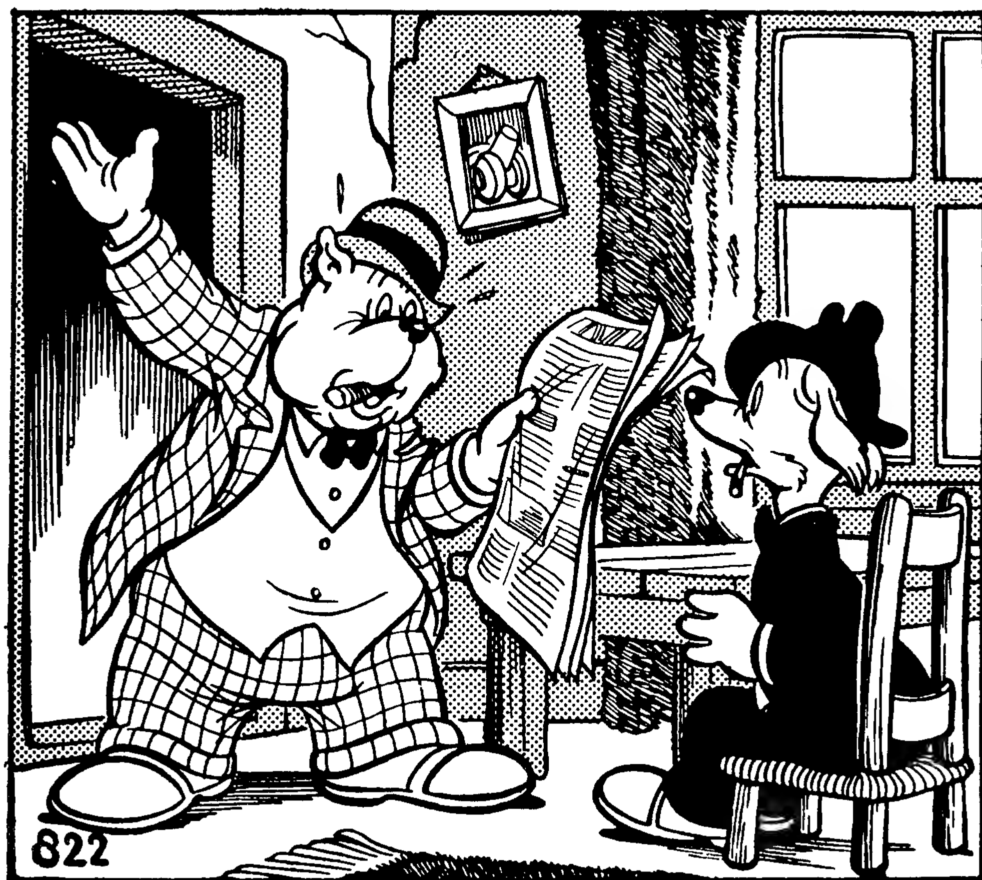

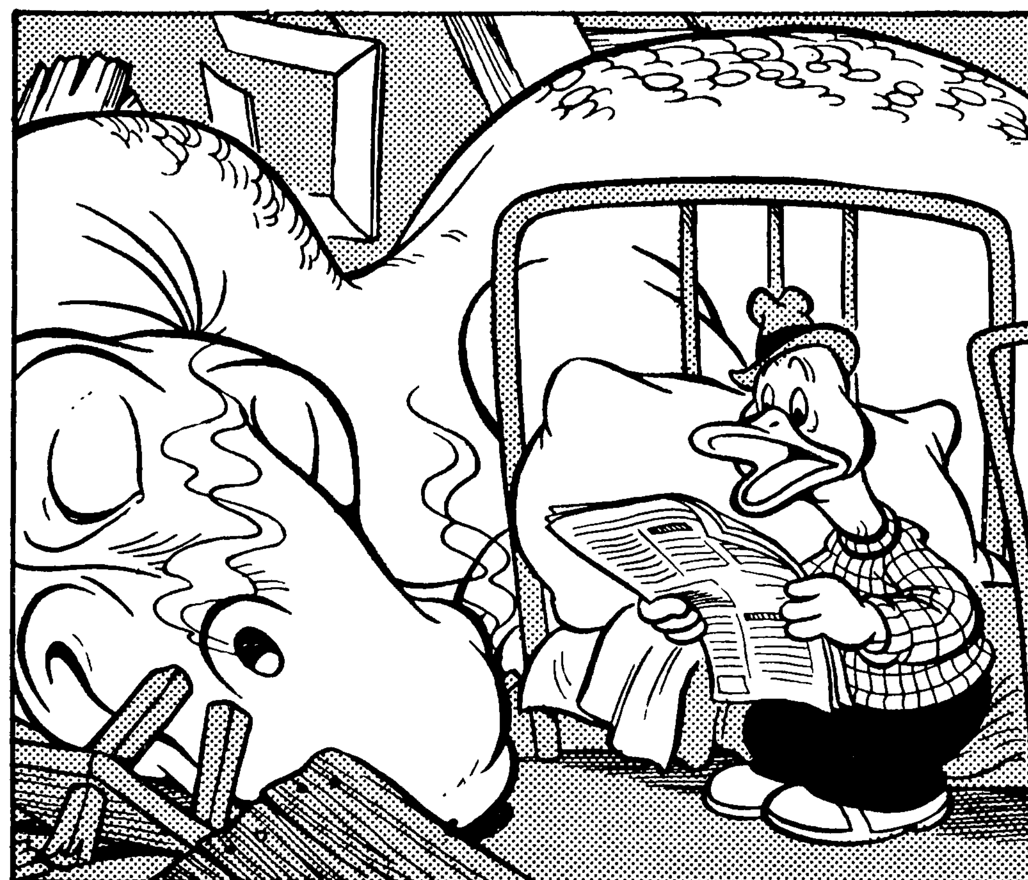
In de grote zaal van het slot Bommelstein heerste een diepe, beschaafde stilte, die verbroken werd door de ingehouden klop, die de bediende Joost op het deurpaneel gaf.
'Excuseer, Hoogheid!' sprak hij binnentredend, 'hier is een brief van heer Olivier, met uw welnemen! Ik moest hem u overhandigen om twaalf uur precies. En aangezien ik zojuist de torenklok meende te horen slaan, dacht ik er goed aan te doen...'
'Genoeg!' zei de prinses koel. 'Babbel niet zo veel, bediende! Daar houd ik niet van! Geef mij dat epistel en vertel mij in een enkel kort woord wat er aan de hand is!'
'Briefvanheerolivier...' begon Joost, na diep adem te hebben gehaald.
'Zwijg, man!' zei de prinses. 'Je denkt misschien aardig te zijn, maar ik ben van dit soort scherts niet gediend!'
'U zei: Een enkel, kort woord!' verdedigde Joost zich. Maar de prinses luisterde niet naar hem. Ze pakte de brief van het blad, legde Joost met een handbeweging het zwijgen op en begon lispelend te lezen.
'Geliefde Berta,' fluisterde zij, 'wanneer je deze brief ontvangt ben ik al ver weg. Ik voel, dat ik een vakantie nodig heb om op andere gedachten te komen. Dat gedoe met dat geld heeft me overspannen gemaakt en bovendien is het erg vermoeiend voor mij om steeds net zo fijn te denken als jij, met je diep en mooi gevoelsleven, als je begrijpt, wat ik bedoel. Daarom ga ik een poosje weg. Ik heb de deurwaarder opdracht gegeven, om al die lieden het geld weer terug te geven. Ik denk, dat je met je zachte en goede aard, dit wel goed zult keuren. Tot ziens! Je liefhebbende Olivier.
P.S. De vesten, strikjes en bretellen heb ik aan Joost gegeven, ik geloof dat het toch geen dracht voor een heer is. Ze knellen, als je begrijpt, wat ik bedoel.'
De prinses herlas de laatste regels, begon toen met de ogen te draaien en viel toen met een beschaafde zucht flauw in de armen van de geschrokken Joost...

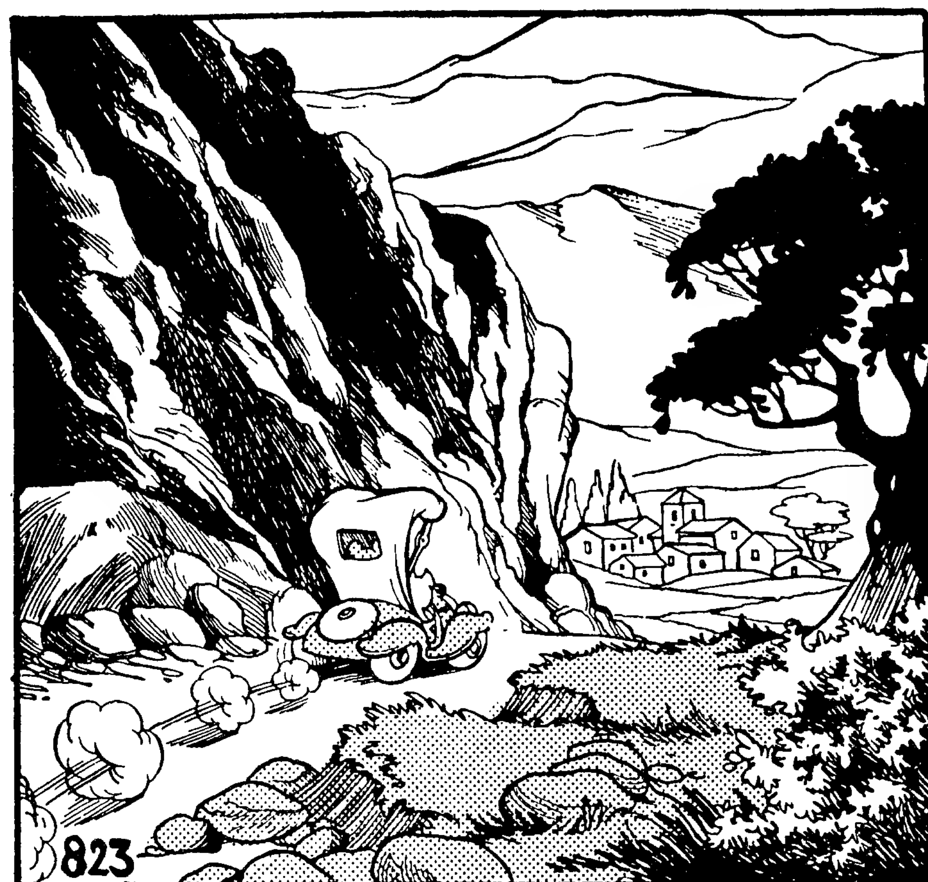

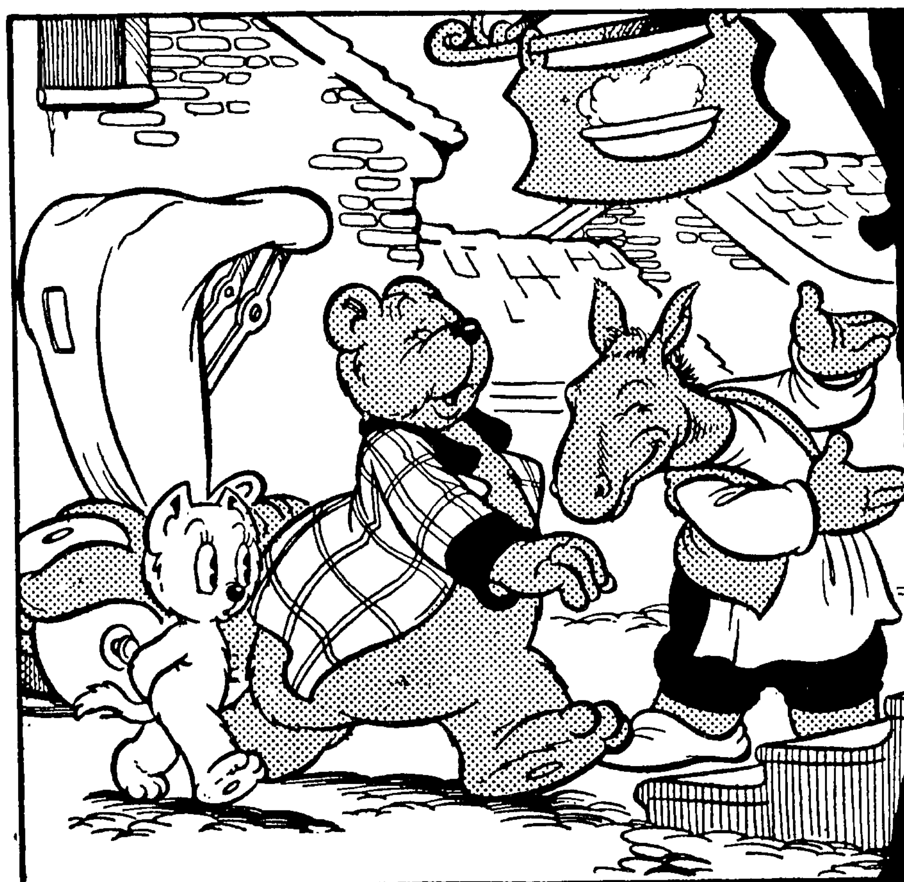
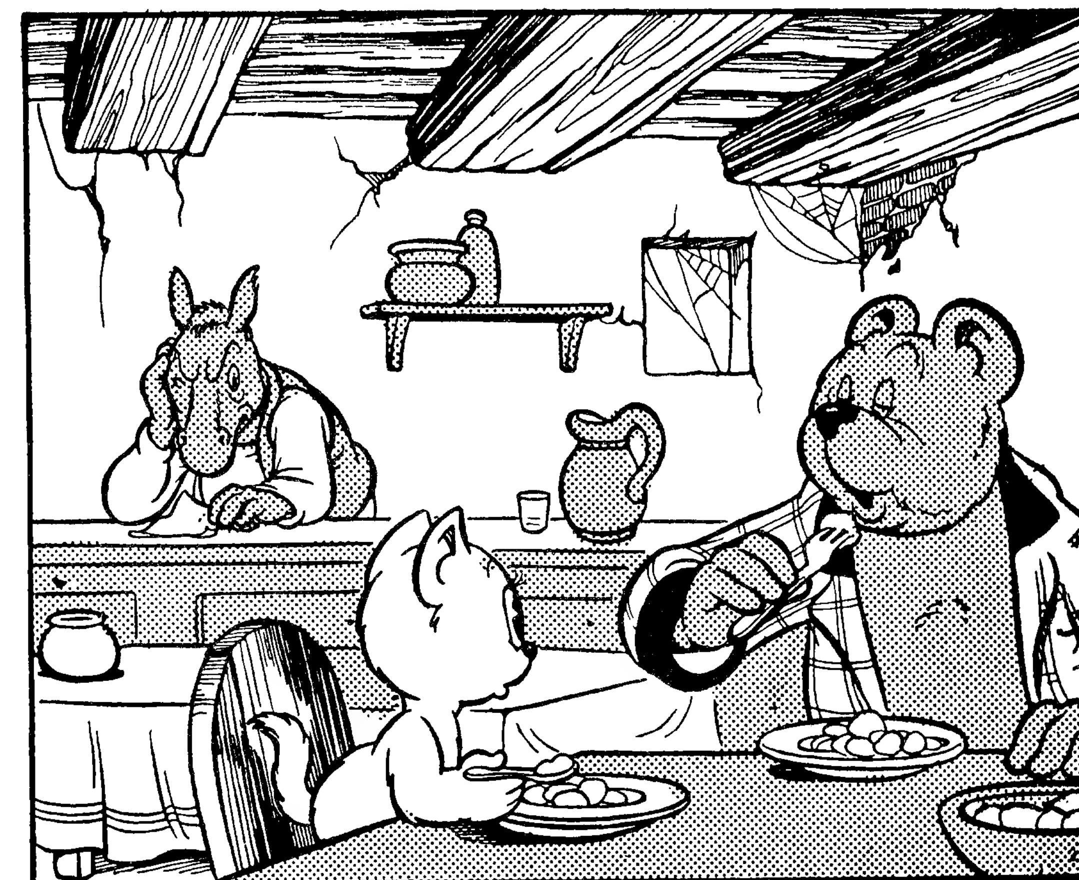
Op het redactiekantoor van de Rommelbode zat de journalist, die zijn stukjes gewoonlijk met de aardige naam Argus ondertekende, achter zijn bureau poppetjes te schetsen, toen de telefoon rinkelde.
'Spreek ik met de redactie van de Rommelbode?' vroeg een koele stem aan het andere eind van de draad.
'Jaja, met de redactie!' riep Argus. 'De Rommelbode en zo! U kent dat!'
'Juist!' sprak de stem. 'Ik wens, dat u een stukje in uw blaadje zet over heer Olivier B. Bommel!'
'Ja, ja!' zei Argus. 'Natuurlijk! Heer Bommel! Is er een aardig nieuwtje over hem? Iets over zijn geld of zo? Daar wordt over gepraat, u kent dat!'
'Niet over zijn geld!' vervolgde de stem, 'en onderbreek me niet steeds! Daar houd ik niet van! Heer Olivier is verdwenen! En ik wens, dat u een bericht in uw periodiekje zet, dat er een beloning van tienduizend florijnen wordt uitgeloofd voor iedereen, die hem terugbezorgt! Verstaat u mij?'
'J-jaj-jaja!' stotterde Argus, 'tienduizend florijnenenzo! W-wie betaalt dat? Met wie spreek ik, bedoel ik? Hoe is hij verdwenen? W-waar...'
'Tienduizend florijnen voor het terugbrengen van heer Olivier!' hernam de stem. 'Dat is alles! Hij moet bezorgd worden op slot Bommelstein, hoe eerder hoe beter! Ik zal de beloning persoonlijk aan de eerlijke vinder ter hand stellen. Goede dag!'
De telefoon aan de andere kant werd op de haak gelegd en Argus sprong opgewonden overeind.
'Tienduizend florijnen voor het terugbrengen van heer Bommel!' riep hij. De aanwezige redacteuren trokken hun jassen aan en renden de straat op...

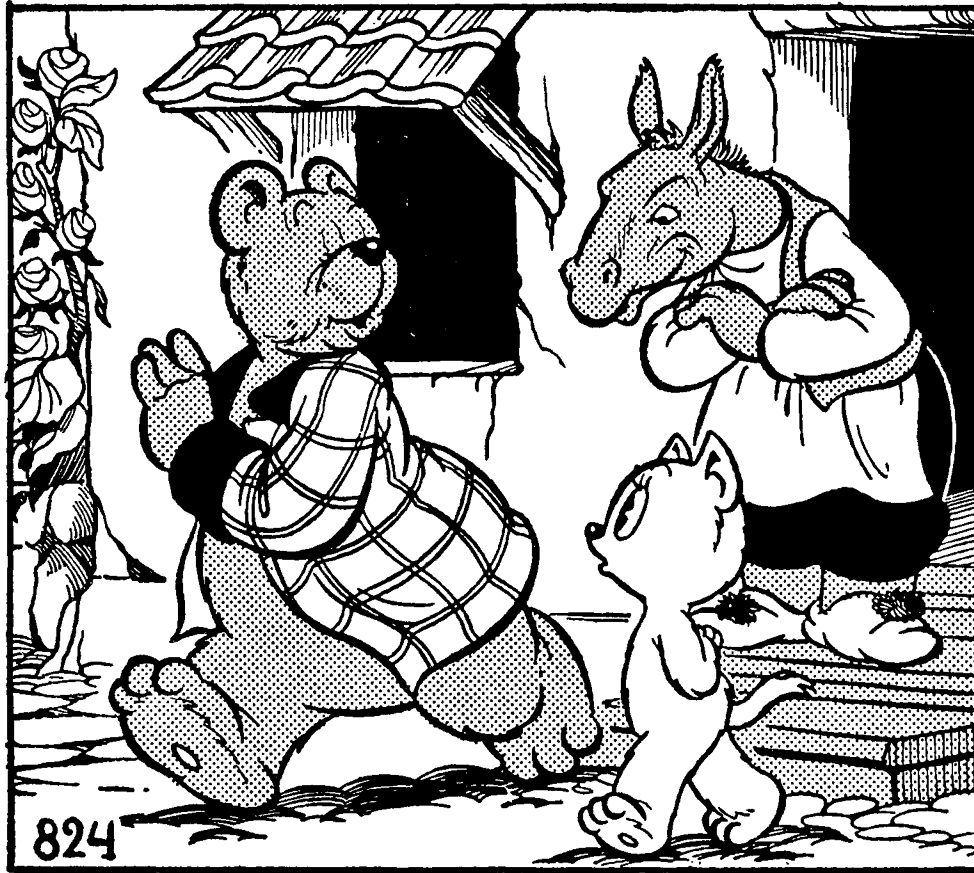

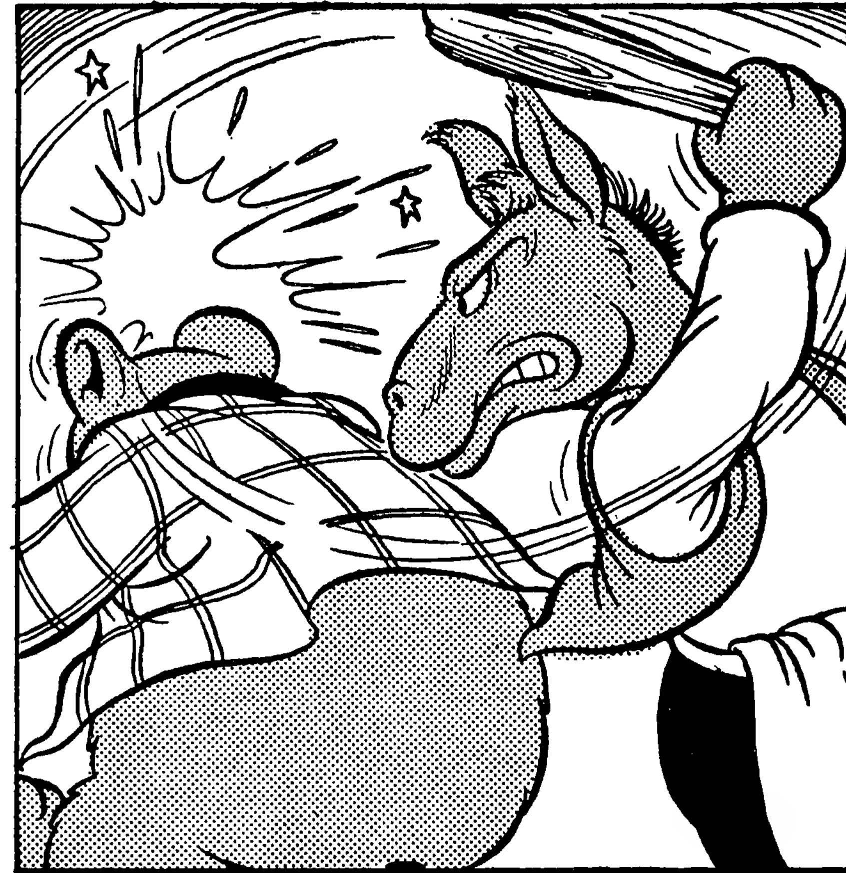
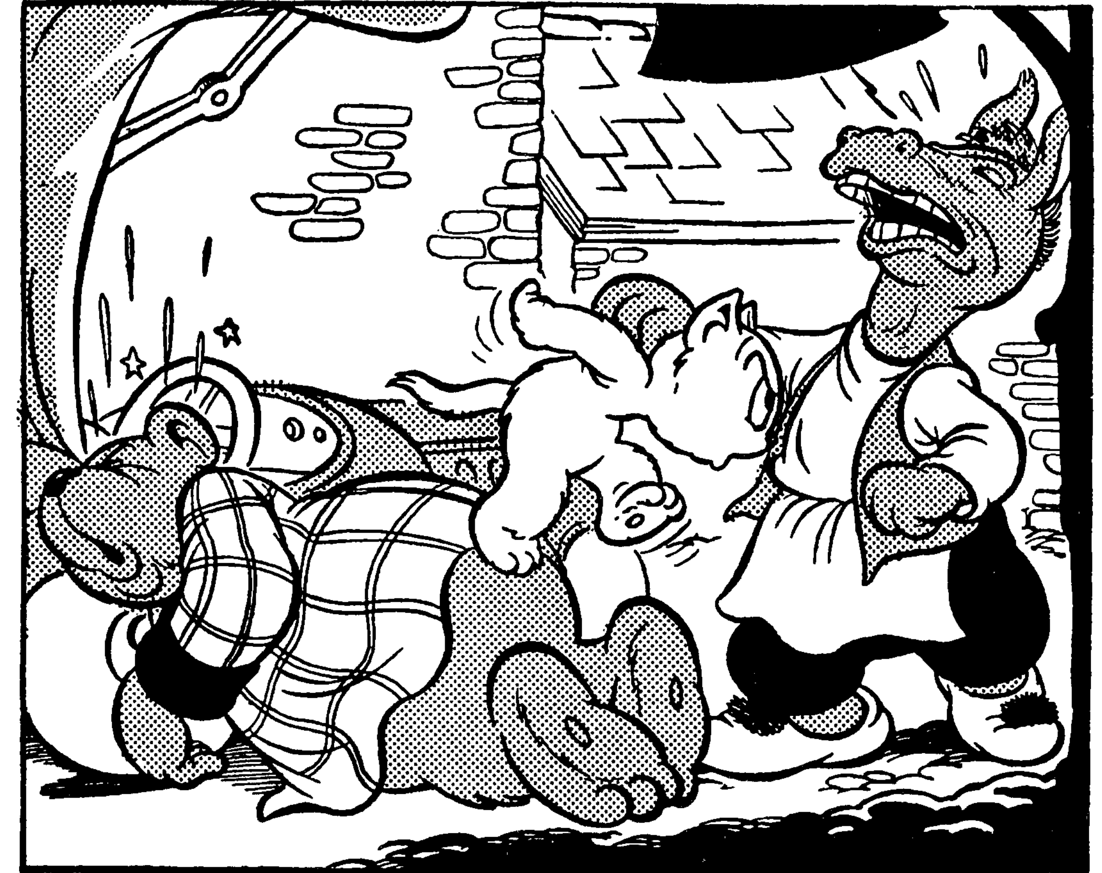

De journalist Argus deed zijn best. Het bericht van heer Bommels verdwijning en de uitgeloofde beloning spraken tot zijn verbeelding. Vóórdat hij dan ook zijn alpinopetje had opgezet om heer Ollie persoonlijk te gaan zoeken, had hij een mooi artikel geschreven, dat diezelfde dag nog in de krant stond en dat vanzelfsprekend door heel Rommeldam gelezen werd.
Bul Super kreeg het bijvoorbeeld onder de ogen in het rommelige vertrekje, dat hij voorlopig als zijn hoofdkwartier had ingericht.
'Heb je gezien, dat die dikke Bommel er vandoor is?' vroeg hij.
'Ja, baas!' zei Hieper. 'Gelijk heeft hij, vindt u ook niet? Weet u nog dat u de vaat hebt gewassen, toen die prinses...'
'Hou je mond!' gromde Super. 'Jij kletst altijd te veel! Hm, heb je gezien, dat er een beloning van tienduizend florijnen is uitgeloofd?'
'Ja, baas!' zei Hieper. 'Dat vrouwspersoon schijnt er heel wat voor over te hebben! Ik hoop, dat ze hem niet te gauw vindt, want...'
'Onzin!' snauwde Super. 'Zaken zijn zaken! Tienduizend! Zet je hoed op en ga mee!'
Aan het andere eind van de stad kreeg Wammes Waggel het onder de ogen, gezeten naast zijn draak in de oude ruïne, die hij betrokken had.
'Hihihihihi!' merkte hij op, 'die arme Bommel! Het was onaardig van dat geld, maar het is toch wel sneu om zoek te raken, lijkt me! Dit is nu net een mooi baantje voor Kaspartje! Wat zal heer Bommel blij zijn, als Kaspar hem vindt!'
En in de stad zelf stond iedereen op straat om de verdwijning van heer Ollie te bespreken, terwijl commissaris Bulle Bas aarzelend de orde handhaafde.
'Orde moet er zijn!' sprak hij, 'maar tienduizend florijnen is een massa geld... hm!... ik denk er over om zelf de opsporing en voorgeleiding van Bommel O. B. te gaan leiden...'

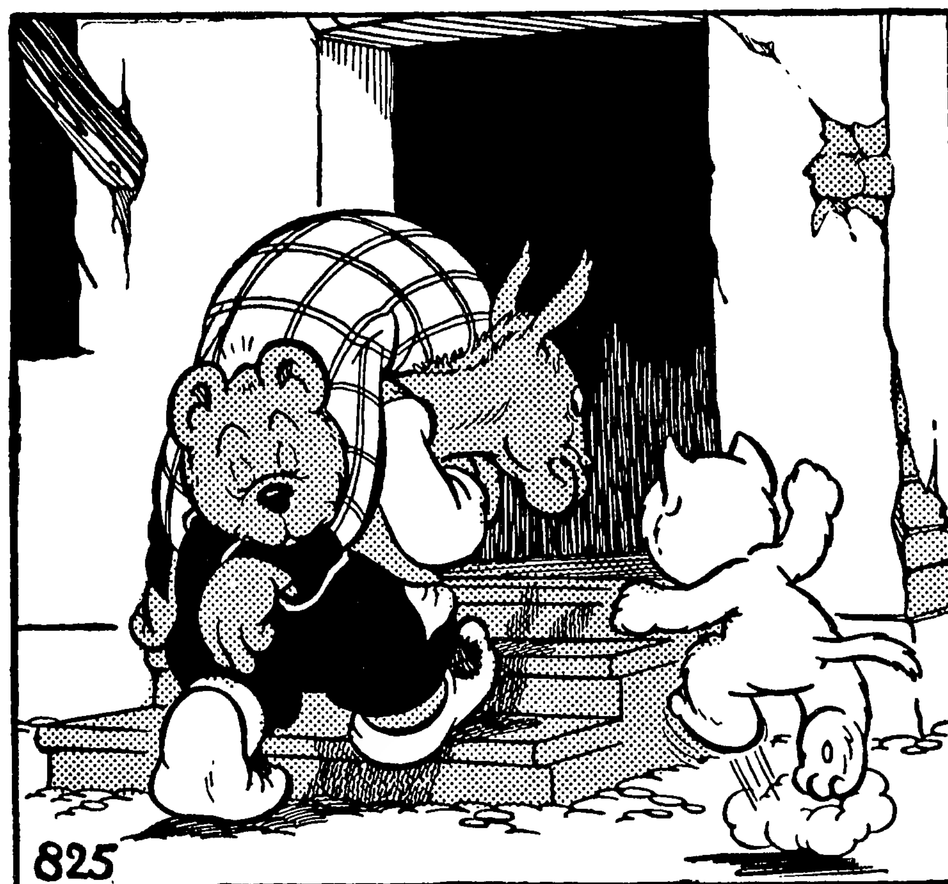

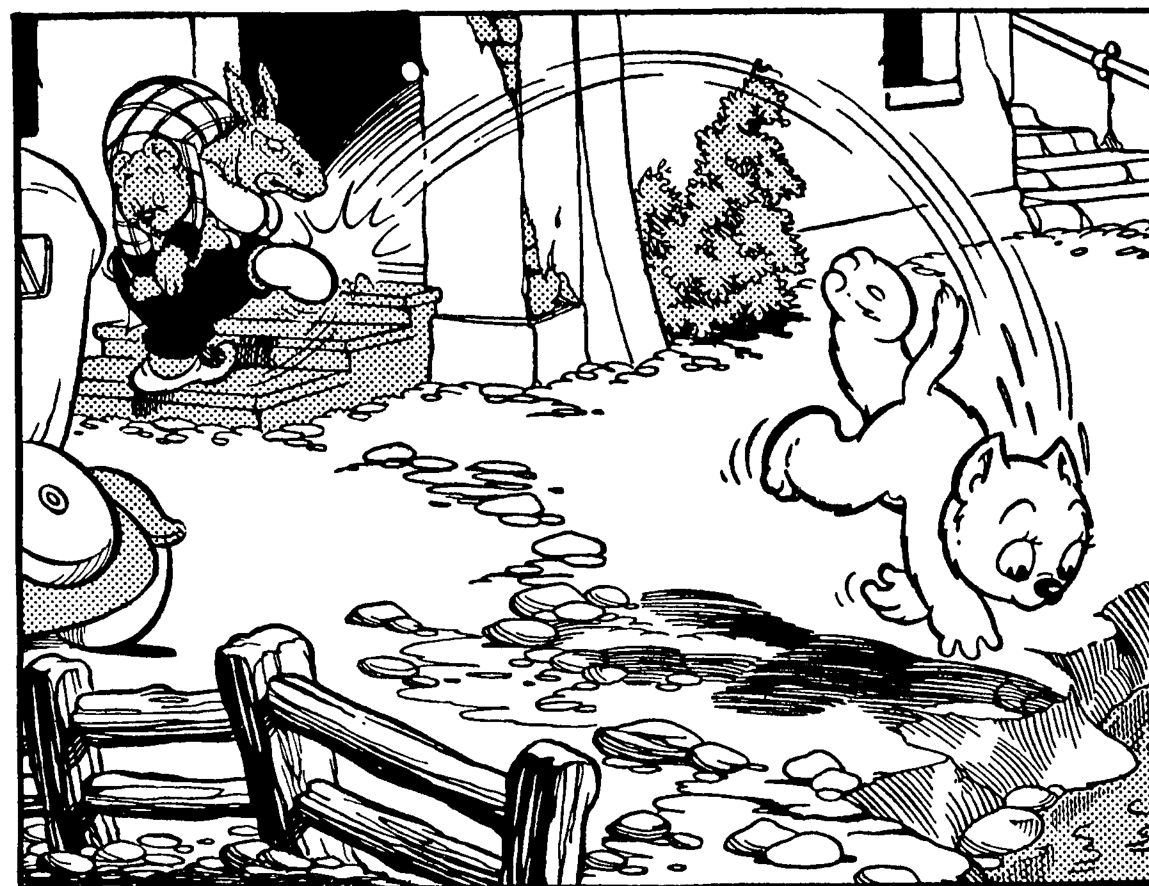
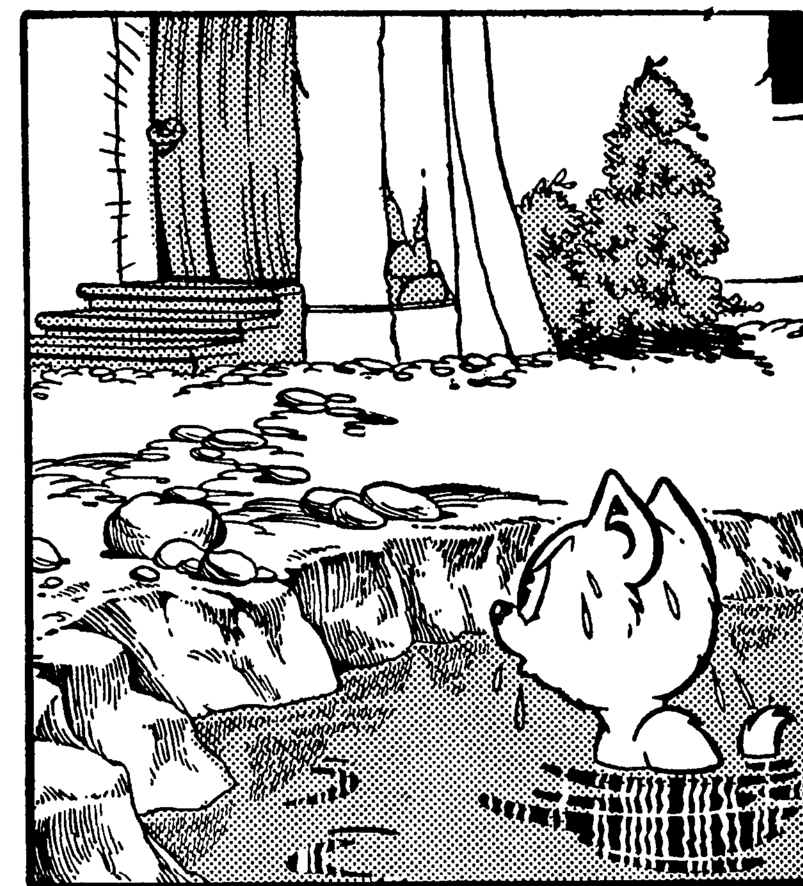
De Oude Schicht was intussen al ver weg. Heer Bommel had stevig doorgereden, zwijgend en zonder te stoppen. Maar eindelijk kreeg hij kramp in zijn voet van het trappen op het gaspedaal en toen er dan ook een herbergje in het zicht kwam remde hij.
'Hier zullen we een voedzaam maal nuttigen, jonge vriend!' zei hij. 'We kunnen tenslotte niet aan het rijden blijven en het is hier rustig en vredig. We kunnen hier zonder stoornis overleggen, wat we verder gaan doen!'
Nu, het was inderdaad een vriendelijk en uiterst rustig herbergje en de waard was zeer beleefd en het eten was goed, zodat zowel heer Bommel als Tom Poes het best naar zijn zin had. Maar hélaas!
De waard was niet zo dom als hij er uit zag en toen hij het eten had opgediend haalde hij een krant voor de dag en begon het uiterlijk van heer Ollie te vergelijken met een artikel in het blad.
'Het klopt!' sprak hij. 'Geruite jas... gezet postuur... tjonge... het is toch wat! Het is toch droevig! Je zou toch zeggen, dat het wel een keurig iemand was! Maar nu staat er in de krant, dat hij gezocht wordt! Enfin, die beloning van tienduizend florijnen is niet gek! Die ga ik verdienen en dat is natuurlijk wel prettig voor mij! Met andere woorden: Ik tref het!'
'Weet je wat ik zo prettig vind, Tom Poes?' zei heer Bommel op dat moment. 'Het is zo'n rustig idee, dat Berta zo door en door een Dame is! Ze zal er niet over denken om het mij moeilijk te maken! Ze heeft ongelooflijk veel tact en beschaving, als je begrijpt, wat ik bedoel! En dat is erg prettig voor mij, jonge vriend!'

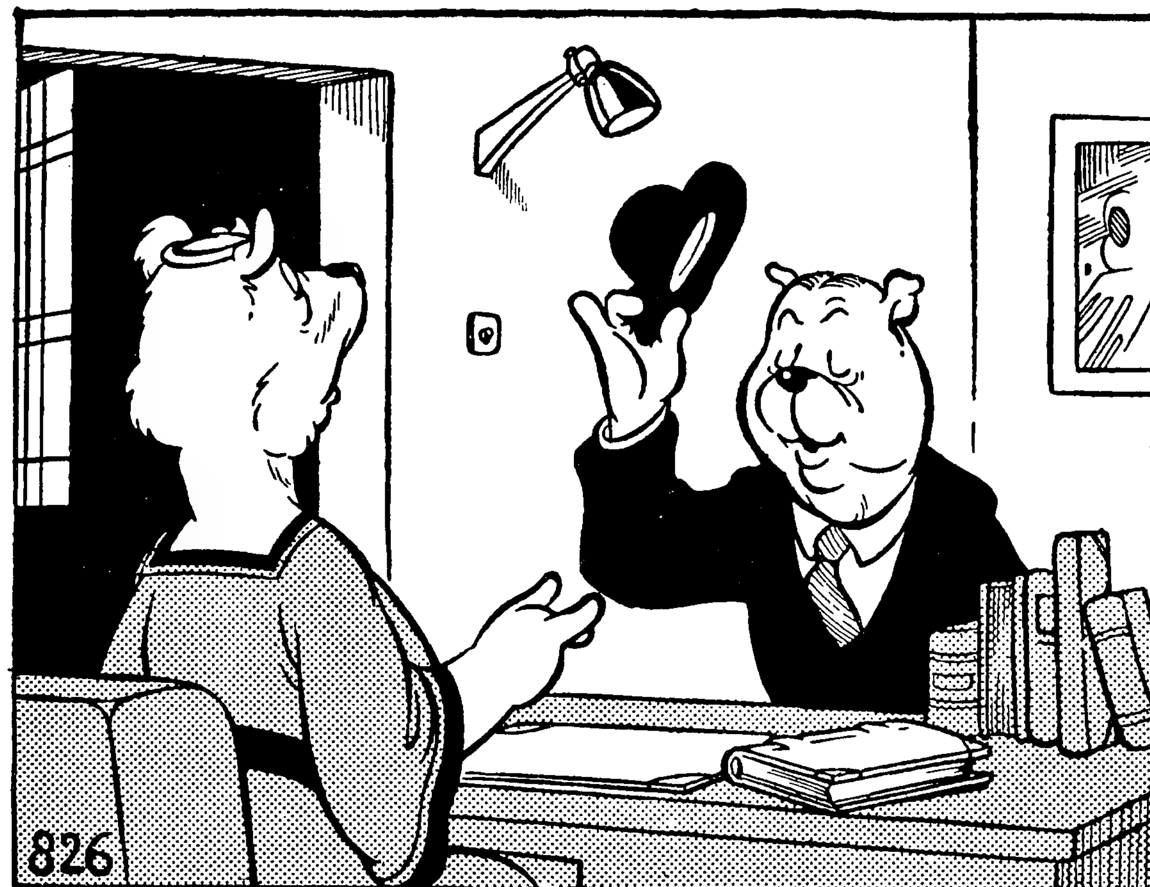

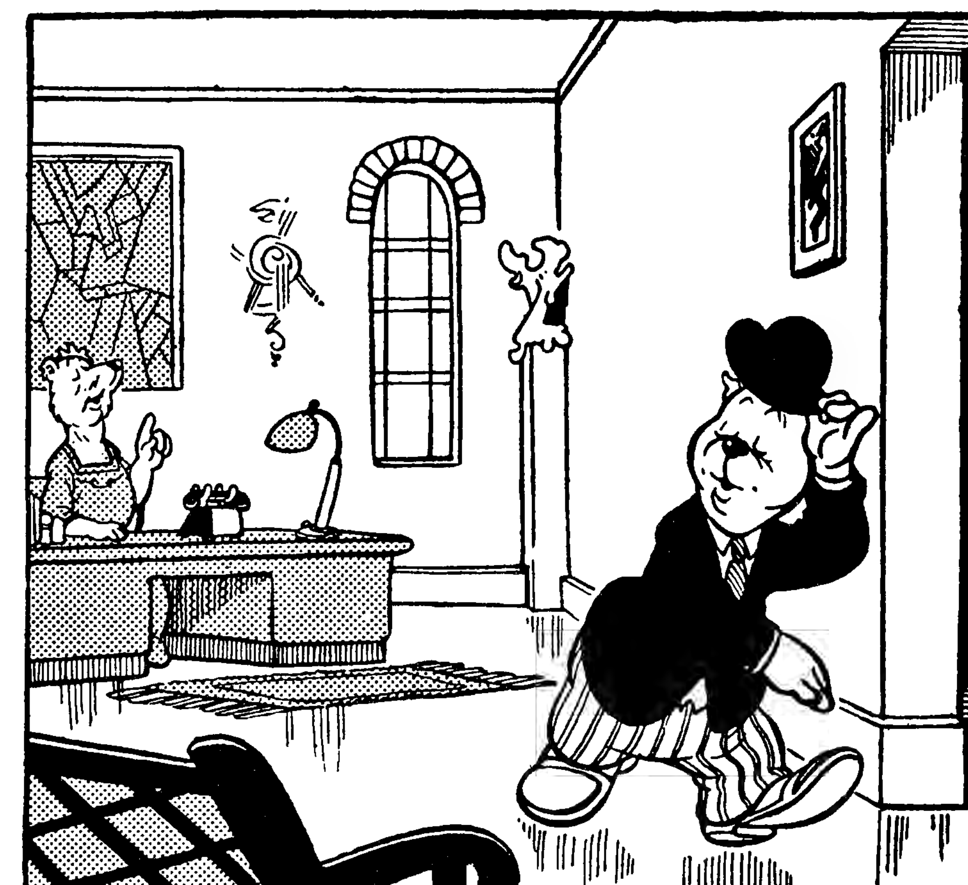
Toen heer Bommel en Tom Poes hun maaltijd hadden genuttigd namen ze afscheid van de waard en liepen naar de Oude Schicht toe.
'Werkelijk een uitstekend uitspanninkje!' zei heer Bommel. 'Ik zal het bij mijn vrienden en relaties aanbevelen! Het eten is goed en de bediening keurig! Kijk nu bijvoorbeeld eens naar die herbergier, jonge vriend! Hij loopt buigend achter ons aan en hij weet niet hoe hij mij genoeg eer kan bewijzen! Dat is natuurlijk zeer juist gezien, maar je weet, hoe zelden die eenvoudige lieden een heer geven wat hem toekomt!'
Op dat moment, net toen heer Bommel in de Oude Schicht wilde stappen, haalde de keurige herbergier een knuppel van achter zijn rug te voorschijn en gaf heer Ollie daarmee een ferme tik op het hoofd. Nu, dat kwam aan, dat verzeker ik je! Heer Bommel slaakte een gesmoorde kreet en viel toen met verdraaide ogen op de grond.
'Hé!!!' riep Tom Poes. 'Wat betekent dat?'
'Houd jij je er nu buiten!' zei de waard. 'Dit is een aangelegenheid tussen mij en die dikke heer. Er staat een prijs op zijn hoofd en die ga ik verdienen – en ik laat me daarbij door jou niet storen!'
Maar Tom Poes liet zich door die woorden niet overbluffen, dat snap je! Hij sprong op de herbergier af en probeerde hem de knuppel te ontwringen. Maar de waard was een potig iemand, die zich door Tom Poes niet van de wijs liet brengen.
'Hoor eens baasje!' zei hij, terwijl hij hem bij het nekvel van zich af hield, 'Ik heb persoonlijk niets tegen jou! Het gaat alleen om die dikke vriend van je! Maar als je lastig bent, zal ik me gedwongen zien om je voorlopig ook onschadelijk te maken!'

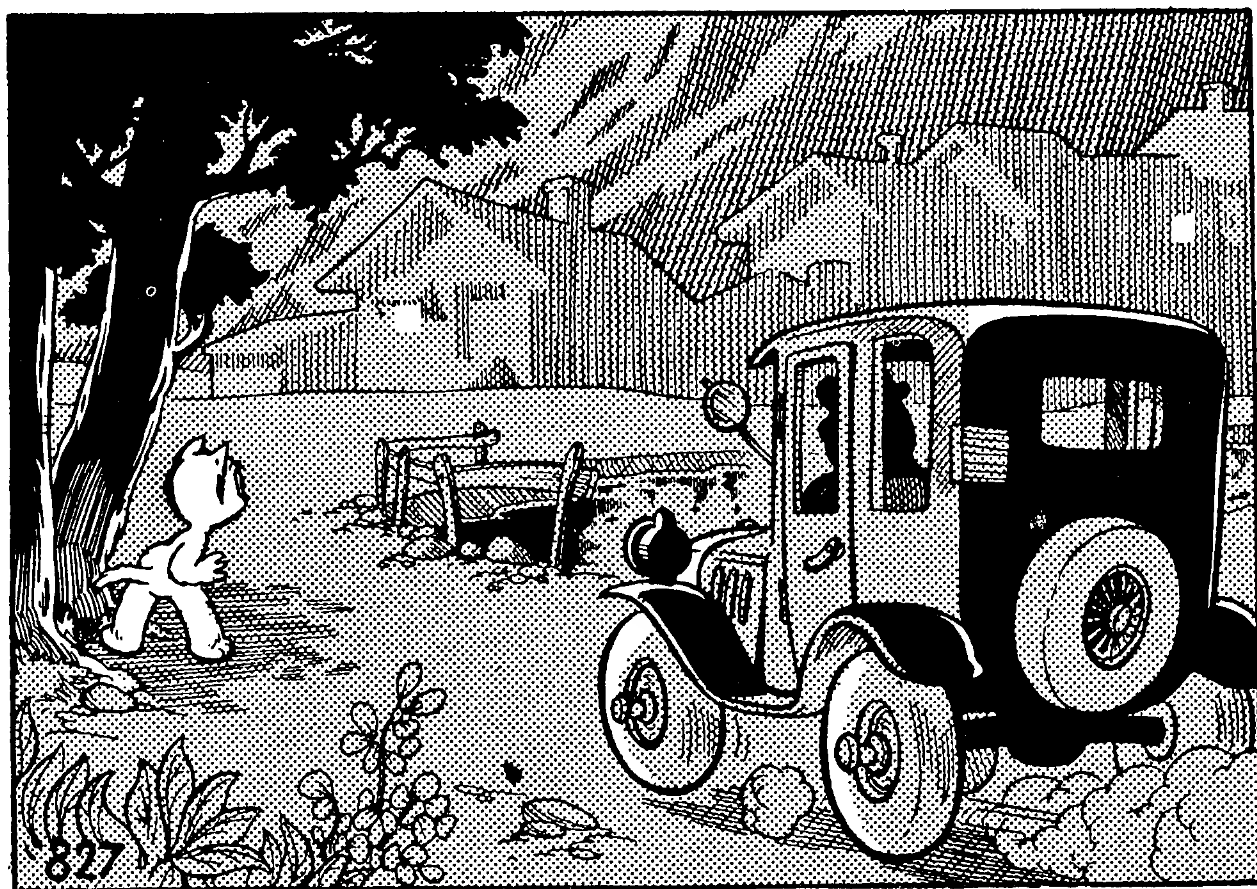

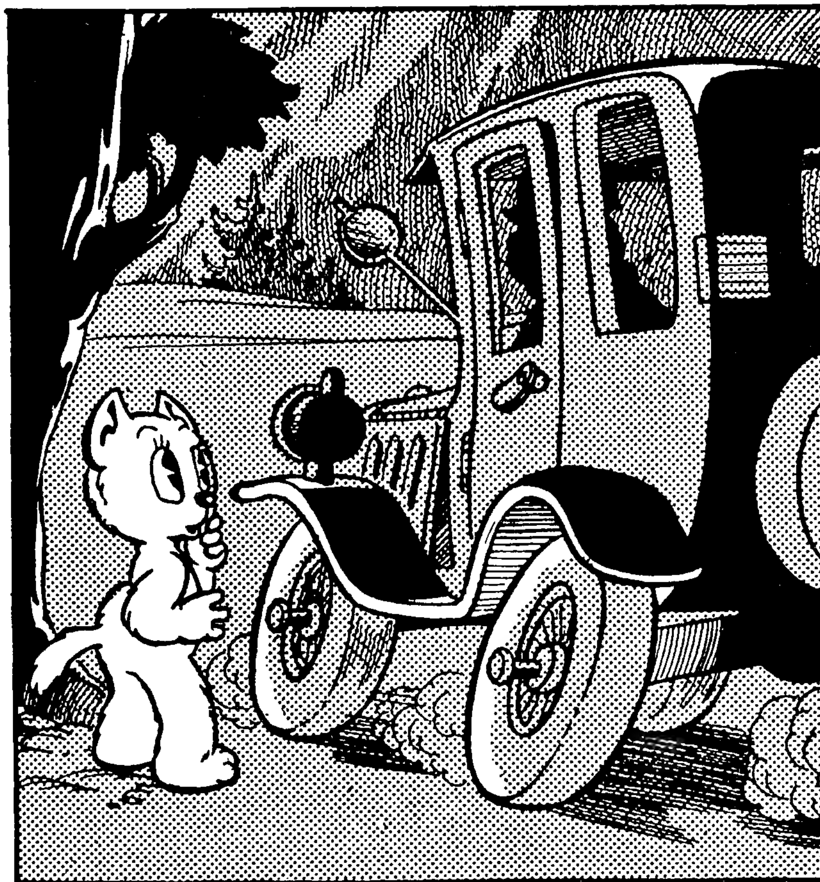
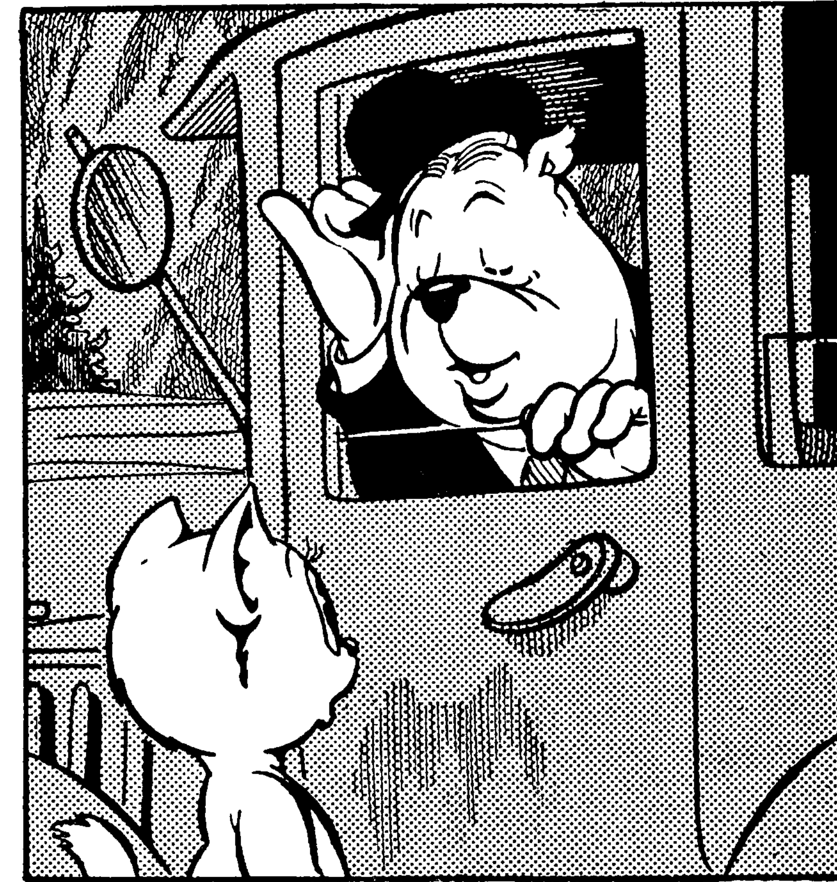
De herbergier gooide Tom Poes van zich af en sjorde heer Bommel, die nog steeds bewusteloos was, op zijn rug om hem naar binnen te dragen.
'Tienduizend florijnen!' mompelde hij in zichzelf. 'Een mooi bedrag! Een erg mooi bedrag! En zo gemakkelijk verdiend! Ik hoop nu alleen maar, dat deze namaak-heer lang genoeg bewusteloos blijft en dat ik geen last van hem krijg! Want dan zou ik hem nog een tik op het hoofd moeten geven en dat vind ik erg naar. Ik ben zo fijngevoelig!'
Intussen was Tom Poes niet stil blijven staan om naar het gemompel van de waard te luisteren, dat begrijp je wel. Hij nam een aanloop en besprong hem op het ogenblik, dat de herbergier met zijn last naar binnen wilde stappen. Maar, zoals ik al eens gezegd heb, de waard was een potig iemand en de aanval van Tom Poes was maar kinderwerk voor hem.
Hij stak een grote voet uit en gaf de arme Tom Poes een trap, zodat hij met een grote boog in een langsstromend riviertje belandde. PATS!!!
Daar zat Tom Poes in het koude water te knarsetanden van woede. Machteloos zag hij hoe de deur van de herberg achter de ruwe waard dichtviel.
Maar het koude water had een kalmerende invloed op hem en al gauw zag hij in, dat de enige manier om heer Bommel te helpen een list zou zijn.
'Ik zou overigens wel eens willen weten,' dacht hij, 'wie een beloning op het terugbezorgen van heer Ollie heeft gezet. Dat moet toch haast prinses Berta wel zijn! Die arme heer Bommel! Het is toch wel erg! Maar waarom is hij ook verliefd geworden? Hm, het enige wat ik kan doen, is hem zo goed mogelijk door dit verschrikkelijke avontuur heen helpen!'
En Tom Poes klauterde vastberaden tegen de vaste wal op om een list te gaan verzinnen...

Intussen had prinses Berta een detective gehuurd. Het was de particuliere speurder Sloor Slobber, die in de omstreken van Rommeldam een grote naam had wegens het opsporen van weggelopen honden.
'U moet heel voorzichtig te werk gaan!' zei de prinses. 'Géén ruw werk, daar houd ik niet van. Maar heer Olivier is in overspannen toestand weggelopen en daarom moet u hem tot elke prijs terugbrengen. Het geeft niet hoe, zelfs wanneer u geweld moet gebruiken, zou ik het kunnen goedkeuren. Maar fijntjes, begrijpt u? U krijgt tienduizend florijnen wanneer u hem hier brengt, maar als het u niet gelukt krijgt u niets. Ik houd niet van weggegooid geld, begrijpt u? Bovendien zou ik u niet eens kunnen betalen wanneer u hem niet terugbrengt, want heer Olivier houdt de kas. Hij is nu eenmaal zo. Is alles u duidelijk?'
'Zeker, zeker, heel duidelijk!' zei de detective. 'Waar moet ik zo ongeveer zoeken? Wáár zo ongeveer? De aarde is zo groot, hè? Erg groot!' De prinses fronste de wenkbrauwen. Maar voordat ze had kunnen antwoorden ging de telefoon. Ze nam de haak op en luisterde en naarmate ze luisterde klaarde haar gezicht op.
'In orde!' zei ze ten slotte. 'Ik zal iemand sturen. Houd hem goed vast en laat hem niet weglopen, want ik houd niet van half werk!' Toen legde ze de telefoonhoorn weer neer en wendde zich opnieuw tot de detective.
'U treft het!' zei ze. 'Heer Olivier is al gevonden! Hij wordt op het ogenblik vastgehouden door de herbergier van Café 'Het Hoefijzer' in het dorp Stuipendrecht. Daar kunt u hem gaan halen. Maar verlies hem niet! En denk er aan, dat u de beloning met die herbergier zult moeten delen! Doe uw best! En laat in het vervolg uw hoed op de gang, ik houd niet van hoeden in de kamer. Goeden dag!'

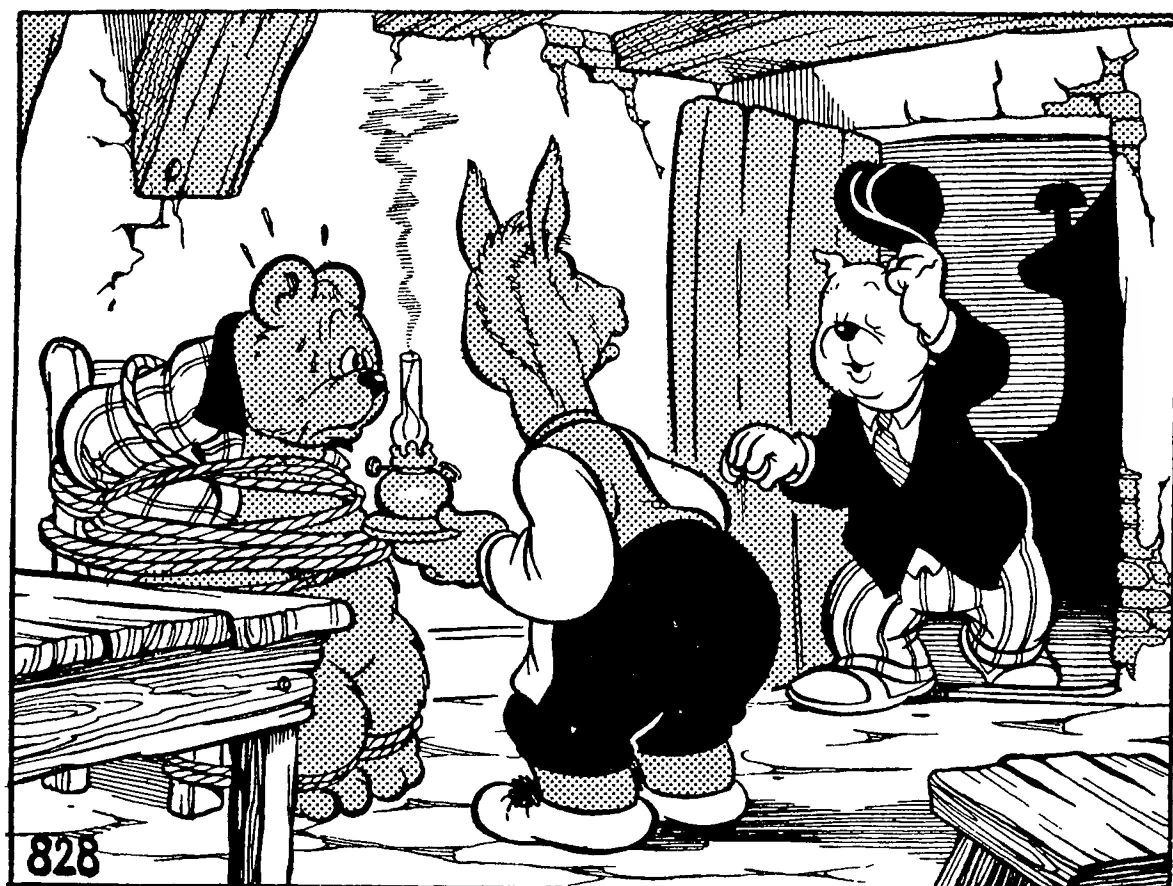
Tom Poes bracht de dag door met wachten. Hij had bedacht, dat hij heer Ollie het beste zou kunnen bevrijden, wanneer de waard hem naar buiten zou brengen om hem naar Bommelstein te rijden. Maar dat deed de waard niet, zoals we weten, en dat is dan ook de reden, waarom Tom Poes bij het vallen van de avond kleumerig en uit zijn humeur tussen een paar bomen in naar de herberg stond te kijken. Hij begon er juist over te denken om toch maar in te breken, toen er over de weg die naar Rommeldam leidde, een oud autootje aan kwam rijden. Het voertuig bewoog zich langzaam en onzeker over de weg en tenslotte stopte het vlak bij Tom Poes.

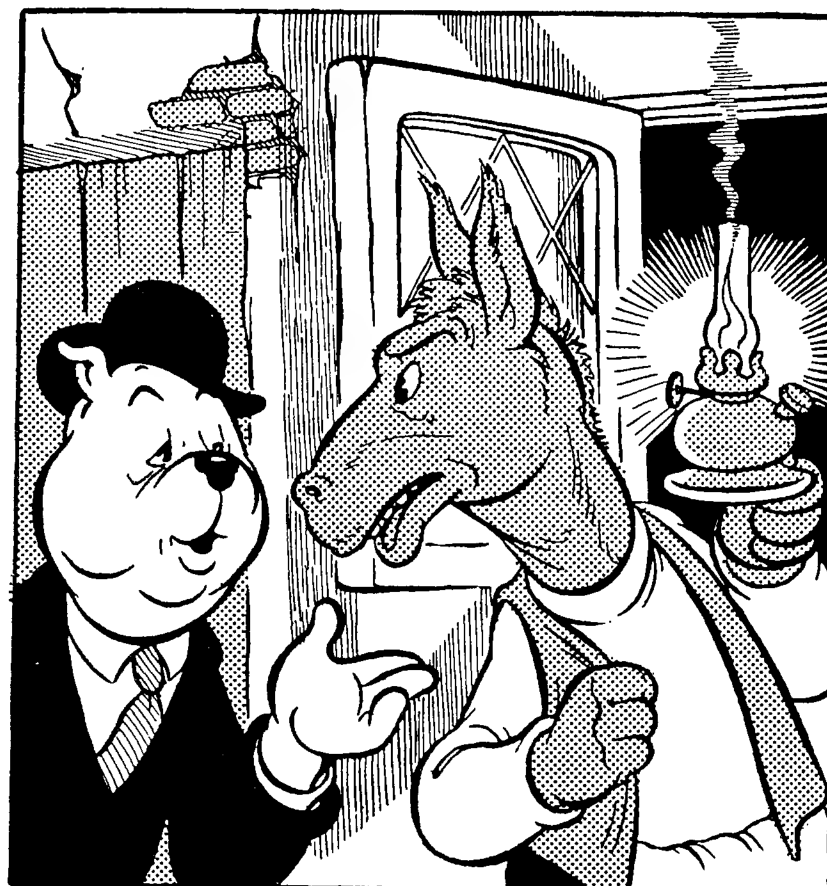
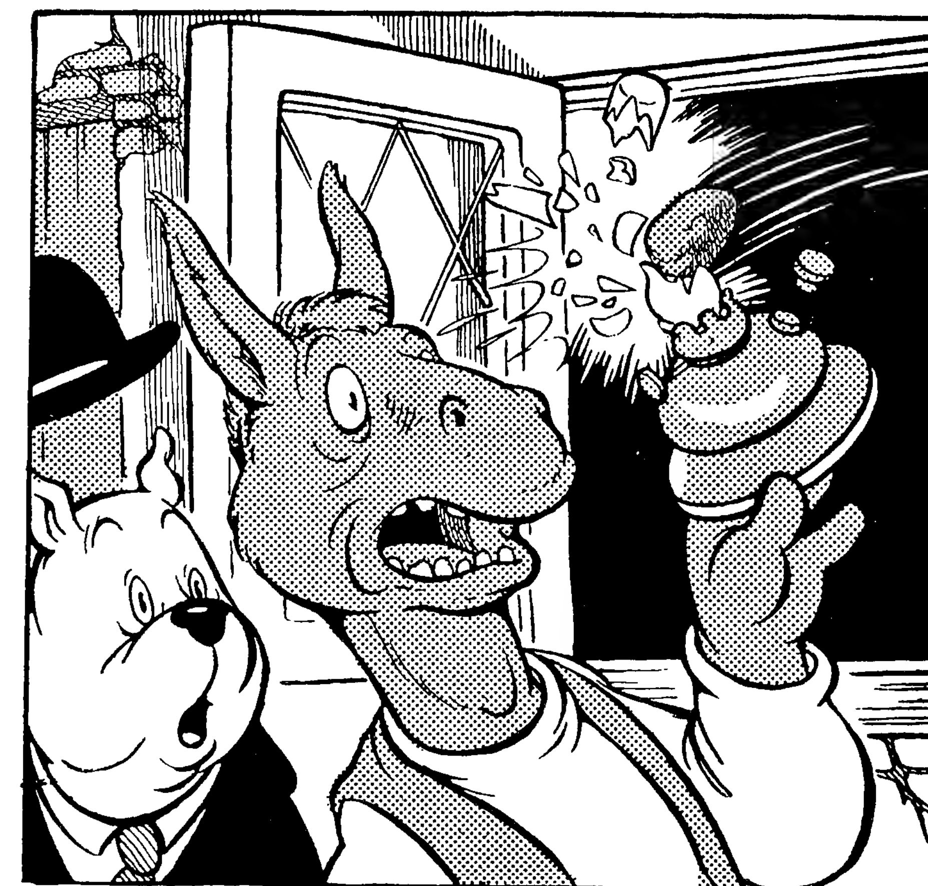
'Goeden avond!' zei de chauffeur, zijn hoed afnemend, 'goeden avond! Kunt u me ook zeggen, waar Café 'Het Hoefijzer' hier is? Ik ben hier vreemd, ziet u? Café 'Het Hoefijzer'! Daar moet ik iemand halen. Een overspannen iemand. Ik ben detective, ziet u? Detective S. Slobber, misschien wel eens van gehoord? Sloor Slobber, van Rommeldam!'

'Aha! Juist!' zei Tom Poes, 'ik begrijp er alles van! De herberg die u bedoelt is hier vlak tegenover! Een overspannen iemand, zei u? Is dat soms heer Bommel?'

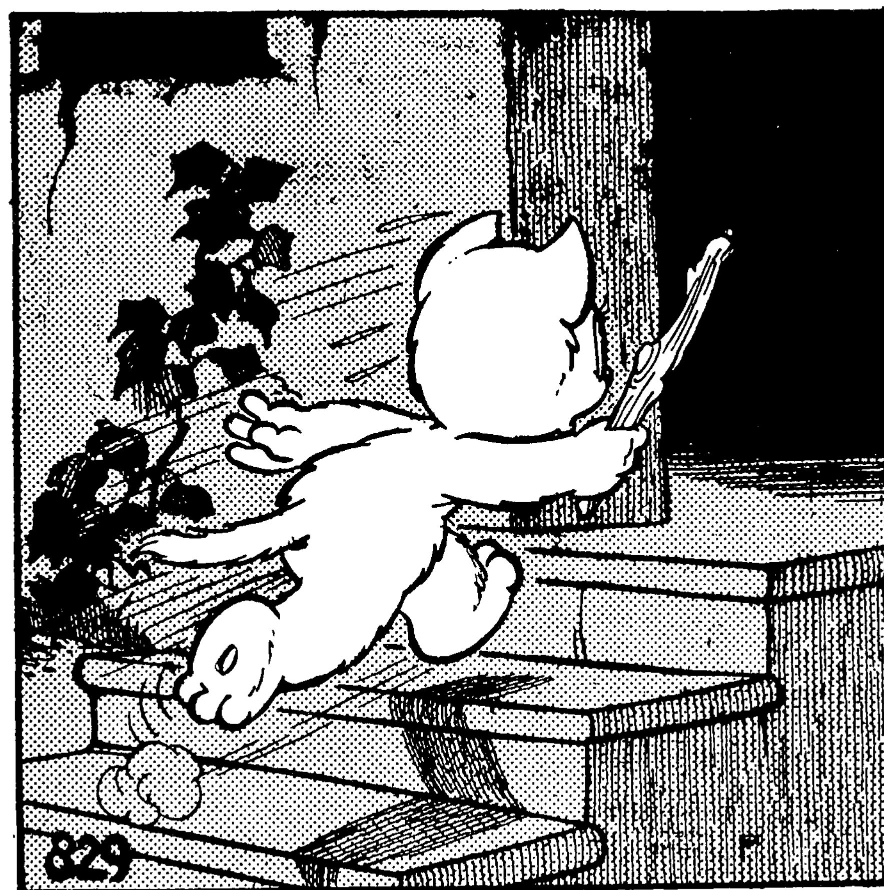
'Juist!' zei de detective, 'heer Bommel, Olivier B. Bommel! Die is het! Dank u voor uw inlichtingen! Hartelijk dank!' Hij nam zijn hoed weer af en reed naar de overkant, terwijl Tom Poes hem tevreden stond na te kijken.

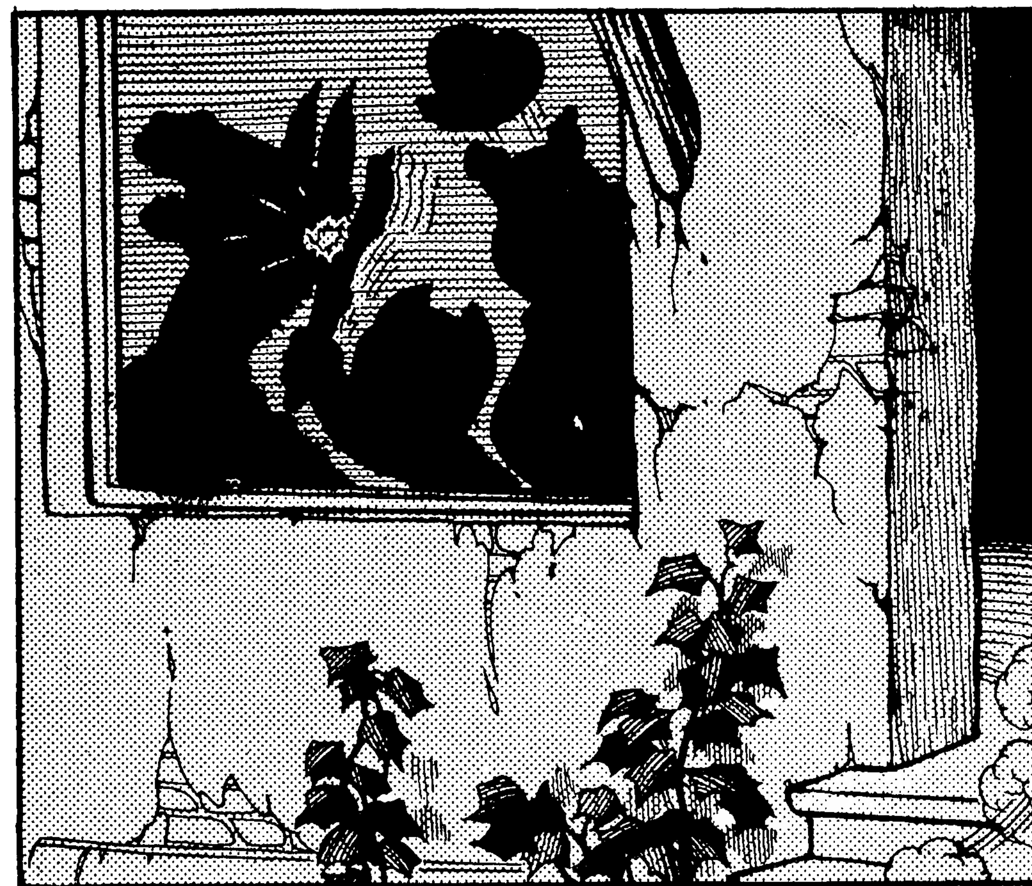
'Eindelijk!' dacht hij, 'nu kan ik direct aan het werk gaan! Deze detective lijkt me niet zo erg slim, daar zal ik het tamelijk gemakkelijk mee hebben wanneer ik een beetje handig ben. Hm, eens even nadenken...'

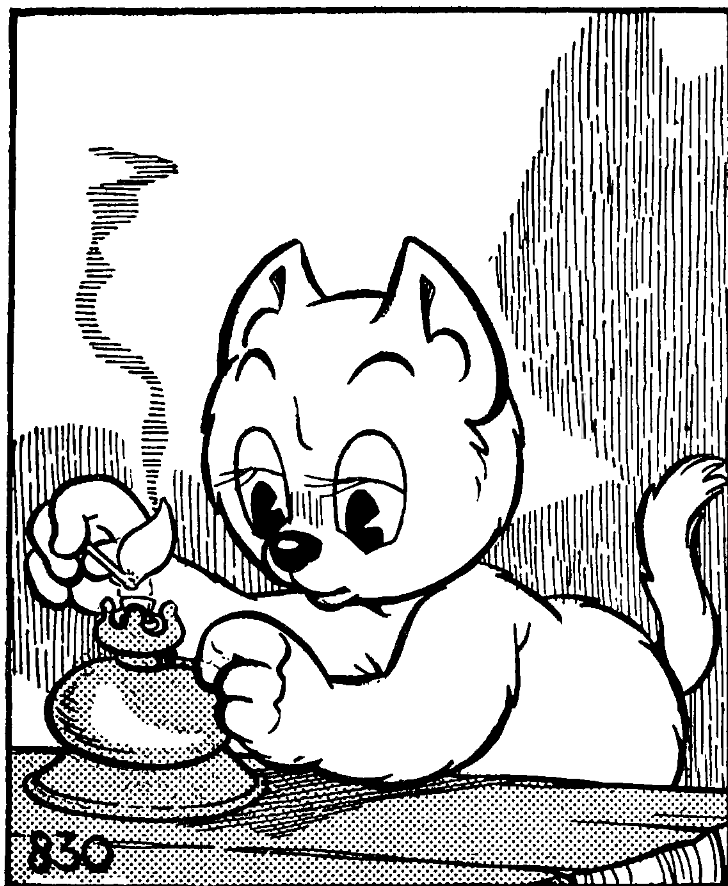

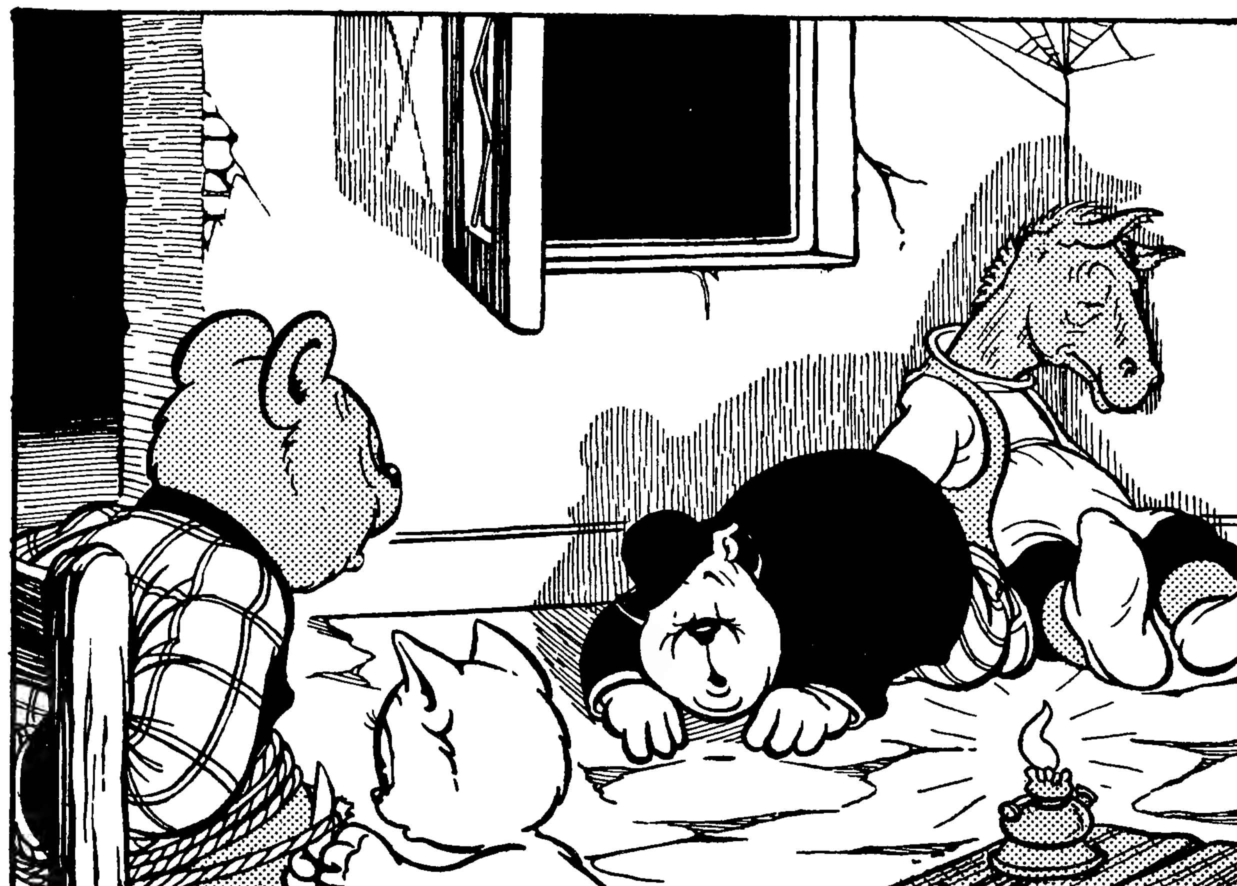
Toen de detective de deur van de herberg opende was de avond al helemaal gevallen. De waard had een oude petroleumlamp aangestoken en stond zorgzaam bij heer Ollie, die gebonden in een stoel zat.
'Goeden avond!' zei de detective. 'Ik ben de particuliere speurder Sloor Slobber uit Rommeldam! Aangenaam, heel aangenaam! Ik kom heer Bommel halen, heer Olivier B. Bommel die zo overspannen is!'
'Ik ben niet overspannen!' brulde heer Ollie. 'Ik neem dit niet! De hele dag ben ik bezig deze vent – want een heer is hij niet, vast niet – deze vent aan het verstand te brengen, dat ik niet overspannen ben en dat ik niet vastgebonden wil worden en dat ik de politie op hem af zal sturen en dat ik weg wil en dat ik niet voor me zelf insta wanneer hij me niet losmaakt!'
'Een ernstig geval!' zei de herbergier, 'hij is werkelijk èrg overspannen! Je mag wel voorzichtig zijn bij het vervoer!'
'Ja, ja! Zeg dat wel!' zei Slobber. 'Maar ik ben aan dit soort dingen gewend! Ik zal hem een paar handboeien aandoen, je weet wel, een paar handboeien!'
'Maak me los!' tierde heer Bommel. 'Ik bega een ongeluk! Schurken! Lafaards!'
'Ik moet de beloning met je delen!' vervolgde de detective. 'Ieder de helft, zei de prinses!'
'Dat gaat zo maar niet!' protesteerde de waard! 'Ik heb hem gevonden! Ik...'
'Welke prinses!!!???' schreeuwde heer Bommel. 'Je wilt toch zeker niet beweren, dat Berta dit heeft verzonnen?! Leugenaars! Ik zal...'
Het is de vraag hoe dit geroep en geruzie af zou zijn gelopen, wanneer er niet iets onverwachts was gebeurd. Maar er gebeurde gelukkig wèl iets. Door het openstaande raam vloog een steen, die de lamp van de waard verbrijzelde. Op hetzelfde moment werd het donker in de gelagkamer...

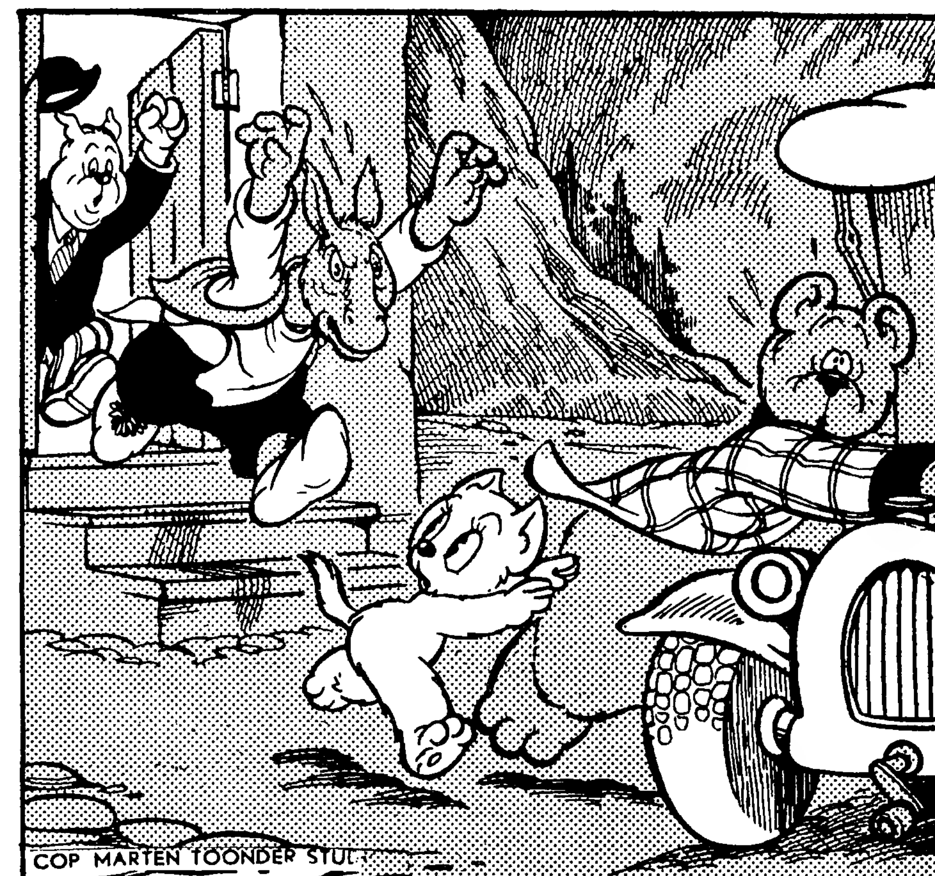

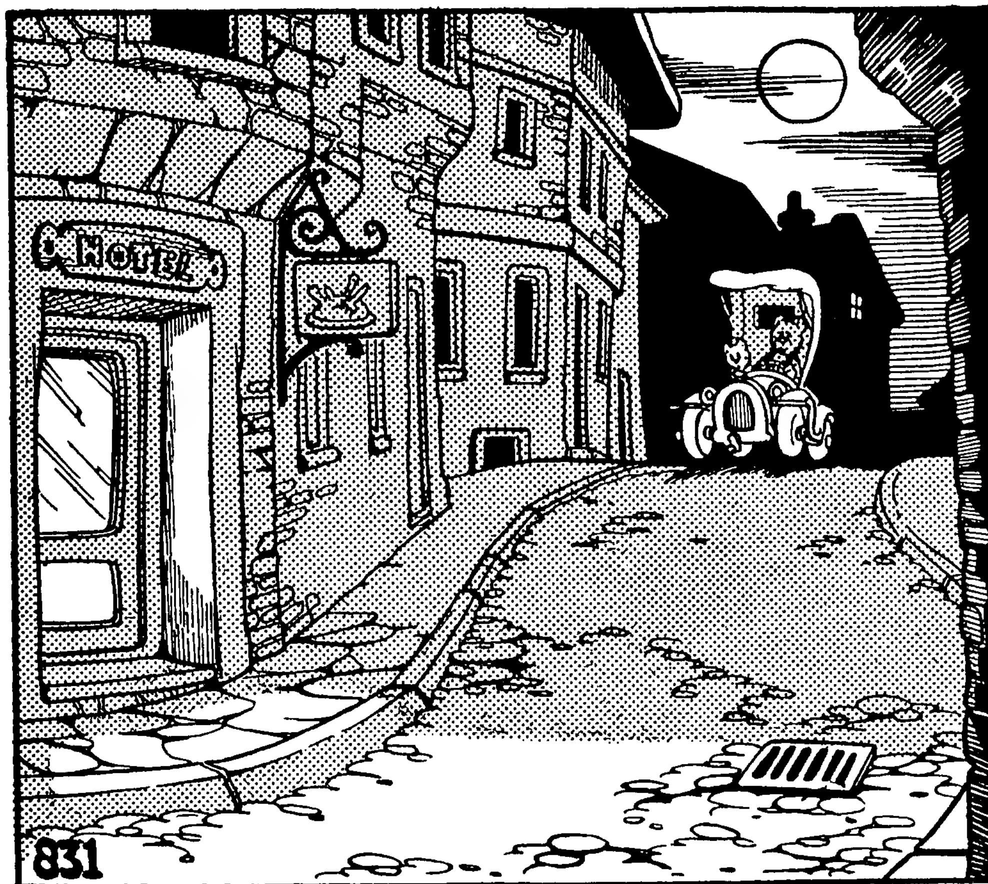

Ik hoef je natuurlijk niet te vertellen, wie die steen gegooid had. Dat was Tom Poes, die vond, dat zijn tijd nu zo langzamerhand wel gekomen was. Hij wachtte even om te zien, of zijn projectiel doel getroffen had en rende toen de herberg binnen, met een dikke tak als wapen in de hand. Zonder aarzeling sprong hij regelrecht op de waard af en sloeg hem met het eind hout op het hoofd. Het gaf een doffe knal en de herbergier wankelde getroffen achteruit. Maar omdat het zo donker was en omdat hij helemaal niet in de gaten had, dat er een nieuwe bezoeker binnen was gekomen, dacht hij natuurlijk, dat het de detective was, die hem zo ruw behandelde.
'Ik zal je!!' riep hij, razend van pijn en woede. 'Jij wilt die beloning natuurlijk hebben, hè? Jij bent helemaal geen detective! Je bent een gewone schurk!'
'Jullie zijn schurken!' riep heer Bommel, die ook niets kon zien en angstig het lawaai om zich heen beluisterde. 'Maak me los! Help! Politie!'
Tom Poes had zich intussen omgekeerd en sloeg nu ook de detective op de hoed. Wel, het gevolg was, dat de scherpe speurder nu ook het geduld verloor en onstuimig op de waard afsprong. Er ontstond in het donker nu een wild gevecht. Tom Poes zorgde, dat hij uit de buurt bleef en hield zijn knuppel bij de hand om toe te kunnen slaan als het moest. En heer Ollie zat er tussen in, zo nu en dan een klap opvangend, die niet voor hem bestemd was, en luidkeels om hulp roepend.
En toen, ineens, werd het stil...

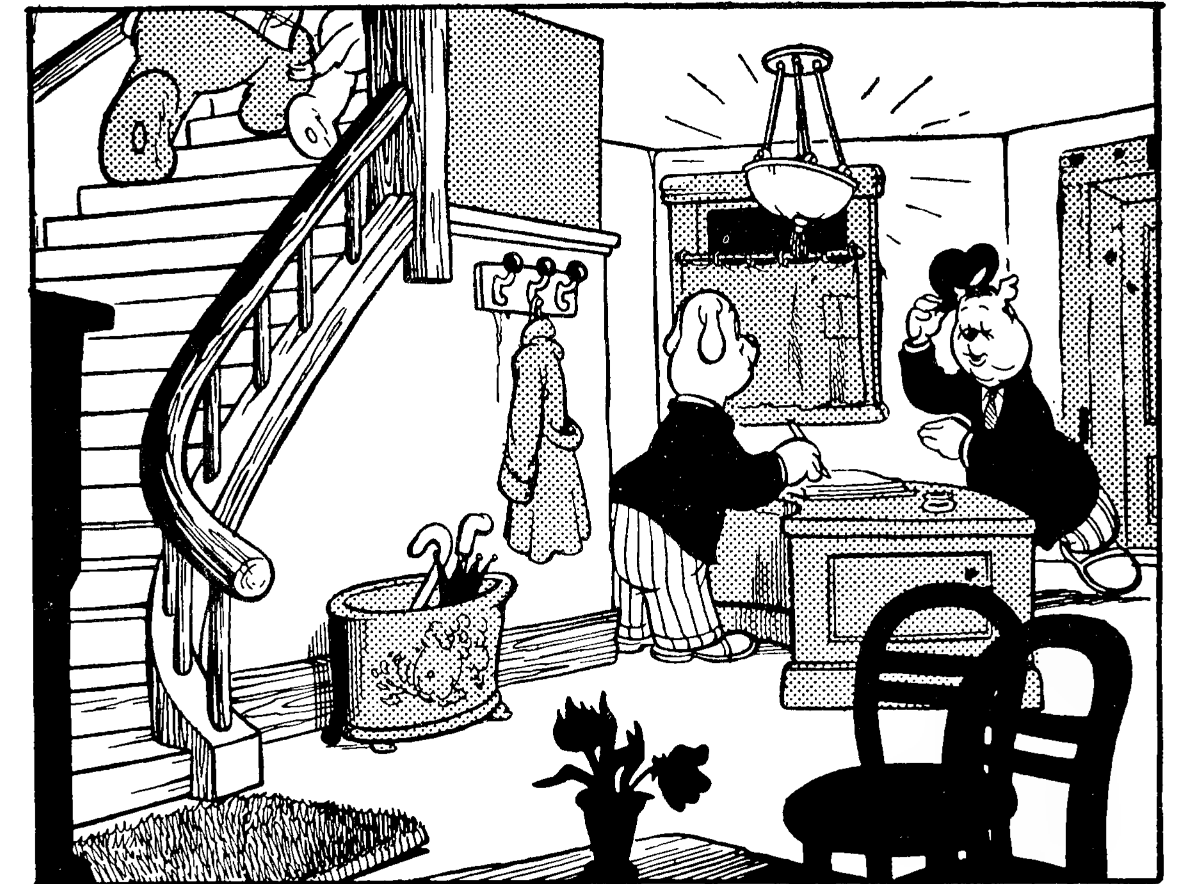

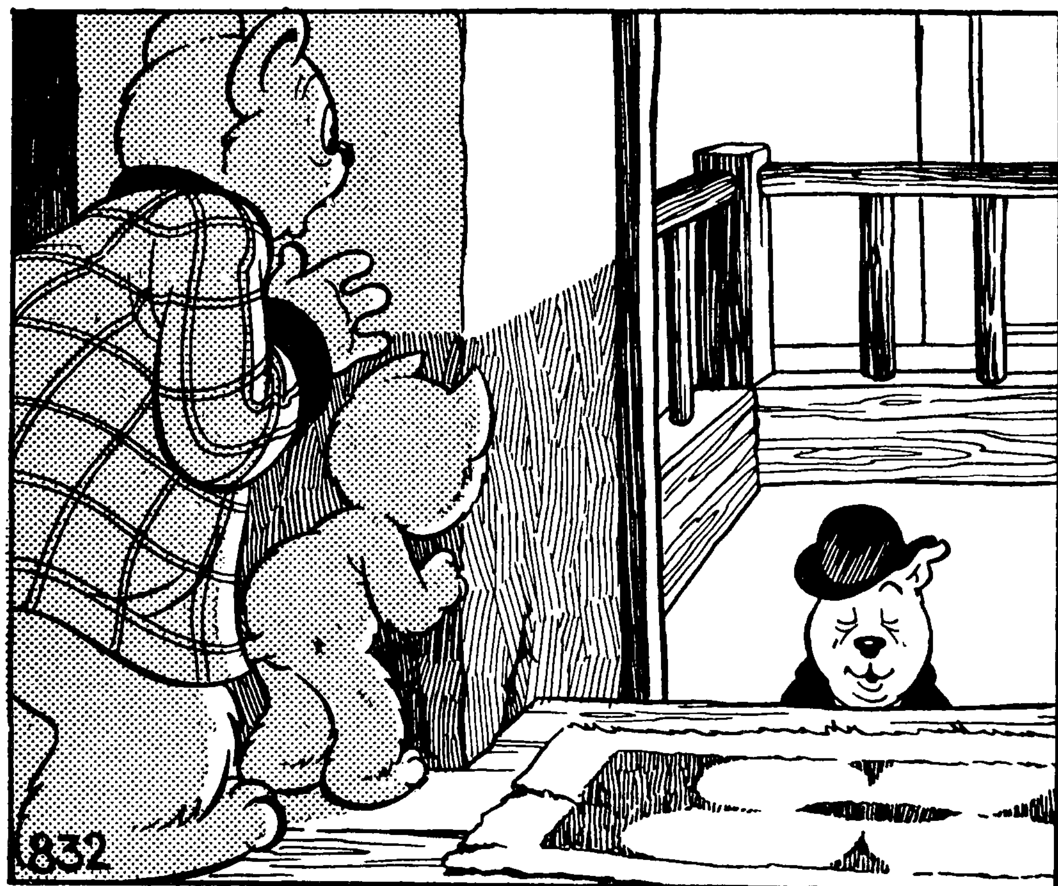

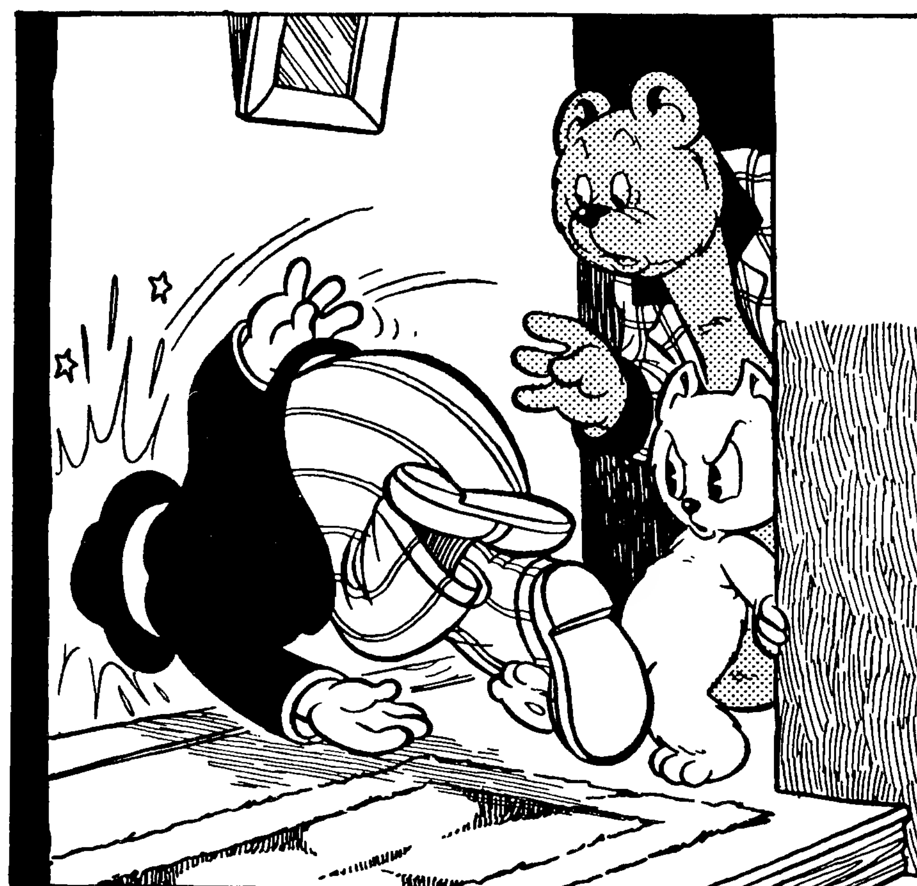
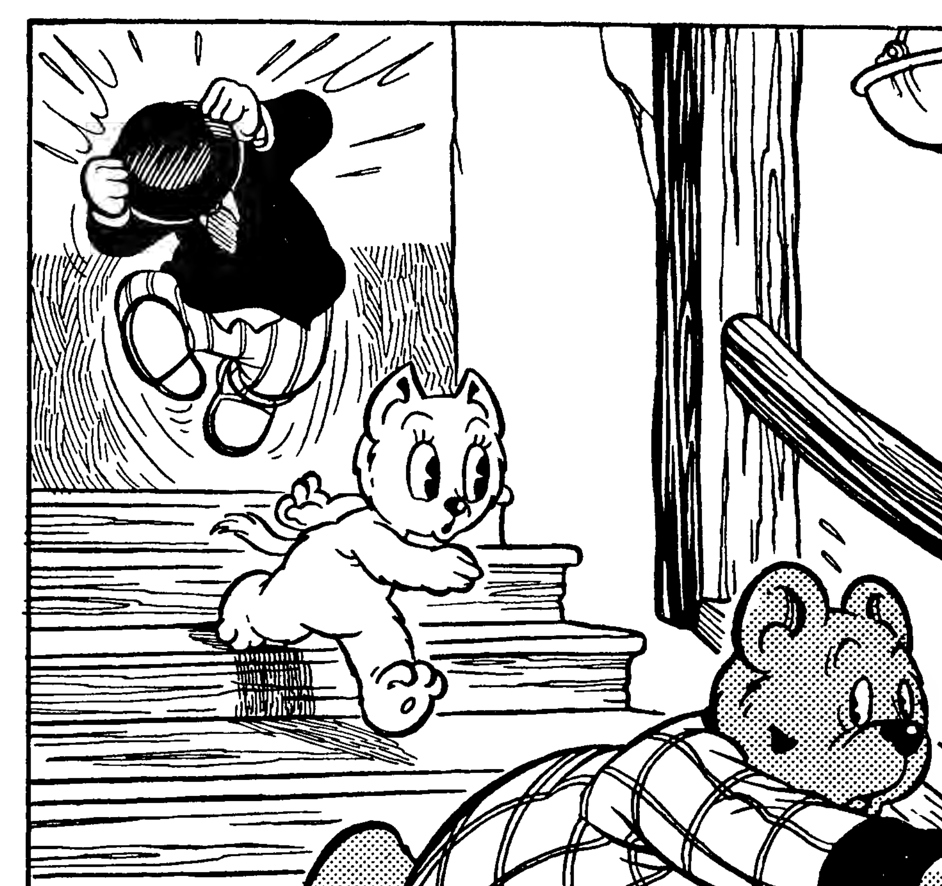
De reden van de plotselinge stilte was helemaal niet geheimzinnig. De herbergier en de detective hadden elkander zó toegetakeld, dat ze beiden door verval van krachten op de grond waren gezakt en nu half bewusteloos in een hoek lagen. Nu, dat was precies, waar Tom Poes op had gewacht. Hij stak de lamp weer aan en verlichtte heer Bommel, die met uitpuilende ogen, nog steeds gebonden in zijn stoel hing.
'T-t-totottottom P-p-poe-poes!!' stotterde hij. 'Jij!!!'
'Ja, natuurlijk!' zei Tom Poes. 'Kom, we moeten vlug zijn heer Ollie!' En hij begon haastig heer Bommels touwen door de snijden.
'Je hebt me lelijk in de steek gelaten!' jammerde heer Ollie. 'De hele dag heb ik in gebonden toestand in deze vieze fauteuil doorgebracht, terwijl jij zingend door de natuur slenterde! Je denkt ook nooit eens aan mij! O, o, wat een toestand voor een heer van mijn stand! De prinses moest eens weten, dat... de prinses... eh... denk jij, dat Berta mij gevangen heeft laten nemen, Tom Poes? Die ene vent zei zo iets! Denk jij, dat...'
'Daar zullen we het later wel eens over hebben!' zei Tom Poes. 'De herbergier en de detective beginnen bij te komen! Vlug, heer Ollie!' En hij trok heer Bommel uit de stoel, sjorde hem mee de gelagkamer door en duwde hem in de nog steeds geduldig wachtende Oude Schicht. Nu, het was maar net op tijd. Heer Bommels belagers krabbelden overeind, zagen met één oogopslag wat er gebeurd was en snelden achter hem aan, de deuropening uit...

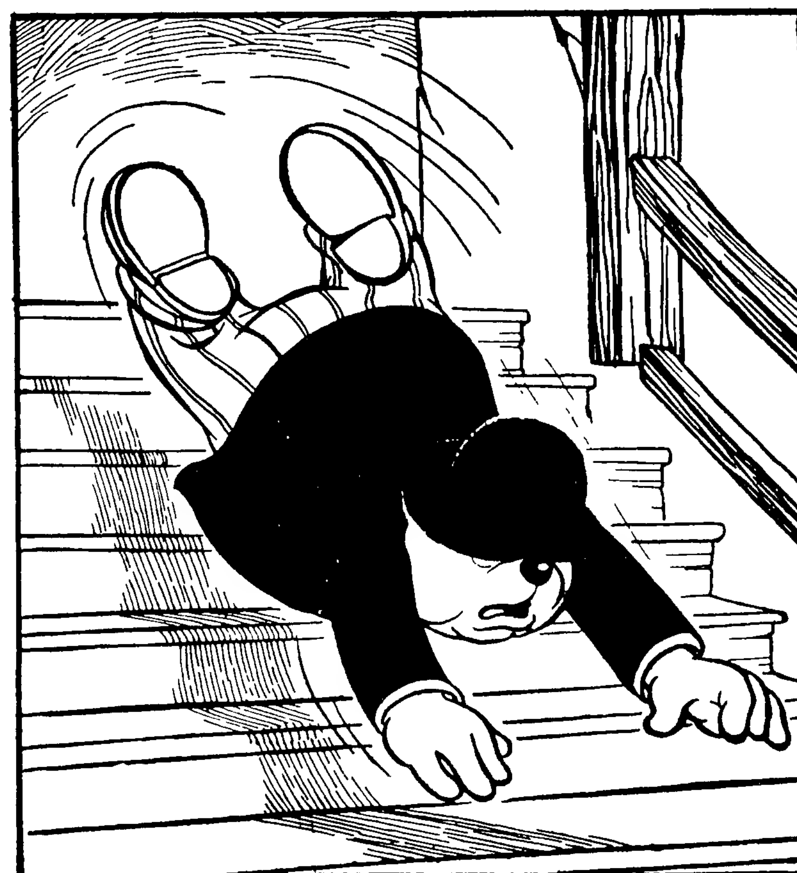
Heer Bommel gaf gas en reed weg, terwijl de detective en de herbergier het nakijken hadden. Ze reden het dorp Stuipendrecht door en kwamen nu op een eenzame landweg, die naar het stadje Bokserheide voerde.
'Het lijkt me het beste, om een hotel te zoeken!' zei heer Bommel. 'Ik ben zéér vermoeid. De gebeurtenissen hebben mij zéér aangegrepen. Dit is niets voor een heer met mijn teer gestel! Ik ben op en top òp, als je begrijpt, wat ik bedoel! En dan die verschrikkelijke gedachte, dat Berta... dat de prinses hier de hand in gehad zou hebben! Ik kan er niet over uit! Hier is een hotelletje, jonge vriend! Volg me, ik zal een paar kamers bespreken en dan gaan we hier wat verse krachten opdoen!'
'Ik weet niet, of dat wel verstandig is!' zei Tom Poes. 'Ik geloof, dat we beter zo ver mogelijk weg kunnen rijden! De prinses...'
Maar heer Bommel wilde niet luisteren. Hij liep met grote passen naar binnen, bestelde een paar kamers en trok Tom Poes mee naar boven. 'We gaan eerst slapen!' zei hij, 'uit! Ik heb rust nodig en jij denkt alleen maar aan jezelf!'
Zo pratende verdwenen ze bij een kromming van de trap, toen er een nieuwe gast verscheen.
'Goeden avond!' zei de gast, beleefd zijn hoed afnemend voor de hotelhouder. 'Mijn naam is Slobber, de speurder Sloor Slobber uit Rommeldam! Eh... zijn hier daarnet een paar reizigers aangekomen? Eén dikke, met een geruite jas aan en overspannen en een kleine witte?'
'Zeker!' zei de hotelhouder. 'Heer O. B. Bommel, uit Rommeldam en een zekere Tom Poes! Kamer vijfendertig en kamer zevenendertig! Trap op en dan linksom!'
'Dank u wel! Hartelijk dank!' zei de detective, de hoed lichtend. Toen begon hij snelvoetig de trap te beklimmen...

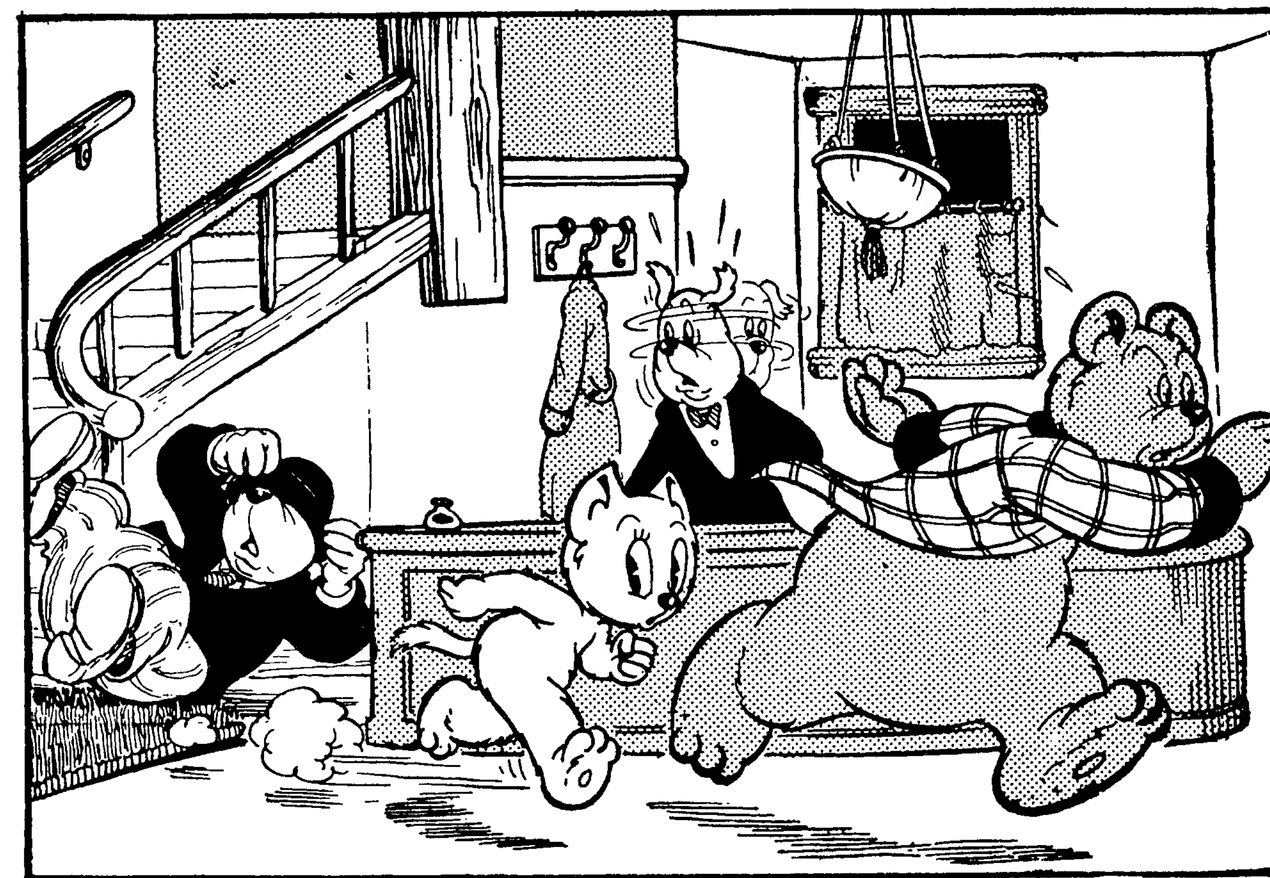

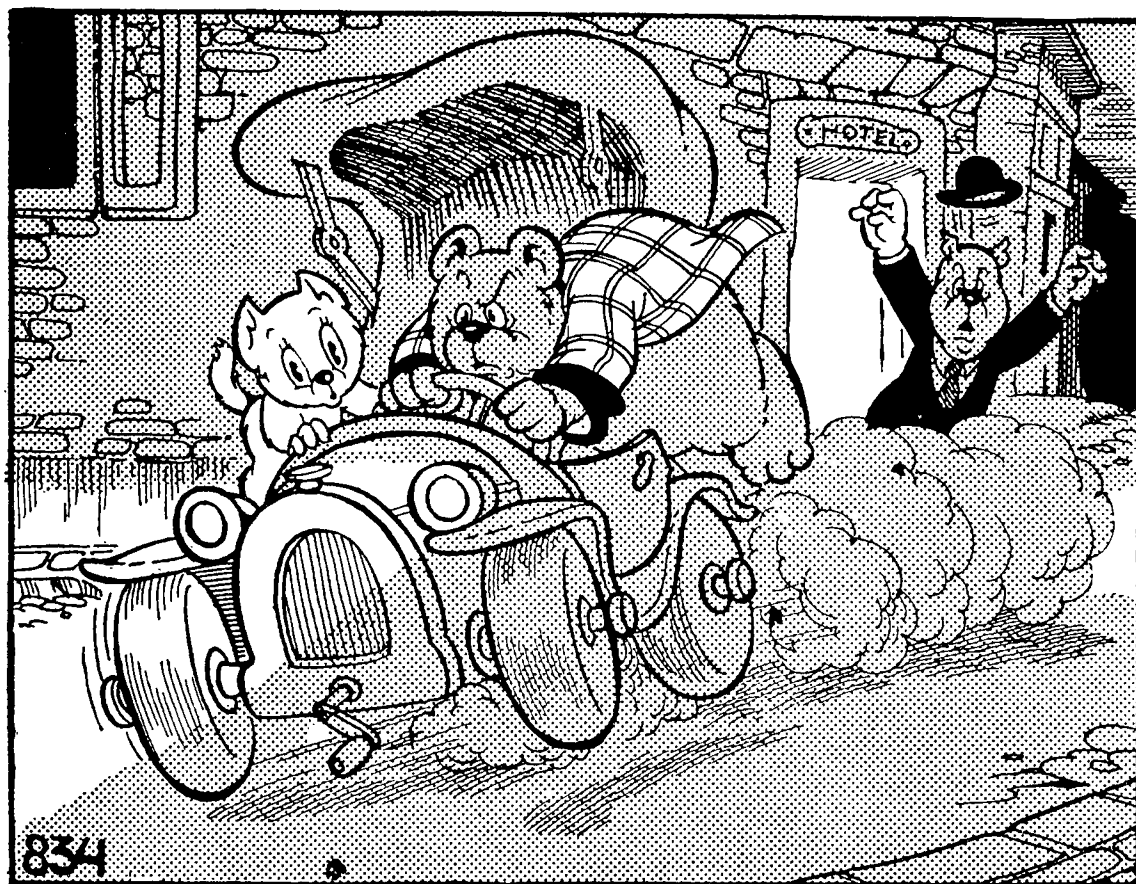
'Ik ben blij, dat ik eindelijk eens een beetje rust zal kunnen nemen!' zei heer Bommel, terwijl hij de trap van het hotel besteeg. 'Ik ben nog zelden zó moe geweest, jonge vriend! Denk eens aan, de hele dag in een stoel zitten! Gebonden in een stoel zitten, bedoel ik, want dat maakt veel verschil, als je begrijpt wat ik bedoel! Ik ben blij, dat ik me weer vertreden kan... dat ik kan gaan slapen, bedoel ik... ik meen...'
'Stil eens even, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Er komt iemand achter ons aan en we kunnen niet voorzichtig genoeg zijn! We zijn nog niet van die detective af, als u mij vraagt! Blijf hier staan, dan zal ik eens kijken wie daar aankomt!'
Nu, dat was al heel vlug bekeken. Het wàs de detective Sloor Slobber in eigen persoon, die heel onopvallend met zijn pothoed op en zijn kraakschoenen aan bezig was de trap te bestijgen. Maar dat bracht hij niet tot een goed einde! Want toen hij zwaar ademend de laatste trede nam, struikelde hij over de voet, die Tom Poes had uitgestoken. De oplettende speurder verloor het evenwicht en tuimelde voorover, zodat hij met een doffe smak, die de muren van het hotel deed dreunen, met het hoofd tegen de gangmuur bonsde. Dat kwam aan! Maar gelukkig droeg de detective een dophoed en dit hoofddeksel beschermde zijn schedel, door over de oren te glijden en muurvast om de neus te blijven spannen.
Tom Poes wachtte echter niet hoe het af zou lopen. Hij greep heer Bommel bij een hand en trok hem mee de trappen weer af. 'We moeten hier weg!' zei hij, 'het is hier in de buurt niet veilig voor ons, heer Ollie! Net als ik dacht!'

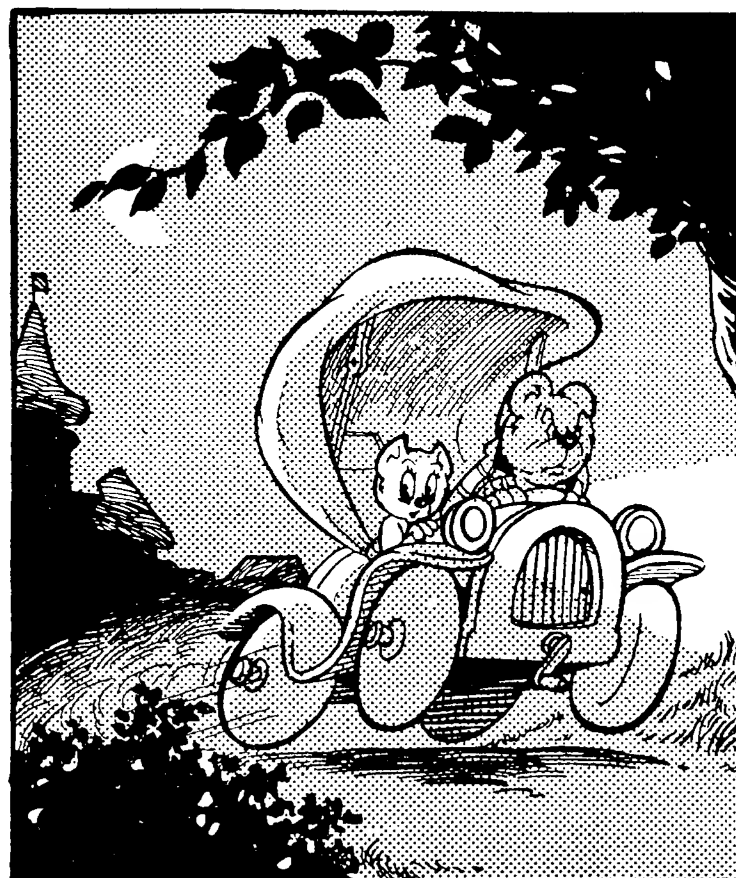
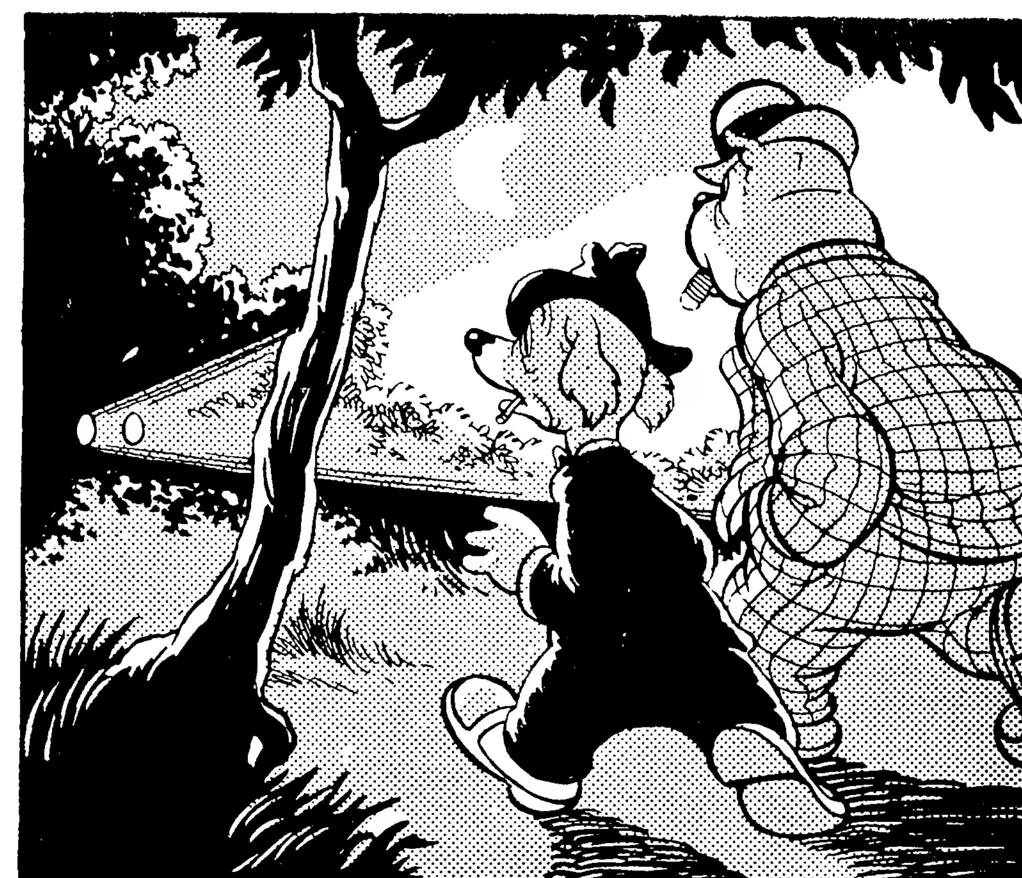

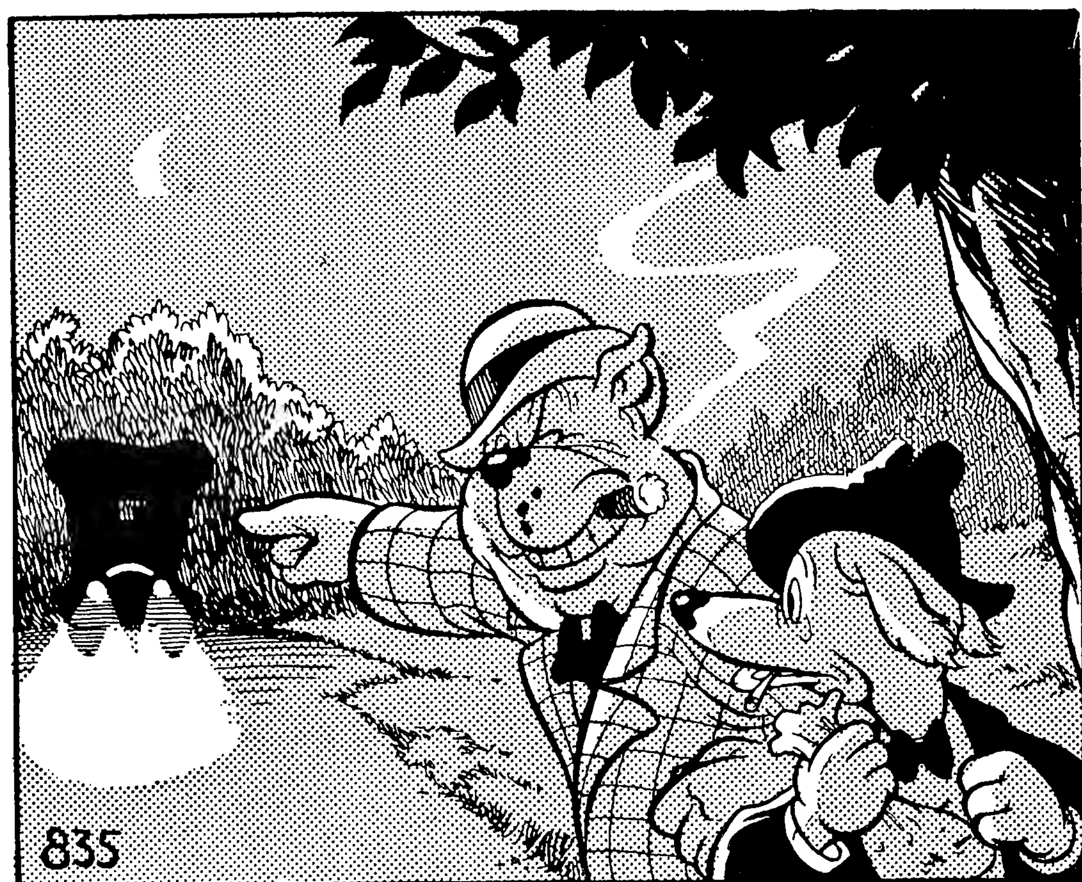

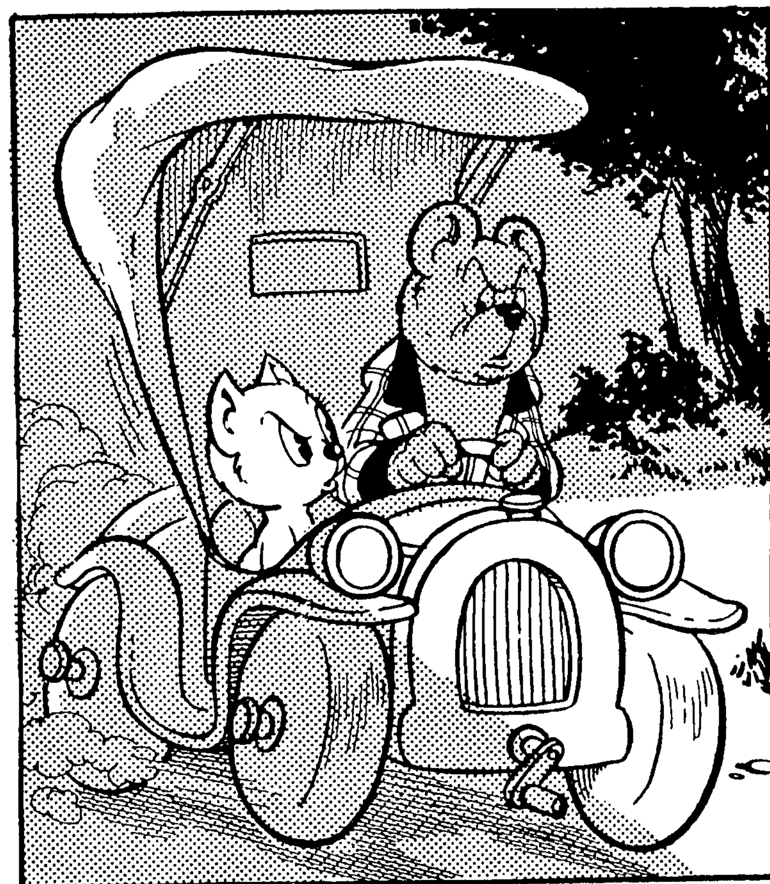
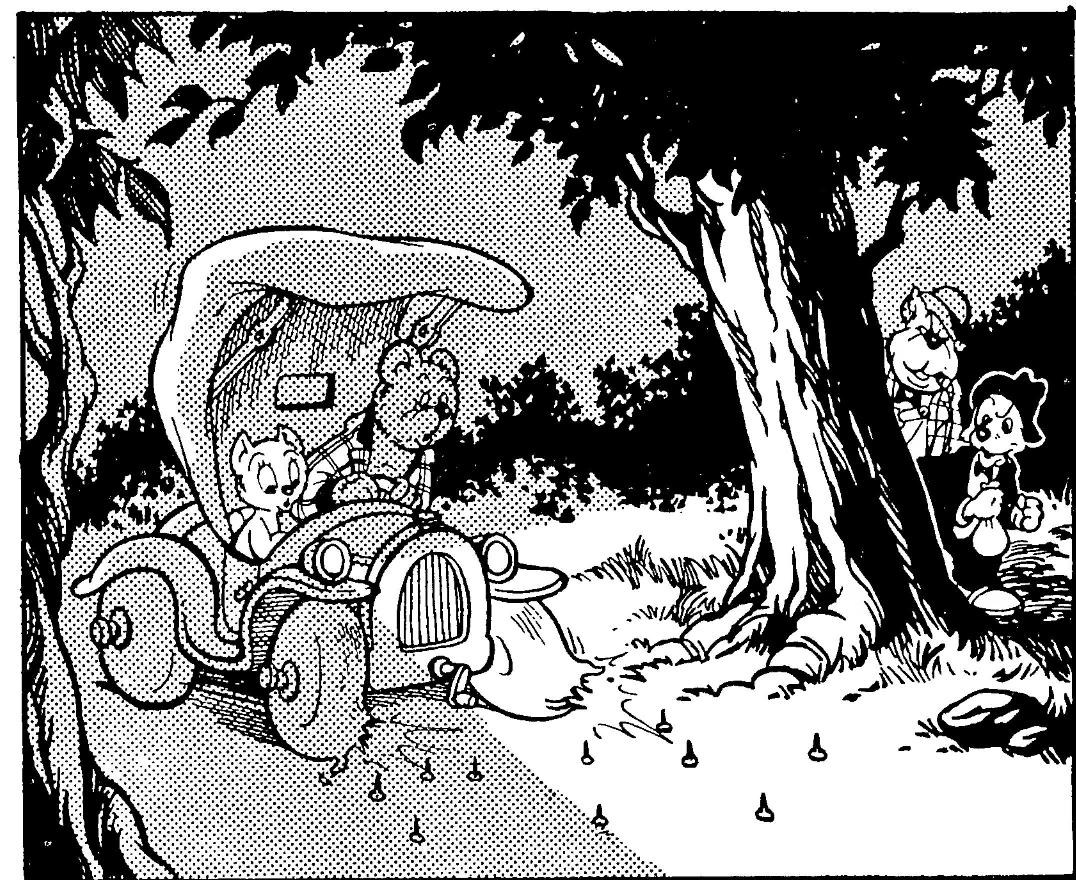
De speurder Sloor Slobber stond boven aan de trap en deed wanhopige pogingen om zich van zijn hoed te bevrijden. Hij rukte met beide handen aan de rand van het hoofddeksel en intussen dacht hij in het duistere inwendige, ingespannen na. Hij begreep, dat het niet gewoon was om zo maar in de nacht over de voet van iemand te struikelen en hij kwam tot de overtuiging, dat hier van opzet kon worden gesproken. Daarom haastte hij zich dan ook zo veel mogelijk en hij wrong zich in alle mogelijke bochten. Dat maakte hem een beetje onvoorzichtig en hij vergat, dat hij nog steeds boven aan een trap stond. De gevolgen waren verschrikkelijk, de speurder Slobber verloor namelijk ten tweeden male het evenwicht en viel van de trappen af, de zwarte pothoed nog steeds over het gelaat geklemd.
Heer Bommel en Tom Poes, die het gerucht van de worstelende detective steeds hadden gehoord, haastten zich intussen zoveel mogelijk en ze renden dan ook net langs de verbaasde hotelhouder op het moment, dat Sloor Slobber met groot geweld van de trappen rolde.
'Is er iets, heren?' vroeg de onthutste hotelondernemer. 'Bevalt uw kamer u niet? Hebt u iets vergeten? En u hebt iets laten vallen, geloof ik... ik hoor iets op de trap!'
Maar de beide vluchtelingen snelden langs hem zonder op zijn gebabbel in te gaan en verdwenen de straat op, onmiddellijk gevolgd door een donkere gestalte, die zich over de grond wentelend voortbewoog en voor het bureau van de hotelhouder tot stilstand kwam.
'Is er iets, meneer?' herhaalde deze ongerust. 'Bent u gevallen? Voelt u zich niet wèl?'
'Die hoed!!' riep de speurder Slobber. 'Au... ooooh!... die hoed! Help me van dat ding af! Vlug!'

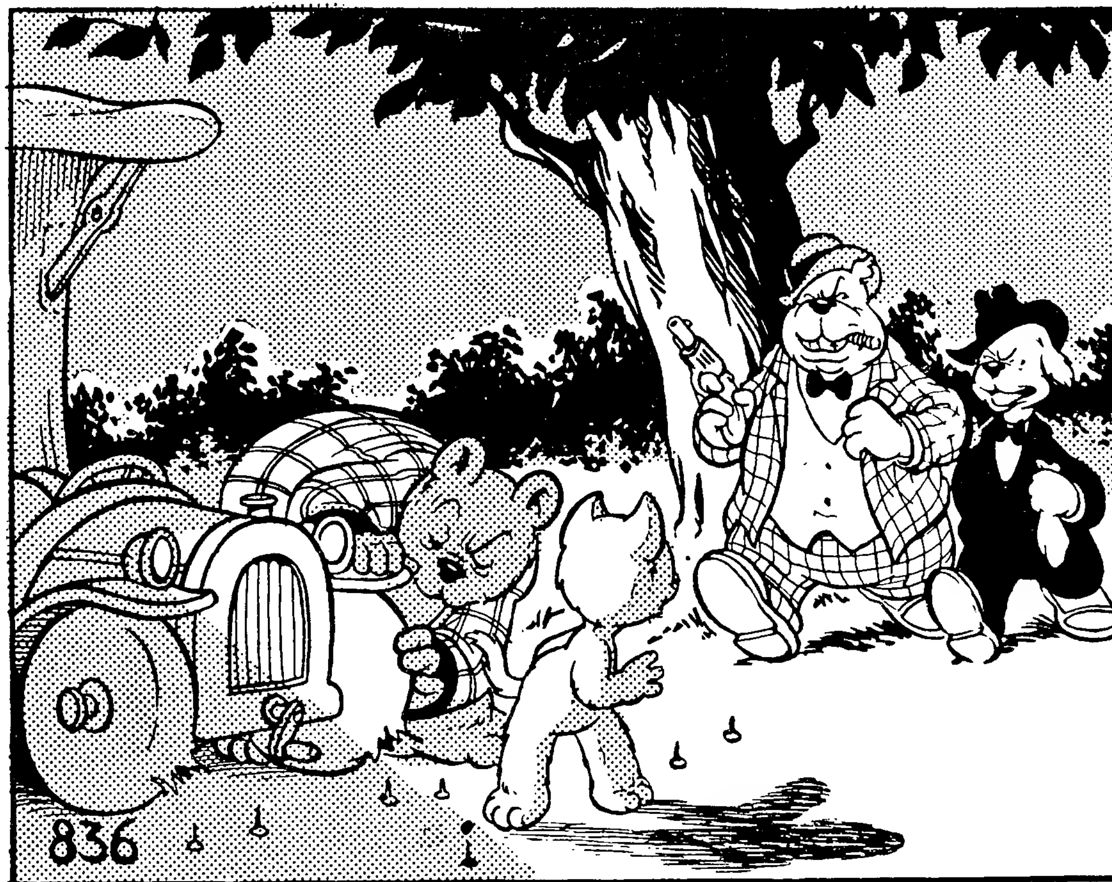
Toen de ongelukkige detective Sloor Slobber er eindelijk in geslaagd was om, met behulp van de hotelhouder, de hoed een beetje losser te krijgen hadden Tom Poes en heer Bommel de Oude Schicht al bereikt. En op het moment dat de speurder zijn hoofddeksel afrukkend in de hoteluitgang verscheen, startte de motor en verdween de oude auto in een stofwolk.
'Dit is geen leven voor een heer van mijn stand, Tom Poes!' klaagde heer Ollie. 'Ik lijk wel een misdadiger! Wat is dit voor een gedoe... dit gevlucht bedoel ik! Ik heb toch geen kwaad gedaan? Waarom moet ik eigenlijk vluchten voor die onnozele Slobber? De politie zou het vast niet goedkeuren, dat hij achter mij aanzit!'
'Het is het geld, heer Bommel!' zei Tom Poes. 'De prinses heeft nu eenmaal een grote beloning uitgeloofd voor degene, die u terugbrengt!'
'Het is een schande!' zei heer Bommel, 'een schande als je begrijpt, wat ik bedoel! Ik zal mijn maatregelen nemen!'
De Oude Schicht had intussen de stad verlaten en reed nu op een eenzame buitenweg, die er zo op het oog geheel verlaten uitzag. Maar een heel eind verderop liepen twee donkere figuren de auto tegemoet. Dat was natuurlijk helemaal toevallig, want niemand kon weten, dat heer Bommel deze weg zou nemen – nee, gisteren wist ik het zelf ook nog niet. Maar het toeval speelt nu eenmaal een grote rol in het leven.
'Daar komt een auto aan, baas!' zei een van de twee donkere figuren.
'Goed!' zei de andere donkere figuur, 'we moeten hem tegenhouden! je kunt nooit weten, wie er inzit, Hiep! Zaken zijn zaken!'
De oplettende lezer zal al wel begrepen hebben, dat de beide donkere gedaanten Super en Hieper waren.

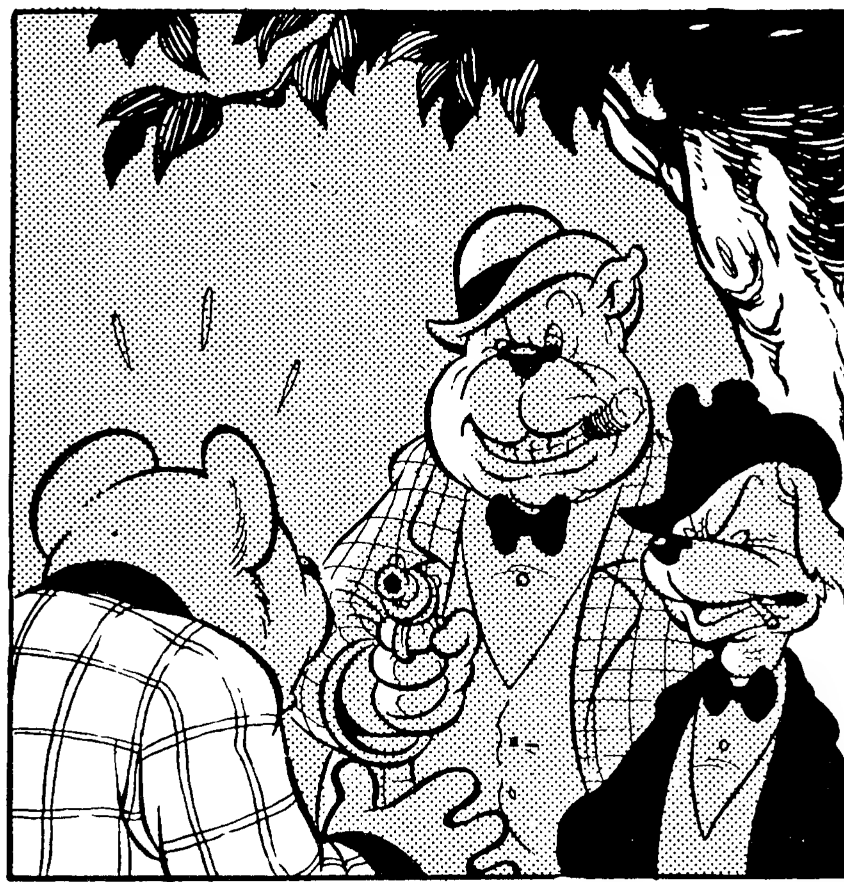

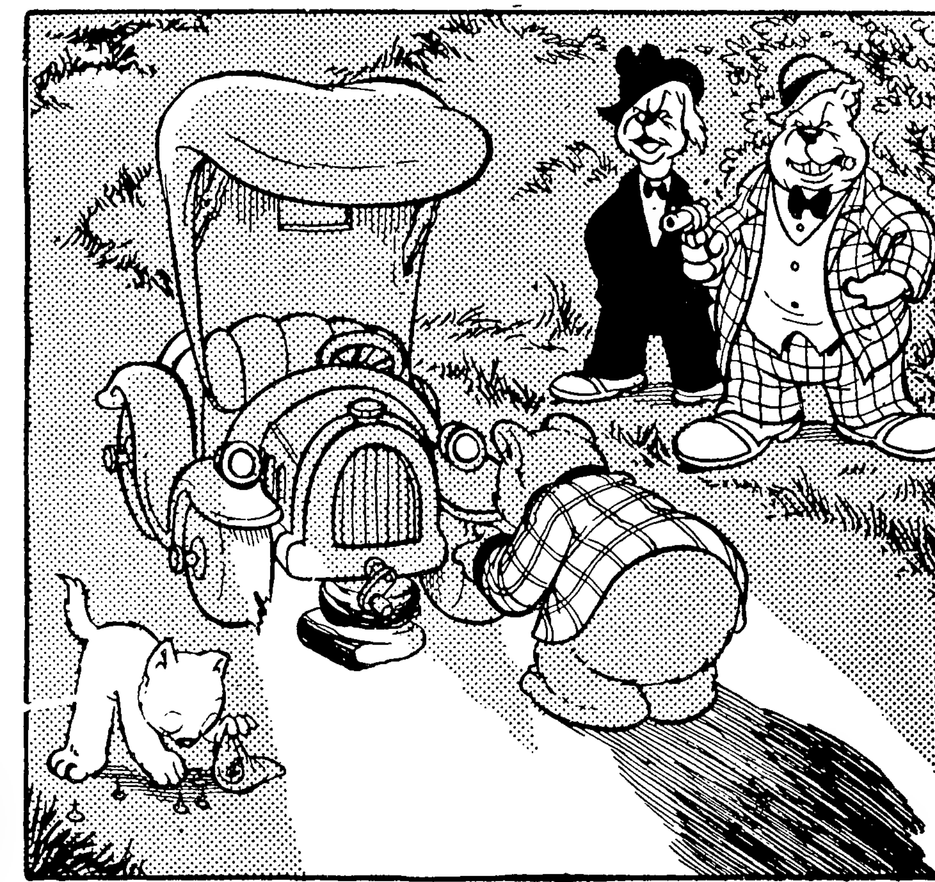

'We moeten die Bommel hebben, Hiep!' zei Super. 'Er staat een mooie beloning op zijn hoofd en zaken zijn zaken! Houd die auto tegen!'
'Maar waarom zou Bommel nu juist in die auto zitten?' zeurde Hieper.
'Ik weet het niet en het kan me niet schelen ook!' snauwde Super. 'We houden iedere auto aan en dan kijken we wie er inzit? Uit! Doe je plicht!'
Hieper haalde een grote zak kopspijkertjes uit zijn zak en begon zijn plicht te doen. Die bestond er in, dat hij de inhoud van de zak over de weg leegstrooide, zodat het wegdek al gauw bezaaid was met scherpe punten. En, zoals iedereen weet, is zoiets erg slecht voor de meeste autobanden. Intussen reden heer Bommel en Tom Poes in snelle vaart over de weg, regelrecht op de plek toe, waar de beide schurken hun misdadig bedrijf uitoefenden.

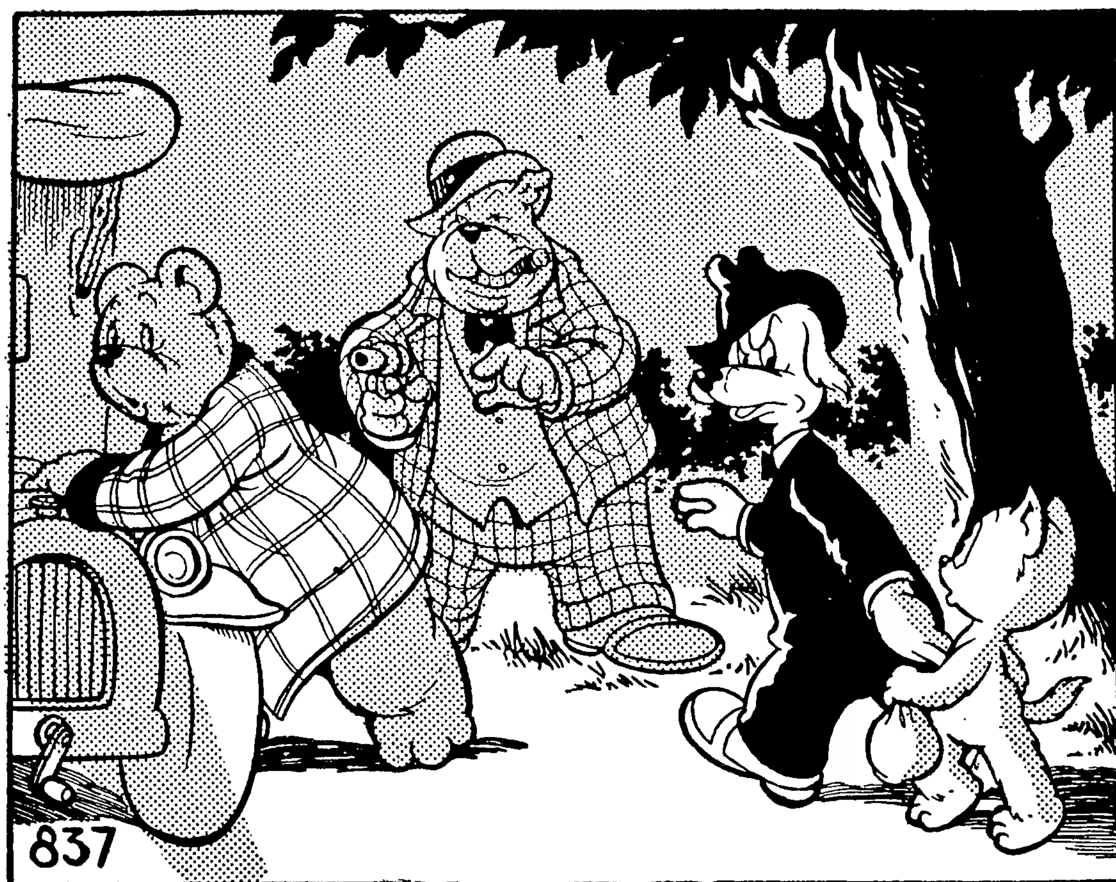
'Ik zal mijn maatregelen nemen!' zei heer Bommel. 'In de volgende stad ga ik naar de politie en roep bescherming in. En die zal ik krijgen ook, beloning of geen beloning! Ha, je zult eens zien, waartoe een Bommel in staat is!'
Op dat moment hadden de wielen van de trouwe Schicht de plaats bereikt, waar de weg bezaaid was met spijkertjes en er gebeurde, wat te verwachten was. De vier banden klapten met luide knallen, het voertuig maakte een schuiver en kwam toen tot stilstand, terwijl de motor afsloeg.
In de diepe stilte die nu volgde hoorde men het klappertanden van heer Bommel en het zachte gegrinnik van Super, die achter een boom stond toe te zien. Maar dat laatste had even goed het geritsel van de nachtwind kunnen zijn.

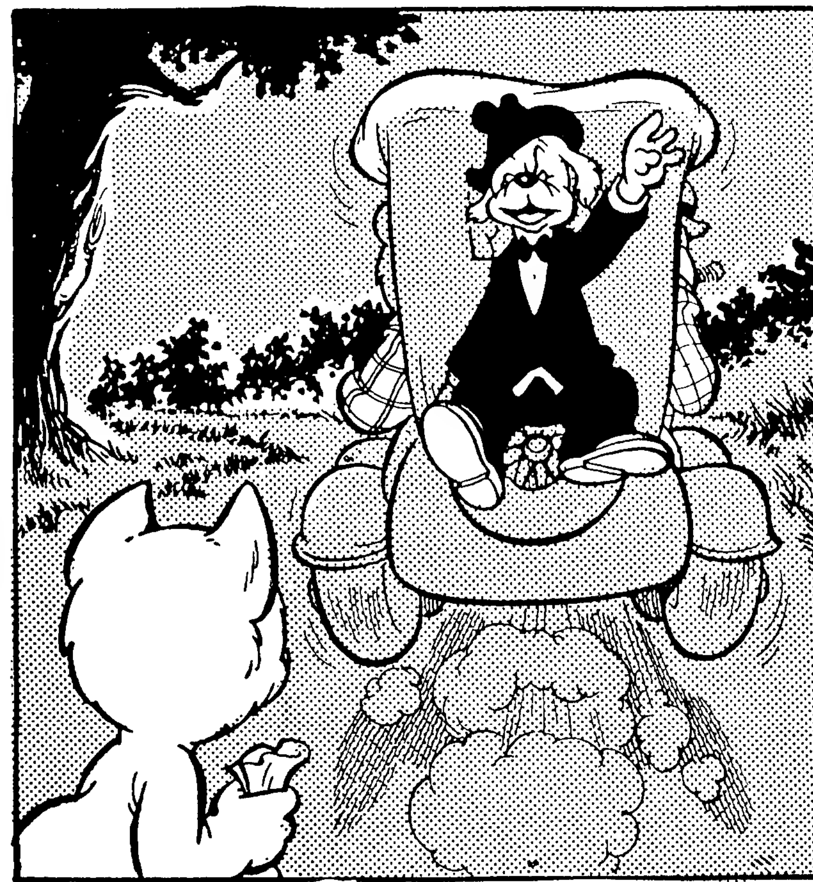
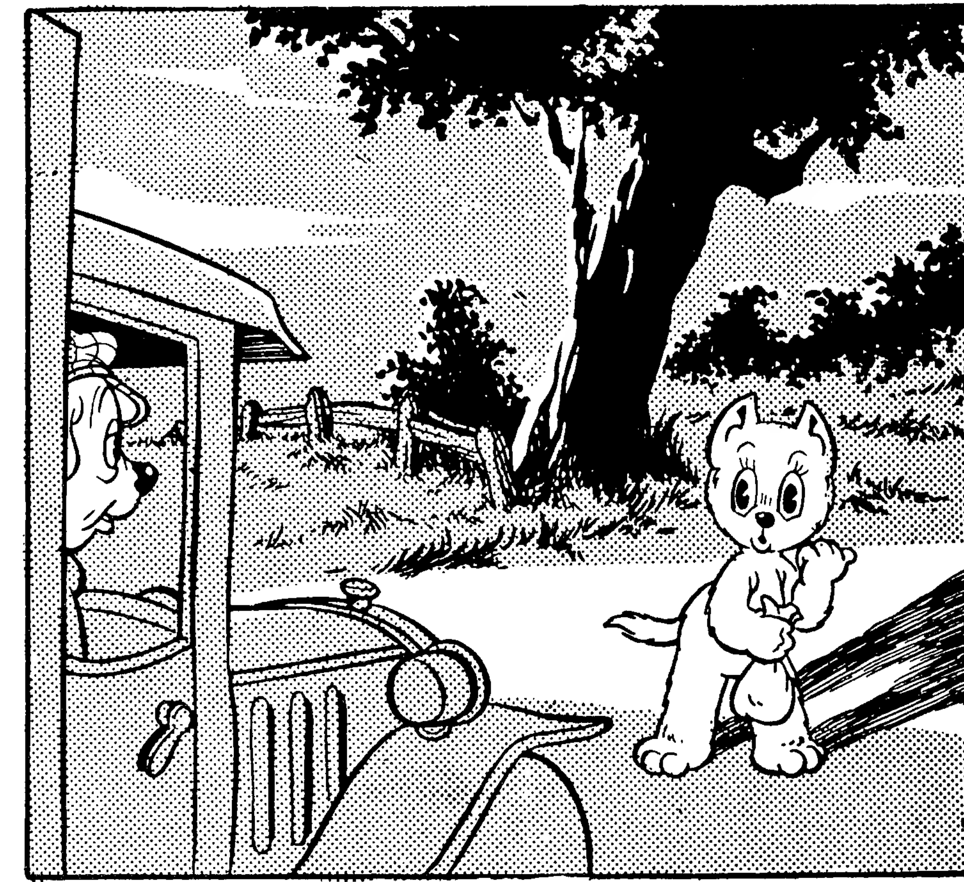

Toen heer Bommel van de eerste schrik bekomen was klom hij aarzelend uit de Oude Schicht en liep er onderzoekend omheen.
'De banden zijn gesprongen!' riep hij klaaglijk. 'Alle vier de banden, Tom Poes! Wat een strop! Ik ben wèl een beproefd heer, als je begrijpt, wat ik bedoel! Wat nu?'
'Hm!' zei Tom Poes, 'het is geen zuivere koffie, heer Ollie! Er liggen kopspijkertjes op de weg! Iemand heeft met opzet...'
Op dat moment klonk er een ruwe lach en toen Tom Poes verschrikt omkeek zag hij Bul Super en Hiep Hieper grijnzend van achter een boom nadertreden.
'Juist!' riep Super. 'Het is opzet, ventje! We zoeken die dikke vriend van je! Er staat een beloning op zijn terugbezorging, zodoende, zie je? En nu maar flink aan het werk, vriendje! Die dikke Bommel kan de bandjes plakken en jij gaat de spijkertjes weer opruimen, kleine! Vooruit! Aan de slag!'
De schurken hadden een paar revolvers voor de dag gehaald en gingen nu toezicht houden op het werken van Tom Poes en heer Bommel.
'Doe het maar kalmpjes aan, dikke!' zei Super, toen heer Bommel een diepe, droevige zucht slaakte. 'Ik heb gehoord, dat je overspannen bent, dus overwerk je niet. Maar wanneer je niet binnen een uur klaar bent, word ik erg boos op je!'
Heer Bommel sprak niet tegen. Hij begon zo goed en zo kwaad als het ging de wielen van zijn wagen te halen en de lekken op te zoeken om ze te kunnen plakken. Tom Poes zocht vlijtig de spijkertjes bij elkaar en zon intussen op een list. Maar er wilde hem niets te binnen schieten...

Het repareren van de autobanden viel niet mee en de ochtend brak al aan, toen heer Bommel eindelijk klaar was. Hij veegde zijn handen af aan zijn zakdoek en droogde er toen zijn voorhoofd mee en wilde tenslotte in het gras gaan zitten om een beetje uit te rusten, maar de schurk Super kende geen medelijden.

'Ga in je auto zitten, dikke!' zei Super, met zijn revolver wijzend. 'We moeten voort! Ik zal wel sturen, dan kan jij een beetje uitrusten, hoewel ik nog nooit iemand zo sloom banden heb zien plakken, wat jij, Hiep?

'Zo is het maar net!' zei Hieper giechelend. 'Zoiets slooms heb ik nog nooit gezien! Maar die Berta zal hem wel anders leren, wat jij, baas?'

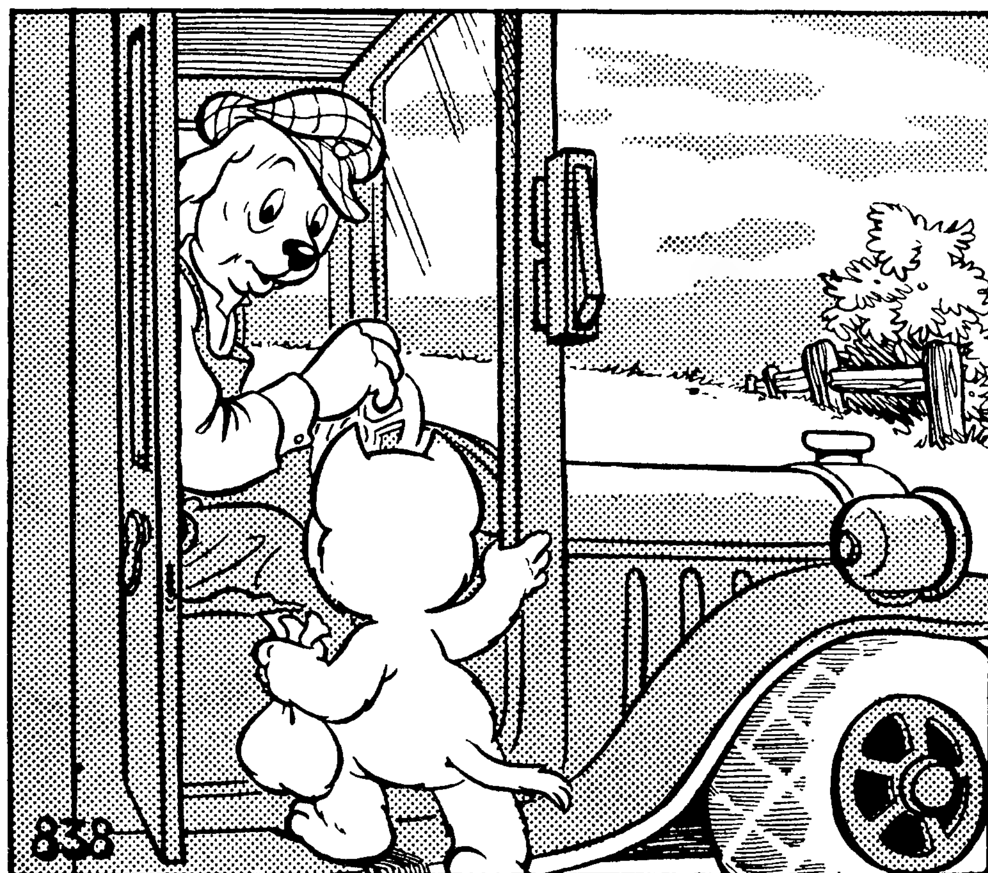
Zo schertsend waren de schurken in het voertuig geklommen, Super naast heer Bommel achter het stuur en Hieper op de reserveband achterop. De motor startte en de Oude Schicht reed ronkend weg, Tom Poes in een dichte stofwolk achterlatend.

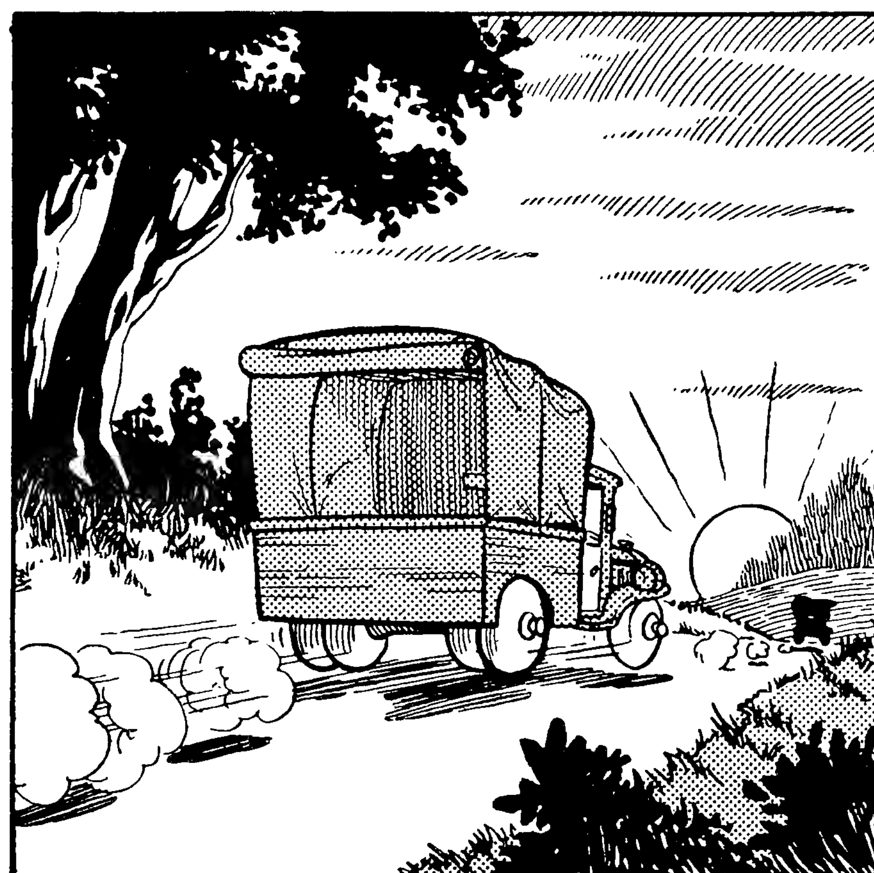
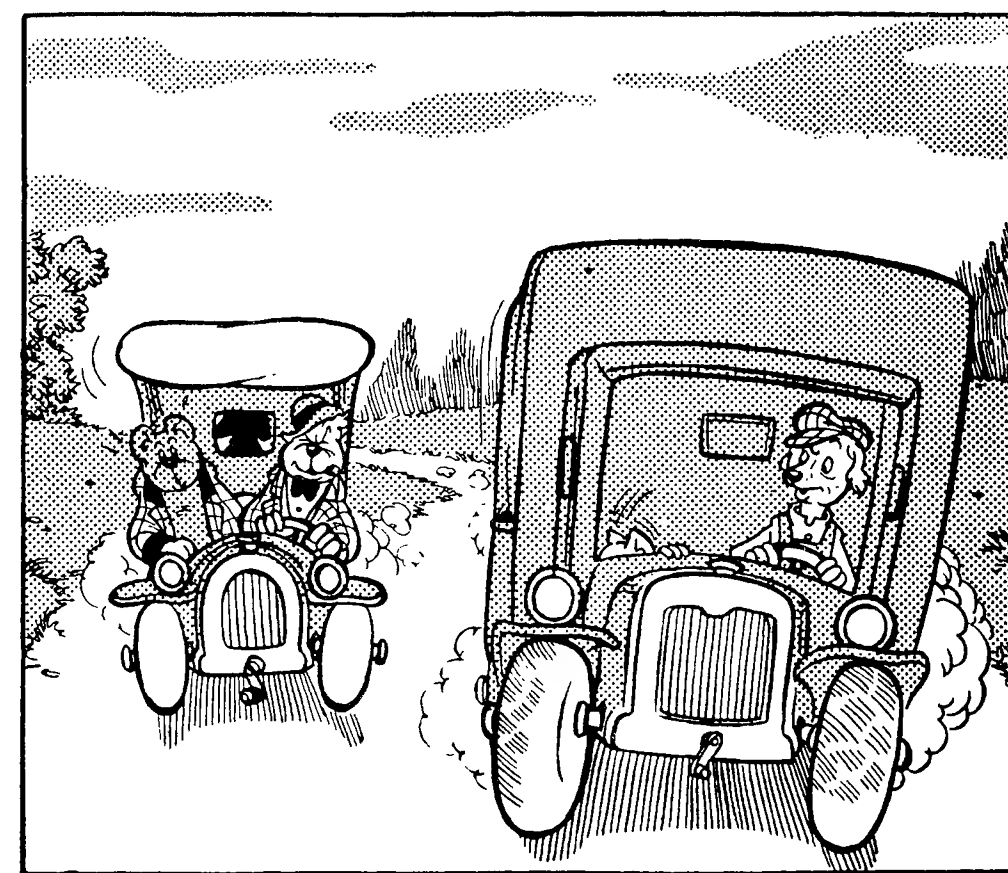
Tom Poes was in een slecht humeur, dat begrijp je! Hij was er niet in geslaagd om heer Ollie uit de handen van de beide boeven te bevrijden en bovendien stond hij nu alleen en verlaten op deze eenzame landweg.

'Het enige wat ik heb overgehouden, is een zak met kopspijkertjes!' dacht hij somber. 'Hm, ik zal moeten gaan lopen! Er zit niets anders op!'

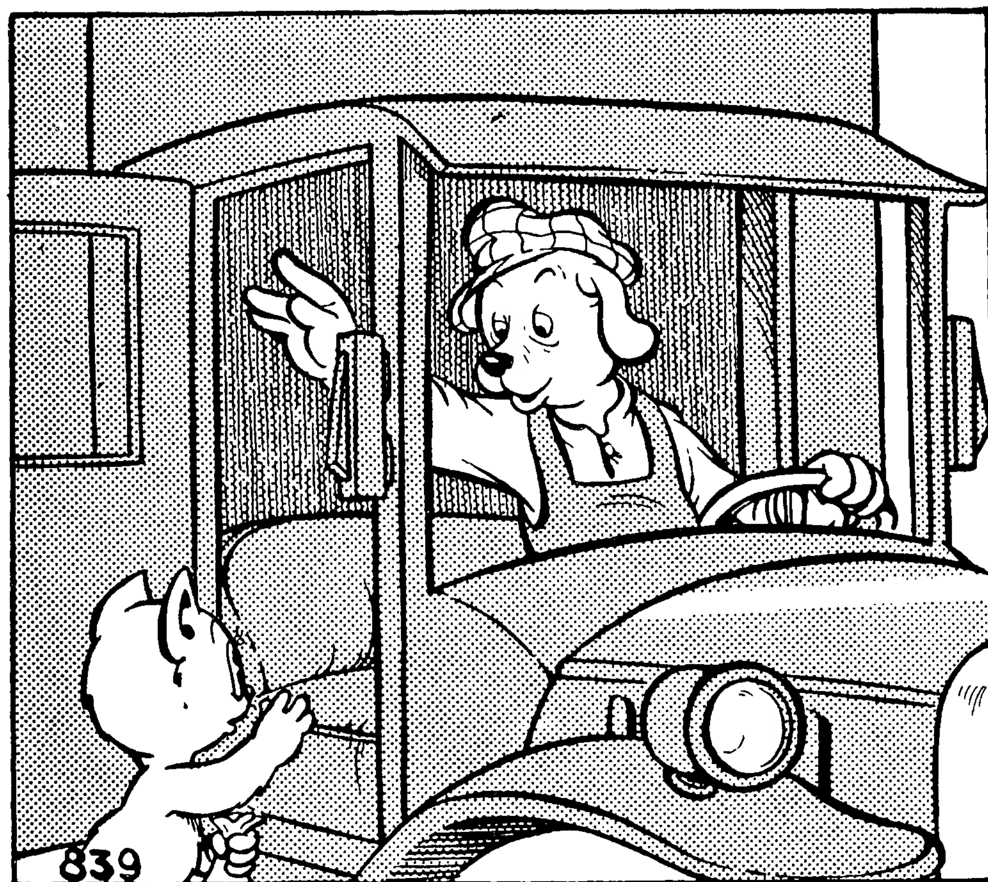
Maar op dat moment trof een naderend geronk zijn oor en toen hij omkeek zag hij een vrachtwagen, die in snelle vaart naderde.

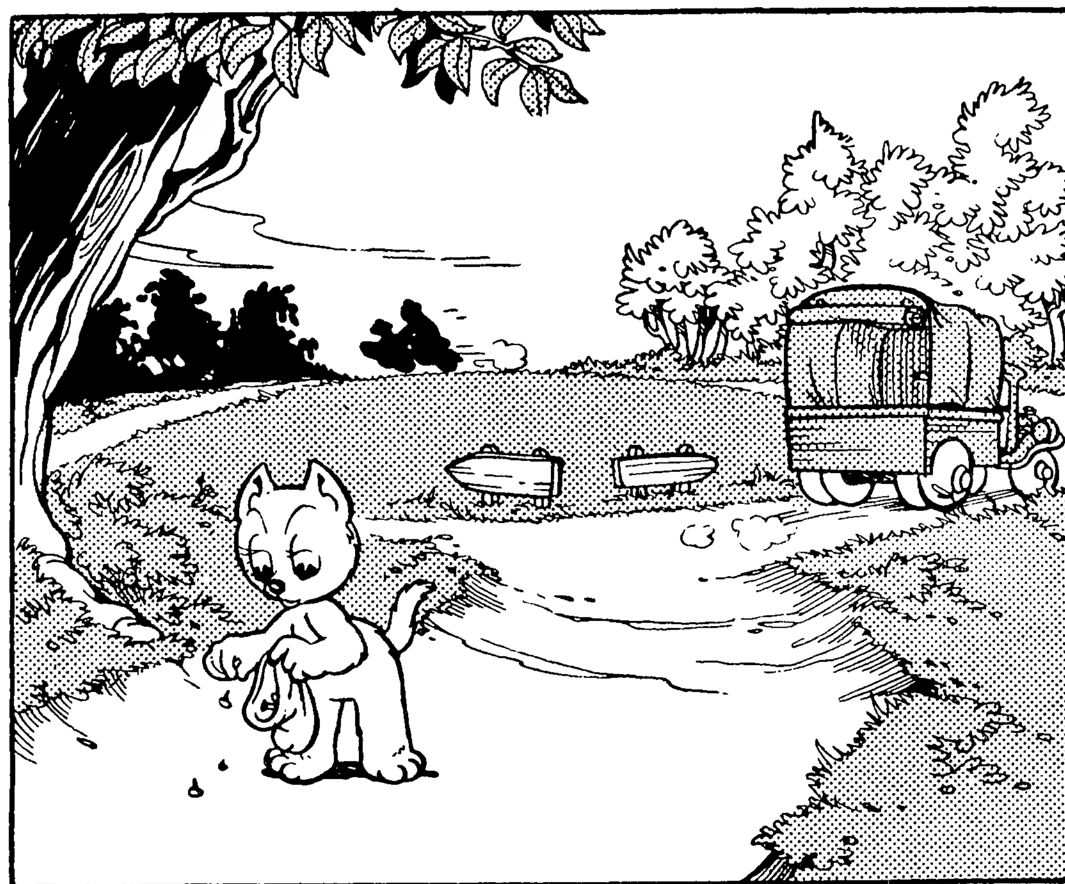
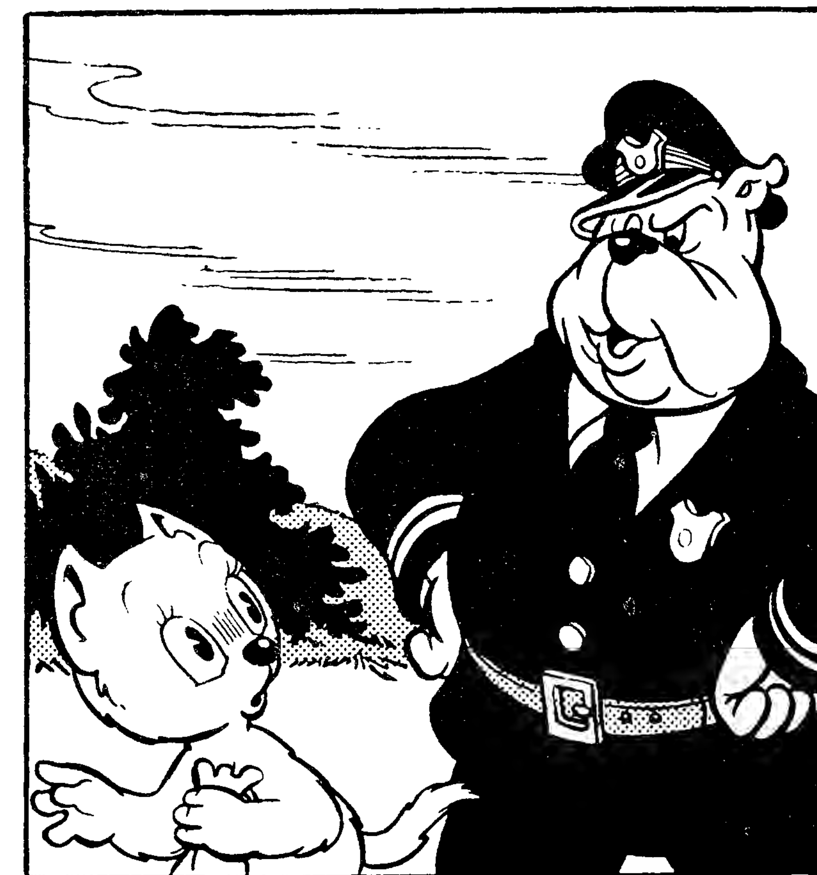
'Je kunt niet weten!' dacht Tom Poes en hij stak zijn hand op om te vragen of hij mee kon rijden...

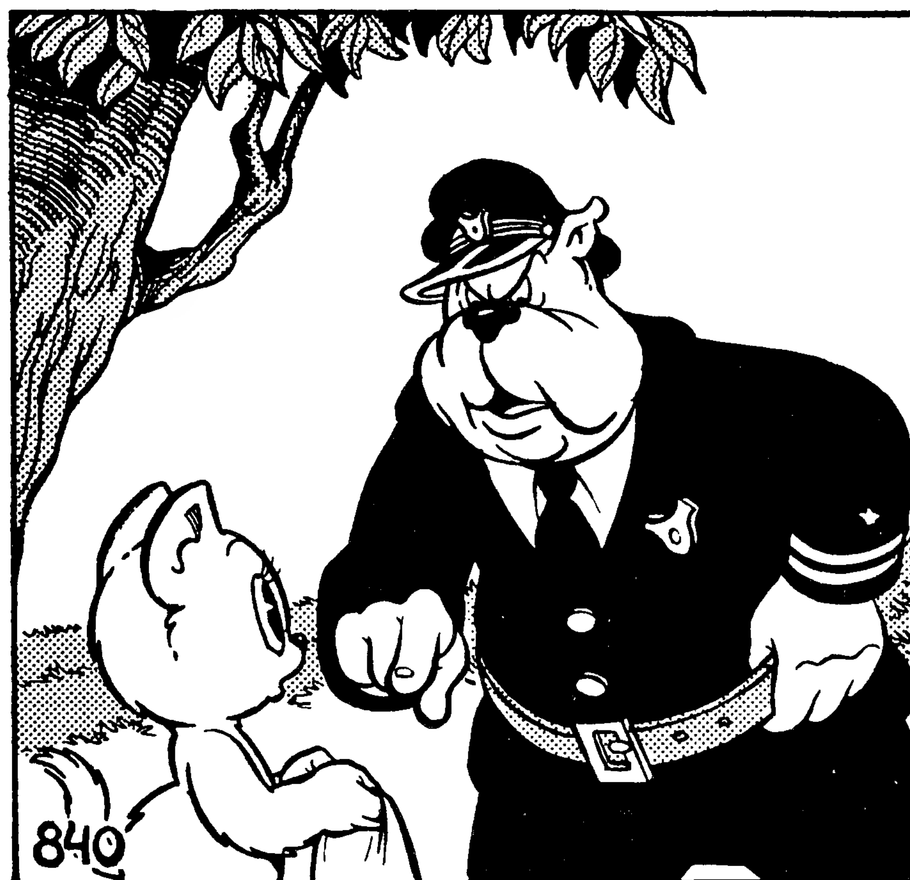

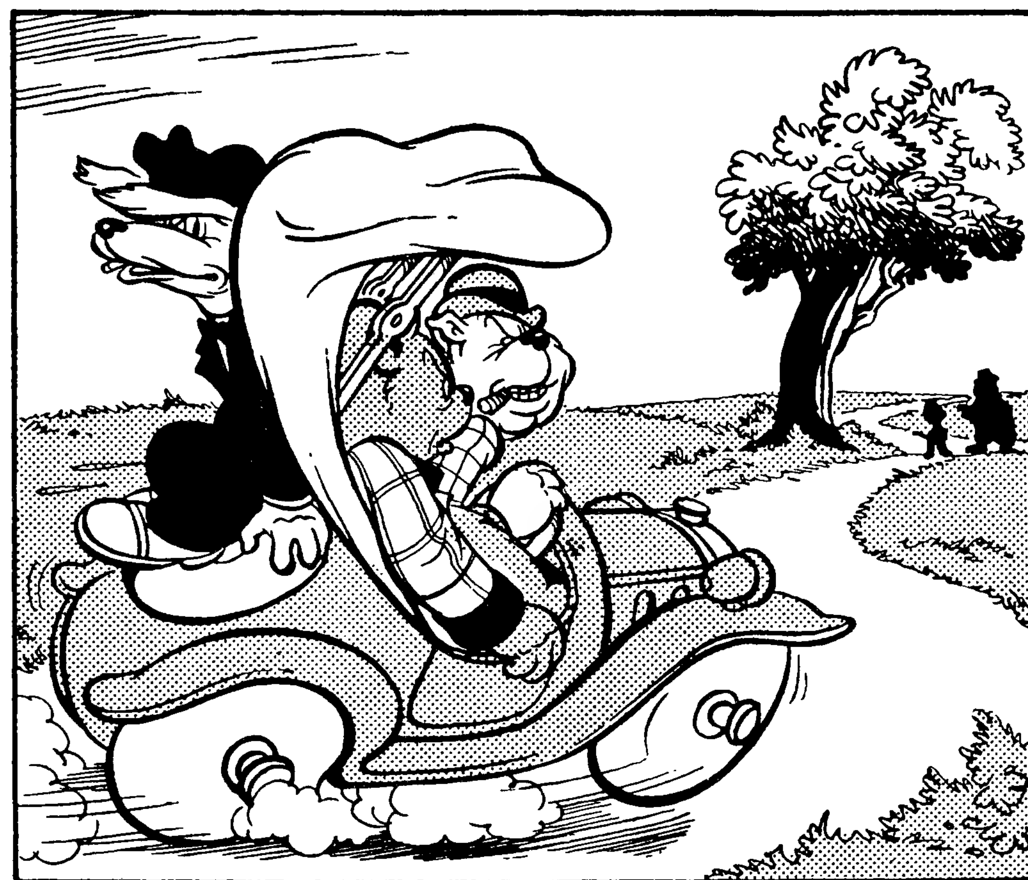
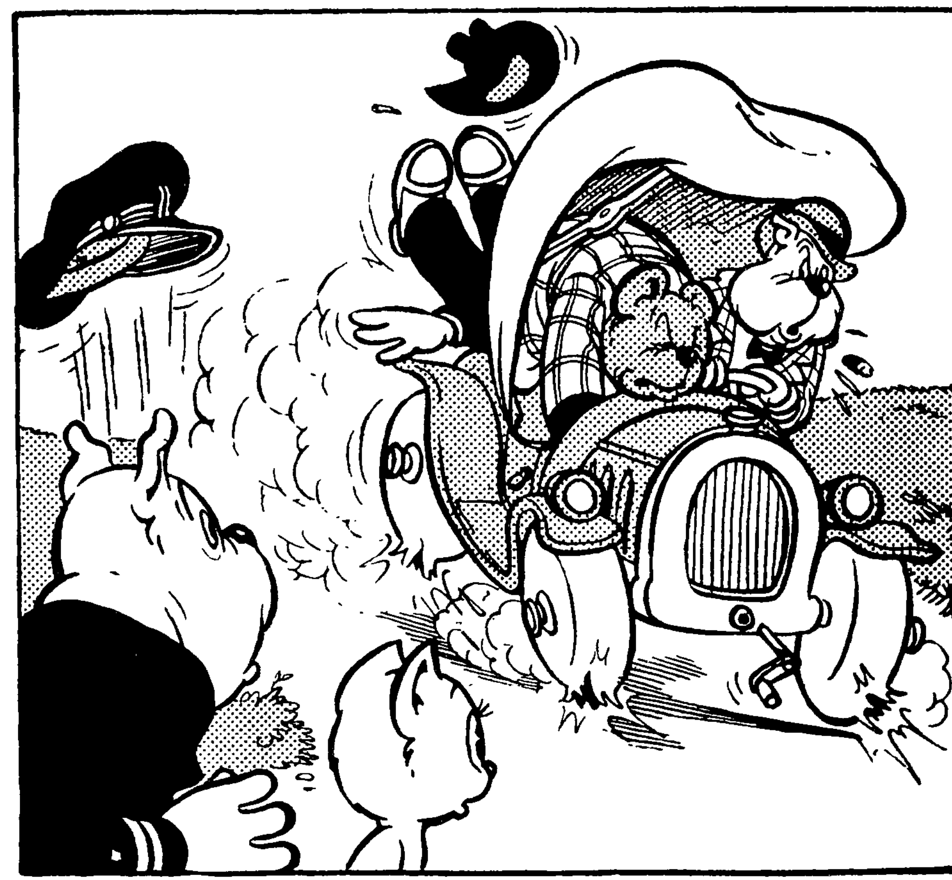
Tom Poes ging dus opzij van de weg staan toen hij de vrachtauto zag naderen en een beetje aarzelend stak hij zijn ene hand op. Dat opsteken heet in het Nederlands een lifters-gebaar en het betekent, dat men graag wil meerijden. Nu was de bestuurder van de vrachtwagen een erg aardig iemand en hij remde vol begrip, toen hij Tom Poes daar zag staan.
'Meerijden?' vroeg hij, 'kom er maar in! Maar vlug een beetje! Ik heb haast! Voor het licht wordt moet ik in de stad zijn!'
'Des te beter!' zei Tom Poes, naar binnen klimmend, 'ik heb ook haast!'
En voort ging het. De chauffeur wist van aanpakken, dat bleek. Hij gaf gas, en nog meer gas en nog een beetje meer gas en al gauw raasde de vrachtautomobiel door het ontwakende landschap met een snelheid die de vrede en de veiligheid in groot gevaar bracht. Maar het kon Tom Poes niets schelen. Hij omklemde nog steeds het zakje met kopspijkertjes en tuurde ingespannen door de voorruit. En ja! Na een half uurtje kwam de Oude Schicht weer in het gezicht. Want, hoewel ik niets kwaads wil zeggen van heer Bommels goede auto, de snelheid van de vrachtwagen zat er toch niet in. En zo kwam het dan ook, dat de laatste hem inhaalde. Het grote voertuig raasde langs de kleine tweezitter voordat iemand de tijd had gevonden om op te kijken, en zodoende passeerde Tom Poes dus ongezien.
Nu, je begrijpt, dat Tom Poes een beetje meer schik in het leven begon te krijgen. Er begon nu een kans te bestaan om Super en Hieper te slim af te zijn en zoiets is de moeite waard! Dat zullen we morgen zien.

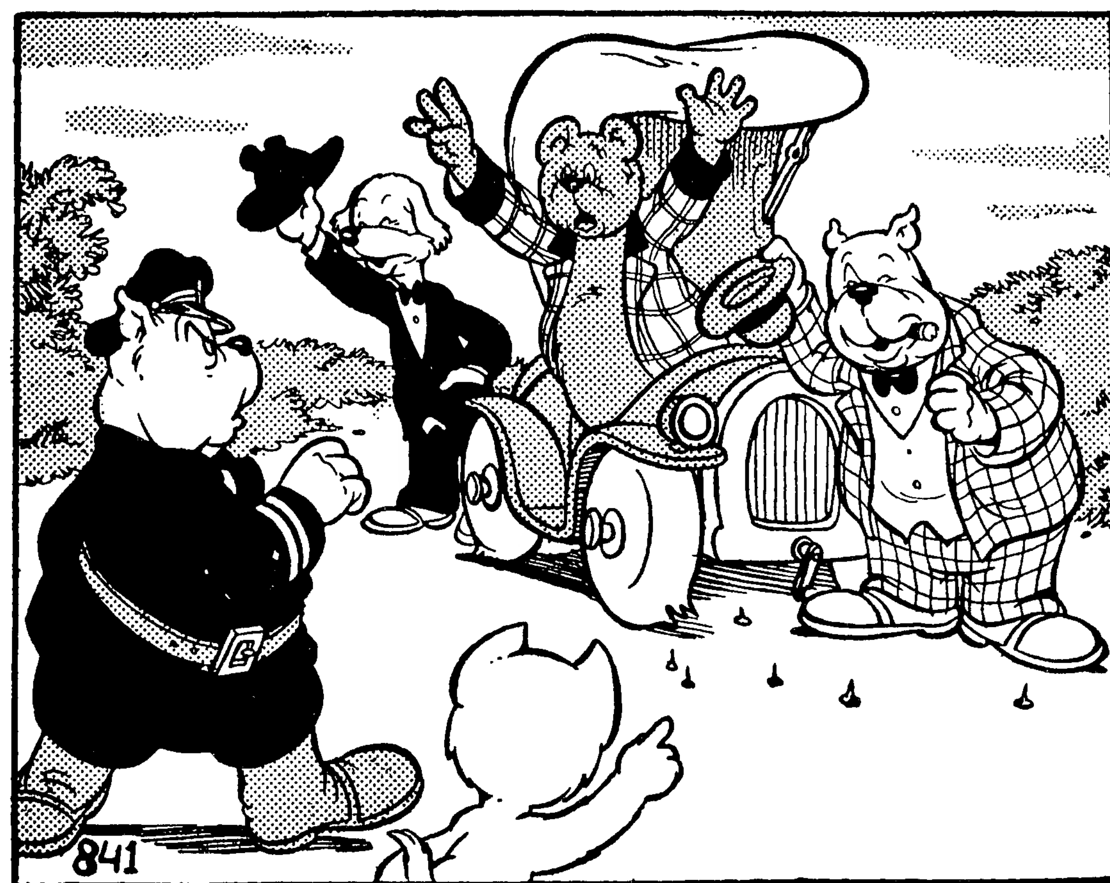

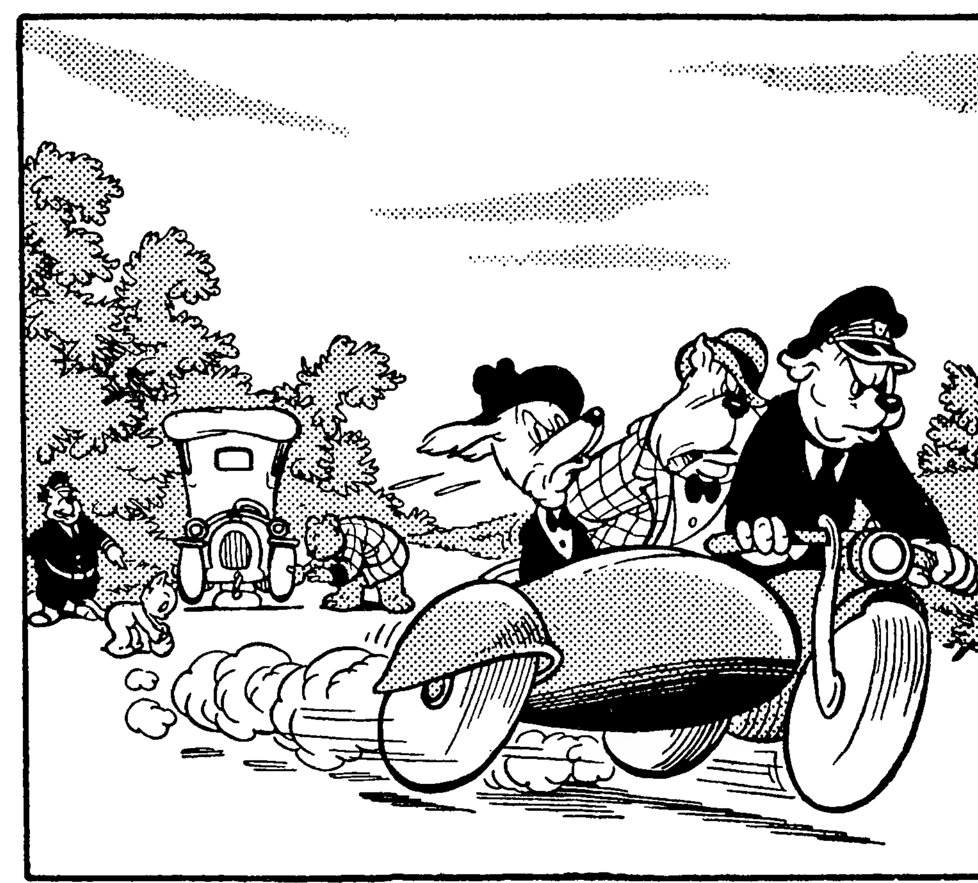
De vrachtauto naderde een driesprong en minderde vaart. 'Hier wil ik er graag uit!' zei Tom Poes. 'Dit is nu precies waar ik zijn moest! Bedankt voor het meerijden, hoor!'
'Tot je dienst!' zei de chauffeur. 'Stap er maar uit en haast je een beetje! Ik moet verder!'
Dat deed Tom Poes en even later stond hij alleen op de weg, terwijl het geronk en de stank van het wegrijdende voertuig zich in de verte verloren. Maar Tom Poes liet geen tijd verloren gaan met hem na te kijken. Hij opende het zakje met kopspijkertjes en begon de inhoud daarvan aandachtig en zorgzaam over het wegdek te strooien. Al heel gauw was de driesprong dan ook bedekt met scherpe punten en Tom Poes was daarover zo in zijn schik, dat hij niet in de gaten had, dat er achter hem een motor-met-zijspan stopte. Hij schrok pas op, toen er een barse stem tegen zijn rug blies.
'Hm! Aha! Spijkertjes strooien!' snauwde de stem en toen Tom Poes zich omkeerde keek hij in het norse gelaat van commissaris Bulle Bas.
'Kwajongensstreken!' riep de commissaris. 'Maar je bent er gloeiend bij, vriendje! Ik heb je op heterdaad betrapt! Dat ziet er niet best voor je uit! Ik ga je opschrijven? Hm! Je naam?'
'Het is geen kwajongensstreek!' riep Tom Poes. 'Heer Bommel is door Super en Hieper gepakt en nu rijden ze in de Oude Schicht naar Rommeldam en ze komen daar in de verte al aan en als hun banden springen, zal ik de kans misschien hebben om heer Ollie te bevrijden!'
'Hm!' een raar verhaal!' zei de commissaris. 'Je naam, Tom Poes! Schiet op een beetje!' Maar zijn stem klonk al heel wat aarzelender...

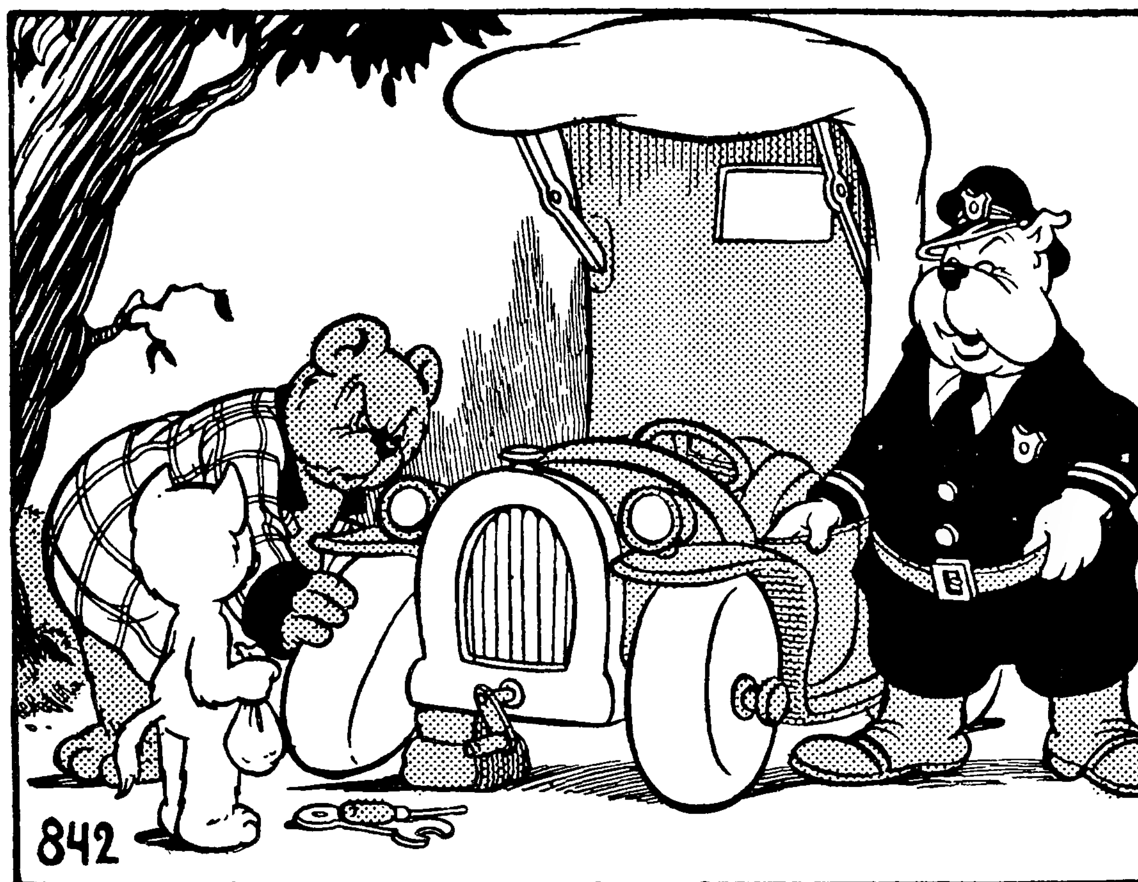

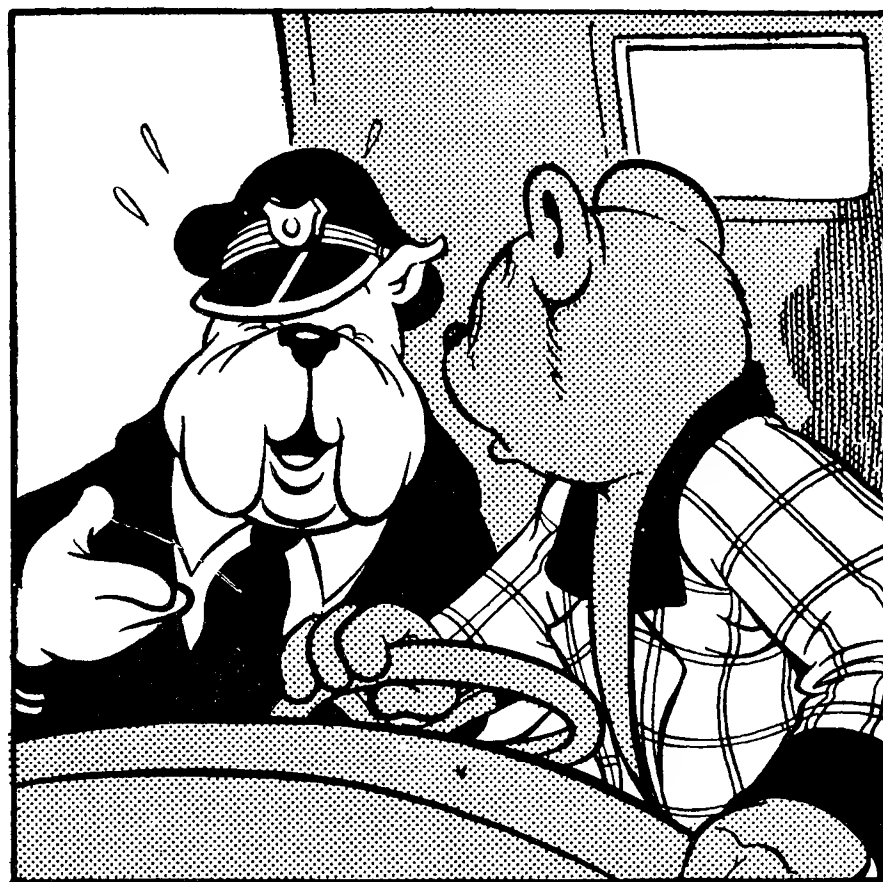
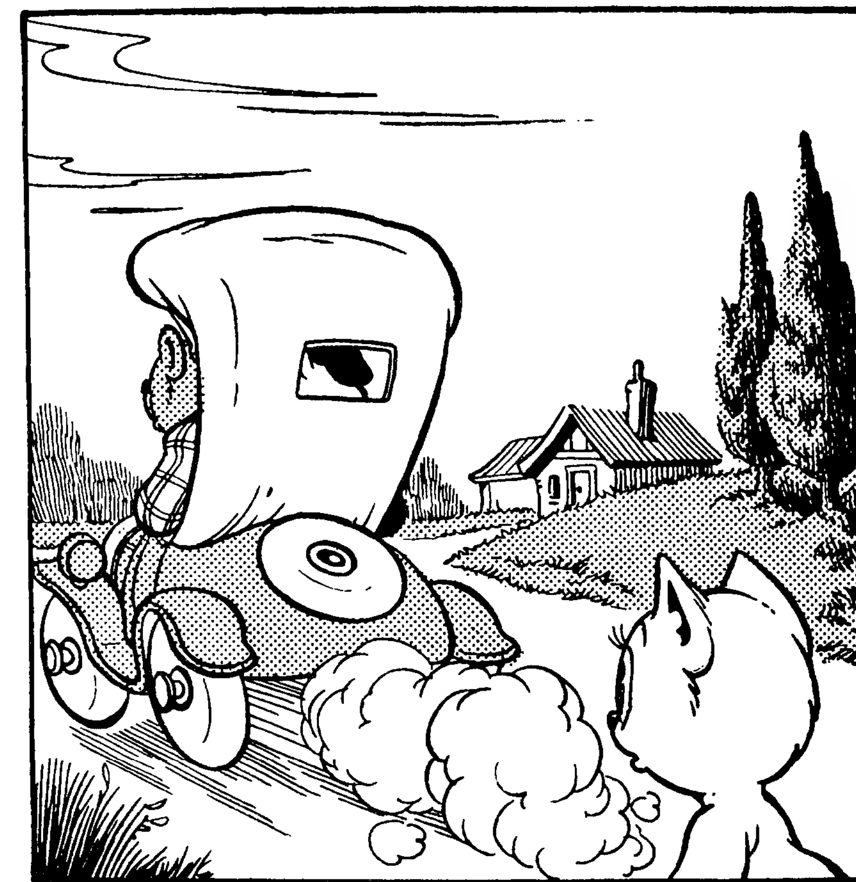
'Je beweert dus,' zei commissaris Bulle Bas, 'dat die kerels Super en Hieper er in geslaagd zijn de hand op meneer Bommel te leggen, huh? Om die beloning van tienduizend florijnen te verdienen, zeker, huh? En om hen tegen te houden strooi jij hier spijkertjes? Hm, een gezocht verhaal! Verzin maar iets anders, vriendje, want hier trap ik niet in! Ik ga jou een mooie bekeuring geven en dan moet de rechter het maar verder uitzoeken! Maar ruim eerst die punaises eens op, ze vormen een gevaar voor het verkeer! Vooruit, schiet een beetje op!'
Terwijl Tom Poes zo in de moeilijkheden zat, naderde de Oude Schicht vrij snel de driesprong.
'Een mooie ochtend!' merkte Super op. 'Hoor je wel, hoe mooi die vogeltjes zingen, Bommel?'
'Bah!' zei heer Ollie. 'Je zult er spijt van hebben, schurk! Je kunt een heer niet ongestraft in zijn eigen auto ontvoeren!'
'Ik ontvoer je niet!' zei Super gekwetst. 'Ik breng je naar moeder de vrouw! Wees maar blij, dat je nu al zo gauw weer thuis bent, Bolle!'
'Daar staan een paar lui op die driesprong, vóór ons, baas!' riep Hieper. 'Wat moeten die daar?'
'O, dat zullen een paar vroege boeren zijn!' riep Super onverschillig. 'Ik zal toeteren, dan gaan ze wel opzij?'
En hij voegde de daad bij het woord. Maar op hetzelfde moment sprongen de vier banden van de Oude Schicht met luide knallen, zodat de wagen met een schuivert stil kwam te staan. En bij het zakken van de eerste schrik ontdekten de inzittenden, dat de boeren geen echte boeren waren...

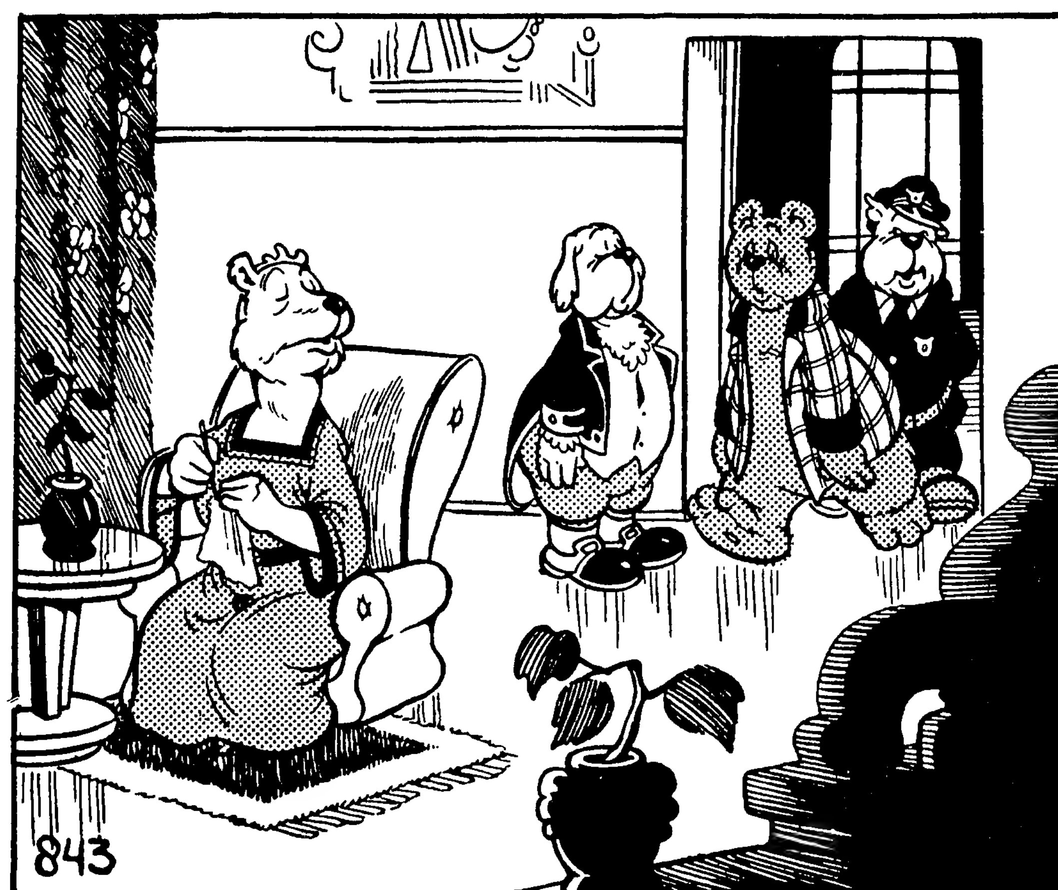

Bull Super is iemand, die niet gauw van streek is. Toen hij dan ook merkte, dat hij tegenover de commissaris van politie stond, stapte hij uit de oude auto en lichtte zijn hoed.
'Goede morgen, commissaris!' zei hij beleefd. 'Mooi weer, niet? We hebben pech, geloof ik!'
'Ja,' zei Hieper, ook uitstappend. 'Bandenpech, baas! De een of andere kwajongen heeft hier kopspijkertjes gestrooid!'
'Jammer!' zei Super. 'We waren net zo leuk op weg!'
'Eh... Hm!' zei de commissaris. 'Wat voeren jullie uit in die auto?'
'O, een herenclubje!' zei Super. 'Een ritje met een herenclubje!'
'Ziet u wel, dat ik gelijk had, commissaris?' riep Tom Poes opgewonden.
'Help!' riep heer Bommel. 'Ze hebben me ontvoerd!'
'Hoort u wel?' drong Tom Poes aan.
'Hm!' zei de commissaris, 'juist! Ik heb het door! Heer Bommel ontvoeren om de beloning te ontvangen, hè? Hm! Zal niet gaan! Ik arresteer jullie! Doe die kerels de boeien om, agent! Breng ze naar Rommeldam en berg ze op! Niet zo mooi! Ontvoering! Hm! Vooruit, agent, doe je plicht!' De zijspan-agent deed zijn plicht en reed even later met de beide schavuiten weg.
'Wel bedankt, heer Bas!' zei heer Bommel, die nu ook uit de auto stapte.
'Geen dank!' zei de commissaris, 'ik deed alleen maar mijn plicht! maar plak nu gauw even die banden, meneer! En ruim jij die spijkertjes even op, Tom Poes!'
'Het was maar net op tijd,' hernam heer Ollie, terwijl hij aan het werk ging. 'Die gewetenloze schurken hadden me daar bijna naar huis gebracht! Het idee! De bandieten!'
'Ja, ja, zo is het!' zei de commissaris. Maar Tom Poes zweeg. Hij keek schuin naar de politieman en was niet gerust op de goede afloop...

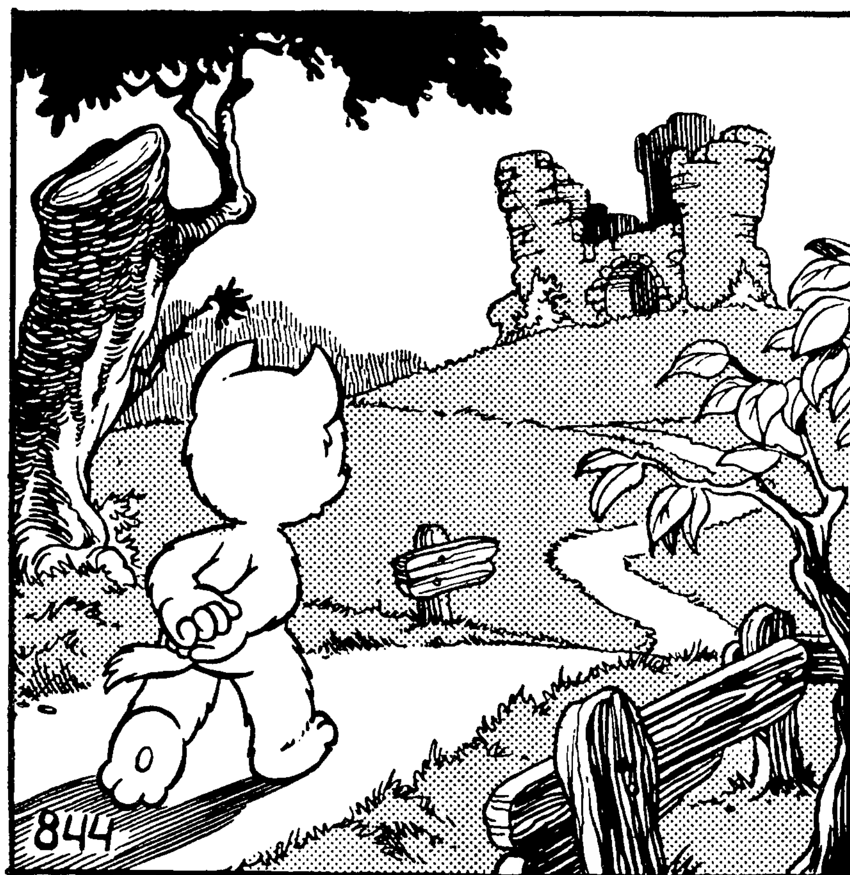

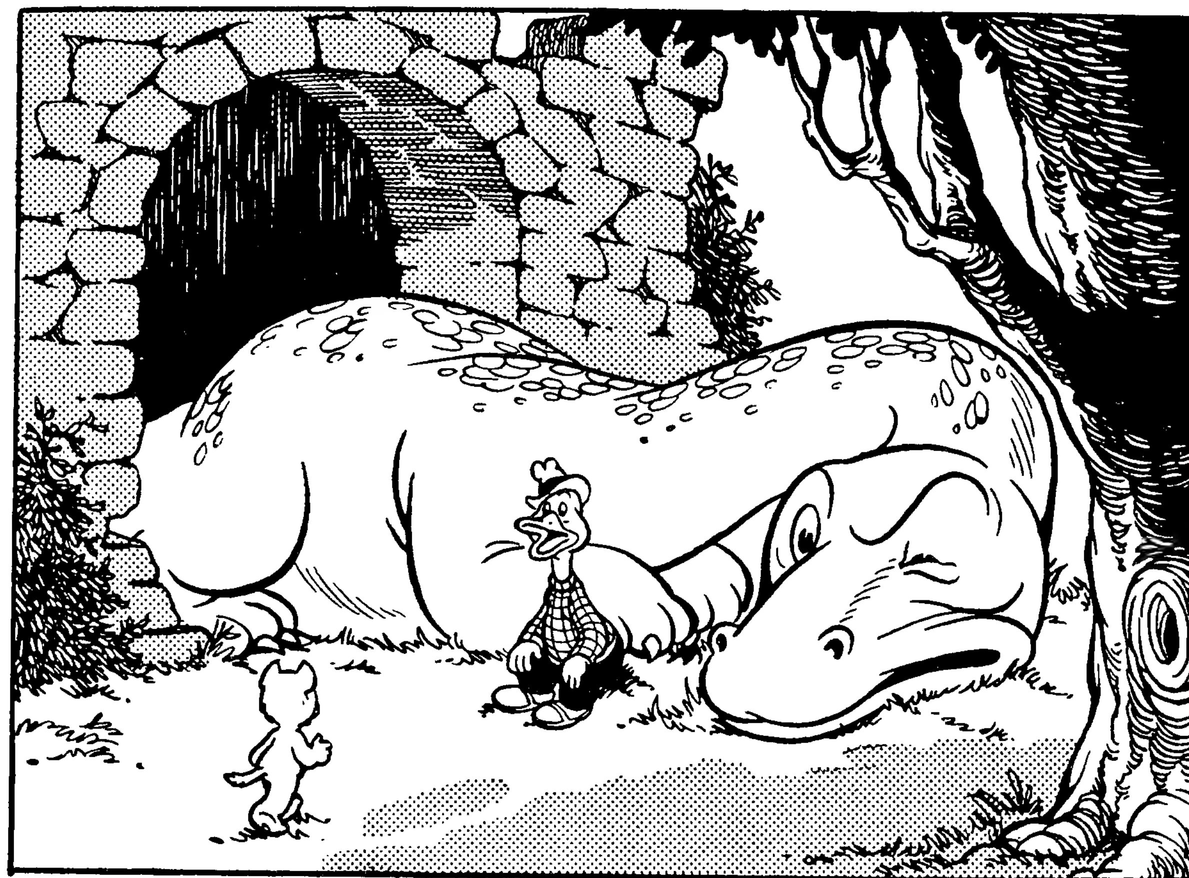
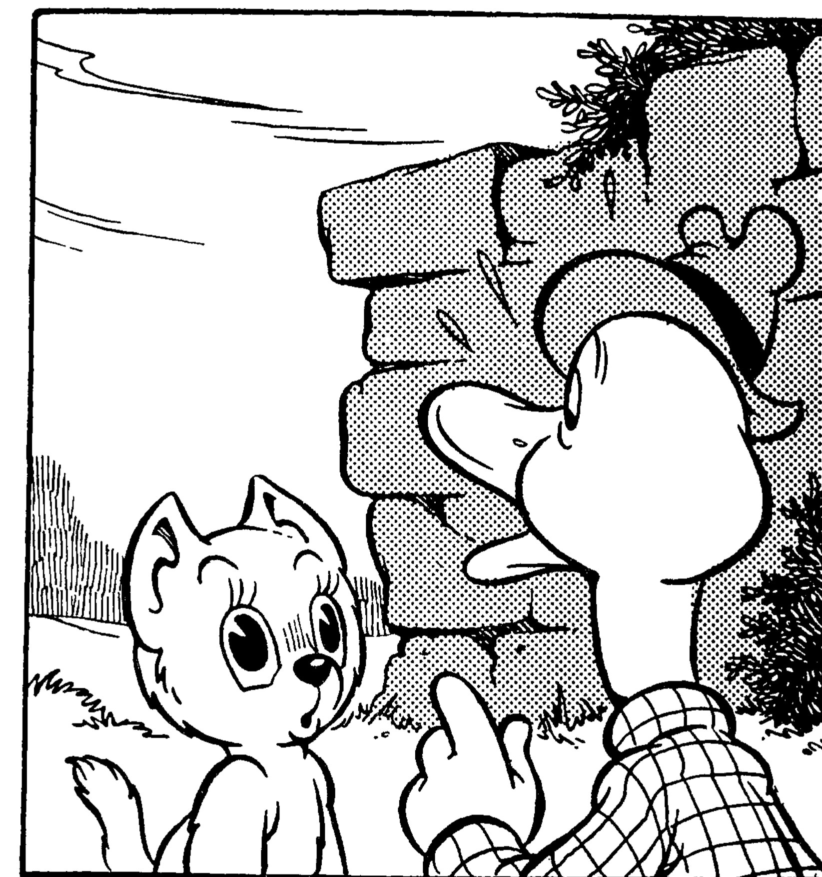
Met behulp van Tom Poes waren de banden tamelijk vlug weer geplakt en konden weer worden omgelegd.
'Vond u het geen slim idee van me, om die kopspijkertjes hier neer te strooien?' vroeg Tom Poes. 'Op die manier hebben we de schurken met hun eigen streken gevangen!'
'Heb jij die spijkers gestrooid!?' riep heer Bommel boos. 'Had ik dat geweten! Dan had jij de banden ook kunnen repareren! Dat is geen manier, jonge vriend! De hele nacht heb ik banden geplakt en nu laat je me de hele morgen hetzelfde nog eens over doen! Zoiets doet een heer niet, wat u, commissaris?'
'Zo, is het!' zei de commissaris. Hij stapte op de auto af en opende het portier. 'Stap in, meneer Bommel, dan zal ik zorgen, dat u veilig thuis komt!'
'Maar ik wil niet naar huis!' riep heer Bommel onthutst. 'Ik wil een beetje rondrijden om tot rust te komen. En wanneer ik naar huis wilde, zou ik het wel alleen kunnen vinden!'
'Kom, kom!' zei Bulle Bas bedaard, 'u bent een beetje overspannen, meneer! Ik zal u naar huis brengen om te zorgen, dat niemand u opnieuw kan ontvoeren! En bovendien heb ik recht op de beloning, die mevrouw uw verloofde heeft uitgeloofd! Het is niet mooi van u om mij dat niet te gunnen! Vooruit, meneer Bommel, laten we gaan! En jij mag verder spelen, Tom Poes. Maar denk er om, dat je geen spijkertjes meer op de weg strooit, want dat is verboden!'
De Oude Schicht zette zich in beweging en het lawaai van de motor en heer Ollie's protesten stierven weg in de verte, terwijl Tom Poes sprakeloos achterbleef...

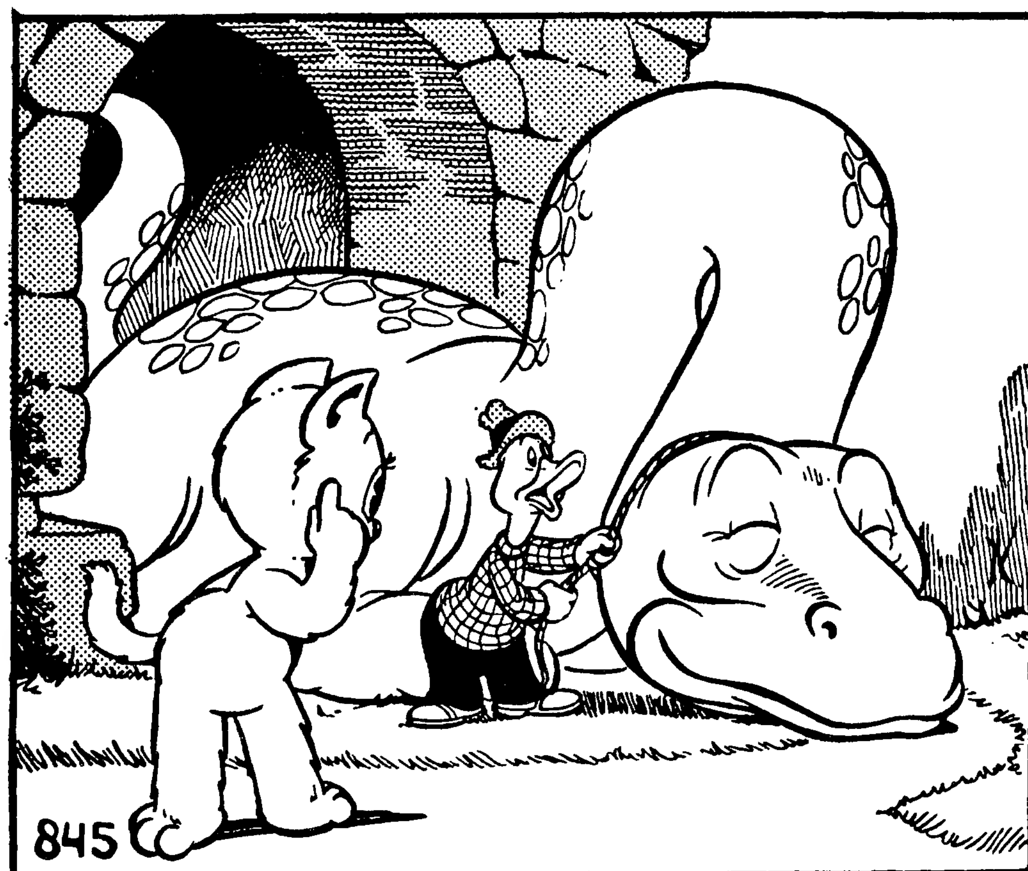

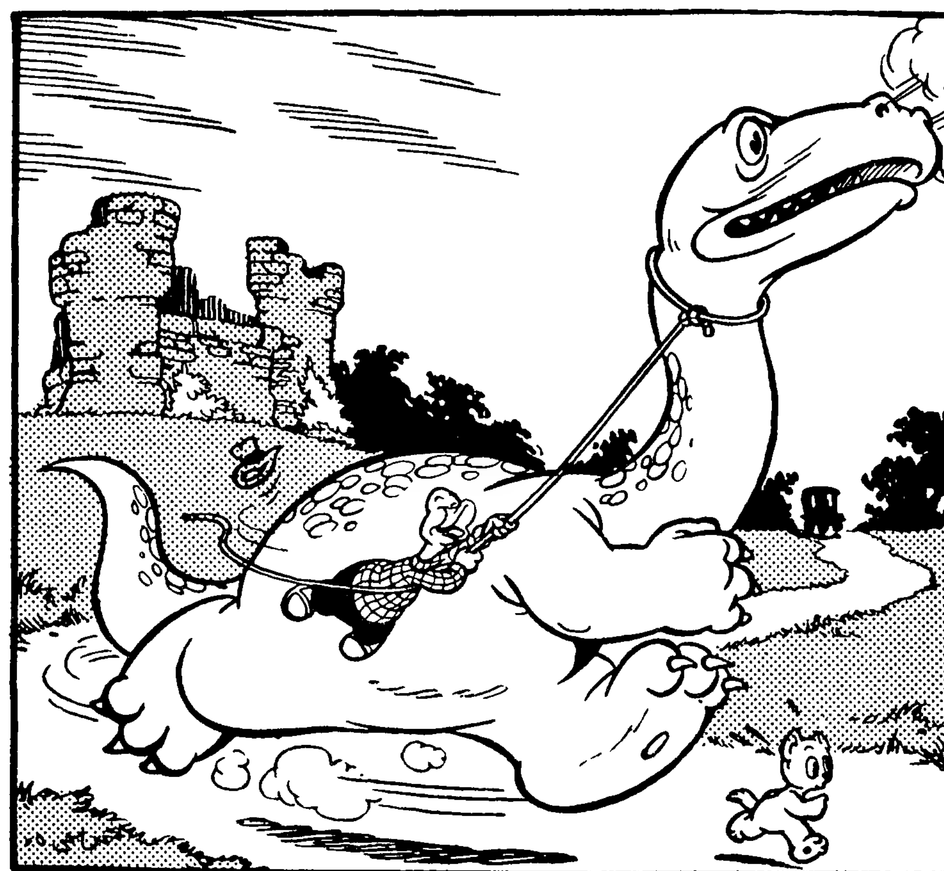

In de grote zaal van slot Bommelstein zat prinses Berta rustig aan een haakwerkje, toen Joost binnentrad om het bezoek van commissaris Bulle Bas aan te kondigen. En even later traden de politieambtenar en heer Ollie samen binnen.
'Olivier!' riep de prinses uit, terwijl ze geroerd opstond. 'Daar ben je dan eindelijk! Hoe kon je me toch zó in ongerustheid laten! En dan al die rekeningen, die betaald moesten worden! O, je weet niet, wat je mij hebt aangedaan!'
'M-maar ik...' begon heer Bommel.
'Stil Olivier!' zei de prinses. 'Je moet niet zo druk en zo onvriendelijk tegen me spreken! Je weet hoe gevoelig mijn gestel is. En al die dagen van ongerustheid hebben mij een hevige migraine bezorgd. Je moest begrijpen, dat ik al dat gepraat op het ogenblik helemaal niet hebben kan!'
'Maar ik...' zei heer Bommel.
'Spreek toch niet steeds tegen, Olivier!' zei de prinses. 'Daar houd ik niet van, dat weet je! En bovendien denk je veel te veel aan jezelf. Ik en nog eens ik, dat is alles, wat ik van je hoor! Ach, je moest eens weten, wat zoiets is voor een zwakke, tere vrouw, die alles zwijgend moet dulden!'
'Neem me niet kwalijk!' onderbrak Bulle Bas, 'het spijt me om dit weerzien te moeten storen, maar ik moet verder en er is nog iets zakelijks te regelen. Hm! Als ik me niet vergis was er een beloning uitgeloofd voor het terugbrengen van heer Bommel en dat kunnen we, wat mij betreft, nu gelijk wel even doen!'
'Maar ik...!' riep heer Bommel uit.
'Betaal jij die tienduizend florijnen even, Olivier!' zei de prinses. 'Die politieagent heeft er recht op, want hij heeft je teruggebracht! En maak een beetje voort, lieve! Ik moet ernstig met je spreken onder 4 ogen!'

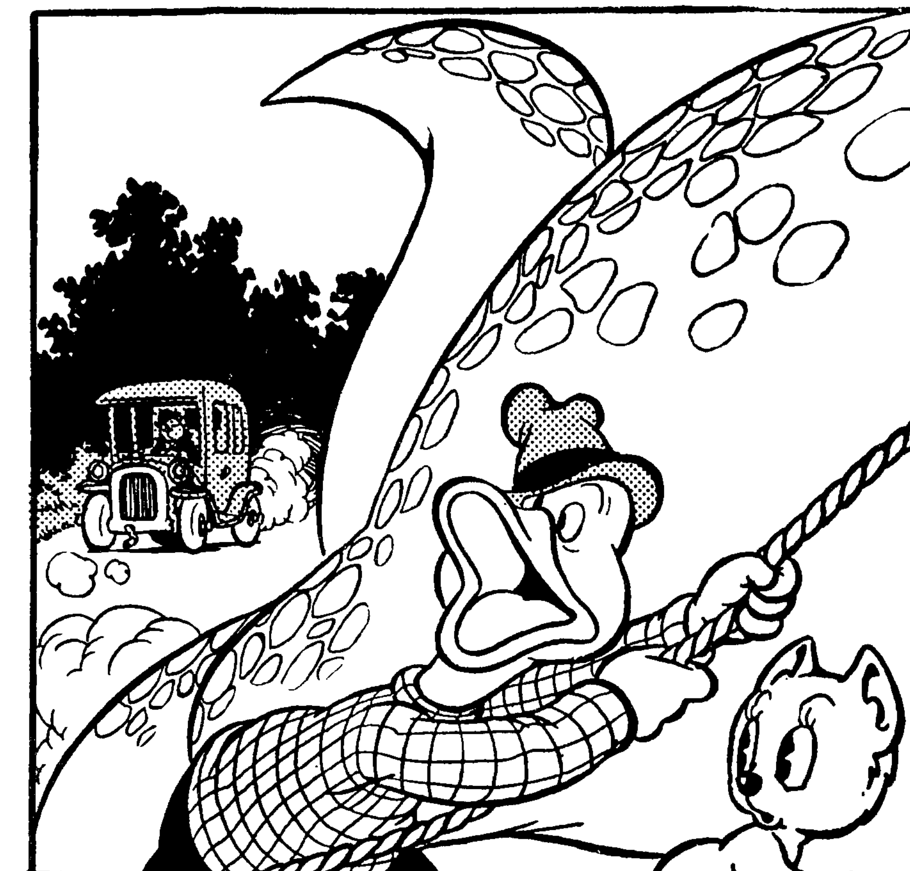

Tom Poes was helemaal niet tevreden met zichzelf. Hij liep mismoedig over de weg en dacht na over alles wat hij fout had gedaan en wat hij eigenlijk had moeten doen en wat hij niet gedaan had. En hoe meer hij over die dingen nadacht, hoe somberder hij werd.
'Het is allemaal mis!' dacht hij. 'Commissaris Bulle Bas heeft heer Ollie nu vast en zeker naar huis gebracht en nu is het te laat om hem te helpen vrij te blijven. Hm, eigenlijk moet heer Bommel het nu maar verder zelf uitzoeken. Hij is tenslotte oud en wijs genoeg. Maar het is niet leuk om hem zo in de steek te moeten laten!'
Zo, in zichzelf mopperende, was Tom Poes in de buurt van een oude ruïne gekomen die daar somber aan de kant van de weg lag. Tot zijn grote verbazing zag hij, dat het vervallen bouwsel bewoond werd, want niemand minder dan Wammes Waggel zat er gezellig voor de ingang naast de draak Kaspar.
'Hallo, Tom Poes!' riep Wammes. 'Kom je me eens opzoeken? Dat is aardig van je! Hihihihi!'
'Ik kom je niet opzoeken!' zei Tom Poes, 'ik wist niet eens, dat je hier woonde! En zolang je met die draak optrekt is het echt niet leuk om op visite te komen! Het dier ruikt zo uit zijn adem!'
'Dat is niet aardig van je!' zei Wammes. 'Kaspar is een lief beestje en die vlammetjes die hij spuwt zijn juist zo leuk! Maar er is haast niemand die dat ziet! En daarom is het ook erg moeilijk voor me geweest om een goede betrekking voor hem te vinden!'
'Hèb je dan een betrekking gevonden?' vroeg Tom Poes nieuwsgierig.
'Ja,' zei Wammes Waggel trots. 'Ik heb Kaspar in dienst genomen. Daarom heeft hij nu een baantje, zie je? Ik ben bezig om heer Bommel op te sporen en ik dacht: Waarom zou ik dat alleen doen, wanneer Kaspar een baantje nodig heeft? Dat was goed gedacht, hè? Nou, en nu doen we het samen!'

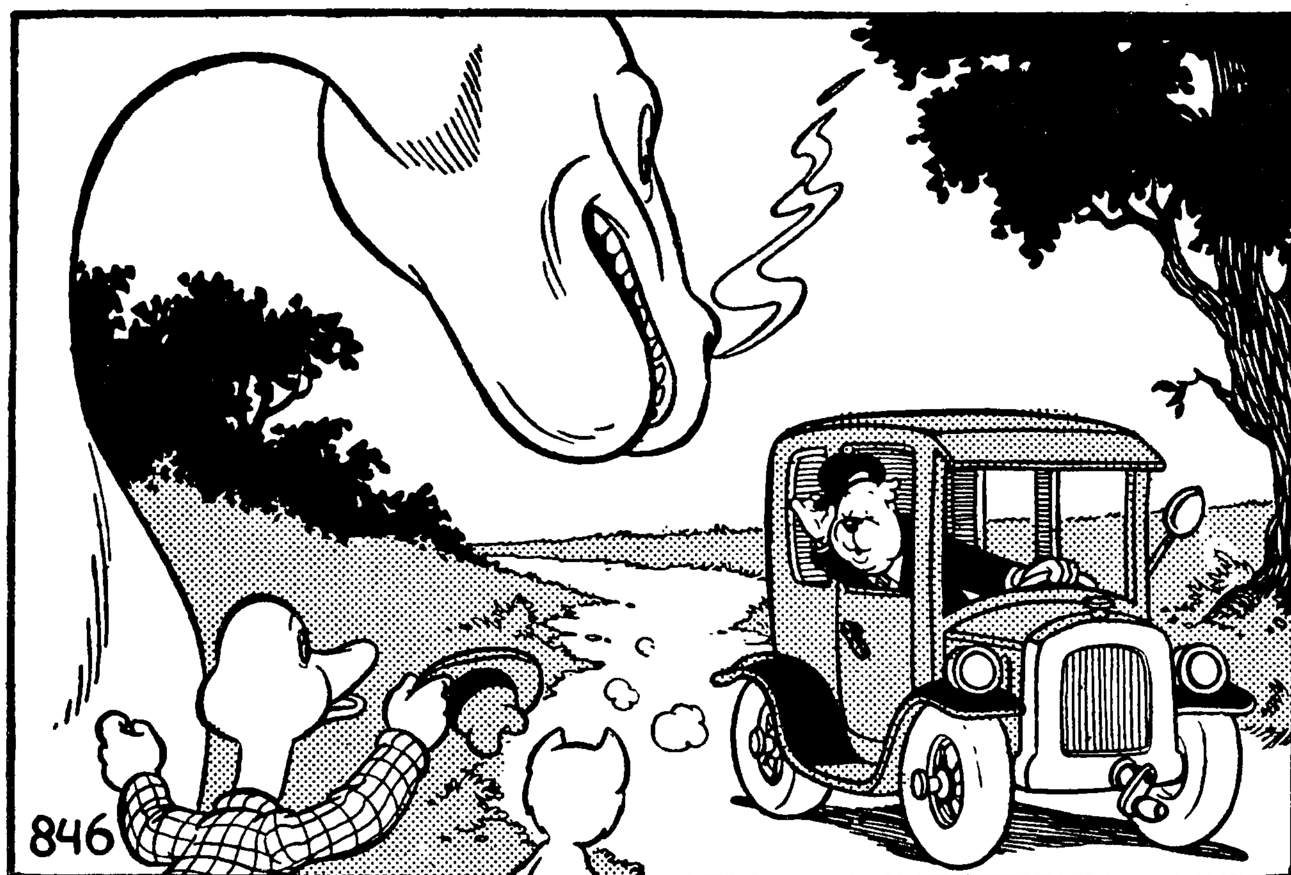

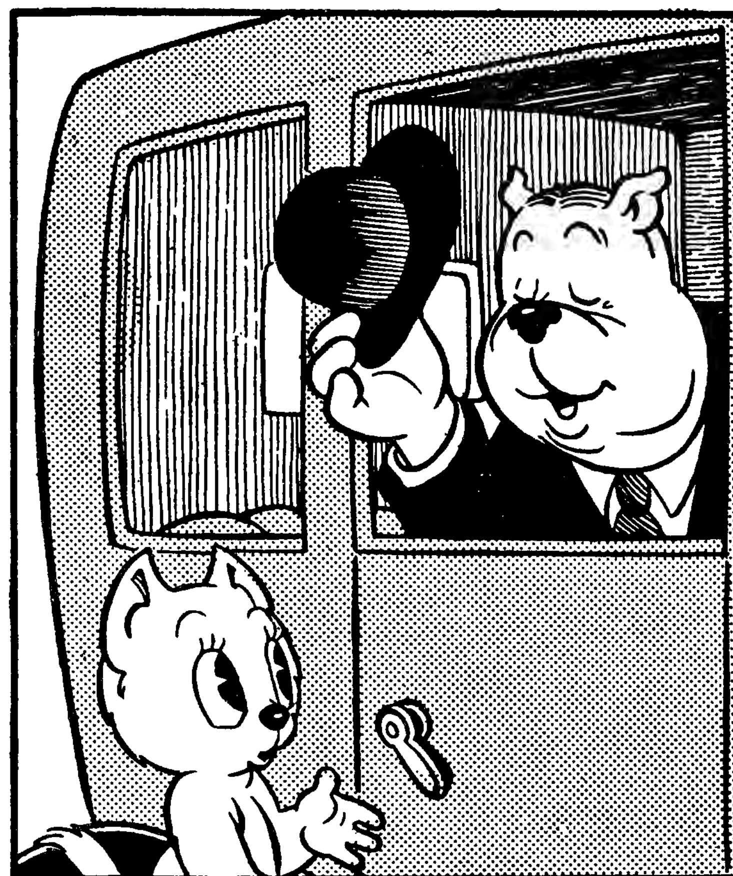
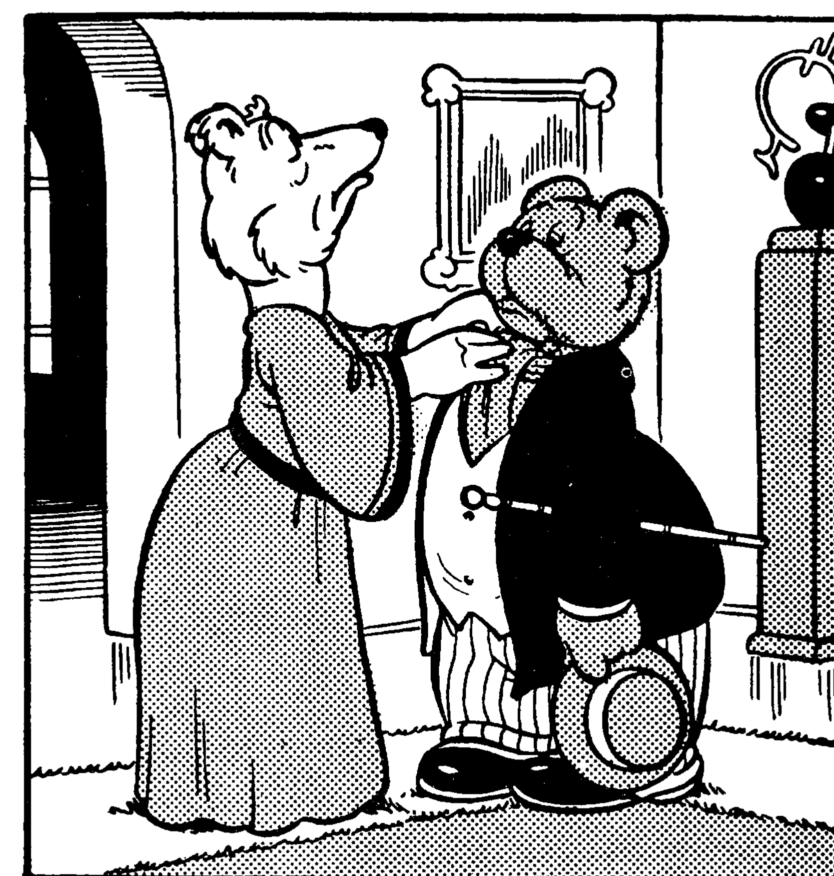

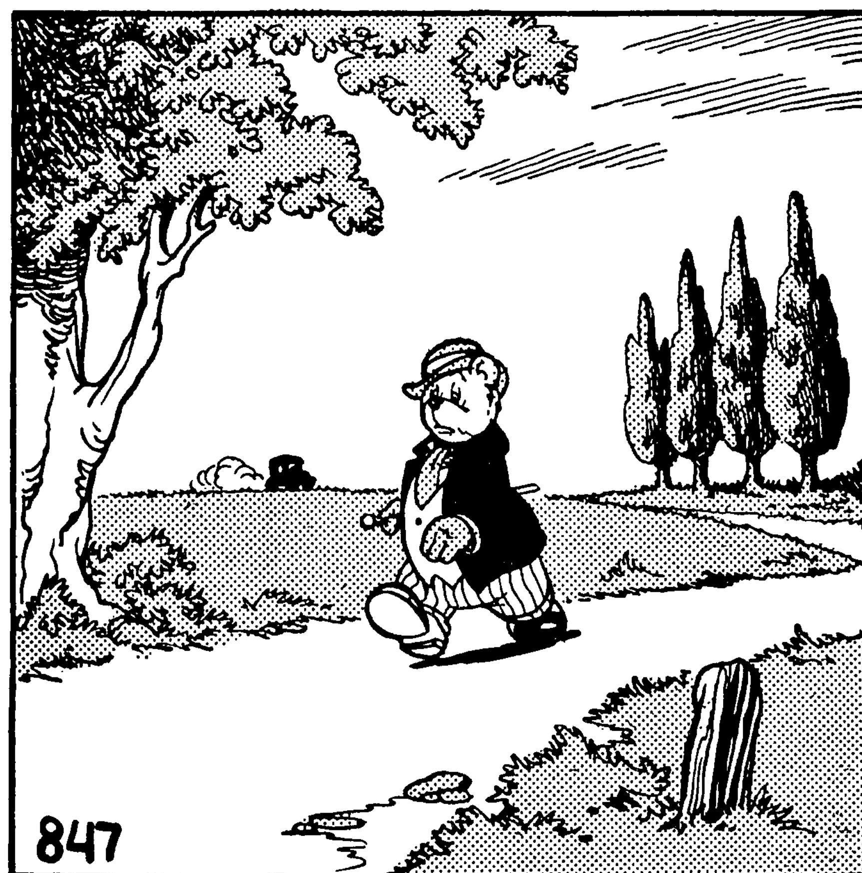
'Zo!' zei Tom Poes verbaasd, 'ben jij bezig om heer Bommel op te sporen? Dat hoeft al niet meer, hoor! Heer Bommel is al gevonden en hij zal op het ogenblik al wel thuis zijn!'
'Dat kan niet!' zei Wammes, terwijl hij Kaspar een halsband om begon te doen. 'Dat kan niet! In de krant heeft gestaan, dat er een beloning werd uitgeloofd voor het terugvinden van heer Bommel. En wat in de krant staat is waar! Of niet soms?'
'Dat zal wel!' zei Tom Poes, 'maar ik zeg je toch, dat hij al gevonden is?'
'Daar heb ik niets van gelezen!' zei Wammes hoofdschuddend, 'nee, Tom Poes, je probeert mij voor de gek te houden. Dat is niets mooi van je, hoor! En je krijgt lekker toch niks van de beloning, want die is voor Kaspartje en voor mij! Kom Kaspar, we gaan aan het werk!'

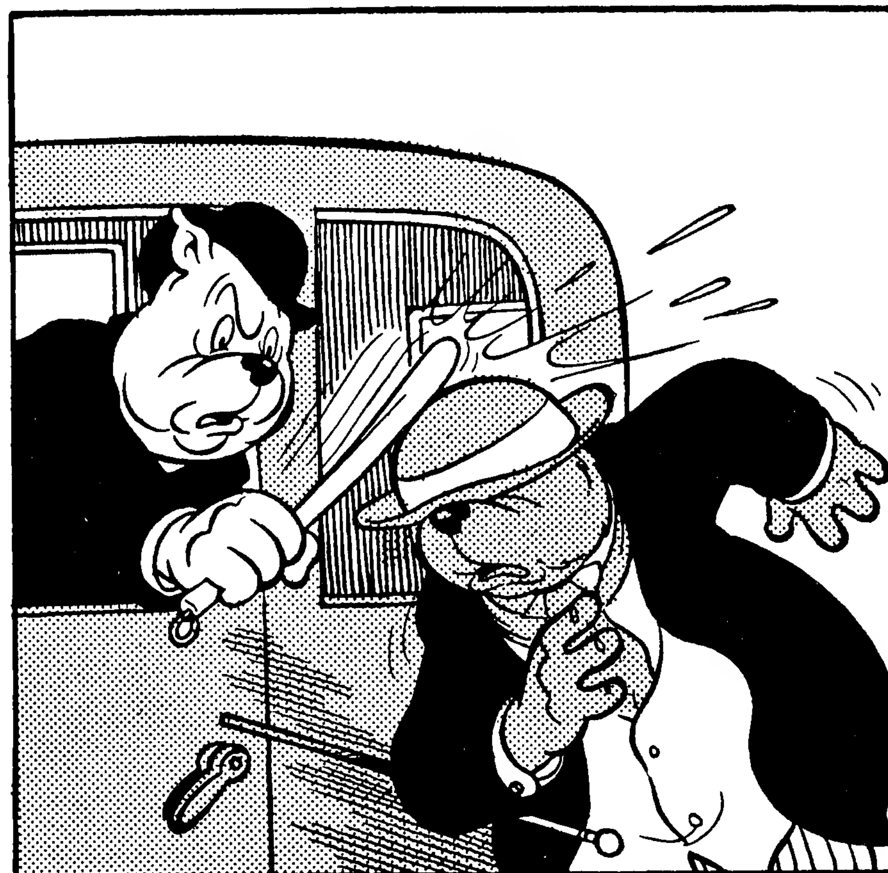
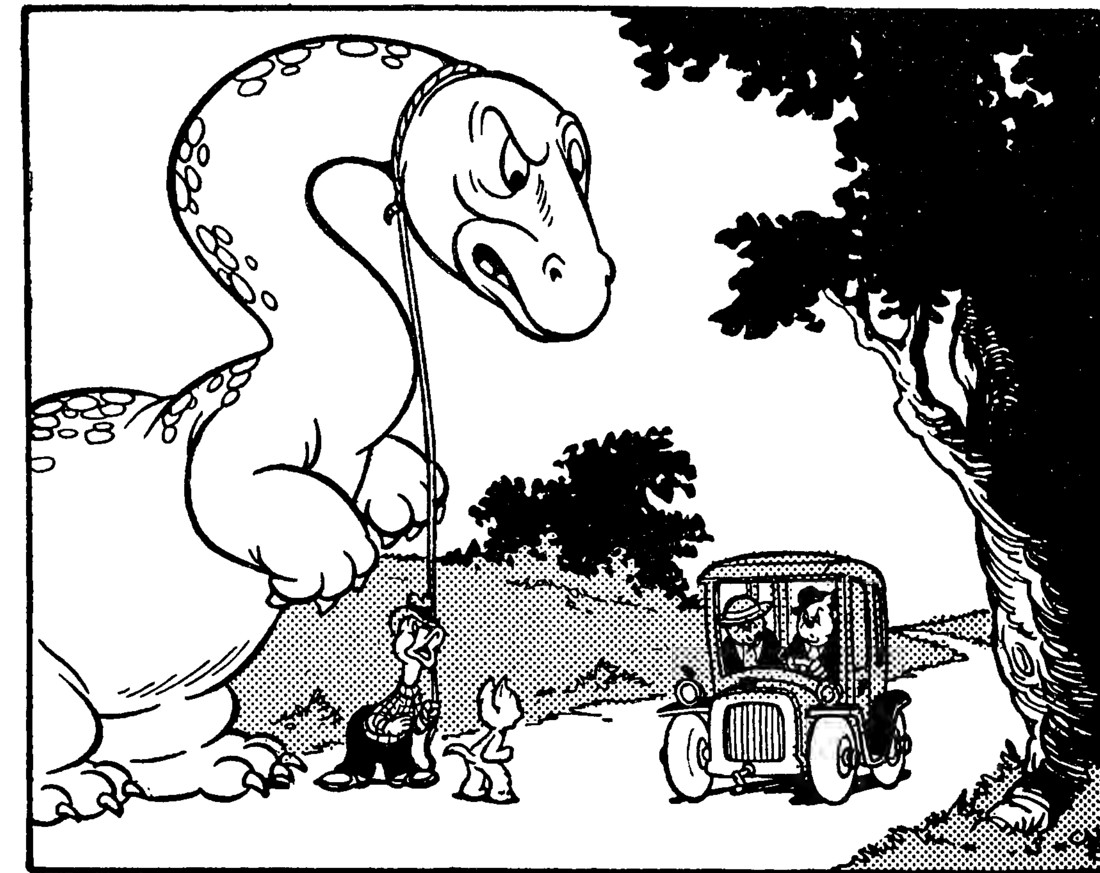
De draak zette zich in beweging en schommelde sjokkend over de landweg, terwijl hij Wammes meetrok. Tom Poes liep er nadenkend achteraan, want terwijl hij zo met Wammes Waggel over de draak had staan praten, had hij ineens een idee gekregen. Het was een vreemd idee en erg moeilijk uit te voeren, maar het was tenminste iets. Hij was zo hevig aan het denken, dat hij niet merkte, dat er met luid motorgeronk een kleine auto naderde. Het was het voertuig van de wakkere detective Sloor Slobber van Rommeldam. De bekende speurder had het spoor van de voortvluchtige heer Bommel weer ontdekt en had de achtervolging weer opgenomen.
Maar, zoals gezegd, Tom Poes dacht diep over zijn plan na en hoorde of zag niets...

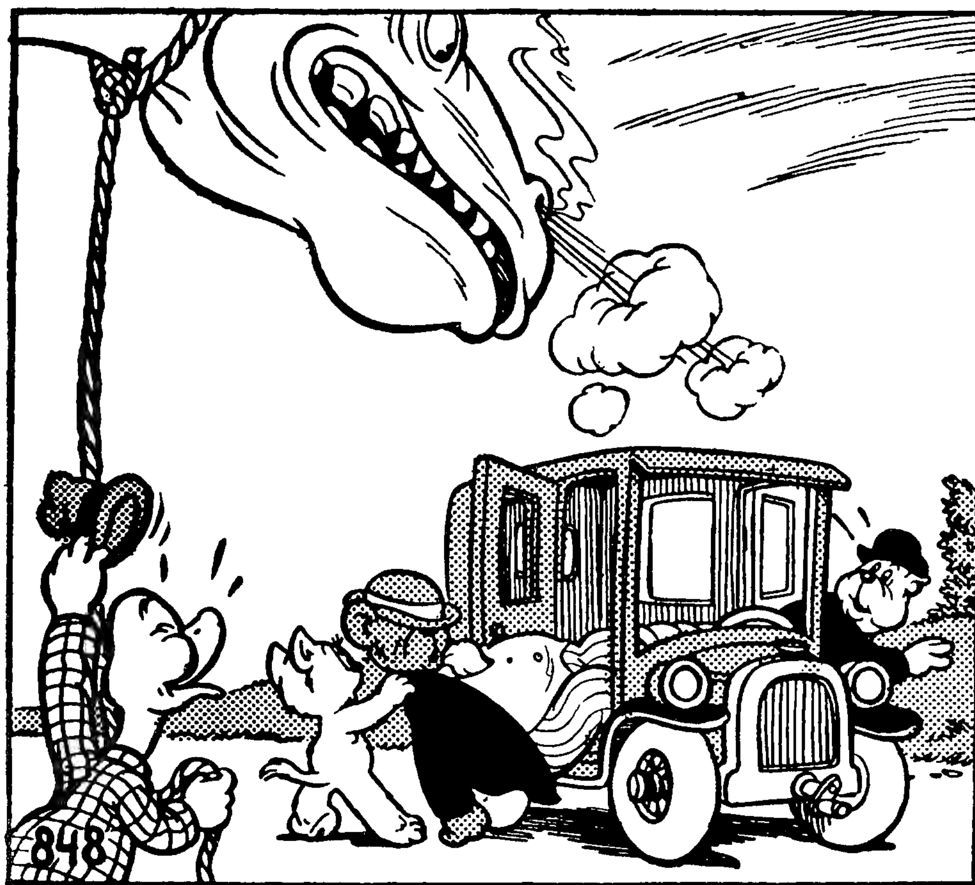

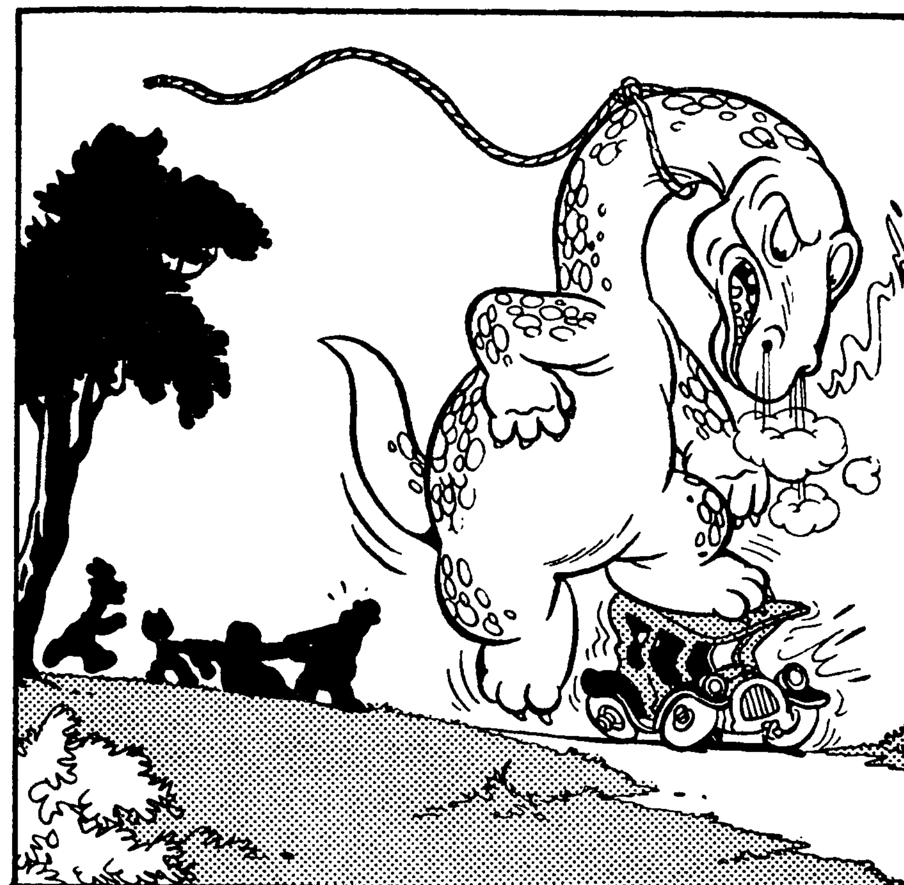
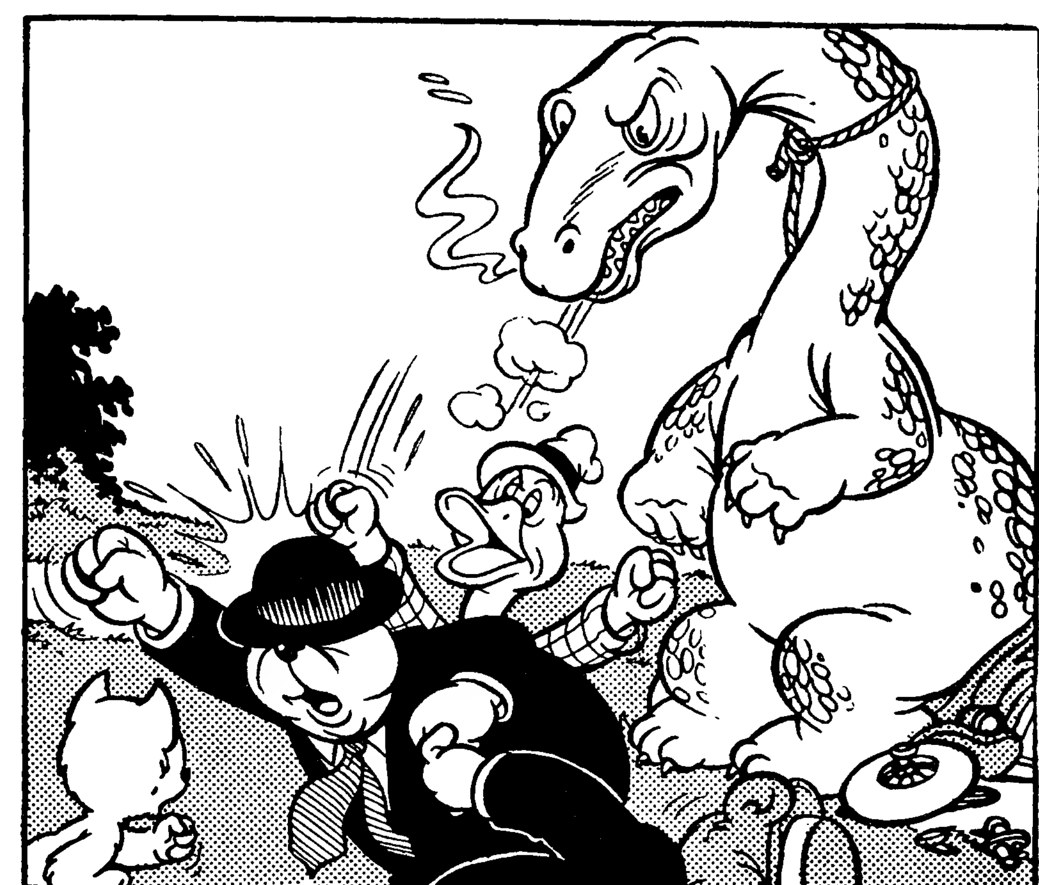
Tom Poes schrok op uit zijn gepeins, toen er plotseling een auto achter hem remde.
'Goeden morgen!' zei de detective Sloor Slobber, beleefd zijn hoed afnemend. 'Goeden morgen samen! Ik ben... eh... maar wij hebben het genoegen toch al eens gehad? Wij hebben elkaar toch al eens ontmoet? Deze heer en deze... eh... griezelige hagedis ken ik nog niet, maar...'
'Dit is geen griezelige hagedis!' riep Wammes Waggel verontwaardigd. 'Dit is maar een draak en hij is erg lief! Hij kan vlammetjes spuwen!'
'Juist, juist! Ach zo!' zei de speurder haastig. 'Eh... wat ik vragen wilde, weet u ook waar heer Bommel is? Ik zoek hem, ziet u? Ik zoek hem en ik...'
'Ik weet het niet!' zei Tom Poes kortaf. 'U moest heer Bommel maar met rust laten. De stakker is verloofd en nu heeft hij heus zorgen genoeg aan zijn hoofd! Iedereen zit achter hem aan en dat is heus geen lolletje!'
'Ik zit niet achter hem aan!' zei Wammes verontwaardigd. 'Ik loop!'
'En ik rijd!' zei de detective uit de hoogte. 'Goeden morgen!'
Intussen was heer Bommel over de eerste schok van het thuiskomen heen en nu had hij vergunning gekregen om zich een beetje te vertreden in de buurt van zijn tuin.
'Een klein eindje maar, Olivier!' zei prinses Berta, heer Ollie's halsdoek rechttrekkend. 'En over een half uur ben je weer thuis om thee te drinken! Geen grapjes meer Olivier! Denk aan je belofte, geen weggeloop meer! Daar houd ik niet van. En maak je nieuwe, mooie hoed niet vuil!'
'Nee... eh... ja... nee, lieve!' zei heer Bommel zwak.

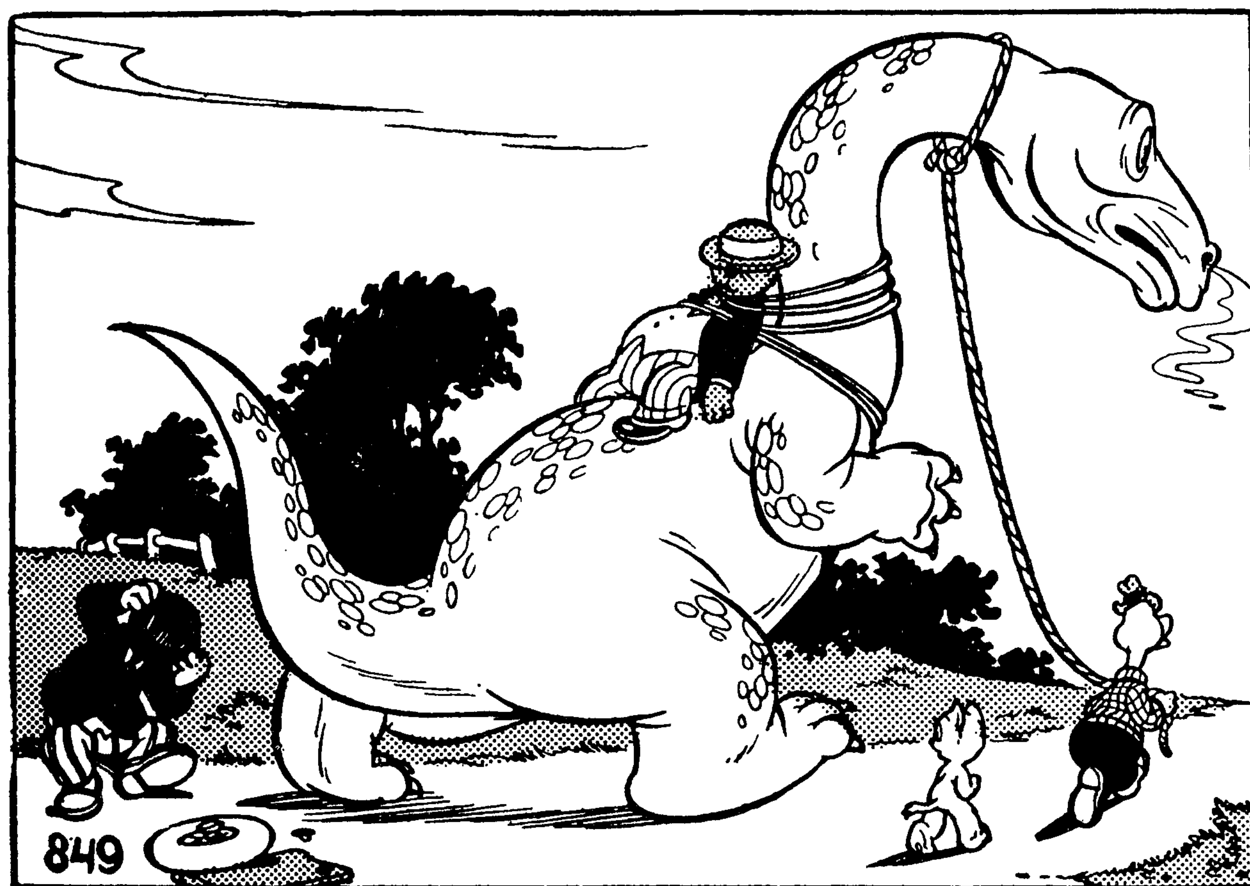

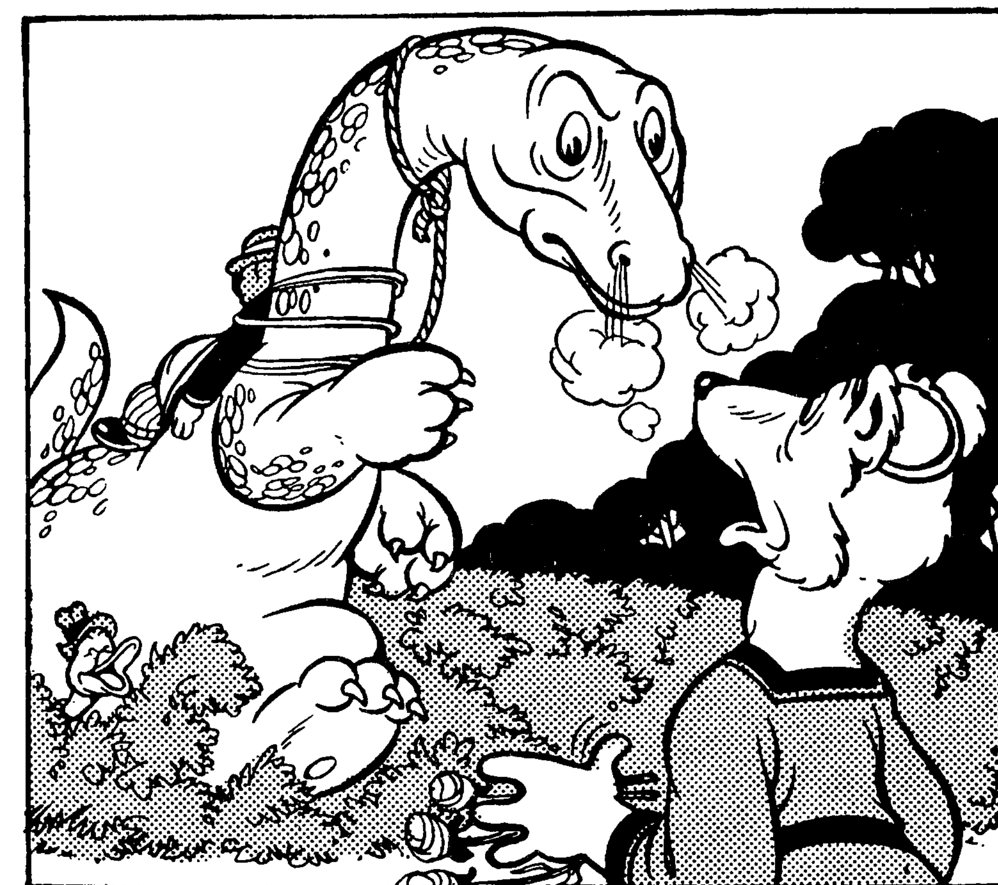
Heer Bommel wandelde misnoegd zijn tuinhek uit en begon in de richting van de stad Rommeldam te wandelen. Zijn bottines kraakten zachtjes, zijn halsdoek kriebelde in zijn neus en zijn mooie, nieuwe dophoed knelde hem op de wenkbrauwen. Zijn warme, dikke duffel maakte hem het ademhalen moeilijk en zijn rottinkje prikte hem in de kuiten en alles bij elkaar kon men hem gerust een zeer ongelukkig heer noemen.
'Vrijheid!' fluisterde heer Ollie, schichtig om zich heen kijkend of er niemand was, die hem verstaan kon, 'vrijheid... oef!! Als ik mezelf nu tegenkwam, zou ik mezelf niet herkennen, als ik begrijp wat ik bedoel! Het avontuur roept en de horizon wekt en ik...'
Op dat moment werd hij ingehaald door een kleine, oude automobiel en de chauffeur daarvan gaf hem in het passeren een tikje met een gummistok op de hoed.
'Nu zijn we quitte!' zei de speurder Slobber (want die was het). Met een glimlach drukte hij het hoofddeksel nog wat dieper over heer Bommels ogen en trok toen het versufte lichaam in zijn voertuig.
'De beloning ligt klaar!' mompelde hij, gas gevend. 'Dit keer is het gemakkelijk verdiend! Nu, het komt mij toe, zeg nu zelf!'
Daar had hij misschien wel gelijk in, maar helaas! Zo gemakkelijk zou het toch niet gaan! Want vlak bij Bommelstein gekomen ontmoette hij Wammes Waggel met Kaspar, op een afstandje gevolgd door Tom Poes.
'Ha!' riep Wammes, 'daar is heer Bommel! Kaspar heeft heer Bommel gevonden, Tom Poes! Vind je dat niet knap? Daar in die auto! Kijk maar!' Kaspar ging intussen dwars over de weg staan en de detective was dus gedwongen te stoppen.
'Wel heb ik ooit?' zei Tom Poes. 'Die arme heer Ollie!'

Detective Slobber mompelde een heel lelijk woord en riep iets over de belemmering van het verkeer door linkslopende hagedissen. Maar Tom Poes liet zich niet van de wijs brengen. Hij rukte het portier open en trok de nog steeds half bewusteloze heer Ollie naar buiten.
'Dat gaat zó maar niet!' riep de speurder woedend. 'Blijf af! Hij is van mij! Ik heb hem eerlijk gevonden!'
'Nietes!' riep Wammes Waggel opgewonden, 'dat heeft Kaspar gedaan! Niet waar Tom Poes?! Je hebt zelf gezien, dat Kaspar hem gevonden heeft! Kom Kaspar! Pak hem! Hij is een lelijkert, Kaspar! Kssss!'
Kaspar draaide zijn tamelijk grof besneden gelaat naar de detective en blies minachtend een rookwolkje naar hem, zodat zelfs de moedige speurder zich moest afwenden om adem te kunnen halen. Maar hij gaf zich nog niet gewonnen! O, nee! Hij snelde naar heer Bommel en begon aan hem te trekken terwijl Tom Poes, geholpen door Wammes Waggel aan de andere kant rukte. Intussen stapte Kaspar bedaard op de oude auto, zodat het voertuig als een harmonica in elkaar rimpelde en ging toen boven op de resten zitten om een beter gezicht op de strijd te hebben.
Dit bracht de brave detective Slobber natuurlijk tot het uiterste. Hij liet heer Ollie los en stormde op Tom Poes af om hem een flink pak klappen te geven. Maar in dit voornemen werd hij gehinderd door Wammes Waggel, die hem juichend in de weg trad en hem de hoed over de ogen sloeg.
'Hihihihihihi!' riep Wammes. 'Nu heeft hij ook een ingeslagen dopje, zie je wel, Tom Poes? Net als heer Bommel! Leuk, hè?'
'Nee,' zei Tom Poes, 'dat heb ik nu al te vaak gezien! Nu vind ik het niet leuk meer!'

Tom Poes, geholpen door Wammes Waggel, trok nu de nog steeds versufte heer Bommel op de rug van Kaspar en zo ging de hele groep op weg naar Bommelstein. Op de weg achter hen zat de detective Slobber tierend aan zijn hoedrand te rukken. Wat hij allemaal zeide kan hier onmogelijk worden gedrukt, maar het is wel haast zeker, dat de scherpe speurder na dit avontuur nooit meer een dophoed gedragen heeft.

In de tuin van Slot Bommelstein was de prinses intussen bezig bloemen te plukken.

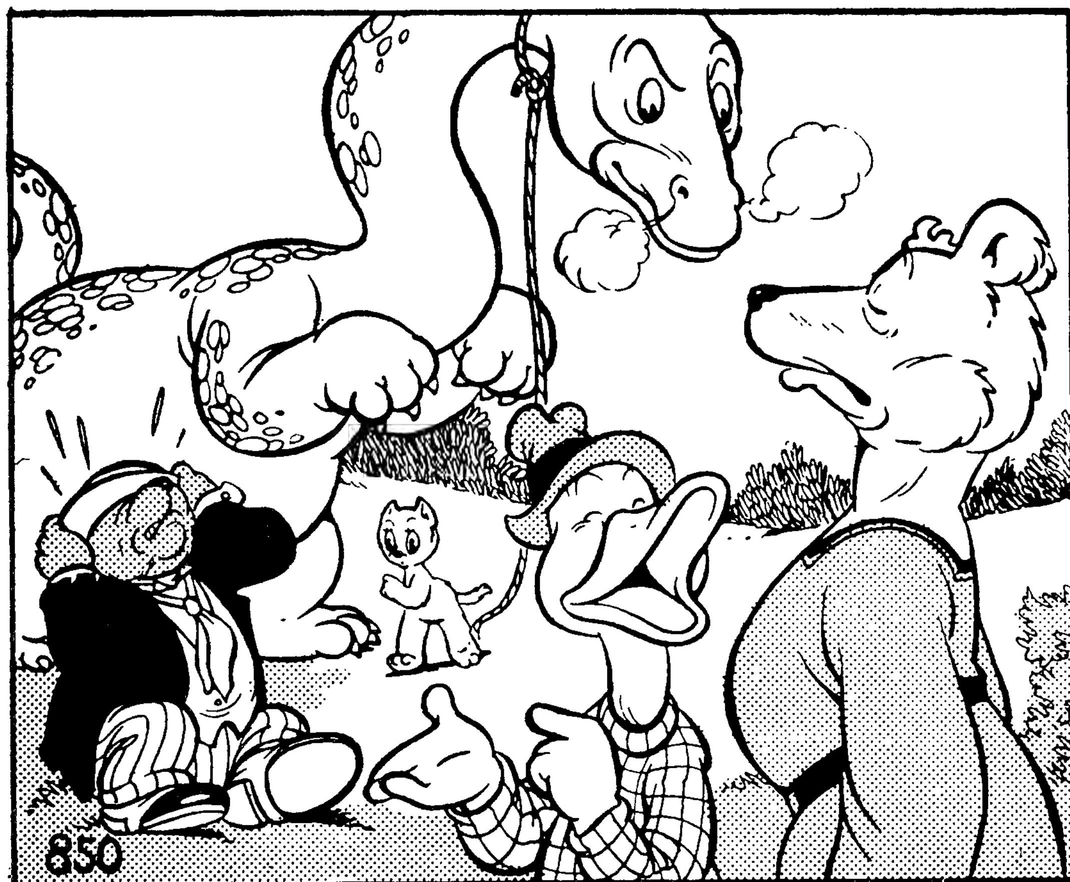
'Het gezoem van al die insecten is hinderlijk!' prevelde ze. 'Daar houd ik niet van! Maar dit wordt toch wel een fraaie ruiker. Het is zo goed om enige bloemen in de kamer te hebben – het maakt de sfeer zo mooi! Zo in-vrouwelijk! Ik zal Olivier moeten leren het oog te openen voor de tere dingen des levens – hij is zo grof-besnaard. En deze insecten zal ik door de bediende laten verwijderen, ze storen de verheven stilte...'

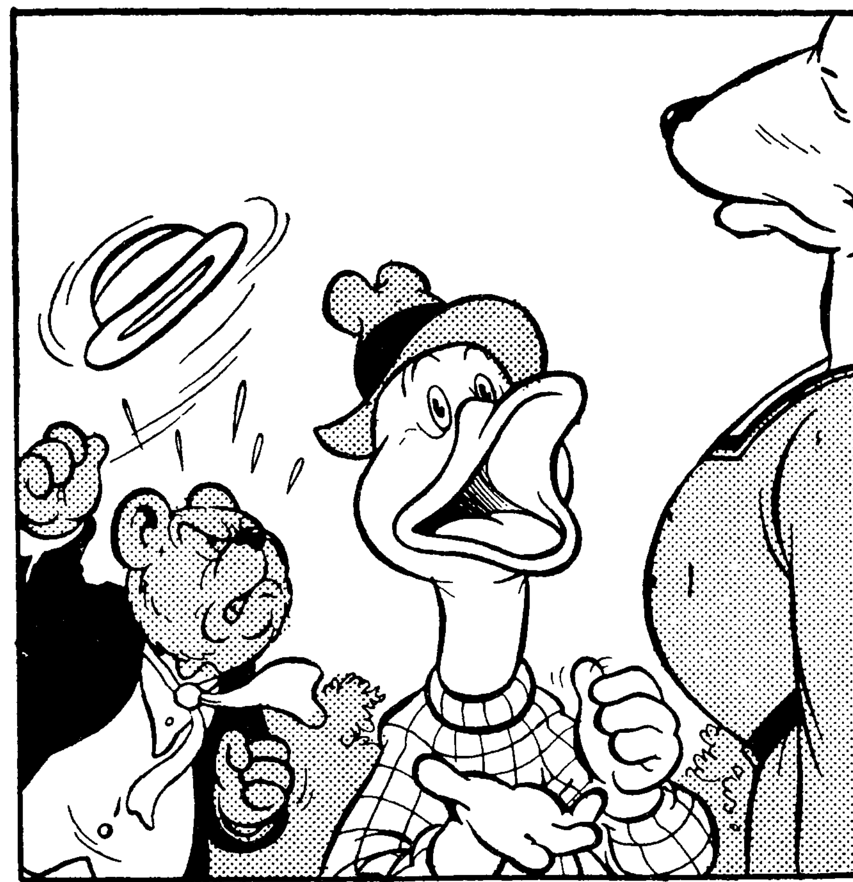
Op dat moment klonk er een luid gekraak. De haag schudde en brokkelde knappend af en in de opening die er op die manier ontstond verscheen onverwachts de draak Kaspar met heer Bommel op de rug en gevolgd door Tom Poes en Wammes Waggel.

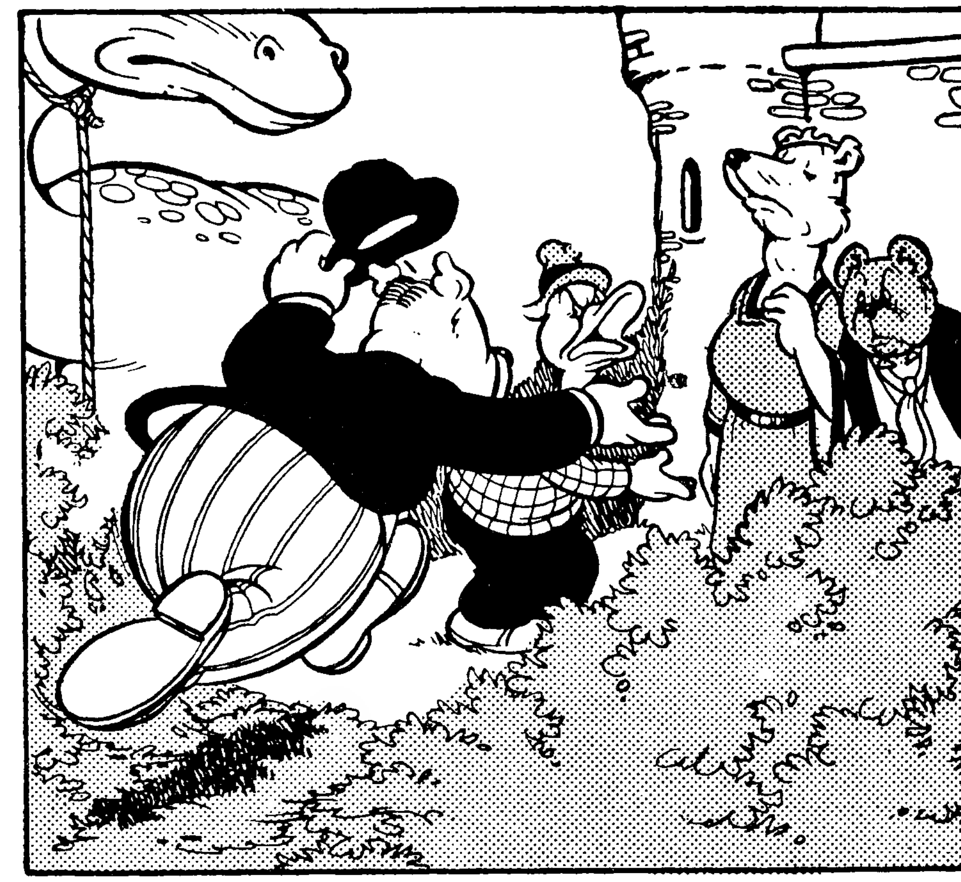
'Hallo, dame!' riep Wammes. 'Daar is tie dan weer! Zo ziet u maar, wat Kaspartje wel niet allemaal kan! Als u soms nog eens iets voor hem hebt moet u eens aan hem denken! Voor bruiloften en partijen en zo! Niet waar, Tom Poes? Het is een reuze leuk beestje en hij kan...!'

Maar de toespraak van Wammes werd onderbroken door een hoge kreet van de prinses.

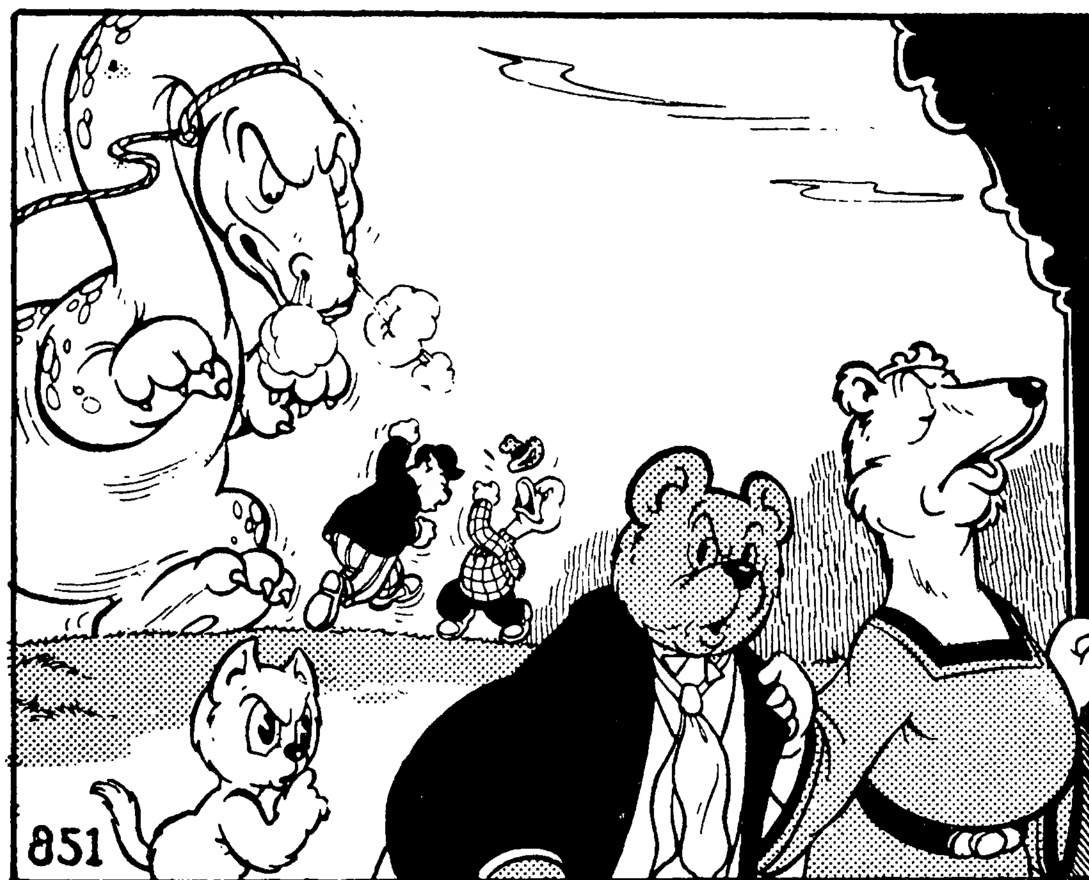
'Voert dat ongedierte weg!' riep ze. 'Ik kan er niet tegen! O! Mijn tere zenuwen! Mijn gestel! O! Oooo!'

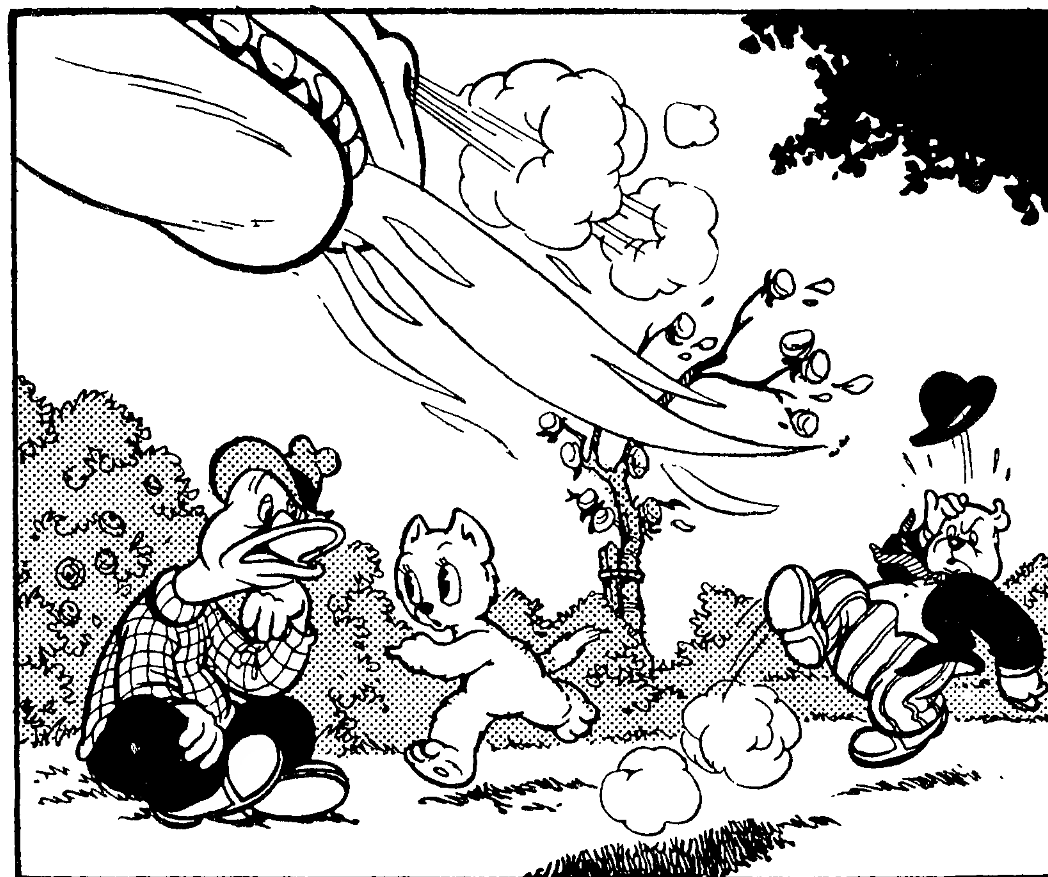

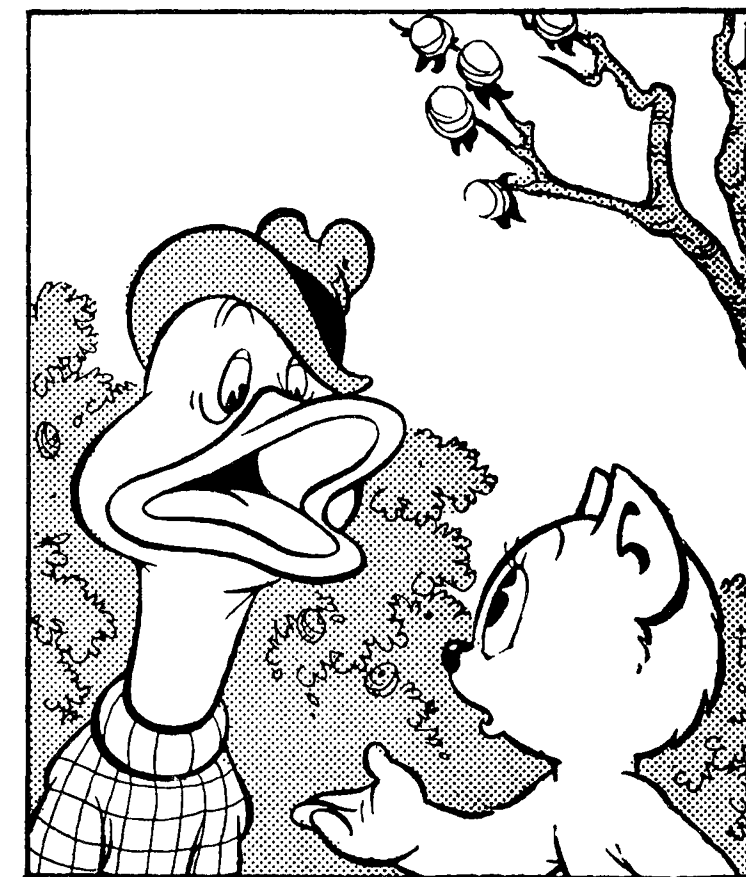

'Kijk, dame!' zei Wammes, 'daar is je Ollietje terug, hoor! Hij is wel een beetje kreukerig en zo en zijn hoedje is afgezakt, hihihihi! Maar hij heeft best pret gehad en Kaspar heeft hem eerlijk gevonden. Flink van zo'n diertje, hè?'
De prinses had zich weer een beetje hersteld en bekeek Wammes nu uit de hoogte. 'Bah!' sprak ze. 'Het is toch wel droevig! Wanneer ik Olivier een enkel ogenblik uit het oog verlies geeft hij zich over aan de grofste pretmakerij! Kom eens hier Olivier! Zet die hoed normaal op en denk niet dat je grappig bent, door hem zo diep over je ogen te dragen! Schaam je Olivier! Vertel me nu eens wie dit eh... deze... eh... dit individu is! Je weet, dat ik het niet kan goedkeuren, dat je je met dergelijke vrienden omringt – je doet me verdriet, Olivier! Meer dan ik op dit moment zeggen kan!'
'Hihihihi!' riep Wammes, 'je houdt van een grapje, dame, dat merk ik wel! Nu, ik ook hoor! Maar kunnen we nu even afrekenen? Ik kom de beloning halen voor het terugbrengen van heer Bommel!'
'BLOEFFF!!!' zei heer Bommel (op dat moment schoot namelijk eindelijk de hoed van zijn neus af). 'B-be-bel-bele-beloning!' vervolgde hij met verheffing van stem. 'Beloning!!?? Voor het terugbrengen van mij!!?? Ik ben geen paraplu!! Een Bommel raakt niet zoek! Laat me met rust? Ik wil met rust gelaten worden! Ik heb er genoeg van? Rust! RUST!!!'
Het ritselde in de haag en de detective Sloor Slobber (uit Rommeldam) sprong de tuin binnen. 'Die beloning is voor mij!' riep hij. 'Ik ben degene, die heer Olivier gevonden heeft! Deze schurk heeft hem gestolen met zijn vieze hagedis! Ik moet de beloning hebben!'
De prinses legde een hand op heer Bommel. 'Volg me, Olivier!' sprak ze. 'Ik wens, dat je me uitlegt, hoe je er toe gekomen bent om met deze ongunstige vrienden te gaan spelen inplaats van netjes thuis te komen theedrinken, zoals ik je gezegd had!'

'Ik wens niet betrokken te worden in jullie geestloze spelletjes!' zei de prinses. 'Ga de tuin uit en vertoon je niet meer, ordinaire kerels! En jij gaat mee naar binnen, Olivier!'

Heer Bommel, die een paarse gelaatskleur had gekregen, slikte moeilijk en liep moedeloos mee, terwijl de speurder Slobber een aanval van grote woede kreeg.

'Daarvoor wordt me ieder ogenblik de hoed over het hoofd geslagen!' krijste hij. 'Daarvoor is mijn auto in elkaar getrapt! Daarvoor heb ik mijn nachtrust opgeofferd en heb ik knap speurderswerk verricht! En wat krijg ik ervoor? Niets! En dat is jouw schuld!' En met deze woorden sprong hij op Wammes Waggel af en sloeg hem tegen de grond.

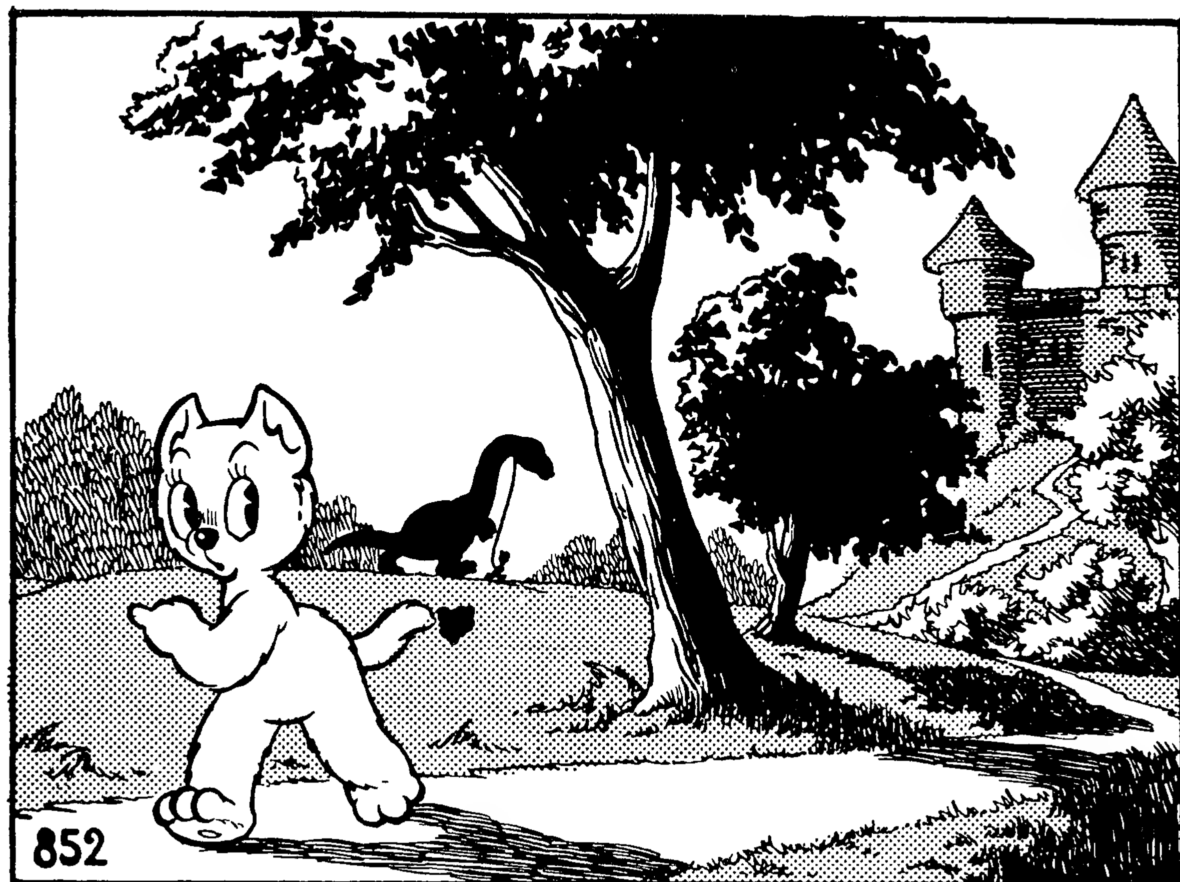
'Help! Help!' riep Wammes, 'ik kan niet tegen kietelen! Hihihihi!'

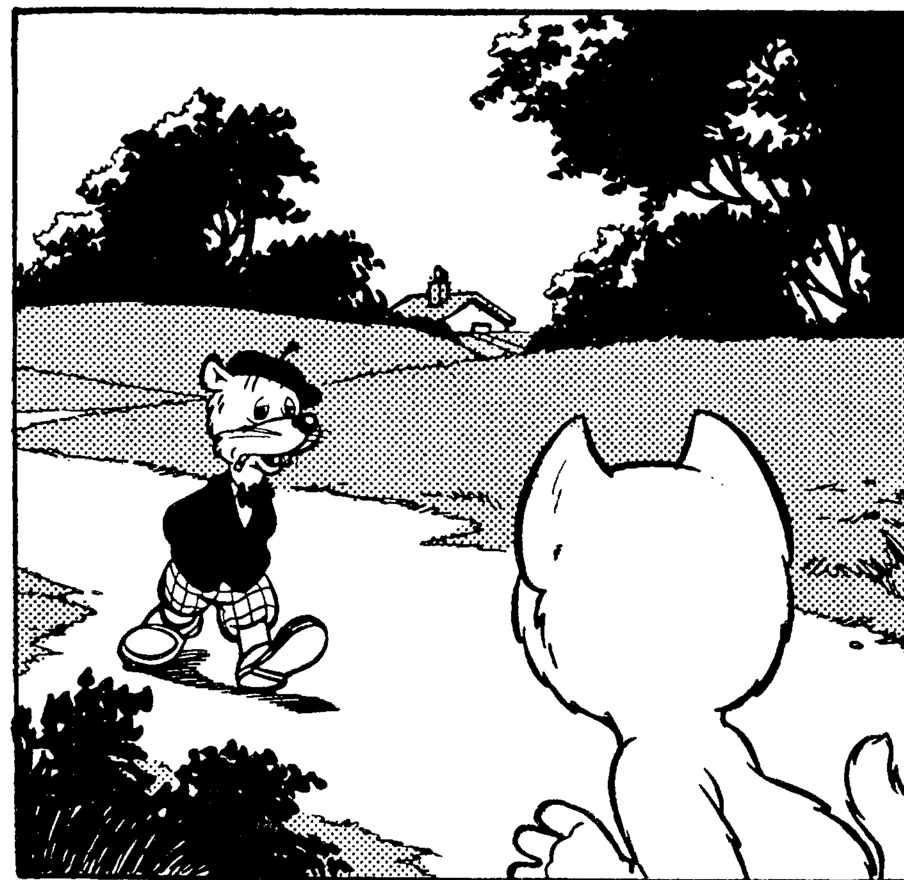
Op deze noodkreet stak de draak, die al die tijd tamelijk rustig was geweest, het hoofd op en slofte nader. En toen hij vlak bij was gekomen blies hij een steekvlammetje in de richting van de detective, die nu gillend op de vlucht sloeg.

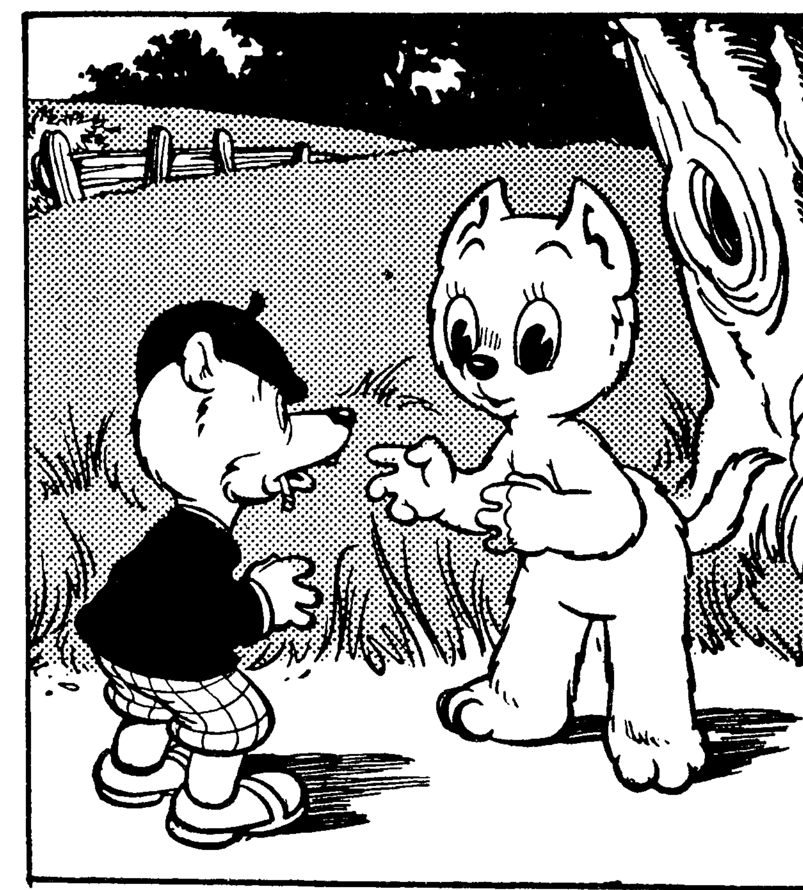
'Hihihihi... huh... hm... mmm!' zei Wammes. Toen trok er een nadenkende trek over zijn gelaat en hij keek Tom Poes droevig aan.

'Wat nu, Tom Poes?' vroeg hij. 'Hoe krijg ik nu die beloning? Want Kaspar heeft hem toch eerlijk verdiend! En als ik die beloning niet krijg kan ik vanavond geen kreeftenslaatje voor Kaspar kopen... en wat dan?'

'Luister eens Wammes!' zei Tom Poes, 'heer Bommel zal je je beloning geven als alles over is, dat beloof ik je! Maar eerst moeten we zorgen, dat Kaspar een betrekking krijgt. Ik heb een plan, luister maar!'

Tom Poes vertelde dus zijn plan aan Wammes Waggel en nam daarna afscheid van hem. Kaspar verdween met Wammes in de verte en Tom Poes liep nadenkend weer terug in de richting van zijn huis. Want, hoewel hij een plan had, zoals ik al een paar malen had verteld, wist hij nog niet precies hoe het gaan moest. Maar het geluk was met hem (en dat is warempel niet de eerste keer).

Bij een kromming van de weg kwam hij namelijk de journalist Argus tegen die in terneergeslagen houding over de landweg sukkelde.

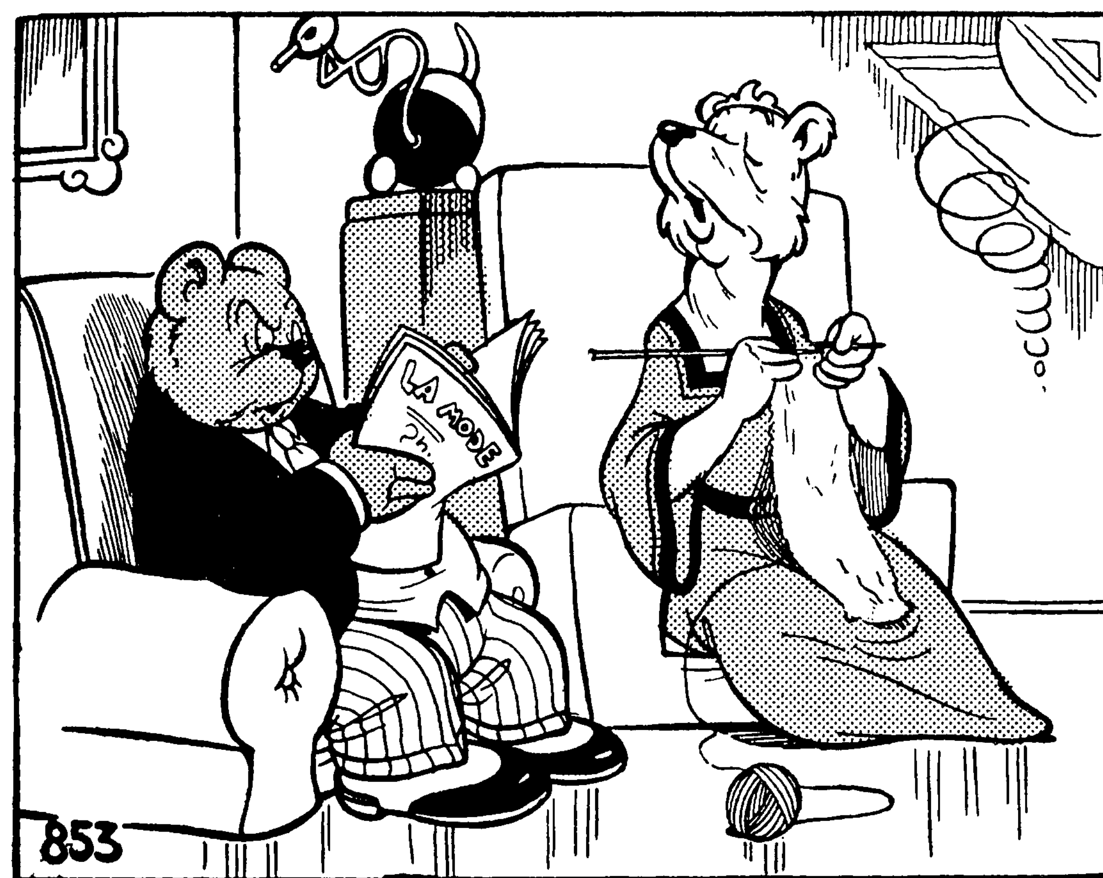
'Hallo!' zei Argus. 'Jij hebt zeker ook heer Bommel niet gezien, hè? Ik zoek al dagen naar hem, maar ik heb nog niets gevonden! En dat is jammer, want die beloning zou ik best kunnen gebruiken. Ik heb een paar voorschotjes opgenomen en zo, je kent dat!'

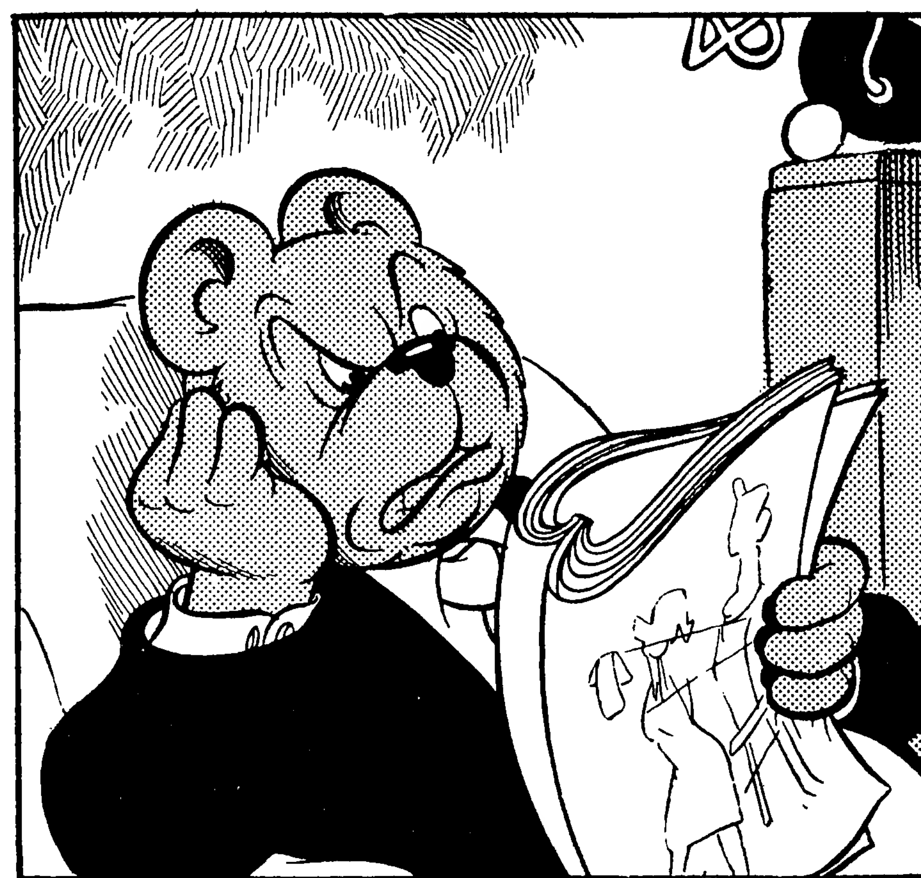
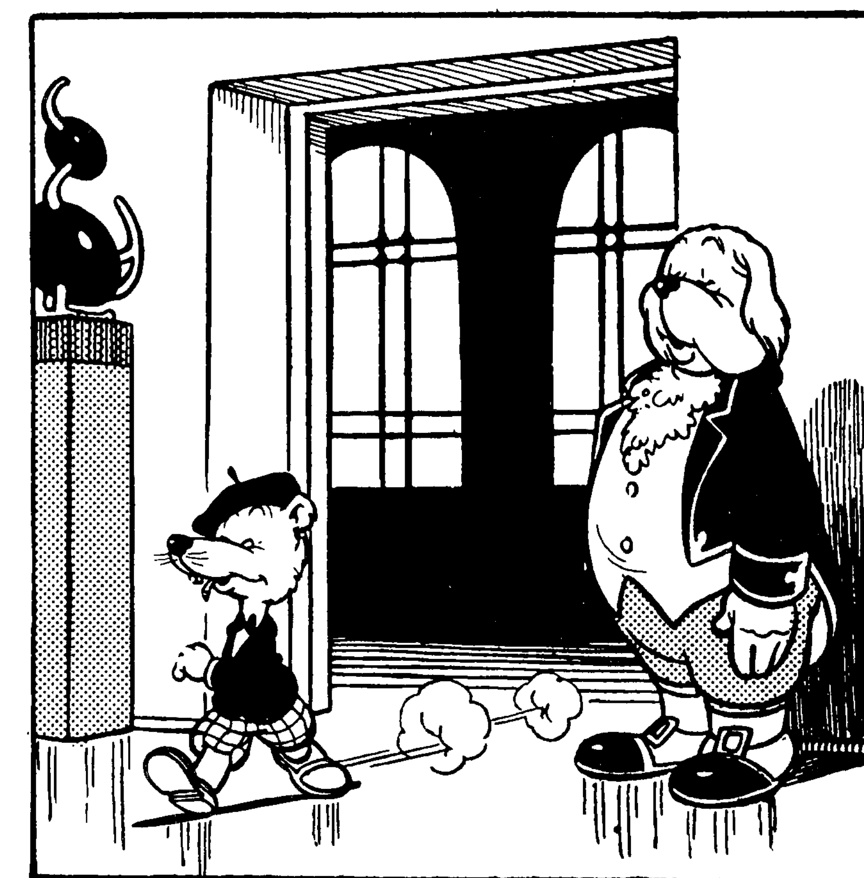
'Heer Bommel is al lang weer gevonden!' zei Tom Poes. 'Hm, het is jammer, dat jij dat geld niet gekregen hebt... hm... maar wacht eens! Ik weet een manier om toch een aardig bedrag te verdienen! Heer Bommel zal je graag betalen, wanneer alles over is! Luister, ik heb een plan! Jij moet naar Bommelstein gaan en die prinses Berta te spreken zien te krijgen!'

'Huh?' vroeg de journalist Argus, 'de prinses te spreken zien te krijgen? Waarom? Waar dient dat toe? Waarover?'

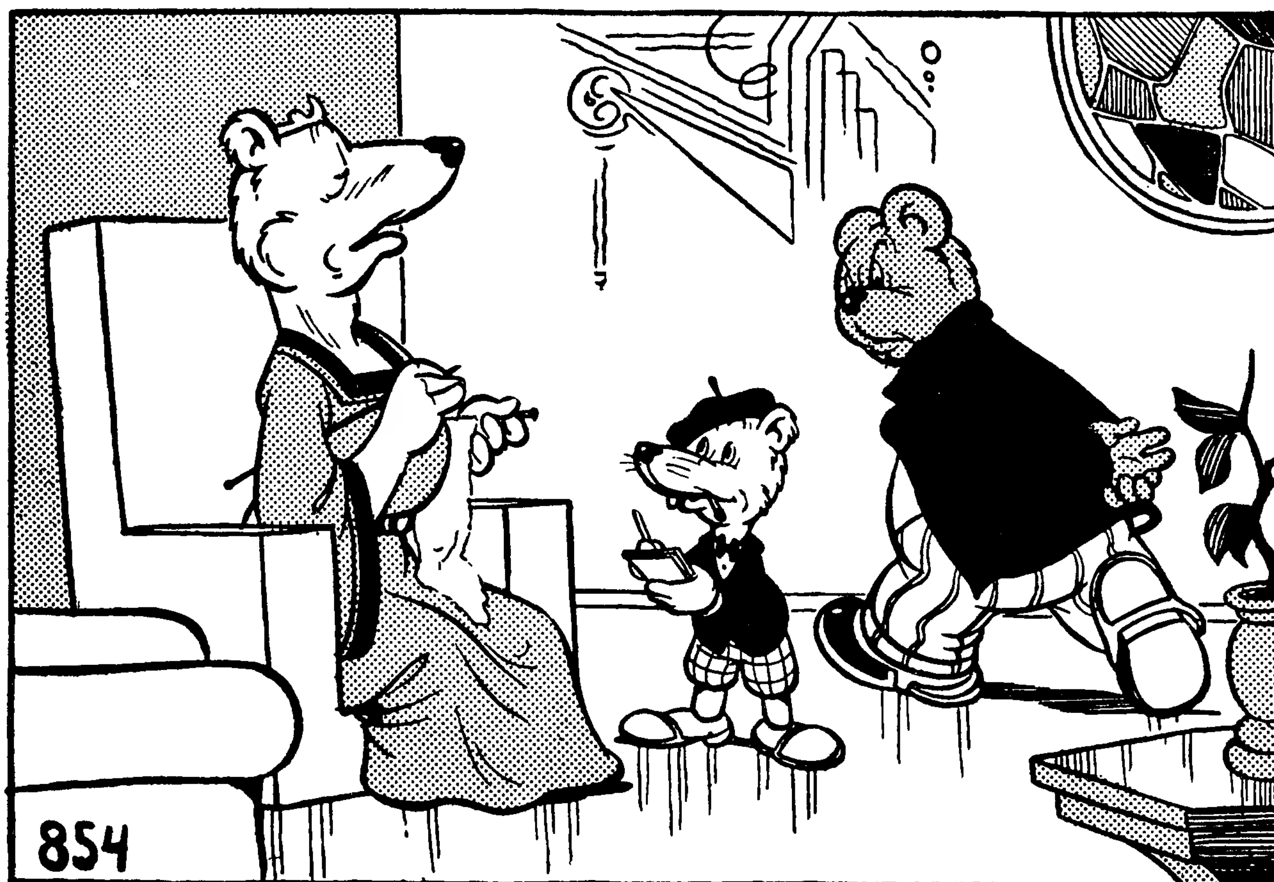
'Voor een stukje in de krant!' legde Tom Poes uit. 'Je moet haar zeggen, dat je voor de redactie een onderzoek in moet stellen naar die oude toren waar ze vandaan komt! Zeg maar, dat je niet in draken gelooft en dat je niet begrijpt, hoe zij in zo'n vergeten toren heeft kunnen wonen!'

'Hm!' zei Argus, 'een vreemd plan! Ze zal erg boos worden, denk ik! Maar hm... als je denkt, dat daarmee iets te verdienen valt... hm... ik heb wat voorschot opgenomen en zo... je kent dat!'

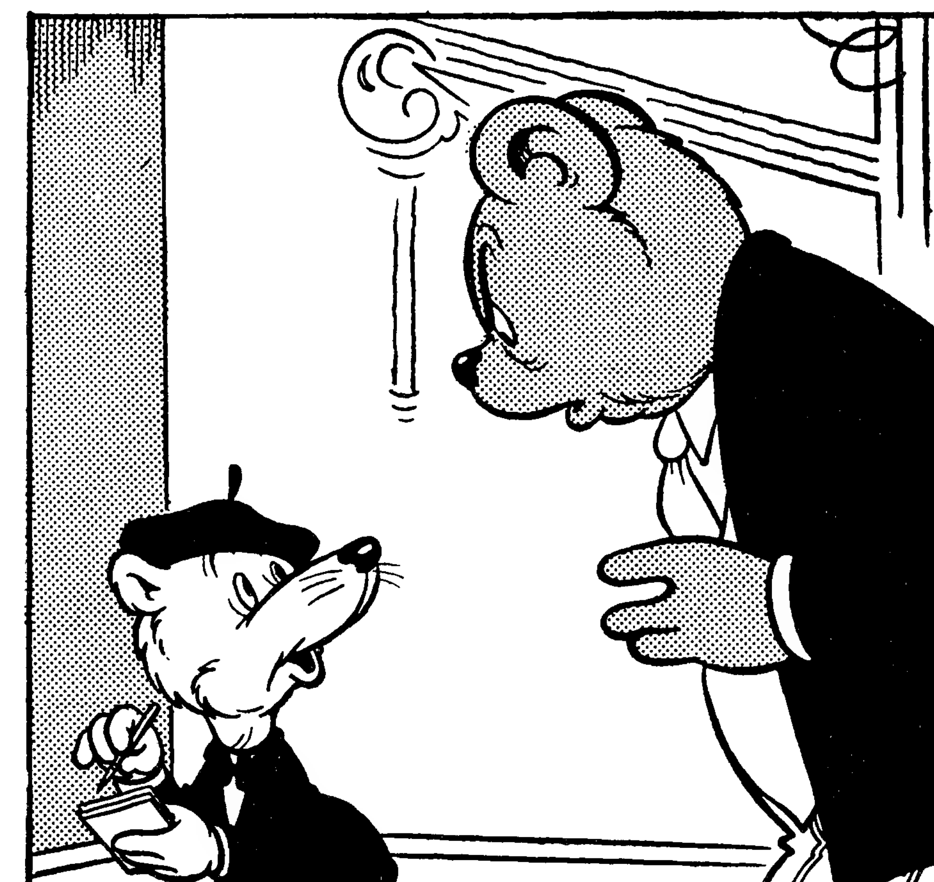

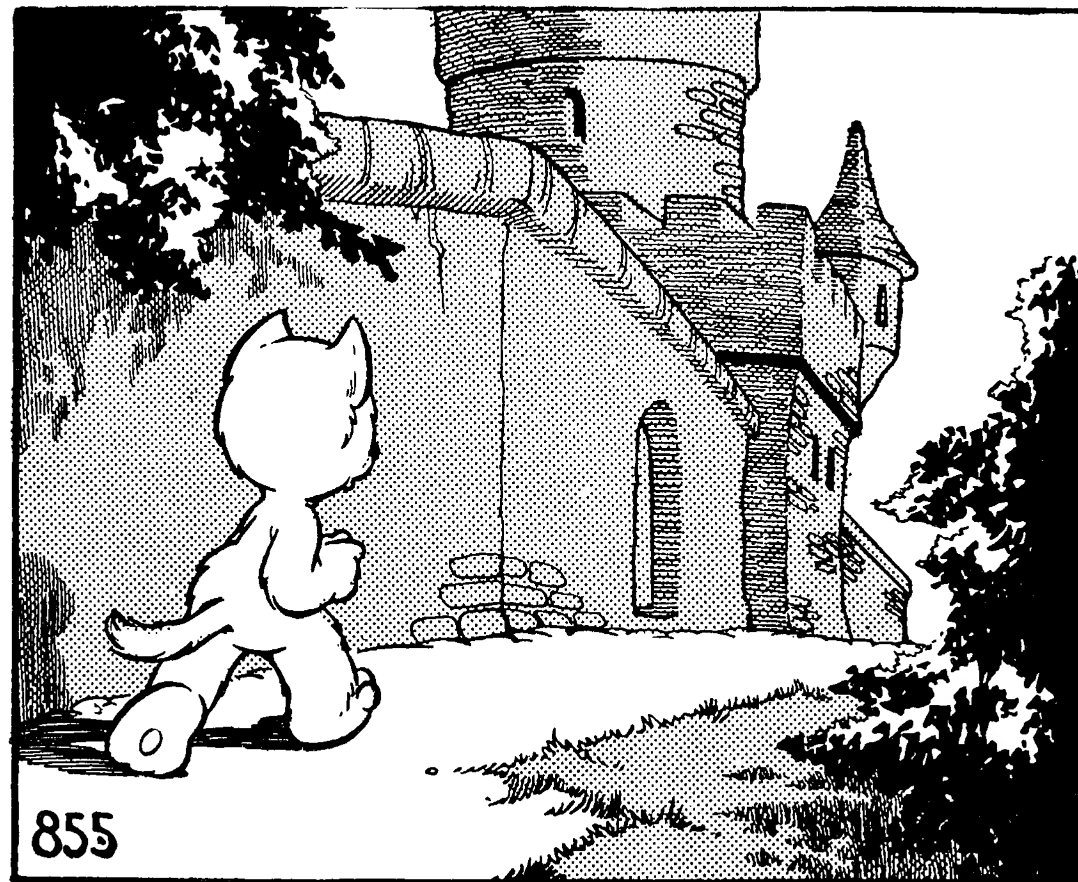
Intussen zat prinses Berta in de grote zaal van Bommelstein een haakwerkje te doen, terwijl heer Bommel tegenover haar lusteloos in een stoel zat.
'Zit daar niet zo ongemanierd te zuchten, Olivier!' zei de prinses. 'Dat staat zo onhoffelijk tegenover een dame! Je doet, alsof je je verveelt! Wanneer we over een klein poosje getrouwd zijn, verwacht ik, dat je me iedere middag, net zo gezellig als nu, gezelschap houdt! En dan zal ik dat gezucht niet dulden. Ik weet iets enigs, Olivier! Lees me wat voor uit dat modetijdschrift, dat daar ligt, dat is tenslotte ook leerzaam voor jou! Vooruit Olivier, ik luister!'
Heer Bommel smoorde een bange zucht, die uit zijn gemoed opwelde, en sloeg het modetijdschrift open.
'De mantel van afbeelding twee vertoont de allernieuwste schepping,' las heer Ollie met gesmoorde stem, 'die van de dubbele mouw. Het effect mag zeer geslaagd worden genoemd; weelderig plooit de ruime mouw om de even gebogen pols, sierlijk vallen de mollige plooien als de draagster de arm heft. Het weefsel, fraai van kleur, kostbaar van materiaal en zeldzaam van compositie verraadt een groot modehuis. Oef! Pff!'
'Blaas niet zo, Olivier!' zei de prinses, 'ga verder, het werd net zo interessant! En spreek iets luider, als ik je verzoeken mag!'
Op dat moment werd er op de deur geklopt en trad de trouwe bediende Joost binnen.
'Excuseer, Hoogheid!' zei hij, 'hier is iemand die u wenst te spreken, met uw welnemen!'
En voordat de prinses iets had kunnen zeggen stapte de journalist Argus naar binnen.

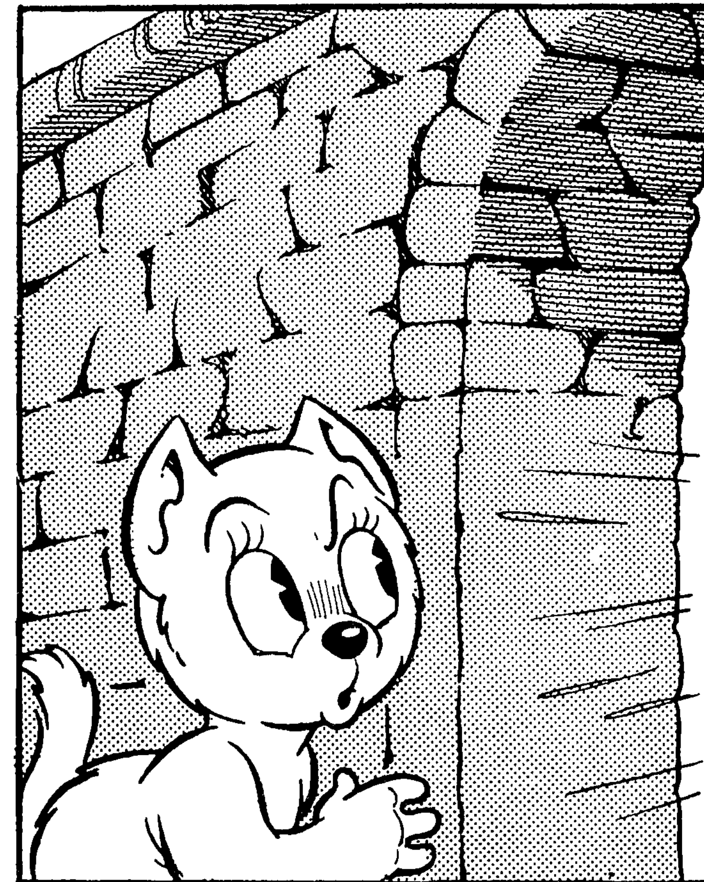
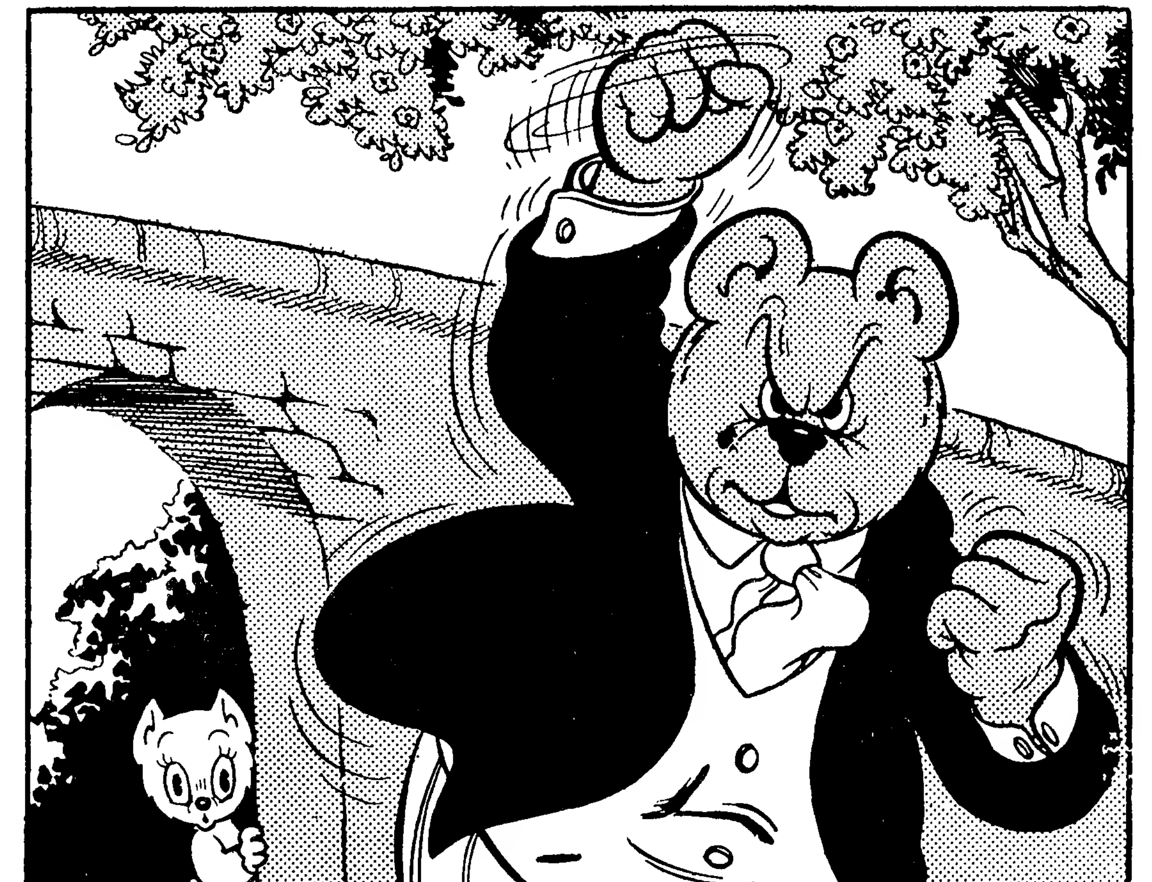

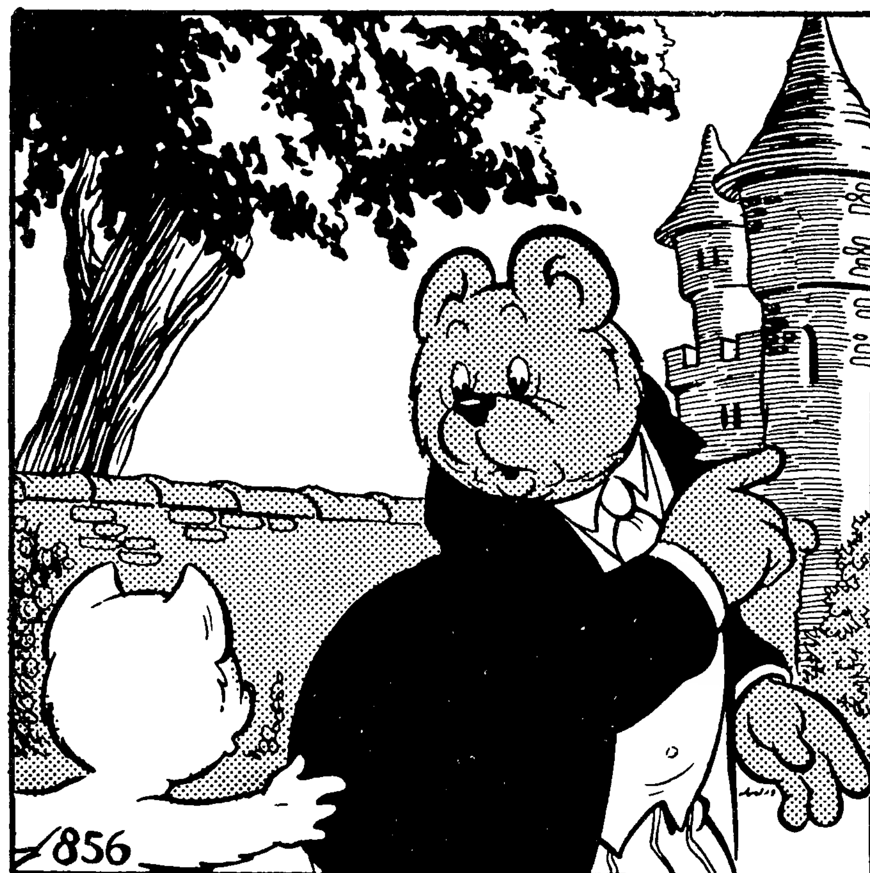

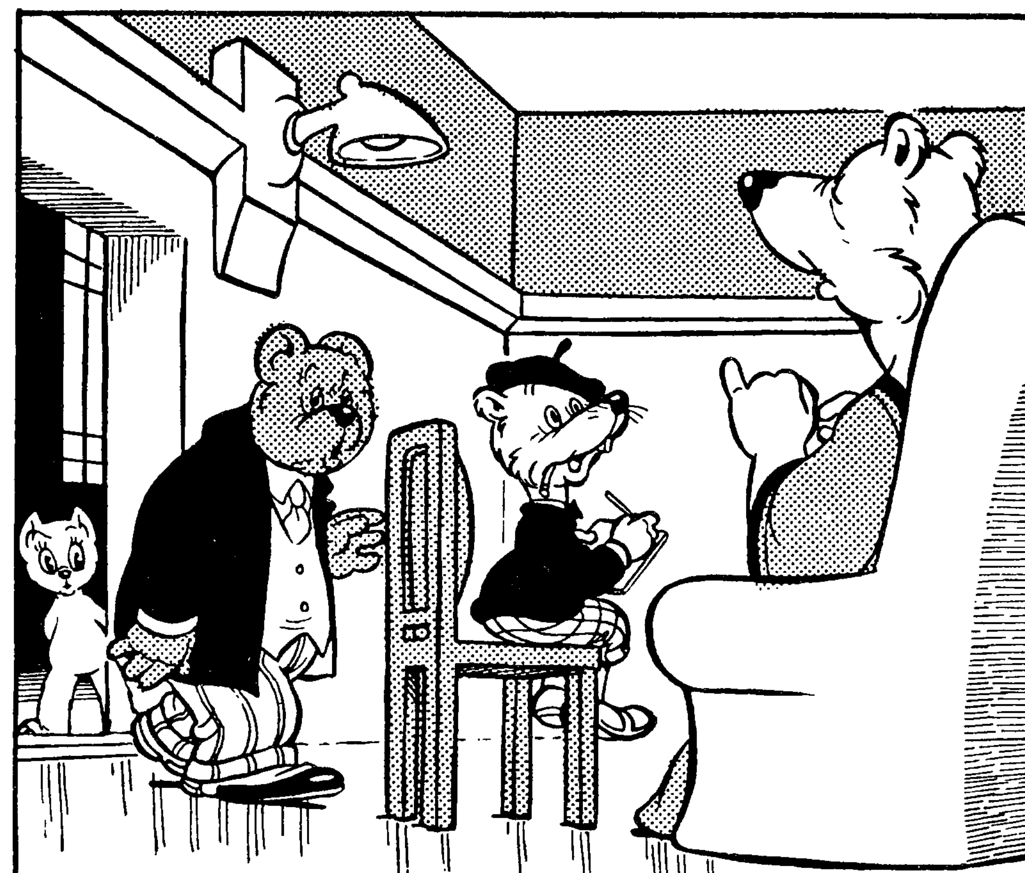
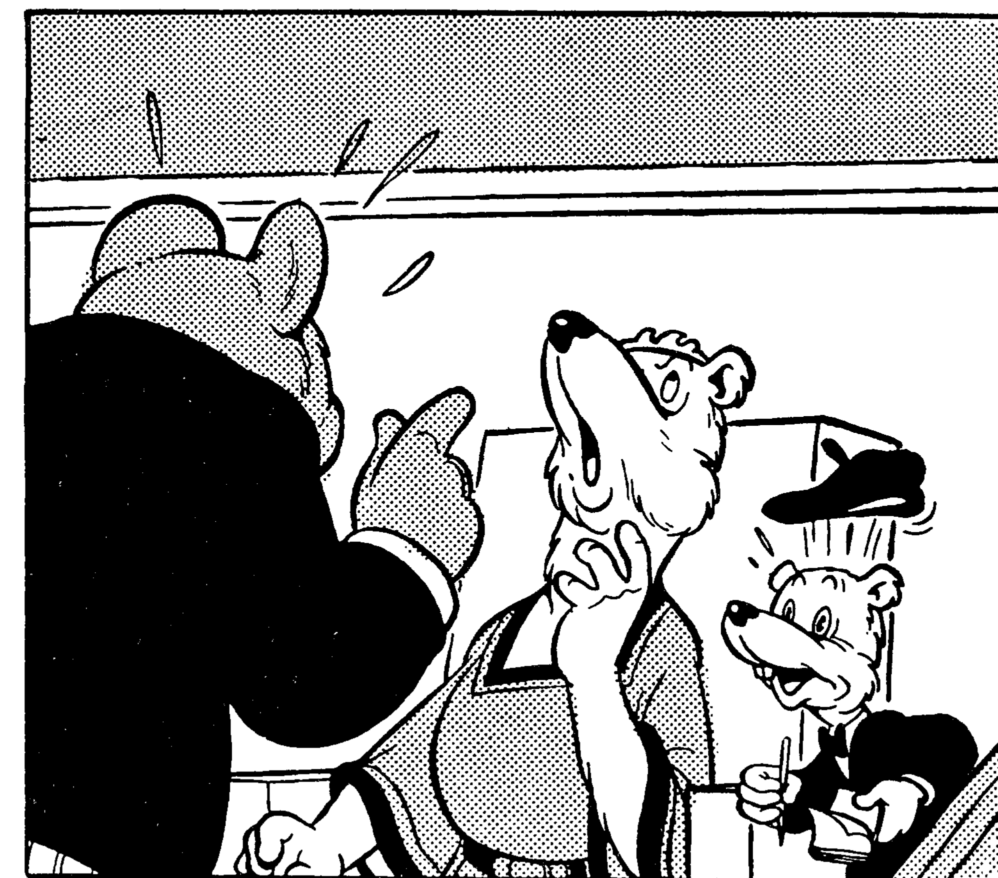
De journalist Argus trok een blocnote en een potlood en zette zich tegenover de prinses, terwijl heer Bommel verlicht door het vertrek begon te ijsberen.
'Ik kom in opdracht van de redactie!' begon Argus. 'De redactie gelooft niet in draken, u kent dat! En nu wilde ik een aardig artikeltje schrijven over die oude toren waarin u gewoond hebt, u weet wel!'
'Pardon?' vroeg de prinses uit de hoogte. 'De redactie gelooft niet in draken? Wat, meneer, bedoelt u daar precies mee?'
'De redacteur zegt, dat betoverde draken, die door boze prinsessen... eh ik bedoel... eh... betoverde prinsessen, die bewaakt worden en zo, niet bestaan kunnen!' legde Argus een beetje verward uit. 'Dat is uit de tijd, zegt de redacteur! En nu wilde hij graag een artikel hebben over wat er werkelijk is gebeurd! Een stukje in de krant, u kent dat!'
'Uw redacteur is een dwaas!' zei de prinses. 'Voordat heer Olivier het voorrecht had mij te redden werd ik door een draak bewaakt. Ik woonde in een oude toren, nietwaar Olivier?'
'Jaja, jazeker!' zei heer Bommel haastig.
'U hoort het!' zei de prinses. 'En overigens geef ik u toestemming om een stukje over mij in uw krant te schrijven. Ik houd er niet van, wanneer iemand iets niet gelooft waarbij ik betrokken ben. Daar krijg ik hartkloppingen van. Mijn gestel is uiterst gevoelig, nietwaar Olivier?'
'Ja, ja, zeker, lieve!' zei heer Ollie.
'Schrijft u dan maar op!' zei de prinses. 'De tijd, die ik in de toren doorbracht was de mooiste van mijn leven! Daar waren geen ruwe personen, die mij onheus bejegenden, daar was geen...'
'Wat zegt u?' vroeg Argus verbaasd, 'de mooiste van uw leven?'
'Dat zei ik, meneer!' zei de prinses. 'En u moet mij niet steeds in de rede vallen, want daar houd ik niet van. Dan kan ik niet praten!'

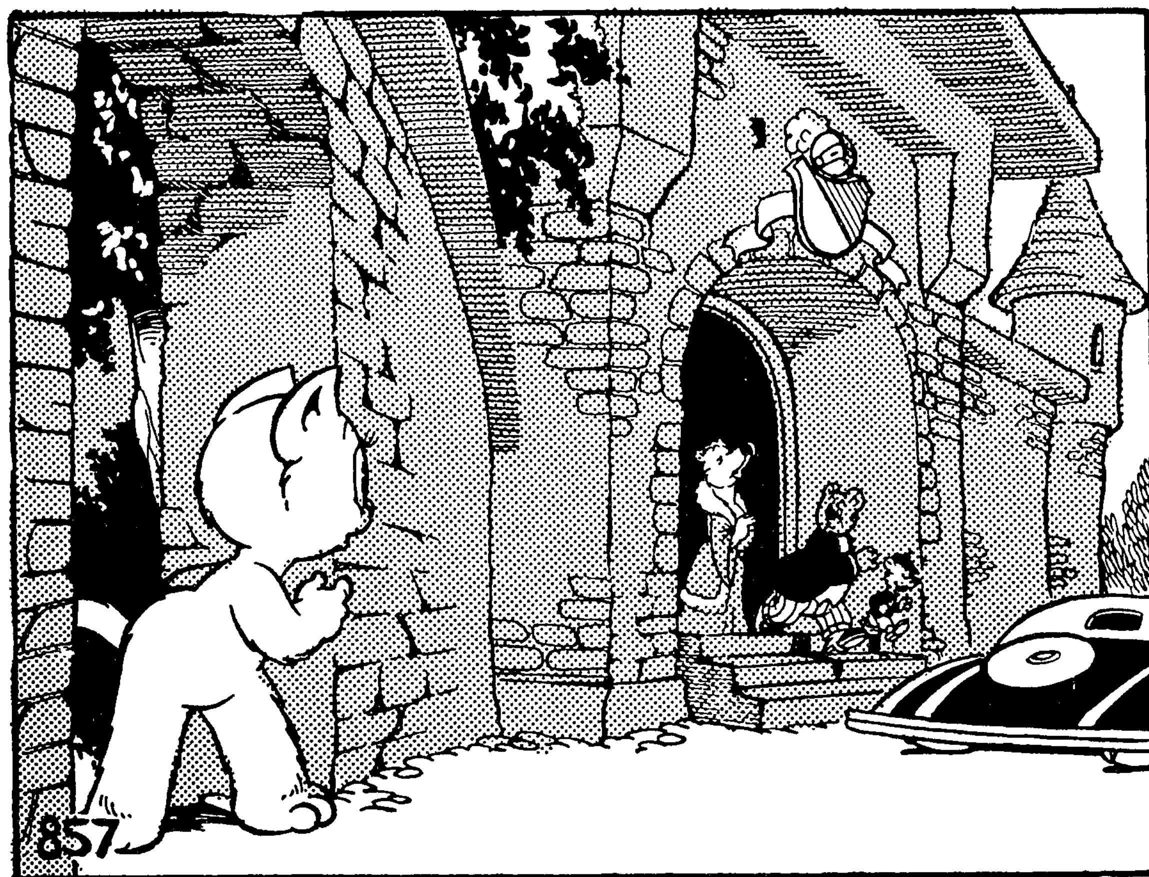

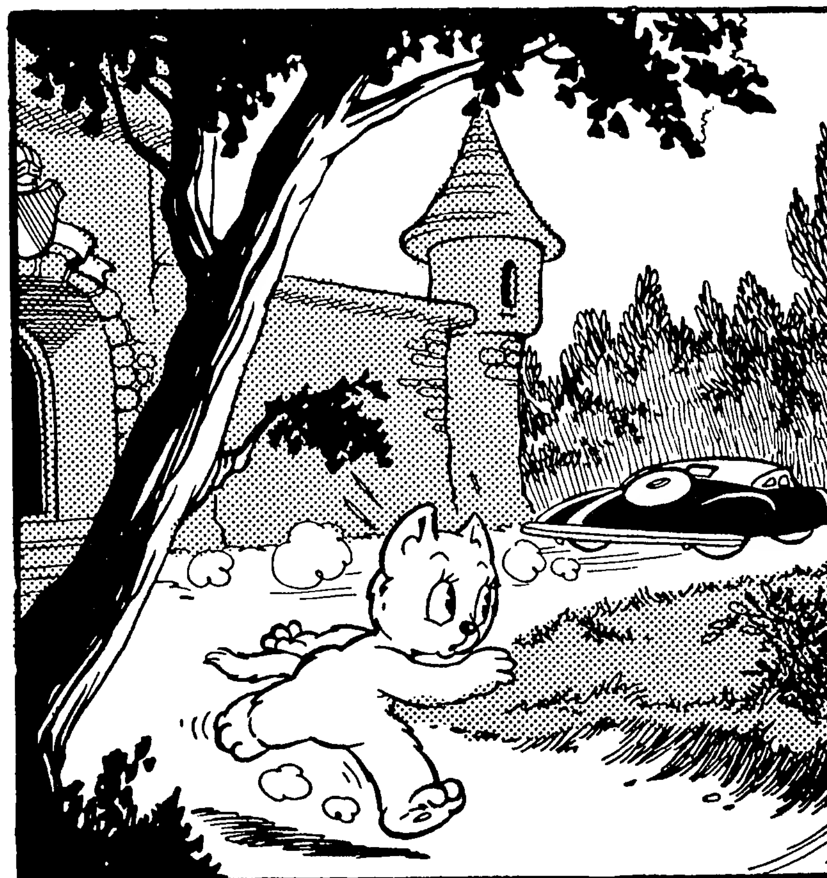
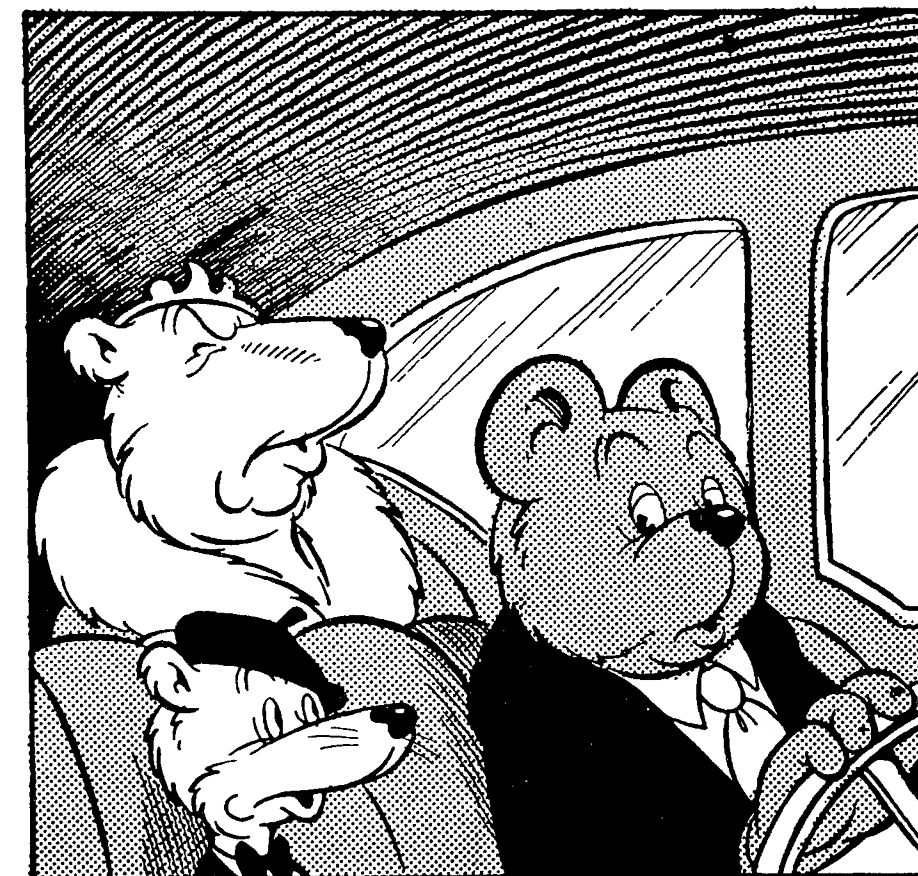
Tom Poes was achter de journalist Argus aangelopen om te zien of hij werkelijk naar binnen ging. En toen hij gezien had, dat dat gedeelte van zijn plan tenminste gelukte liep hij een beetje rond in de buurt van de tuin, om te wachten, totdat de krantenman weer buiten zou komen.
Terwijl hij daar nu zo rondwandelde hoorde hij plotseling een luide stem, die uit de richting van heer Bommels prieeltje kwam.
'Ik néém het niet langer!' riep de stem. 'Een heer, die een man is, moet zijn vrijheid hebben! Een Bommel leest geen modebladen! Bah! Als mijn goede vader dat had kunnen meemaken! En dat gedoe met: Olivier, moet ook uit zijn. Mijn naam is Bommel, en heer Ollie voor mijn vrienden! En daarom zeg ik je, dat ik hier de baas ben! Er is maar één baas hier in huis en dat ben ik, versta je dat? En als je dat niet begrijpt, dan maak ik het uit! Ik néém dat niet langer! En van mijn geld blijf je af! En een streepjesbroek wil ik ook niet dragen! En die bolhoed heb ik in de vuilnisbak gegooid! En die kraakschoenen gaan de vijver weer in!'
'Tjonge!' dacht Tom Poes onthutst. 'Heer Ollie schijnt eindelijk moed gevat te hebben! Hij durft het nog al te zeggen! Hoe moet dat aflopen? Ik moet eens kijken of ik hem niet helpen kan, want direct zal er iets verschrikkelijks gebeuren! De prinses zal ontploffen!'
Tom Poes holde de tuin in en rende naar heer Bommel, die hij achter een paar struiken druk zag bewegen. Maar toen hij dichter bij kwam, merkte hij, dat hij zich voor niets ongerust gemaakt had.
'Ik heb genoeg van jou en je gezeur!' riep heer Ollie. Maar hij riep in de lucht. Er was niemand bij hem en daarom is het dus duidelijk, dat hij een alleenspraak hield...

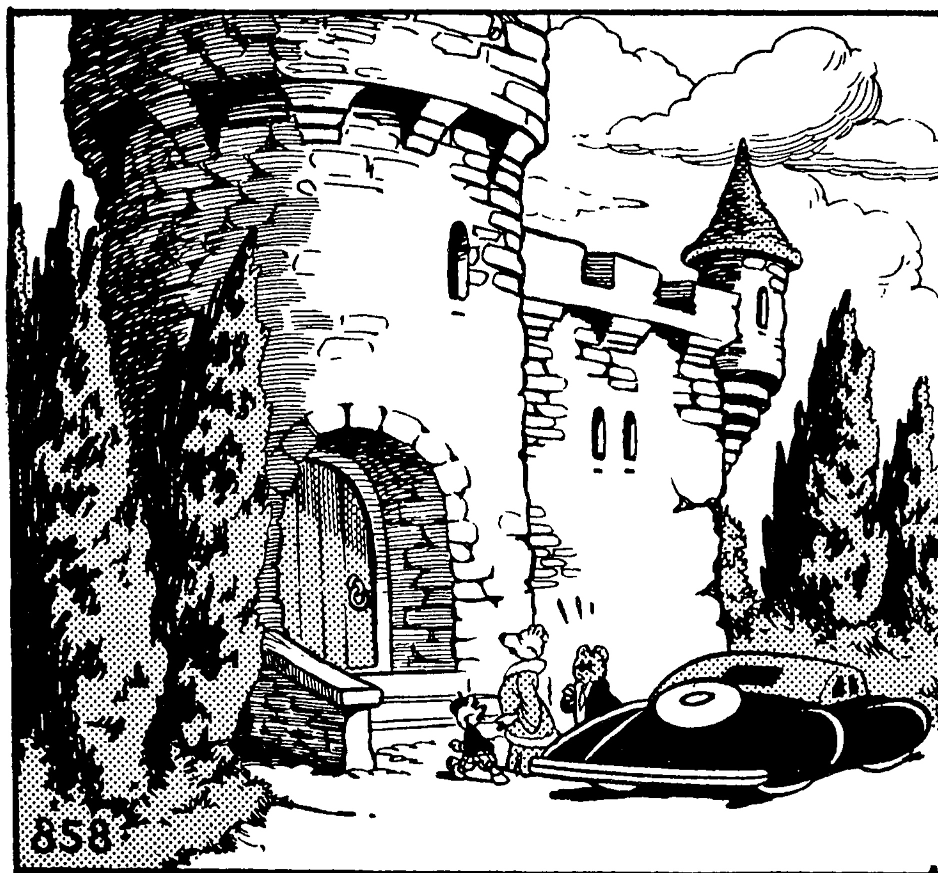

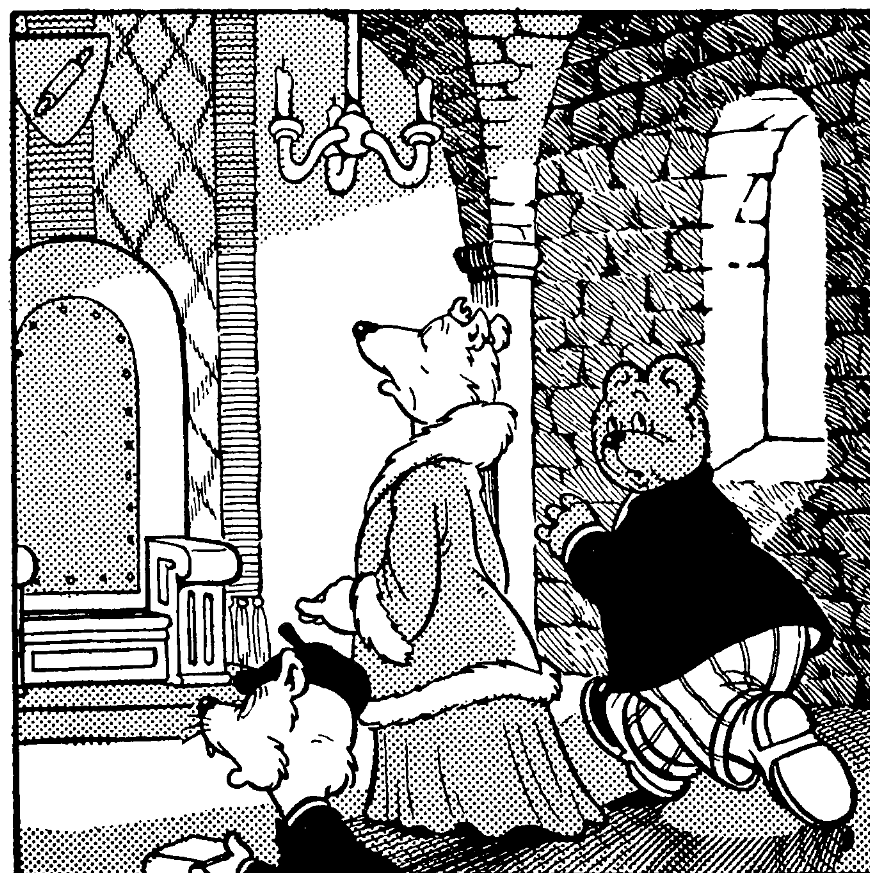
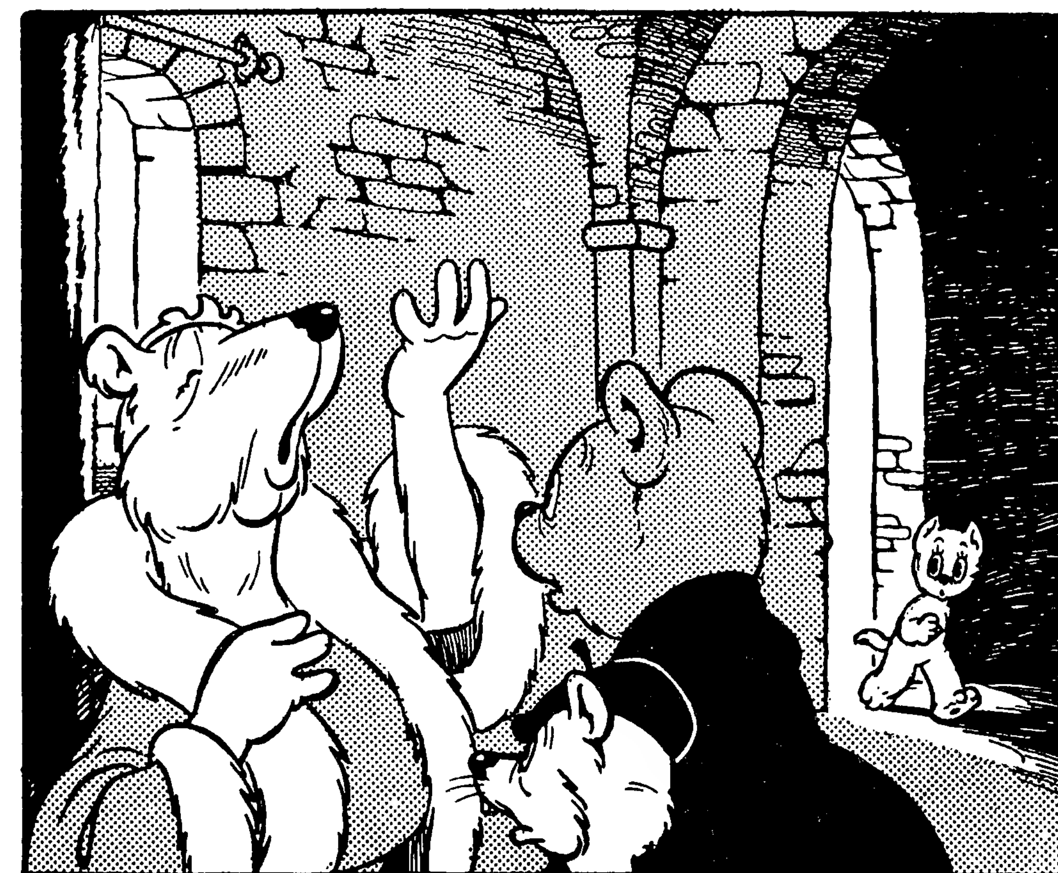
'Hallo, heer Ollie!' zei Tom Poes op verzoenende toon. 'Bent u boos op de prinses?'
'Boos?!' zei heer Bommel, 'boos?? Ja, ik ben boos! Eh... dat is te zeggen... een heer is nooit boos tegen een dame... maar eh... ik heb er genoeg van! Ik ben meer woedend! Ik bedoel bedroefd, als je begrijpt, wat ik bedoel! Ik wil een vrij heer zijn! Ik kan me niet langer laten onderdrukken, Tom Poes! Het gaat niet meer! Stel je voor, vanmorgen moest ik uit een modeblad voorlezen! Nèt voordat die journalist Argus op visite kwam! Stel je voor! Een modeblad! En daarnet zei Berta tegen die Argus, dat niemand haar begrijpt en dat het in die toren nog leuker was dan hier! Dat gaat te ver, Tom Poes! En daarom achtte ik de tijd gekomen om de waarheid eens flink te zeggen!'
'Dat kunt u beter rechtstreeks tegen de prinses doen!' zei Tom Poes. 'Als u hier helemaal alleen tegen de struiken staat te roepen, zal ze het nooit te weten komen!'
'Hm...' mompelde heer Ollie, 'hm... Berta heeft zo'n teer gestel... ze kan het niet verdragen, zie je? Ik moet voorzichtig zijn, en daarom ga ik altijd naar buiten als het mij te machtig wordt!'
'Ja, ja!' zei Tom Poes, 'maar dit keer moet u het toch eens proberen, heer Ollie! U moet nu naar binnen gaan en dan moet u tegen Argus zeggen, dat alles wat de prinses hem heeft verteld niet waar is en dat die toren niet eens bestaat!'
Heer Bommel keek Tom Poes onthutst aan, daarna opende hij de mond om iets te zeggen, maar hij zweeg. En toen gleed er een energieke trek om zijn mondhoeken. Hij draaide zich om, stapte het vertrek weer binnen en zei kordaat: 'Niet om het een of ander, heer Argus, maar het verhaal van de prinses is niet juist! Die toren bestaat niet eens, als u begrijpt, wat ik bedoel! Eh... ik bedoel niet, dat de prinses jokt natuurlijk, maar eh... het is niet waar! Tom Poes zegt, dat ik moet zeggen, dat...'
'Zo is het genoeg, Olivier!' zei de prinses op zwakke toon. 'Ga direct naar je kamer!' Maar de journalist Argus was opgewonden overeind gesprongen...

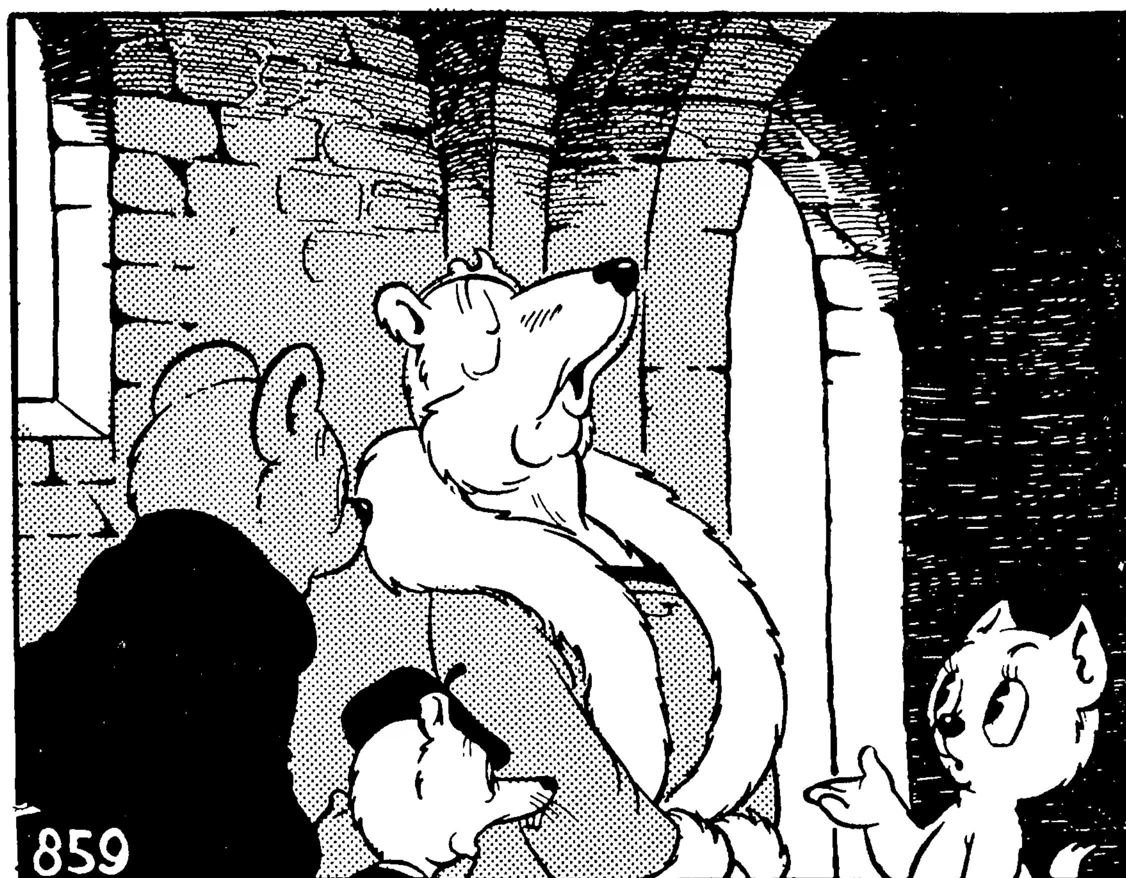

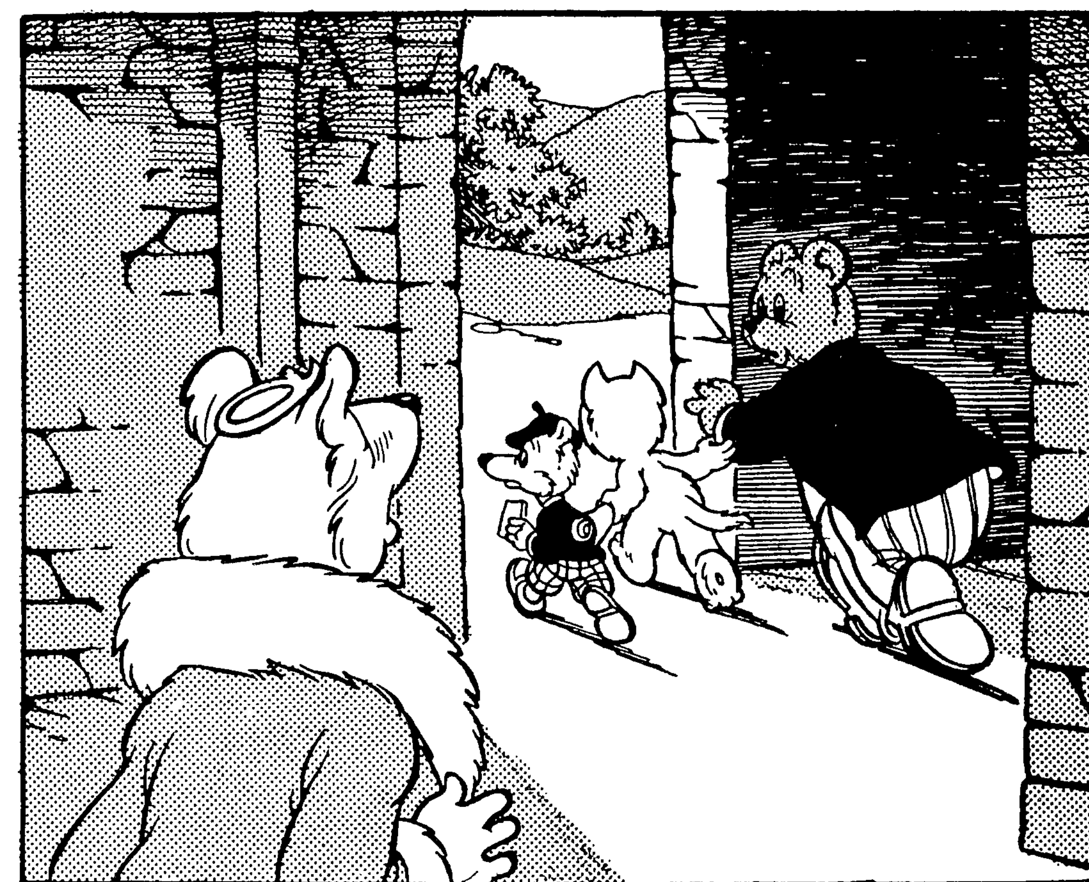
Tom Poes was buiten de kamer gebleven en toen hij hoorde, dat de stemmen van heer Bommel en de prinses steeds luider werden, ging hij tevreden weer naar buiten. Nu, het duurde niet lang of de prinses, gevolgd door heer Ollie en de journalist, schreed de poort uit.
'Nog nooit ben ik zo beledigd!' sprak de prinses met verheffing van stem. 'Ik sta er op, dat we onmiddellijk naar de oude toren gaan! Ik zal deze krantenschrijver de plek tonen, waar ik mijn eerste jeugd heb doorgebracht! Ik sta er op, dat je tegenover de hele wereld als een ruwe, ongelikte beer wordt uitgeschilderd, Olivier! Om te zeggen, dat ik onwaarheden vertel! Dit grijpt mij meer aan, dan ik wel zeggen kan! Ik ben zeer ontstemd!'
Het doordringende geluid van prinses Bertha's stem stierf weg toen zij de auto binnenstapte. Tom Poes wachtte nog even totdat hij de motor hoorde aanslaan en het voertuig zag wegrijden; toen holde hij met een tevreden gezicht een andere kant uit.
'Het loopt allemaal mooi!' mompelde hij. 'Ik hoop nu maar, dat Wammes zich aan zijn afspraak houdt en dat ik op tijd bij de toren zal zijn!'
Wat hij daarmee bedoelde zullen we nog wel zien. Het is in ieder geval zeker, dat het in heer Ollie's mooie nieuwe auto niet allemaal zo mooi liep. De prinses zat achterin en zweeg drukkend, heer Bommel draaide bedremmeld aan zijn stuur en de enige die het gesprek levendig hield was de journalist Argus.
'U hebt toch zelf de prinses van de draak bevrijd?' vroeg de ijverige krantenman. 'Hoe kunt u dan zeggen, dat de toren niet bestaat? De draak bestaat wèl, niet waar? Hoe zit dat dan? En waarom...'
'Ach, zwijg!' zei heer Ollie.

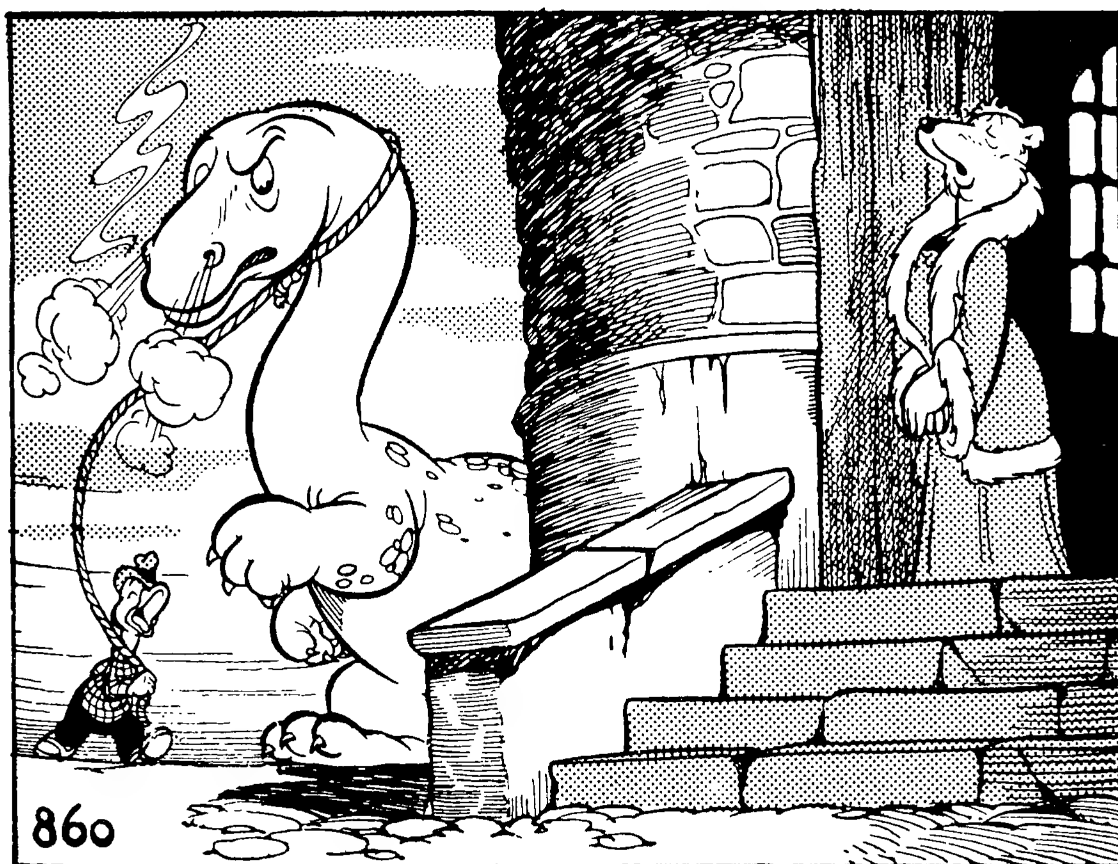

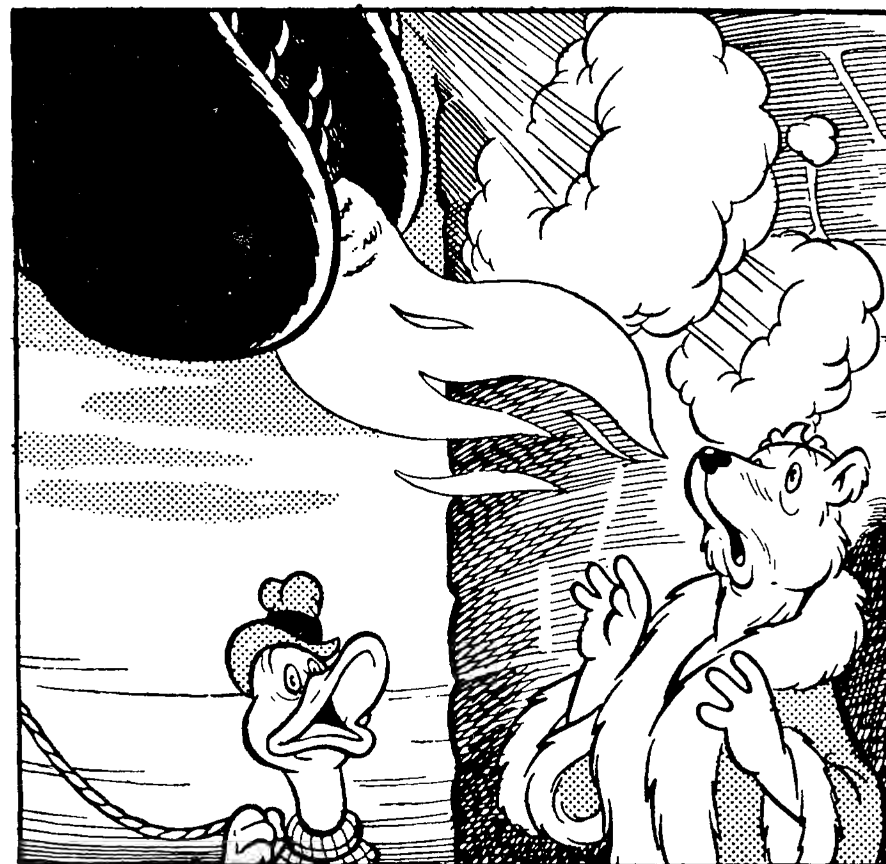
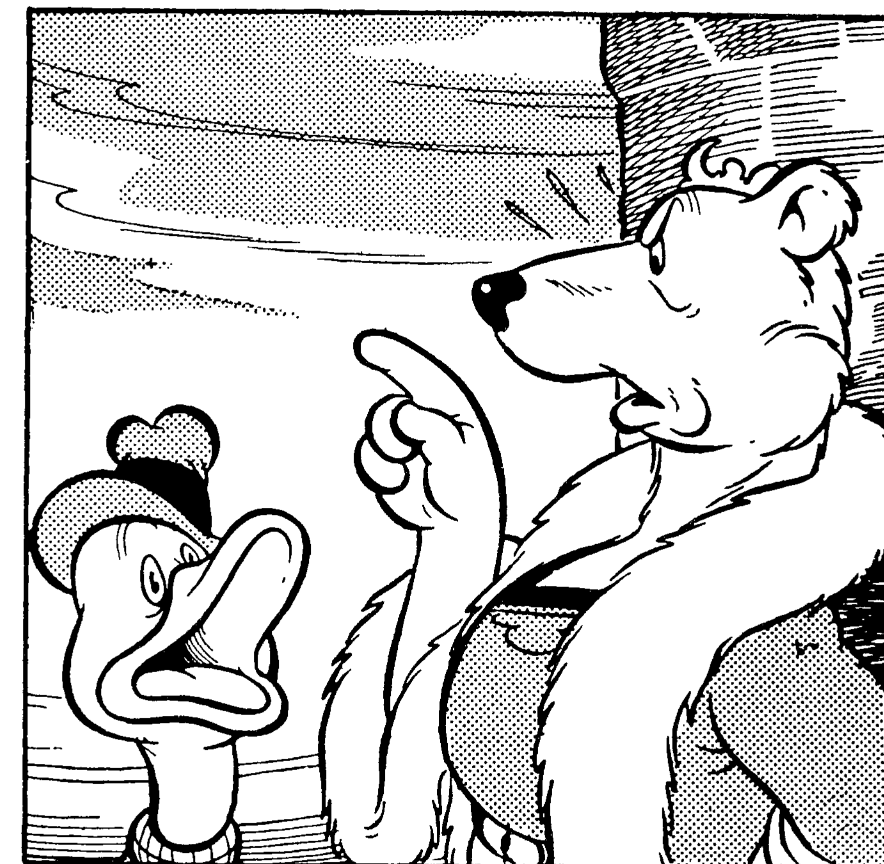
Na een inspannende rit door het bos stopte heer Bommel tenslotte voor de oude toren, waarin prinses Berta bij het begin van dit verhaal woonde.
'We zijn er!' zei hij, uitstappend.
'Juist!' zei de prinses, 'en nu moet je me eens vertellen, Olivier, hoe je deze toren hebt kunnen vinden, terwijl je daarnet nog beweerde, dat hij niet bestond! Want dat zei je toch, Olivier?'
'J-ja, tja... dat is te zeggen...' zei heer Bommel, 'nee, bedoel ik. Ik bedoel, dat Tom Poes zei, dat ik moest zeggen... eh... die toren bestaat niet echt, zei hij. Dat wil zeggen, hij zei, dat ik dat moest zeggen en toen...'
'Dat is genoeg, Olivier!' zei de prinses koeltjes. 'Hebt u dit opgeschreven, krantenman?'
'Ik ben een journalist, mevrouw!' zei Argus, 'redacteur Stadsnieuws, u kent dat! Bij ons op de krant noemt men...'
'Het interesseert mij niet wat men bij u op de krant noemt?' zei de prinses, 'ik vraag u alleen maar of u die woorden van heer Olivier hebt opgeschreven. Ik wens namelijk, dat u ze met dikke letters in uw blad afdrukt, zodat hij voor eens en altijd als jokkebrok te boek zal staan. En nu we toch hier zijn, zal ik u mijn voormalige huis tonen. Kijk, hier voor u staat de eenvoudige troon, waarop ik placht te zitten, verzonken in mijn mooie, diepe gedachten. Daar op die troon heb ik de mooiste jaren van mijn leven doorgebracht. Toen waren er geen grove, lompe mansfiguren om mij heen, die leugens verkochten of wegliepen! Helaas, het leven is nu één opoffering voor mij... Ik heb nu alleen nog maar het doel, om Olivier op te heffen... Hebt u dat opgeschreven, krantenman?'
Argus mompelde, dat hij het genoteerd had en heer Bommel zuchtte zeer diep. Zodoende merkte niemand dat buiten de deur Tom Poes naderde...

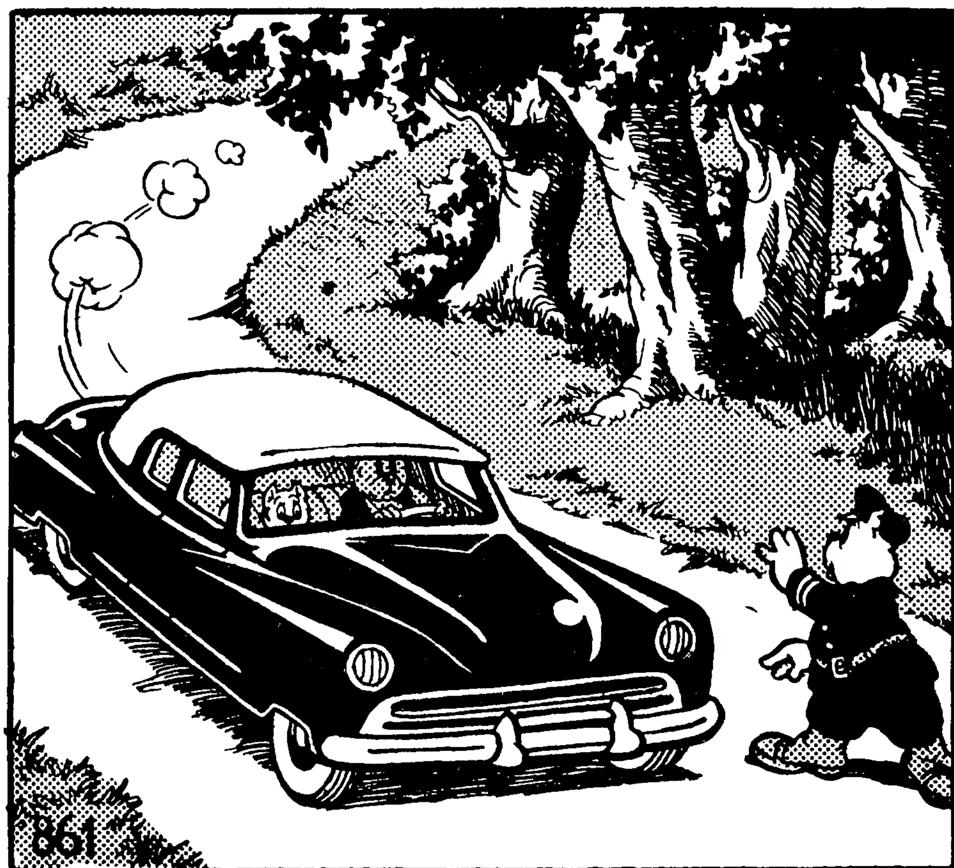

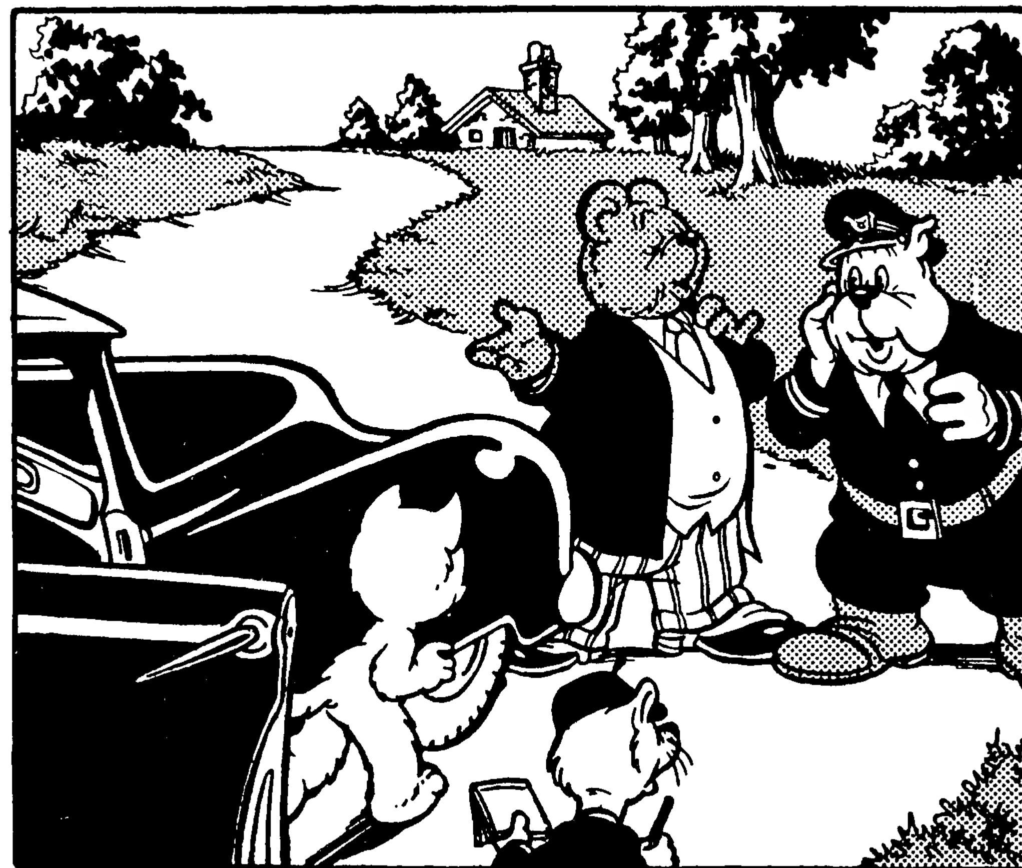
Tom Poes stapte de toren binnen en groette vriendelijk.
'Goedenmiddag!' zei hij. 'Ik hoorde net, wat u daar zei, prinses! Over de mooiste jaren van uw leven, en over dat opofferen en zo! Zou u dat willen opschrijven, met uw handtekening er onder? Dan kan dat in de krant worden afgedrukt en dan weet iedereen precies hoe u over alles denkt!'
'Juist!' zei de prinses, na even te hebben nagedacht, 'ik begrijp weliswaar niet waar je je mee bemoeit, maar je idee is goed, vent! Geef mij een papier en een potlood, krantenman!'
Argus gehoorzaamde en de prinses schreed op een soort lessenaar toe en begon te schrijven.
'De mooiste tijd was de tijd mijner jeugd,' schreef ze, 'toen ik alleen en ongestoord mijn tere dromen dromen kon. Zelfs de draak, die mij bewaakte, meende het beter met me, dan de ruwe figuur, waar ik in het vervolg mijn leven aan ga offeren om hem op te heffen uit zijn grove levensstaat!'
'Dat is alles!' zei ze, terwijl ze haar naam er onder zette. 'Ik hoop, dat je dit goed begrepen hebt, Olivier, en dat je je best zult doen om een Heer te worden! Als je dit in de krant ziet staan zul je begrijpen, wat ik allemaal voor je moet opgeven!'
'O, maar dat hoeft niet!' zei Tom Poes, het papiertje grijpende. 'Dat zal heer Bommel nooit van u eisen, is het wel, heer Ollie?'
'Ja, ja... eh... nee... eh... ik bedoel,' mompelde heer Bommel, die van het gedoe van Tom Poes maar weinig begreep. Tom Poes gaf hem trouwens geen tijd. Hij trok hem en de journalist Argus mee naar buiten, zodat de prinses verbluft achterbleef.
'Kom hier, Olivier!' riep ze, 'je moet een dame laten vóórgaan! Ik houd niet van die manieren, dat weet je!' Maar niemand luisterde naar haar...

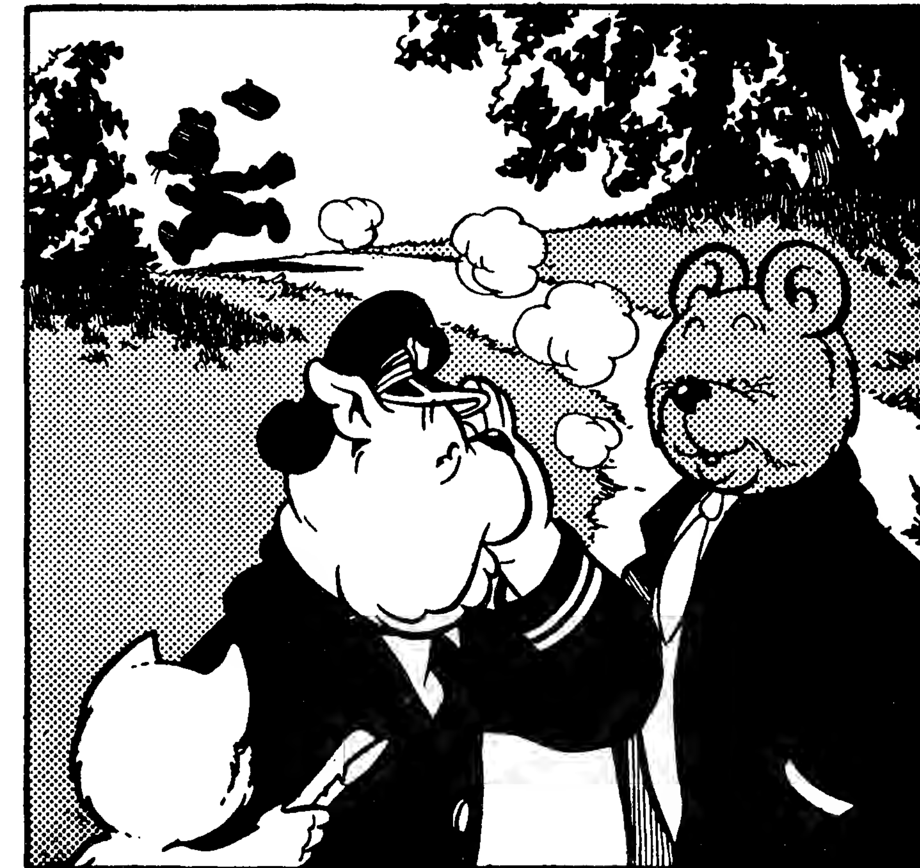

De prinses bleef enige ogenblikken roerloos en met fonkelende ogen naar de verdwijnende gedaante van heer Bommel kijken.
'Het toppunt!' fluisterde ze. 'Daar gaat hij! Inplaats van mij te gehoorzamen laat hij zich meetrekken door dat ongemanierde vriendje van hem! Maar dat zal niet weer gebeuren! Ik zal hem ernstig moeten onderhouden, wanneer hij terugkomt en ik zal hem onder het oog brengen, dat het geen pas geeft een dame zó te behandelen! De zachte wens van een tere vrouw behoorde hem een bevel te zijn! Ach, ik ben wel diep getroffen met zo'n toekomstige echtgenoot!'
Zo sprekende schreed de prinses de toren uit om de auto weer op te zoeken, maar op dat moment trof een luid gegiechel haar oor. Toen ze verstoord opzij keek, zag ze Wammes Waggel de hoek van de toren omkomen, gevolgd door de draak Kaspar.
'Hallo, dame!' riep Wammes, 'daar zijn we weer! Nou, ik vind het reuze leukjes van u hoor! Wat zal Kaspartje blij zijn! Het beestje heeft echt een nare tijd gehad, maar nu zal hij weer pret hebben! Ik heb natuurlijk gedaan wat ik kon, maar ik ben tenslotte geen prinses, hè! Hihihihi!'
'Kun je je hoed niet afnemen, wanneer je tot een dame spreekt?' vroeg de prinses verstoord. 'En wat bedoel je met dat rare gepraat? Breng onmiddellijk dat beest weg, want daar houd ik niet van!'
'Welles!' zei Wammes brutaal.
'Wàt zeg je?' vroeg de prinses, totaal verslagen.
'U houdt wèl van Kaspartje!' zei Wammes. 'Ik heb het zelf gelezen in dat briefje, dat u geschreven hebt! En nu blijft Kaspartje weer fijn hier bij u, dan heeft hij ook zijn zin weer. U in de toren en hij er voor en dan is alles weer in orde! Hihihihihi!'

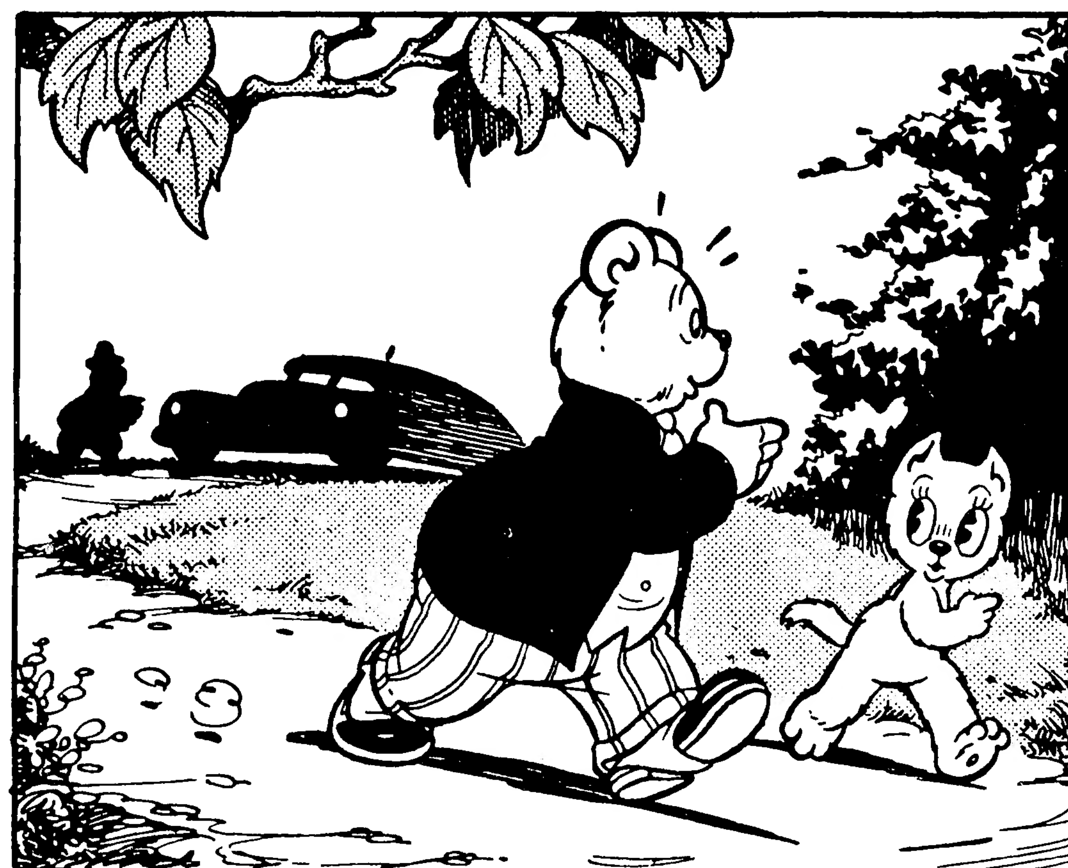
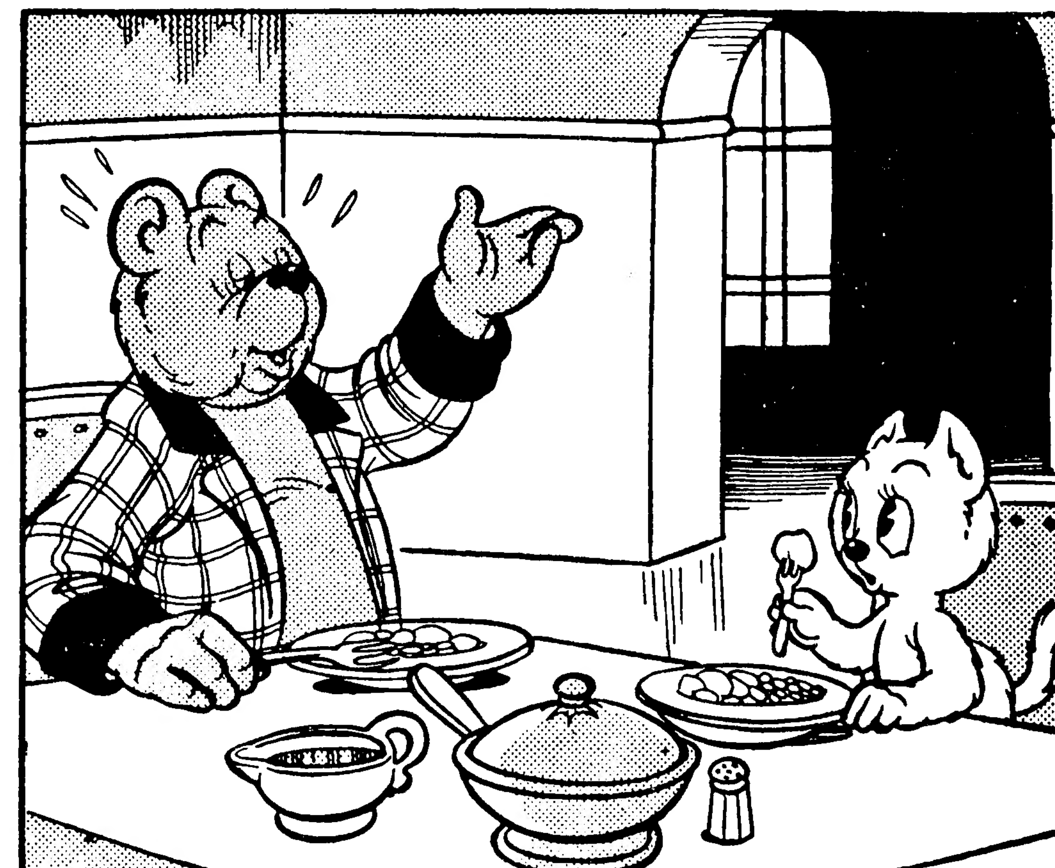

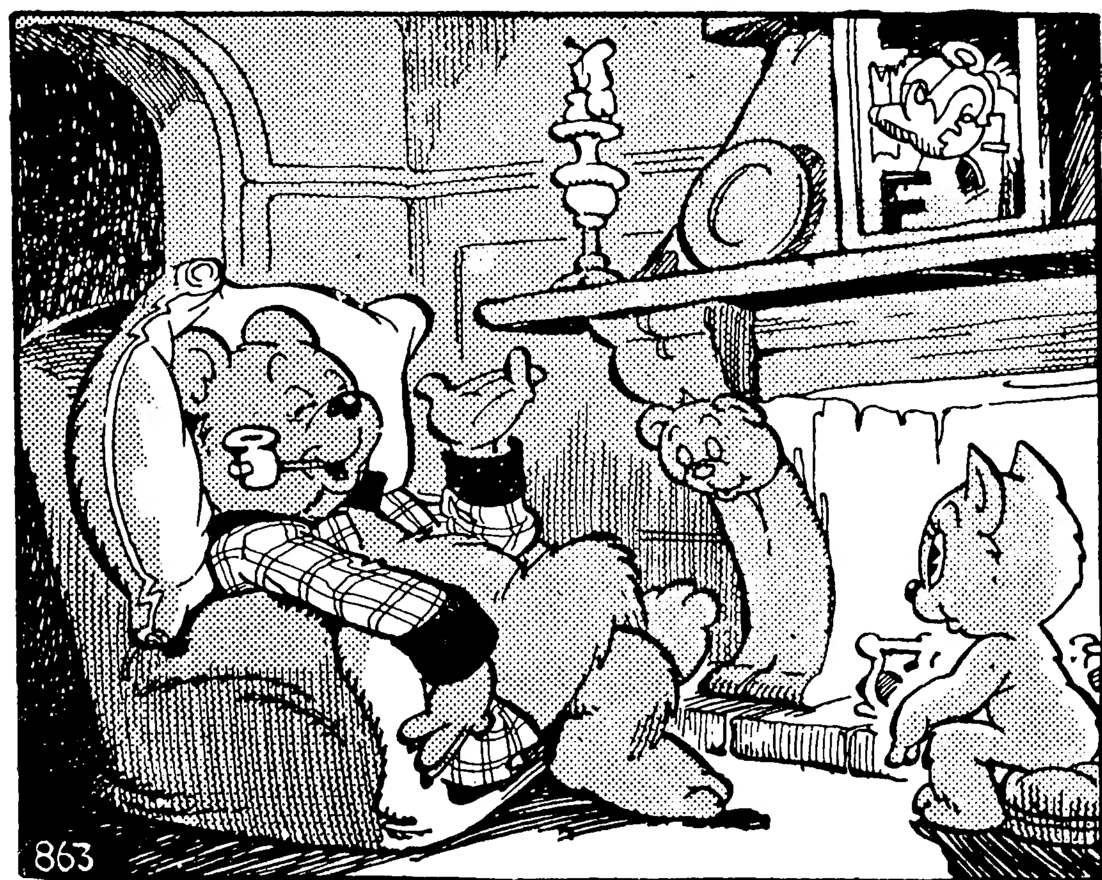
Terwijl prinses Berta dus in de oude toren achterbleef, had Tom Poes heer Bommel en de journalist Argus mee in de auto getrokken en even later waren ze weer op weg naar Rommeldam. Tom Poes legde uit, wat er eigenlijk gebeurd was en dat hij Wammes Waggel weer naar de toren had gestuurd om de prinses te gaan bewaken. 'Ze heeft zelf gezegd, dat de jaren in de toren de mooiste van haar leven waren!' voegde hij er aan toe, 'u hoeft u dus niet bezwaard te voelen, heer Ollie!'
Heer Bommel zei niets. Aan zijn gezicht was te zien, dat er vele gedachten door zijn schedel joegen; zóveel, dat hij geen tijd had om aan de snelheid van zijn auto te denken.
Maar commissaris Bulle Bas, die in de buurt van Rommeldam rondliep, dacht daar wèl aan.
'Halt! In naam der wet!!' riep hij. 'U overtreedt de maximumsnelheid! Ik ga jullie opschrijven! Uw naam!'

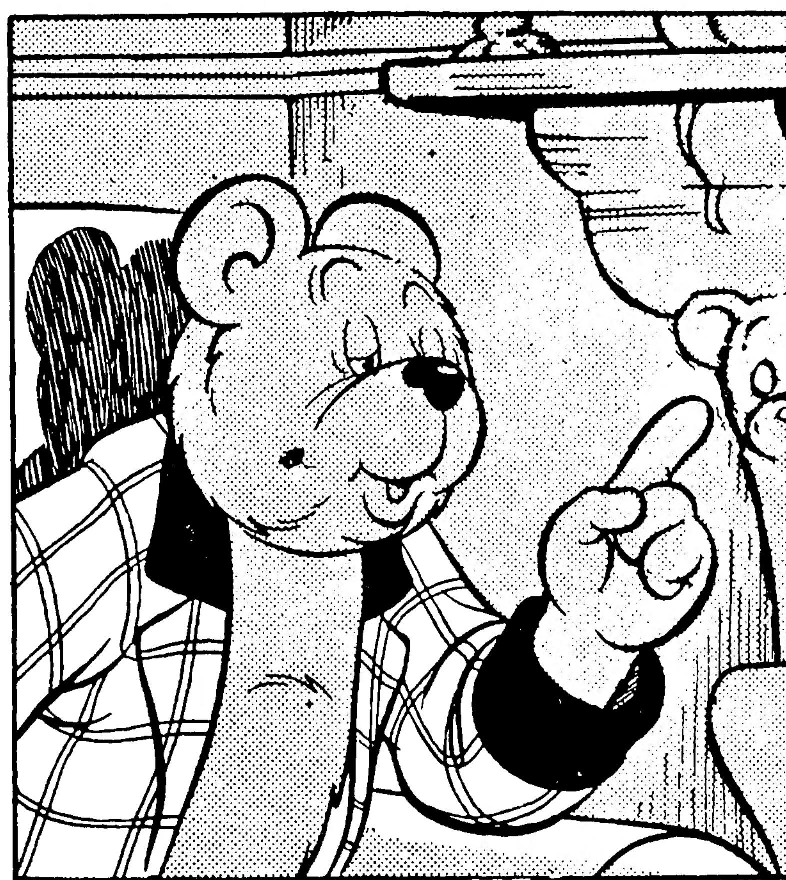
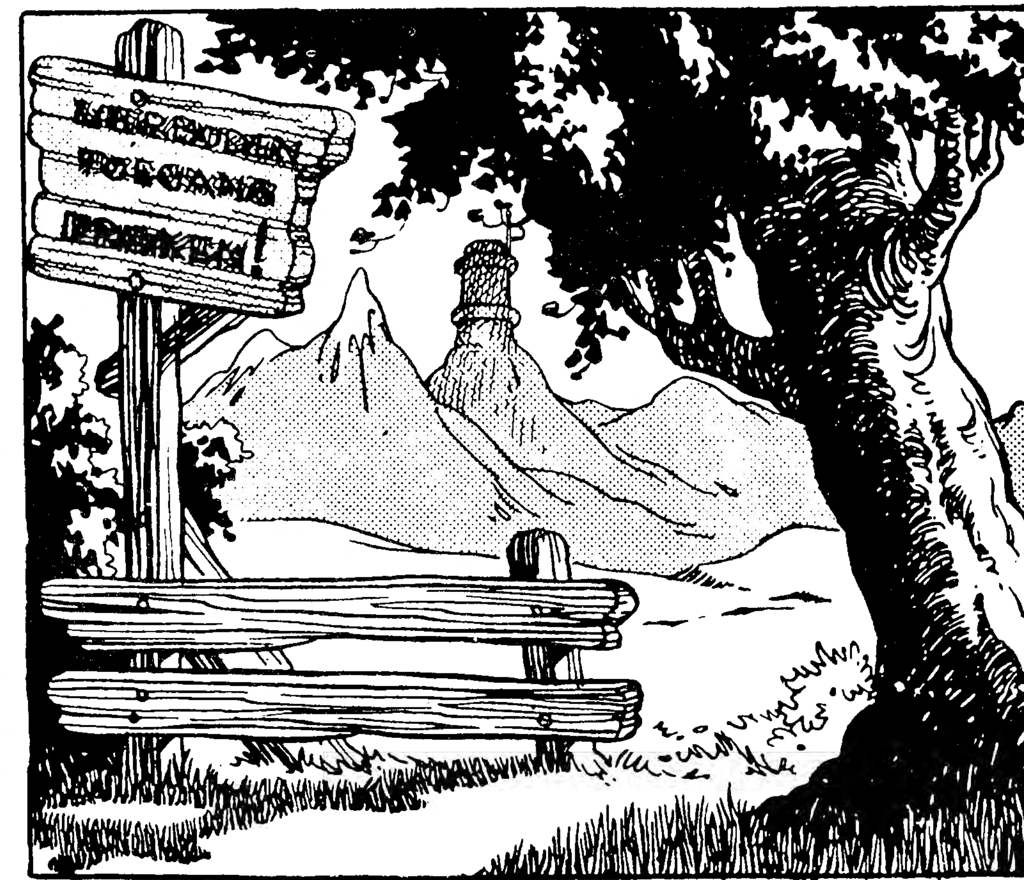
Heer Bommel stapte uit en wenkte afwerend. 'Het hoeft niet!' zei hij. 'Je mag die auto hebben, commissaris, ik heb hem niet meer nodig! Een Heer rijdt niet in zoiets, maar in een Oude Schicht, als u begrijpt wat ik bedoel! Geen rijdende wieg en geen streepjesbroek en geen lakschoenen voor een Bommel, zei mijn vader altijd, en daar houd ik mij aan!'
'Tjonge!' zei de commissaris, terwijl een brede glimlach zijn gelaat verhelderde, 'is die auto voor mij, heer Bommel? Meent u dat? Wel, dat is fijn! Ik zal er meteen een dienstauto van maken, dan kan ik ook eens met mijn vrouw en kinderen gaan rijden! Bedankt hoor! En... eh... is uw verloving misschien uit, als ik vragen mag? Ik dacht maar zo, hoor!'
'Hier is een briefje van de prinses!' zei Tom Poes.
De journalist Argus wachtte niet hoe het verder zou gaan, maar holde naar zijn krant om een spannend verslag te gaan schrijven...

Commissaris Bulle Bas nam het briefje aan, dat Tom Poes hem toereikte en begon te lezen.
'De mooiste tijd was, de tijd mijner jeugd,' las hij mompelend, 'toen ik alleen en ongestoord mijn tere dromen dromen kon.'
'Hm, waar haalt zo iemand de woorden vandaan!' riep de politieman getroffen uit. Verder! 'Zelfs de draak, die mij bewaakte, meende het beter met me, dan de ruwe figuur, waar ik in het vervolg mijn leven aan ga offeren om hem...'
'Kom, Tom Poes!' zei heer Bommel met verheffing van stem, 'het is tijd om op te stappen! De commissaris heeft het druk, nietwaar, heer Bas?'
'...op te heffen uit zijn grove levensstaat!' vervolgde de commissaris. 'Hm, ha! Bent u dat, heer Bommel, als ik vragen mag? Hahaha! Ruwe figuur! Ha!'
'Dag commissaris!' zei heer Bommel koel, 'tot ziens!' En hij liep met grote passen de weg naar de stad op.
'Ruwe figuur!' zei hij, 'grove levensstaat! Wat dat laatste betekent, weet ik niet, jonge vriend, maar het schijnt me toe, dat het geen uitdrukking voor een heer is! Nee, het is maar goed, dat ik die verloving heb uitgemaakt, zeg nu zelf! Een heer gaat nu eenmaal eenzaam en onbegrepen door het leven, leer dat van mij Tom Poes! Als je later groot bent, zal je dat beter begrijpen! Volg me, dan gaan we naar Bommelstein! En dan zal ik Joost vragen een stevig bord tuinbonen klaar te maken, want daar houd ik van! Eh... dat heb ik al in lang niet gehad, bedoel ik!'
En zo gebeurde het...

Er is verder niet veel meer te vertellen. De rust keerde terug op Bommelstein. (Dat wil zeggen, pas nadat alle nieuwbouw was afgebroken en alle muurschilderingen waren overgekalkt en alle plastieken in de vuilnisbak waren verdwenen). Er bleef maar één ding over, dat aan de Bertageschiedenis herinnerde en dat was het schilderij, dat de schilder Terpen Tijn eens van haar had geschilderd.
Heer Bommel had de gewoonte om er tegenover aan het haardvuur te gaan zitten en dan zacht te gaan mompelen.
'Waarom laat u dat ding toch hangen?' vroeg Tom Poes hem op een keer. 'Ik heb het nooit durven zeggen omdat u het zo mooi vond, maar het is toch maar een raar geval!'
'Ha!' riep heer Bommel. 'Heb ik dat mooi gevonden? Dát ding? Het is, dat je nog zo jong bent, maar anders zou ik boos op je worden! Wat een onzin! Zo gauw ik het zag, dacht ik: Wat een lorre-boel! Wat een schande, dat zoiets gemaakt wordt! Maar ja, als heer moet men met z'n tijd op de hoogte blijven en daarom heb ik het toen gekocht. Men moet alles onderzoeken en het goede behouden, nietwaar? Nu, ik heb dit onderzocht en er is niets goeds aan, jonge vriend! Leer dat van mij! Het herinnert mij aan een van de droevigste tijden uit mijn leven!'
'Maar waarom behoudt u het dan?' vroeg Tom Poes.
'Juist om dat te onthouden, als je begrijpt, wat ik bedoel!' legde heer Ollie uit en daar bleef het toen bij.
Intussen had Bulle Bas, die zijn plicht als commissaris van Rommeldam kende, een bord laten zetten bij de weg die naar de oude toren leidde: 'VERBODEN TOEGANG – DRAKEN!' stond er op. En hoe dat nu kwam weet ik niet, maar iedereen hield zich aan dat bord. Zodat ik nu ook niets verder over Berta vertellen kan.

MV

5 *De Drakenburcht*
6 *Het Verdwijneiland*
7 *De Reuzenvogel*
8 *De rare uitvinding*
9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
10 *De zieke hertog*
11 *Het monster-ei*
12 *Kaspar de draak*
13 *De laatste Markies van Carabas*

MV

14 *Het land van de blikken mannen*
15 *De betoverde spiegel*
16 *De Bergmensen*
17 *Het geheim van het Noorderlicht*
20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
21 *De Superfilm-onderneming*
22 *De Meester-Schilder*
23 *De Chinese Waaier*
24 *De wonderdokter*
25 *De watergeest*

MV

26 *De talisman*
27 *De nieuwe ijstijd*
28 *Het monster van Loch-Ness*
29 *De geheimzinnige sleutel*
30 *De grootgroeiers*
31 *De zeeslang*
32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
33 *De Pier-race*
34 *Het vibreerputje*
35 *Solfertje*
36 *Horror de Ademloze*
37 *De betoverde prinses*

MV

38 *Kwetal de breinbaas*
39 *Het Lijm-Teem*
40 *De Volvetters*
41 *Het Wegwerk*
42 *Eh... dinges*
43 *De Partij van de Blijheid*
44 *Mom Bakkesz*
45 *De kneep van Knipmenis*
46 *De geheimzinnige gaper*
47 *De Partenspeler*
48 *Het wroegwezen*
49 *De Schoonschijners*
50 *De gebroeders Weeromstuit*

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

MV 39 *Het Lijm-Teem*
MV 47 *De Partenspeler*

MV 41 *Het Wegwerk*
MV 42 *Eh... dinges*

MV 40 *De Volvetters*
MV 49 *De Schoonschijners*

MV 37 *De betoverde prinses*
MV 50 *De gebroeders Weeromstuit*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet.